

Giới thiệu Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc

Thể loại: Hiện đại, ngược, HE

Cô gặp anh vào mùa sen nở. Khi ấy đang là chính hạ.

Năm đó gặp phải anh, là thời gian không đúng. Anh đã quên tất cả, còn cô lại trầm luân tới tận đáy cốc.

Đến cả khi gặp lại vẫn là thời gian không đúng, anh muốn đòi lại con trai, mà với cô đứa con ấy là tất cả. Vì thế, họ nhất thiết phải tới tòa án giải quyết...

Tóm lại, điều không nên nhất trong cuộc đời này chính là “vô ái thừa hoan”

Dưới bóng đêm, là tâm ai mê luyến? Là ai ở nơi cao nhìn cô cùng đường bí lối?

Yêu hận luân phiên, vừa mới đi đã bảy năm ròng. May mà cuối cùng, khi năm tháng lặng trôi, hai ta vẫn được tay trong tay.

***ăn theo bộ phim ăn khách nhất hiện nay =>)*

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Đạo gần đây, báo chí không ngừng đưa tin: người cầm quyền Lệ thị – Lệ Trọng Mưu đang kiện cáo tranh đoạt quyền nuôi dưỡng một cậu bé sáu tuổi.

Phiên tòa còn chưa mở mà dư luận đã vô cùng náo nhiệt. Trong sự việc đó, một bên là đế vương thương nghiệp, một bên lại là...

Ngô Đồng, cô ấy là ai?

Trong chuyên mục scandal nóng của tuần san giật tít, giới truyền thông muốn đào bới bối cảnh của Ngô Đồng, kết quả: cô gái này thân phận trắng như giấy, bảy năm trước khi tốt nghiệp từng vào Lệ thị thực tập; trừ lần đó ra, thì cô và vị giám đốc Lệ Trọng Mưu chẳng có liên quan gì đến nhau.

Bọn phóng viên chuyển hướng nghi ngờ sang đứa bé, nó từ đâu tới mà có thể gây nên chuyện bát quái như vậy. Bộ phận PR của Lệ thị lập tức phát hành công văn ép giới truyền thông không được phép quấy rầy cuộc sống của cậu bé.

Có biên tập của một tạp chí đêc không sợ sùng, chụp lén được mấy tấm ảnh của cậu, ba ngày sau, tạp chí đó bị Lệ thị thu mua, tổng giám đốc Lệ Trọng Mưu kí một chữ, tạp chí đó buộc ngừng ấn hành.

Tuy nhiên, tạp chí số cuối cùng này lại có lượng tiêu thụ tốt vô cùng, trên trang bìa là hình ảnh một cậu bé phấn điêu ngọc thể, vô cùng linh động, bộ dáng khả ái dễ thương. Hoàn toàn ngược lại so với Lệ tổng lãnh khốc vô tình. Chính điều này lại khiến người ta thêm yêu thích.

Càng nhiều phóng viên không ngại mạo hiểm, cắm chốt châu trực bên ngoài tòa án mỗi lần khai mạc phiên tòa mới.

Lần này tòa án thẩm vấn lâu hơn phiên trước, bậc thang chỉ có vài chục thước mà đứng đứng ngồi ngồi chật kín toàn phóng viên. Một đám người nâng máy quay, máy chụp hình, máy ghi âm... chỉ chờ đương sự xuất hiện.

Cuối tháng tư, trời chuyển muộn, ánh mặt trời cuối xuân rạng rỡ không vương một tia ưu phiền.

Thân ảnh gầy guộc từ cổng chính đi ra, mấy trăm màn ảnh ngay lập tức chụp không ngừng, mọi người hét lên xông tới, chặn trước cản sau.

Ngô Đồng bị đèn huỳnh quang bức không mở được mắt, xung quanh đều là phóng viên, lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan. Máy ảnh chớp nháy như hàng trăm quả bom ném về phía cô.

“Ngô tiểu thư, có phải cô và Lệ Trọng Mưu kiện tụng...”

“Nghe nói lần này Lệ tổng mời thuê luật sư đoàn...”

“Cô có thể ra mặt cùng con mình hay không...”

Ngô Đồng không trả lời gì được, cô hồi tưởng lại cảnh vị luật sư kia gay gắt chất vấn mình, và cả người đàn ông hà khắc bên cạnh ông ta.

Gương mặt cô thoáng chốc trắng bệch, bước đi loạng choạng, bên ngoài phóng viên đổ xô về phía trước, những chiếc microphone cực lớn vượt qua đầu

người vươn về phía cô làm cô thở gấp liên tục.

Đúng lúc ấy, đám người phía sau chợt xông vào ——

Lệ Trọng Mưu xuất hiện.

Phần lớn phóng viên bên này muốn chạy sang bên kia, đáng tiếc chưa kịp tới gần Lệ Trọng Mưu đã bị mấy tay vệ sĩ tây trang đen sì ngăn lại. Lệ Trọng Mưu trong mắt mọi người là đường hoàng mà qua, chẳng lưu lại cái gì.

Tới khi đi ngang qua Ngô Đồng, bước chân chợt dừng lại.

Cô bận đối mặt với phóng viên, không nhìn thấy anh.

Nhưng anh lại thấy cô.

Mi tâm Lệ Trọng Mưu cau lại, một giây sau không biết làm như thế nào mà túm được Ngô Đồng ra ngoài,

Phóng viên không kịp phản ứng, mắt Ngô Đồng thấy như trời long đất lở, đến lúc ngẩng đầu lên đã phát hiện ra mình đang bị ôm đi xuống bậc thang. Cánh tay rắn chắc vòng qua eo cô, giúp cô thoát khỏi vòng vây một cách dễ dàng.

Người cô nhún ra.

Không dám nghiêng đầu nhìn, đến một cái liếc mắt cũng sợ.

Phóng viên muốn đuổi theo, vệ sĩ liền chặn lại con đường phía trước, trợ lý Lệ Trọng Mưu – Lâm Kiến Nhạc nhanh chóng bị phóng viên vây kín. Trợ lý Lâm vừa cười nói: cảm tạ truyền thông bằng hữu đã “đặc biệt” quan tâm tới đại boss, vừa dứt khoát: điều gì cũng không trả lời được.

Chiếc Maybach dừng bên đường, Ngô Đồng bị người nào đó ép phải ngồi xuống ghế sau, theo bản năng cô giãy giụa, sức lực so với người nào đó kia quả đúng là “lấy trứng chọi đá”. Lệ Trọng Mưu theo sau lên xe, đóng cửa “Bộp” một cái, “Lái xe.”

Xe tăng tốc rời khỏi chốn thị phi.

Ngô Đồng liếc nhìn gương chiếu hậu, vẫn còn vài phóng viên chưa từ bỏ ý định theo đuôi, cô vừa định thu lại tầm mắt thì chạm ngay vào ánh mắt của Lệ Trọng Mưu đang ngồi đối diện.

Anh quán sát cô, bí ẩn và cẩn thận.

Tim bỗng run lên, Ngô Đồng cúi đầu, mắt thấy xe chuẩn bị rẽ, cô đột nhiên cao giọng nói: “Dừng xe!”

Tài xế lão Tống hiểu nhất là nhìn mặt mà nói chuyện, đang muốn phanh xe, Lệ Trọng Mưu trên mặt không có biểu tình gì, vì vậy đành phải ngoảnh mặt làm ngơ với yêu cầu của Ngô Đồng.

Xe vẫn chạy bon bon trên đường, Ngô Đồng ngồi đó, vẫn luôn cắn môi.

Còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, bên tai vang lên giọng nam trầm như tiếng cello: “Ngô tiểu thư đi đâu? Tiền cô một đoạn đường.”

Trong lòng cô ngửi vị tạp trần, không tiếp lời.

Không khí trong xe trầm mặc, xung quanh Ngô Đồng cứ như lập lòe luồng khí: “Không phận sự miễn gần.”

Tất cả vấn đề tranh chấp quyền nuôi dưỡng Đồng Đồng anh đều giao toàn bộ cho Lâm Kiến Nhạc xử lý. Thịnh thoảng nghe Kiến Nhạc báo cáo, hầu hết là kể chuyện người phụ nữ này có thái độ cứng rắn thế nào, nói gì cũng không chịu ngượng bộ.

Cô còn kiên trì nhất quyết đòi mang con rời khỏi HongKong, không muốn nói thêm gì nữa. Còn Lệ Trọng Mưu thì càng không có ý định sẽ dây dưa tiếp, anh phải luôn luật sư ra mặt để giải quyết.

Vừa lúc này ở tòa án, cô còn khiến định không chịu từ bỏ quyền nuôi dưỡng con trai, nhưng khi nói chuyện cô lại không dám nhìn thẳng vào anh.

Người phụ nữ này đối mặt với anh, cường thế chạy biến đi đâu hết rồi?

Một người đầy mâu thuẫn... Lệ Trọng Mưu thừa nhận anh khá tò mò về cô.

Im lặng hồi lâu, Lệ Trọng Mưu cứ tưởng cô thỏa hiệp, cô lại nói: “Tôi phải về công ty xử lý vài chuyện, quan hệ của tôi và anh đang căng thẳng thế này, chắc chắn anh không mong phóng viên chụp được ảnh anh và tôi trước cổng công ty, đúng không?”

Ngữ khí của cô không kiêu ngạo, cũng không siểm nịnh, một câu nói mà đánh trúng trọng điểm ngay lập tức. Lệ Trọng Mưu kinh ngạc, nhướn mày lên nhìn cô.

Ngô Đồng đánh mắt né tránh anh.

Ánh mắt anh hạ xuống so với băng đá khiến người ta rét run; nhưng cũng giống như vũng lầy, càng kéo người ta lún sâu hơn nữa.

Làm cô vạn kiếp bất phục.

Lệ Trọng Mưu dừng ánh mắt, đánh giá cô. Anh bắt được trong mắt cô một thoáng ảm đạm. Lệ Trọng Mưu thấy cô phục tùng, suy tư mất nửa giây, anh ngước mắt, “Lão Tổng, dừng xe.”

Xe vừa dừng hẳn, cô vội mở cửa nhảy xuống. Chẳng thèm để ý xe cộ, băng qua đường cái đến trạm xe buýt.

Bên này, chiếc Maybach không lái đi, mà quay đầu dừng cách đó một đoạn.

Lệ Trọng Mưu ngồi phía sau, nhìn thân ảnh bé nhỏ co rúm, lẻ loi chờ xe buýt.

Anh thu ánh mắt về, nhấn vào notebook điện tử trong xe, xem kế hoạch buổi chiều, anh bật bút điện tử, chấm vào màn hình lật sang trang khác.

Ngô Đồng cũng lặng lẽ đợi xe. Buồn bã nhuộm dần lên khóe mắt.

Cô nghĩ mãi mà không rõ, sự tình làm sao có thể rơi vào tình trạng như hôm nay?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Nửa tháng trước, ngày 27 tháng 3 là sinh nhật Đồng Đồng, mấy ngày nay Ngô Đồng tăng ca, không thể ở bên con trai được. Vì thế mà Đồng Đồng cứ phụng phịu với cô, Ngô Đồng hứa khi nào rảnh sẽ đưa con đi Disneyland chơi nó mới vui lên một chút. Cả tháng này Ngô Đồng đều bận tối mắt tối mũi, cô chuẩn bị rời khỏi TC*, đầu tháng sau sẽ đệ đơn từ chức. Chỉ còn ba tháng, nên Ngô Đồng phải xử lý cho xong toàn bộ khách hàng và hạng mục cô nắm trong tay. (*TC: mình nghĩ là tên công ty Ngô Đồng.)

Công ty Ngô Vũ xảy ra vấn đề, cô là em gái không lí nào lại không quay về giúp anh trai.

Nghe tin Ngô Đồng muốn về Nam Kinh, người vui mừng nhất là mẹ cô. Bao nhiêu năm qua, con gái và đứa cháu ngoại bảo bối của bà đều phải lặn lội với cuộc sống bên ngoài, một năm cũng chỉ được thấy mặt có vài lần. Bây giờ bà càng giục cô mau giải quyết cho nhanh thủ tục từ chức.

Ngô Đồng lại hơi lúng túng: “Nhưng mà ba...”

“Vi ba con thương cháu ngoại nên mới để ý đến lời ra tiếng vào. Ba con tính tình nóng nảy, chẳng có việc gì đâu, mẹ với anh con khuyên ba con là được.”

Chẳng còn cách nào khác cả. Cô không thể không trông nom Đồng Đồng. Thăng bé từ nhỏ đã dính lấy cô rồi. Nhìn trước nhìn sau, nói chung là nó không hài lòng với chị Mã Lệ – người cô giao trách nhiệm quản nó.

Cô bạn chí cốt Cố Tư Kỳ cứ gọi điện thoại là oán trách: Ngô Đồng ơi Ngô Đồng! Cô không dạy được cấp dưới cũng chẳng quản được con. Tư Kỳ còn “khen” Đồng Đồng, cái thằng bé này trong lòng nó trừ mẹ nó ra thì không còn ai hết!!!

“Đồng Đồng làm như thế cũng vì nó muốn làm cho cậu chú ý đến nó hơn thôi, thằng bé này có rất nhiều tâm sự, cậu là mẹ nó thì không thể không biết điều đó được.”

Ngô Đồng nghe cô ấy nói, trái tim chợt mềm nhũn. Đúng vậy, cô biết con trai mình quán mẹ, công việc có cần thiết phải vội vã như thế không?

Con trai cô mới là thứ vô giá nhất.

Thế nhưng hết lần này tới lần khác có người không chịu buông tha cô ——

Khi giá trị TC gặp phải khủng hoảng trong quan hệ xã hội. Nghiệp vụ của bộ phận chủ chốt trong công ty bị Lệ thị chen ép đến không ngóc đầu lên được. Toàn thể công ty từ cao xuống thấp, hể rảnh rỗi là lại bàn tán: “Lệ thị vừa làm cái này... Lệ thị vừa làm cái kia...”. Tin vĩa hè đâu đâu cũng có, ngay cả lúc đi uống cà phê cũng nghe được ba chữ “Lệ Trọng Mưu”. Ngô Đồng chỉ cảm thấy...Phiền. Cô tự an ủi: còn may là ba tháng nữa sẽ rời xa nơi này vĩnh viễn.

Phiền muộn cứ liên tiếp lui tới.

Buổi chiều họp giao ban hôm nay, hạng mục cô tham gia xảy ra vài vấn đề, cô và hai đồng nghiệp nữa bị quản lí phê bình khá khắc nghiệt. Cô chán nản vừa nghe, vừa đưa tay vào túi nhấn nút tắt điện thoại.

Nội trong hôm nay, Ngô Đồng phải làm lại danh sách bán hàng. Cô bận đến ngay cả thời gian uống nước cũng không có. Sắc trời buồn mản tối, Ngô Đồng nhìn xuyên tấm thủy tinh ra ngoài, chợt giật mình vì thời gian đã muộn.

Nhưng vẫn còn có một ít số liệu chưa sắp xếp xong, đồng nghiệp cùng tổ thấy cô tiếp tục vùi đầu làm, giục cô: “Chị Đồng, chị về trước đi, phần còn lại để chúng em làm được rồi.”

Ngô Đồng cần môi nghỉ ngơi một lúc, nói: “Vậy thì làm phiền các em nhé.”

Cô cố chuẩn bị nốt cho xong phần của mình, gửi đến chỗ họ, rồi khỏi OA*, thu dọn đồ đạc rồi đi luôn. (Minh tra google ra khá nhiều kết quả @@ vì không phải là dân văn phòng nên mình đang phân vân hai trường hợp:

OA – Office of Administration: Văn phòng quản trị OA – Office of Automation: Văn phòng tự động hóa bạn nào hiểu nghĩa là gì thì bảo mình để mình sửa nhé =))

Đến cửa thang máy cô lấy điện thoại ra, có mấy cuộc gọi nhớ lúc chiều, đều là số máy nhà, chắc Đồng Đồng gọi giục cô về.

Cô gọi lại, nghe được giọng chị Mã Lệ run rẩy: “Đồng Đồng đến bây giờ vẫn chưa về...”

Cô không để ý lắm, thằng bé dùng chiều này đầu phải mới một hai lần. Cô cười trấn an chị ấy: “Chị sang nhà Trương tiên sinh bên cạnh hỏi đi, xem có phải là Đồng Đồng đang chơi cùng Khả Khả không?”

Con gái nhà họ Trương và Đồng Đồng hay chơi với nhau. Con nhóc Trương Hàn Khả rất tinh quái, hai đứa tiểu quỷ ấy thường họp lại bắt nạt người lớn.

“Chị hỏi từ lâu rồi, Đồng Đồng không có ở đây, Khả Khả nói là nó với Đồng Đồng đi ngắm đại mình tinh, nhưng mà hai đứa nó lạc nhau rồi...”

Trong đầu Ngô Đồng vang lên một tiếng, luống cuống hết cả tay chân, vội vội vàng vàng chạy ra bãi đỗ xe.

Trương Hàn Khả không nói rõ được chuyện gì đã xảy ra, Ngô Đồng hoảng hốt gọi điện thoại, đến trường học, đến tất cả những nơi mà Đồng Đồng có thể đi... Nếu còn không thấy thì chỉ còn nước báo cảnh sát thôi...

Đang lúc hoang mang lo sợ khi, di động của cô bất chợt rung lên, vừa thấy là dãy số nhà mình, cô nhanh chóng bắt máy, giống như bắt lấy một tia hy vọng.

Cuối cùng cũng có tin của Đồng Đồng, báo thằng bé bị tai nạn giao thông, hiện đang ở bệnh viện.

Chị Mã Lệ cứ lải nhải không dứt càng khiến Ngô Đồng thêm lo lắng. Ngô Đồng vội vã lái xe như bay đến, xui xẻo chính cô cũng bị tai nạn giao thông luôn — chiếc Toyota* của cô tông vào đuôi xe phía trước, một cú va chạm này đã làm cho phần bảo vệ xe méo xẹo. (Tên trong convert là ‘Phong Điền’, mình lên mạng tra thì phát hiện ra trong tiếng Trung mấy hãng xe hơi “được” phiên âm ra rất “vãi chương”. VD: Wolkswage – Đại Chúng, Lexus – Lôi Khắc Tát Tư, Porsche – Bảo Thời Tiệp, Lamborghini – Lam Bác Cơ Ní... đọc mà cười đau cả bụng =)))

Cô bỏ xe, chạy qua hai quảng trường mới đến bệnh viện.

Bên tai cô vang vọng câu: Con trai cô không thể xảy ra chuyện gì được!!!

Cô chỉ có con thôi, cô không thể để mất con được...

Đồng Đồng đã ngủ, chân thằng bé bị thương, thương thế không nặng lắm; ngược lại trán cô máu chảy đầm đìa, có đau cô cũng không biết.

Đồng Đồng nằm ở phòng bệnh cao cấp, người đưa thằng bé đến rất hào tâm ứng luôn cả phí điều trị, thẻ tín dụng và tiền mặt của Ngô Đồng đều để trên xe, hai tay trống trơn. Y tá đưa cho cô khăn ướt với băng gạc, tỏ ý bảo cô hãy lau mặt, còn nói cho cô biết, người hào tâm kia vẫn chưa đi.

Ngô Đồng lau qua loa vết máu trên mặt, nhanh chóng đi gặp ân nhân.

Người phụ nữ đó có dáng người cao gầy, đứng thẳng lưng, Ngô Đồng vừa đẩy cửa vào thì người ta xoay người lại.

Ngô Đồng ngờ ra nửa ngày mới định thần lại, đột nhiên cổ họng cô nghẹn ứ, nói không ra lời. Còn Trương Mạn Dịch đã quá quen loại tình huống này, khá lo lắng, cô khẽ cười với Ngô Đồng, nụ cười rức rờ rung động lòng người: “Xin chào.” Ngô Đồng trong đầu hỗn độn, “Xin, xin chào.”

Cô không dám nhiều lời, vội vã đi xem Đồng Đồng, nó ngủ rất ngon, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch y như ga giường bệnh.

Cô đau lòng quá.

Trong tay Đồng Đồng còn nắm chặt một tấm ảnh có chữ kí. Bàn tay bé nhỏ ra sức mà nắm chặt, như đang bảo vệ bảo bối. Ngô Đồng loay hoay mất

một lúc mới rút ra được.

Đó là ảnh chụp và cả chữ kí của Trương Mạn Dịch, còn có nét chữ non nớt của thằng bé: “Mẹ ơi, chúc mẹ luôn luôn vui vẻ.”

Trương Mạn Dịch đứng cách đó không xa, chậm rãi nói: “Cậu bé này rất hiểu chuyện, nói mẹ bé fan hâm mộ phim của tôi nên bé chạy đến chỗ tôi muốn được kí tên, làm quà tặng chị.”

Fan phim?

Ngô Đồng nắm tay của con trai, sững sốt.

Cô cố hồi tưởng lại, hình như đúng là có lần cô đã nói như vậy...

Trước khi giải thưởng Kim Tượng phát sóng trực tiếp, nữ minh tinh khoác tay sư đệ trong giới bước đi trên thảm đỏ. Khi MC hỏi Mandy* rằng bạn trai cô ấy có đến chúc mừng cô được đề cử hay không? (Mandy: Tên tiếng Anh của Trương Mạn Dịch đó.)

Thấp thoáng bên môi Trương Mạn Dịch là lúm đồng tiền làm rung động lòng người: “Dạo gần đây Eric khá bận, nhưng anh ấy đã hứa sẽ nhanh chóng bay về chúc mừng tôi, bất kể tôi có được giải hay không.”

Ngô Đồng chăm chú nhìn mỹ nhân trên ti vi.

Đồng Đồng mặc bộ đồ ngủ mèo đầu to, mắt nhắm nhem, tay ôm bình sữa chạy tới, thấy cô ngẩn người, thằng bé cười khanh khách: “Mẹ là fan của cô ấy à?”

Cô xoa người lại, nhẹ nhàng ôm con trai.

Đồng Đồng dùng anh tay nhỏ vuốt ve trán của cô: “Mẹ lạnh không?”

“Mẹ không lạnh, làm sao vậy?”

“Người mẹ run kìa!”

Lúc này trong phòng bệnh cao cấp Ngô Đồng cũng đang run, cô ép bản thân bình tĩnh, cất kỹ ảnh chụp, vuốt tay vuốt ve con trai, lau đi nước mắt trên mặt nó.

“Tôi muốn hỏi một chút, con trai tôi, sao mà...”

Trương Mạn Dịch đến bên giường, ánh mắt chần chừ trên mặt cậu bé. Mi, mắt, mũi, còn có khoe môi hơi nhếch...

Lời nói Ngô Đồng cắt ngang Trương Mạn Dịch. Trương Mạn Dịch thoáng giật mình, ngờ ngẩn một lúc mới tìm lại được giọng nói: “Tôi ở phi trường tiếp đón người ta, tình huống lúc đó hơi hỗn loạn, phóng viên quá nhiều, thằng bé bị bọn họ chen vào làn xe.”

“...”

“...”

“Cảm ơn.”

“Không có gì.” Nói xong, Trương Mạn Dịch không thể không nhìn lại khuôn mặt nhỏ nhắn kia.

Hiếu kỳ? Thương cảm?

Trương Mạn Dịch cũng không rõ mình sao lại nguyện ý dành trọn một buổi chiều ở bên thằng bé này, nghe nó kể về nó, kể về mẹ nó. Tuổi còn nhỏ lại hiểu chuyện như vậy, huống hồ, nó còn có một gương mặt quen thuộc đến thế... Nếu Eric mà nhìn thấy thằng bé này, chắc chắn cũng phải trở mắt cho xem.

Ngô Đồng không được ở lại lâu, cô phải làm thủ tục nhập viện cho Đồng Đồng.

Y tá dẫn đường nhìn mặt Ngô Đồng trắng bệch, lo lắng hỏi thăm: “Phu nhân, chị nên xử lý miệng vết thương trước.”

Phu nhân?

Ngô Đồng nghe thấy thế thì bật cười.

Đơn nhập viện giao đến tay Ngô Đồng, họ tên Đồng Đồng, ngày tháng năm sinh, nhóm máu đều đã điền xong, cô bổ sung thêm tên mình vào mục người thân.

Đầu Ngô Đồng đau nhói, cảm đơn nhập viện vòng đi vòng lại, một tay che cái trán, khăn giấy và băng gạc dính trên vết thương đã bị máu nhuộm thắm, cô mới nghĩ tới việc mình cũng cần phải đăng kí nhập viện.

Mắt Ngô Đồng hoa lên, chân nặng trĩu, con đau bắt chợt ập tới, chặn đứng mọi suy nghĩ của cô.

Ngô Đồng chực khóc, lại phát hiện mắt mình khô khốc, bảy năm qua cô chưa bao giờ rơi nước mắt, một giọt cũng không. Không khéo tuyến lệ của cô mất hết tác dụng rồi.

Cô nhếch miệng.

Qua tiếp góc ngoặt kia chính là phòng khám bệnh, Ngô Đồng ở trong đó đụng phải một người.

Bước chân cô lao đảo mắt thẳng bằng, ngã quy xuống.

“Cô... Cô... Không sao chứ?”

Âm thanh trầm thấp của người đàn ông đó cứng ngắt, Ngô Đồng hoảng hốt mở mắt ra, nhìn bóng người mờ lung trước mặt.

Ảo giác ư?

Cô suy nghĩ miên man, ngắm gương mặt anh tuấn ở phía trên đỉnh đầu. Chạm rãi, cô khẽ cười, thì thào tự nhủ: “Không phải sự thật...”

Ánh đèn chói lóa rơi vào mắt cô, sau đó màu đen nhanh chóng bao phủ mọi nguồn sáng...

Khi Ngô Đồng tỉnh lại thì đã được an trí ở khu cấp cứu, miệng vết thương được khâu lại, nhưng chung quanh không có ai.

Cô ngồi dậy, bóp trán cười nhẹ.

Quả nhiên là ảo giác.

Đơn sao chép nhập viện của Đồng Đồng không cánh mà bay, Ngô Đồng không hề hay biết.

Cô xin công ty nghỉ nửa ngày, chuyển Đồng Đồng đến phòng bệnh bình thường, xin danh thiếp Trương Mạn Dịch để tiện liên lạc với phụ tá của mình tính, rồi đi tiếp đến ngân hàng, trả lại tiền mà Trương Mạn Dịch ứng ra vào trong tài khoản của trợ lý cô ấy.

Xe đưa tới xưởng sửa chữa. Về nhà tắm rửa một cái, đổi quần áo để buổi chiều đi làm.

Hai năm nay tình cảnh ở công ty hơi đáng ngại, đã mấy lần công ty bức giảm biên chế và giảm lương, Ngô Đồng không muốn mình thất nghiệp nhanh như thế.

Sau vài ngày gió êm sóng lặng, Ngô Đồng nhận được một cuộc điện thoại lạ hoắc.

Đối phương nói rất gọn gàng dứt khoát: “Chào cô, tôi là Lâm Kiến Nhạc trợ lý của Lệ tiên sinh. Tôi muốn tìm cô nói chuyện một chút về con trai cô.”

Lệ tiên sinh?

Trong 700 vạn người Hongkong, họ Lệ nhiều đếm không xuể. Cô biết được bao nhiêu người? Mà hiệu suất làm việc cao thế này, lại chỉ có vài người mà thôi...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

... ..

“Bíppppp ———!!!”

Tiếng còi xe dừng khi đến trạm bê gãy suy nghĩ của Ngô Đồng. Cô ấn huyệt Thái Dương, đứng dậy lên xe.

Cùng lúc đó, Lệ Trọng Mưu gấp máy tính, nghiêng đầu ngó ra ngoài cửa sổ —— Xe buýt đóng cửa, chuẩn bị đi.

Anh thu ánh mắt về, nói: “Lão Tổng, lái xe đi.”

“Về công ty sao?”

Lệ Trọng Mưu kéo cửa sổ, không ngẩng đầu: “Đi đón tiểu thiếu gia.”

Ngô Đồng đến trường đón Đồng Đồng tan học, lại được báo là thằng bé đã được người khác đón. Người thằng bé ngoan ngoãn chấp nhận đi theo còn có thể là ai nữa.

Cô có sổ của Lâm Kiến Nhạc. Ngô Đồng gọi qua đó.

Đồng Đồng đúng là được Lệ Trọng Mưu mang đi!

“Cái gì thế này? Tòa án còn đang cân nhắc quyết định, vậy mà bây giờ anh ta đã không cho tôi được quyền thăm hỏi con trai tôi à?” Ở đầu dây này cô cáu tiết, Lâm Kiến Nhạc đầu kia chỉ biết cười trừ.

Ôi người phụ nữ này đáng sợ như vậy mà tại sao không bày ra bộ mặt hiện tại cho giới truyền thông và đại boss nhà anh xem chứ??? Chỉ khi ở trước mặt anh cô mới tỏ rõ cái uy lực của mình sao???

Oán thầm, oán thầm lại oán thầm... Lâm Kiến Nhạc nhớ rõ thái độ của một trợ lý tốt, rất chi là ôn hòa trả lời: “Ngô tiểu thư, tôi cũng chỉ là người làm công ăn lương thôi, làm sao có thể xử lý chuyện này cho cô được chứ. Nếu cô muốn gặp thằng bé thì đến chỗ Lệ tổng nói thẳng với ngài ấy đi, có được không?”

Quả nhiên, cô không lên tiếng nữa.

Lâm Kiến Nhạc đâu phải lừa cô, đây là sự thật mà. Lịch của Lệ Trọng Mưu đêm nay vốn đã được sắp xếp kín mít, kết quả đại boss tâm huyết dâng trào muốn ở cùng con trai, làm khổ một đám người ở phòng trợ lý, “được” thay đại boss thu thập cục diện rối rắm của boss để lại.

“Bây giờ tôi đang rất bận, bằng không tôi nói cho cô địa chỉ Lệ Trạch, hoặc là, tôi gọi người đi xe đến đón cô qua đó nhé?”

Lời nói của anh không để lọt một giọt nước, Ngô Đồng không phải là đối thủ của anh ta.

Sau một hồi âm ỉ đi qua, Ngô Đồng tự thấy mình nói với người ta như thể có khác gì một người đàn bà chanh chua, chút mặt mũi cũng ném đi hết rồi.

Tay cô cảm điện thoại, bóng lưng lẻ loi in xuống mặt đường. Ngô Đồng nghĩ đến Đồng Đồng, nghĩ đến thằng bé kêu Lệ Trọng Mưu là ba... Cô không chấp nhận được!

Cô ngẩng đầu lên, đi thẳng sang bên đường đón xe: “Anh cho tôi địa chỉ đi, tôi tự đến đó.”

“Được, tôi gửi cho cô bây giờ.” Giọng điệu Lâm Kiến Nhạc không hề thay đổi, rất khách sáo. Trong lòng anh lại suy nghĩ, làm thế nào để nhanh chóng đuổi được tôn thần này đây...

Ngô Đồng ngồi trên tắc xi, nhìn mình trong chiếc gương chiếu hậu. Một người phụ nữ 27 tuổi, thân hình mỏng manh, môi hồng răng trắng. Cô cũng không phải không có người theo đuổi, chỉ là trong ánh mắt cô luôn chứa đựng nỗi buồn sâu thẳm.

Năm đó khi vào Lệ thị thực tập, cô như thế nào nhỉ?

Trong tấm ảnh tùy thân là một gương mặt khác. Một khuôn mặt mà cô gần như muốn quên đi, khuôn mặt của cô.

Cô gái ấy tóc suôn dài, buộc đuôi ngựa, mặc áo đen, dáng hơi gầy, khuôn mặt nhỏ nhắn gắn lên nụ cười không vương chút ưu phiền.

Bây giờ ư? Cô bây giờ là một bà mẹ đơn thân, lại còn cùng cha của con mình tranh đoạt quyền nuôi dưỡng.

Có thể trách ai đây?

Chỉ có thể trách trong lòng cô vẫn còn một tia tham luyến chết tiệt!

Tham luyến đó là vì một đoạn tình trong quá khứ, nó chưa kịp bắt đầu mà đã kết thúc, không để lại chút dấu vết gì...

Con trai, cô chỉ có duy nhất nó thôi. Thậm chí với Ngô Đồng, con trai cô là một nửa sinh mệnh này. Lệ Trọng Mưu thì ngược lại, anh ta có tất cả. Tại sao anh còn muốn tranh với cô?

Trong lòng Ngô Đồng căm phẫn, cô cắn chặt môi, nhốt mọi đau đớn vào lòng.

Lệ Trạch tọa lạc ở lưng chừng núi, lúc cô tới đã là chạng vạng. Người giúp việc dẫn cô vào cửa.

Xuyên đi qua hoa viên, xuyên qua cửa sổ thủy tinh sát đất nhìn vào phòng khách, Ngô Đồng thấy Đồng Đồng và Lệ Trọng Mưu đang chiếm lấy TV, chơi trò gì đó. Trời chiều đỏ nắng vào phòng, dán lên hai người một lớn một nhỏ, tư thế giống nhau như đúc đang ngồi trên thảm lông trắng tinh, chìm

trong tiếng pháo mô phỏng như thật.

Bóng dáng hai người đó, thật sự rất giống nhau, lại còn ngồi chung một chỗ.

Ngô Đồng chưa bao giờ thấy một Lê Trọng Mưu thế này.

Tư thái lười nhác nhưng gương mặt bùng bùng hưng phấn, y như Đồng Đồng đang lạc trong thế giới hư cấu tìm kiếm niềm vui. Mí, mắt, thói quen khi trầm mặc thì mím môi, khi thoải mái thì cong miệng cười...

Thằng bé không giống cô một chút nào.

Ý thức được điểm này, lòng Ngô Đồng nhói lên.

Nhìn lại lần nữa, Đồng Đồng cùng người cha này vô cùng thân thiết. Tuy hai người cách nhau một cái bàn trà lớn, cũng không nói với nhau nhiều. Nhưng Đồng Đồng luôn thừa dịp không ai để ý vội trộm liếc qua Lê Trọng Mưu.

Trong ánh mắt thằng bé là tò mò, là nghiên cứu, là... huyết mạch tình thâm.

Tâm tư thằng nhóc này có thể lừa bất kì ai cũng không lừa được Ngô Đồng. Từ bé nó đã muốn có ba, cô biết hết. Nhưng... Lê Trọng Mưu, không được!

Lê Trọng Mưu rõ ràng đã biết thằng bé luôn rình mình, nhưng anh không nói ra, chỉ là khoe môi anh cong lên, tâm trạng rất tốt.

Khi Đồng Đồng còn nhỏ, nó luôn ở cùng mẹ. Bây giờ nhìn cảnh này, tim Ngô Đồng chua xót.

Cô đứng bên ngoài khá lâu, người giúp việc chặn chừ vào thông báo: “Thiếu gia, Ngô tiểu thư đến.”

Chỉ trong chớp mắt, thân hình đang ôm lấy Đồng Đồng đã chuyển thành một người khác, người đang cười vui vẻ dưới đất Lê Trọng Mưu đứng dậy. Mặt lạnh tanh, nhìn qua bên Ngô Đồng. Ánh mắt Oo độ đó Ngô Đồng đã quá quen thuộc rồi.

Anh yêu thằng bé, anh có thể đem vui về đến cho con trai mình. Nhưng anh cũng không đành lòng bỏ được mẹ của nó.

Ngô Đồng cảm nhận được một giây đồng hồ đau đớn, một giây mà thôi.

Cô đi vào, anh nói: “Xin chào.”

Cô hỏi: “Chào anh.” Sau đó cô quay sang bên Đồng Đồng – thằng bé cũng đang trầm mặc, nói: “Đồng Đồng, cùng mẹ về nhà nào.”

Thằng bé không nguyên ý, tuy rằng đi qua chỗ Ngô Đồng nhưng chân bước rất chậm, vừa đi vừa ngừng. Đến giữa đường thậm chí nó dừng lại, không chịu đi chuyển thêm nửa bước, mắt rung rung nhìn mẹ: “Con không...”

Đồng Đồng còn đang do dự có nên nói tiếp, Ngô Đồng liền chạy qua chỗ con: “Con còn bài chưa viết xong, nếu không về sẽ không kịp làm đâu...”, cô dắt tay con trai, “... bài thủ công của con vẫn để ở nhà đấy. Thứ năm con phải nộp đúng không?”

Ngô Đồng đếm ra từng cái một, mãi cho đến lúc Đồng Đồng hoảng lên môi kéo xuống. Lê Trọng Mưu nhú nhú mày, lên tiếng ngăn cản: “Ngô tiểu thư.”

Cô theo phản xạ khựng một chút, bởi giọng điệu Lê Trọng Mưu quá giống lãnh đạo của cô. Âm thanh này là loại giọng dùng để nói với cấp dưới! Ngô Đồng giật mình, ngăn người một lúc mới đem Lê Trọng Mưu cùng ông chủ của cô tách ra được.

Tại sao cô phải nghe anh chứ!

Khi Ngô Đồng đang định đưa Đồng Đồng đi, Lê Trọng Mưu nhanh hơn một bước chặn ở trước mặt cô.

Dáng người anh rất cao, Ngô Đồng suýt chút nữa thì đụng vào. Đôi mắt thoáng chút bối rối, cô không biết nên nhìn về đâu cho phải.

Ngô Đồng vô tình đưa mắt xẹt qua. Anh coi bỏ hai cúc áo somi, bên vãn áo có chiếc cúc hình vuông, khắc chữ E. Đó là kí tự đầu trong tên tiếng Anh của anh.

Tất cả mọi thứ của người đàn ông trước mặt được anh chăm chút rất tỉ mỉ. Mà bất cứ thứ gì thuộc về anh, đều không tương thích với Ngô Đồng.

Lê Trọng Mưu chặn trước Đồng Đồng, anh vuốt đầu con trai, nói với cô: “Tôi có việc muốn nói với cô, đến thư phòng tôi một lát.”

Ngô Đồng thấy yểu hần anh lên xuống mới giật mình bừng tỉnh. Cô ngẩng đầu lên: “Chúng ta chẳng có gì để nói cả...”

Anh không lên tiếng, chỉ là lẳng lặng nhìn cô.

Có một loại người, từ khi sinh ra đã khiến cho người ta tình nguyện phục tùng, không cần đến ngôn ngữ, kể cả khi an tĩnh cũng có thể tạo nên cảm giác bức bách người ta. Lê Trọng Mưu chính là người như thế.

Còn Ngô Đồng là loại “người ta” kia...

Cô theo anh đến thư phòng.

Tâm tình cô day dứt không yên. Đi sau anh, Ngô Đồng cảm thấy ngay cả tiếng bước chân anh cũng là một loại cực hình với cô.

Tối thư phòng, đóng cửa.

Thư phòng được thiết kế có khung rất cao, hai hàng giá sách trải dài từ mặt đất đến trần nhà. Mùi gỗ thơm quất quýt khắp phòng. Ngô Đồng vừa bước vào, Lệ Trọng Mưu mở miệng hỏi luôn: “Ngô tiểu thư, cô muốn bao nhiêu, ra giá đi.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Lệ Trọng Mưu nghiêng người tựa mép bàn, giống như thường ngày lãnh tuấn.

Ngô Đồng không tiếp lời.

Anh nhìn thấy trong mắt cô lóe qua tia kinh ngạc, trong lòng không khỏi than tiếc: cô ấy không phải một người có đủ tư cách làm đối thủ đàm phán khi buôn bán, cô còn không biết cách che giấu cảm xúc như thế nào nữa.

Một đối thủ thế này, không phải khiến cho người ta thương hại, mà là làm cho người ta muốn loại bỏ.

“Nói ra điều kiện đi, tôi sẽ cố gắng đáp ứng.”

Ngô Đồng nắm chặt tay, hướng về phía anh tự trấn tĩnh, cắn răng buông ra câu nói đã tự nhủ từ lâu: “Tôi muốn con trai mình.”

Lệ Trọng Mưu biểu tình không suy chuyển, trong mắt anh buồn bã: “Điều này không thể xảy ra, trừ lần đó.”

“Vậy chúng ta không còn gì để nói nữa.” Ngô Đồng xoay người đi nhưng không kịp bằng bước chân vừa dài vừa nhanh của anh, chưa đến cạnh cửa đã bị anh giữ chặt.

Thanh âm anh vẫn lạnh lùng: “Ngô tiểu thư.”

Cô không phải anh, cô không bình tĩnh được! “Thời gian không sớm nữa, Đồng Đồng còn phải về làm bài tập.”

Cô lấy Đồng Đồng để đối phó anh, hiển nhiên là cô chẳng suy nghĩ gì rồi. Ánh mắt Lệ Trọng Mưu tối lại, không muốn tiếp tục đòi co với cô nữa, “Tôi thực sự rất hiếu kỳ, tại sao bao nhiêu năm như thế mà cô không tới tìm tôi, tại sao tự nhiên lại nghĩ thông suốt thế này...”

“Tôi thấy cả đời này anh cũng không nên biết nguyên do.”

“Ồ, thế sao?” Anh cười, nụ cười nhẹ đến mơ hồ, không thể diễn tả rõ được. Ánh mắt nâu trầm của anh xoáy sâu vào đôi mắt cô, “Vậy thì lý do gì mà cô để thằng bé đến tìm Mandy?”

Ngô Đồng giật mình, cô hiểu được ý tứ sâu xa trong câu nói của anh. Cô muốn nhoen miệng cười mà sao khóe môi cứ cứng ngắc.

Hóa ra anh nghĩ cô như thế? Cô có nên giải thích nữa không?

Mà kể cả giải thích, anh sẽ tin tưởng ư!?

“Hành vi lợi dụng con trai mình của cô, nói thật, tôi không thể đồng tình nổi!”

Anh nói giọng trần thuật chắc như đinh đóng cột, không gì có thể phản bác nổi. Anh gán cho cô tội danh quá đỗi dễ dàng, chẳng chừa ra một đường thoát thân nào cả.

“Cô vất vả quá nhỉ, phải ở trước mặt tôi, trước mặt giới truyền thông diễn vở kịch lâm ly đến thế.” Ngữ điệu anh bình thản như đang khen ngợi, “Chuyện đến bây giờ đã khiến dư luận xôn xao, chắc cô vừa lòng lắm.”

Diễn trò?

Vừa lòng?

Đúng, cô đúng là nên vừa lòng. Anh vạch trần cô như thế, anh đánh giá cô cao như thế, cô nên cảm tạ anh mới phải.

Anh nghĩ cô muốn cái gì? Tiền ư? Nhưng nếu cô muốn lấy tiền của anh, cô sẽ không, sẽ không...

Lệ Trọng Mưu đứng dậy đi ra chỗ bàn làm việc, mở ngăn kéo lấy ra tập chi phiếu.

Anh kí vào một tờ séc, động tác ấy cô đã quá quen thuộc rồi. Thói quen ấy có từ rất lâu về trước, lâu đến mức cô không dám nhìn lại thêm một lần nào nữa.

Anh đưa tấm chi phiếu ra cho cô: “Sau này Kiến Nhạc sẽ bàn bạc thêm với cô, có thể cô sẽ không đồng ý, có thể cô sẽ không bằng lòng với số tiền đó. Cho nên lần này cô tự điền con số vào đây đi.”

“...”

“Theo như tôi biết, công ty của anh cô có vấn đề trong việc quay vòng tài chính, có số tiền này sẽ giúp anh ta dư dả...”

Lệ Trọng Mưu còn chưa nói xong——

“Xoạc ——”

Tờ giấy mỏng manh rơi xuống thảm.

Ngô Đồng xé bỏ tấm séc ngay trước mặt anh, đến khi ngẩng đầu lên, cô đã đeo một tấm mặt nạ khác.

Thậm chí cô học anh, nở nụ cười thân nhiên và khinh miệt: “Đúng thế đấy, tôi có ý đồ khác đấy, tôi đã lợi dụng con trai mình. Anh muốn thằng bé à? Được thôi, vậy anh dùng toàn bộ gia sản mà đổi đi.”

Lệ Trọng Mưu hơi bất ngờ, khuôn mặt quật cường của người phụ nữ này khiến anh phải nhíu mày.

Anh còn nói được gì nữa? Ngô Đồng hừ lạnh: “Chẳng phải anh nói tôi đưa ra điều kiện gì cũng được sao? Mục đích của tôi đó, sợ rằng... Lệ tiên sinh, anh đáp ứng không nổi.”

Nói xong, Ngô Đồng mở cửa bước ra ngoài.

Lần này, anh không cản cô.

Lệ Trọng Mưu ngẩn ra nhìn chằm chằm tờ chi phiếu đã bị xé vụn một lúc lâu, sau đó cũng đi ra ngoài.

Anh men theo hành lang đi xuống dưới. Cầu thang vòng tròn không cản được tầm mắt anh, anh thấy cô đi từng bước xuống lầu, bước chân lạch lạch.

Cô ấy quá mâu thuẫn, khi bị anh chất vấn thì xấu hổ và giận dữ, khi đưa cho chi phiếu thì xù lông gây sự, bây giờ, khi chuẩn bị rời khỏi đây, thì thất hồn lạc phách... Đâu mới là con người thật của cô?

Anh từng thuê thám tử điều tra nhân thân cô. Thành tích công tác của Ngô Đồng rất tốt nhưng không được trọng dụng lắm. Nguyên nhân chủ yếu là do vướng đứa con, nên việc thăng chức khá chậm. Mọi quan hệ trong gia đình cũng không khả quan mấy.

Năm đó cô thi đỗ đại học loại C của HongKong, sau đó giành được học bổng toàn phần. Các giảng viên rất coi trọng cô, ai cũng nghĩ rằng cô sẽ vững chân trong thương giới.

Nửa tháng trước ở bệnh viện, người cô bê bết máu va vào anh, lúc sau thậm chí còn gục trong ngực anh. Hình ảnh Đồng Đồng nằm trên giường bệnh cứ thế nhẹ nhàng in sâu vào tâm trí anh.

Trái tim anh khi ấy rõ ràng nhói lên đau đớn. Mà ánh mắt anh đã dừng lại rất lâu noi thân ảnh bé nhỏ trên giường bệnh, anh không thể dời bước nổi...

Giờ phút này nghĩ lại, tất cả giống như đã được hẹn trước, có muốn trốn cũng không thoát được.

Lệ Trọng Mưu từng hon một lần thử hỏi tương lai khi cô 20 tuổi, trông cô thế nào? Tại sao một chút ấn tượng anh cũng không có? Vậy mà lúc cô 20 tuổi ấy đã cùng anh tạo nên một sinh mệnh trên thế gian?

Mia mai làm sao! Lệ Trọng Mưu cười khẽ, anh nhíu mi, lắc lắc đầu.

Chẳng nhẽ, anh phải cưới cô?

Không đời nào!

Mục tiêu của anh chỉ có thằng bé mà thôi.

Anh chỉ cần con trai mình.

Anh dám khẳng định, với đoàn luật sư nổi danh của mình, anh có thể cho thằng bé tất cả. Còn cô, quan hệ của cô và cha mẹ ở Nam Kinh đang loạn cào; thậm chí là sau khi sinh, cô từng mắc chứng trầm cảm, luật sư hoàn toàn có lý do để nghi ngờ tình trạng tinh thần hiện tại của cô.

Cô đâu không lại anh!

Chân Ngô Đồng đứng cũng không vững, phải dựa vào tay vịn kim loại lạnh như băng của cầu thang để xuống lầu.

Đồng Đồng đang ở trong bếp, mấy người giúp việc bận quay xung quanh nó. Bày trí một bàn ăn ngập tràn món điểm tâm ngọt.

Mắt thằng bé sáng rực, trong mắt ánh lên tia sáng vui sướng hòa cùng nụ cười rạng rỡ.

Có nên ăn bánh cookie không? Ăn vị hạnh nhân trước hay là vị ô mai trước? Hình như vị chocolate cũng ngon lắm. .

Ngô Đồng đi qua, “Đồng Đồng, đi nào.”

Cô không thể chu cấp cho con trai một cuộc sống thế này. Nhưng bây giờ cô đưa tay ra, cô muốn để cho Đồng Đồng tự mình chọn lựa.

Ở lại nơi này, hoặc cùng cô về nhà.

Đôi mắt con trai chột tối sầm, thằng bé quay đầu nhìn lên tầng hai rồi mới nhảy xuống ghế, bám chặt lấy Ngô Đồng.

Người giúp việc thấy Đồng Đồng chưa ăn miếng bánh nào đã vội đi thì xin phép Ngô Đồng, chờ các cô gói bánh lại cho thằng bé mang theo.

Ngô Đồng nắm chặt lấy bàn tay múp míp của con. Thằng bé quấy luyến ngẩng đầu lên nhìn lại một lần nữa, sau đó mới nhìn Ngô Đồng.

Cô không muốn nghĩ rằng con mình đang mong chờ Lê Trọng Mưu chút nào. Ngô Đồng ngồi xuống, đối diện tầm mắt của con trai: “Về nhà rồi mẹ mua cho con nhé?”

Chẳng biết từ khi nào Lê Trọng Mưu đã đến, anh đứng ở sau hai người, trầm mặc nhìn họ.

Đồng Đồng “A!” một tiếng, ngẩng đầu lên thì nhìn thấy Lê Trọng Mưu.

Đồng Đồng vẫn còn nhỏ, từ trước tới nay chỉ bầu bạn cùng mẹ, nay bỗng dưng lại xuất hiện thêm một người đàn ông khác, vì thế nên “lựa chọn” là cả một vấn đề vô cùng khó khăn với nó. Lê Trọng Mưu thấy cảnh này, lòng anh chột mềm ra, âm thanh tự nhiên cũng dịu dàng hơn hẳn: “Di Trần, gói đồ lại rồi đem lên xe, chút nữa kêu tài xế mang về cho tiểu thiếu gia.”

Từ khi Đồng Đồng đến đây đã khuấy động tất cả, thậm chí khuấy động cả người đàn ông suốt ngày làm mặt lạnh này. Mẹ Trần hiếm khi thấy bộ dạng “hiền dịu” này của Lê Trọng Mưu, khó tránh khỏi ngạc nhiên, bà ngăn người mất nửa ngày mới trả lời: “À, vâng, thiếu gia.”

Cho dù ở trong không khí hòa thuận vui vẻ thế này, Ngô Đồng vẫn chẳng thể nào tươi tỉnh nổi. Sắc mặt cô luôn trầm xuống.

Đồng Đồng nhìn mẹ, tròn mắt chuyển qua chuyển lại, rồi quay đầu nhìn Lê Trọng Mưu. Giọng nói nhỏ nhẹ, ngọt lịm như chocolate cất lên: “Con cảm ơn chú.”

Lê Trọng Mưu khựng lại một chút, nhưng rất nhanh khôi phục tinh thần. Anh cũng ngồi xuống, nhẹ nhàng đoạt lấy bàn tay bé nhỏ của con trai từ trong tay Ngô Đồng.

Anh gạt tóc trên trán con: “Không cần cảm ơn.”

Ngô Đồng sững sờ bên cạnh, bàn tay cô trống rỗng.

Một lần nữa bàn tay kia vô tình trượt qua tay cô, đem theo hơi lạnh đến thấu tim.

Anh ngồi xổm ở đó, nói chuyện cùng con trai, giọng điệu sùng sục. Ngô Đồng dường như chưa bao giờ thấy một người cha tốt như thế.

Cô cũng chưa bao giờ từ góc độ này quan sát. Anh luôn cao cao tại thượng, nhưng bây giờ anh lại ngồi đó, sừng mặt hơi tối. Đó là tình phụ tử ư?

Khi đối diện với Ngô Đồng, gương mặt anh sắc bén như dao. Còn khi đối diện với Đồng Đồng, lại là khuôn mặt anh tuấn phi phạm, chan chứa nhu thuận, khiến cho người ta si mê không dứt ra được.

Ngô Đồng từng nghĩ cô không thể ích kỉ như vậy, cô nên cho Đồng Đồng một người cha, chỉ là. .

Lê Trọng Mưu như bị ánh mắt cô quấy rầy, anh ngẩng mặt nhìn lại

Ngô Đồng không kịp thu mắt về, chạm vào tầm mắt anh. “Tách tách”, hình như có âm thanh của hai dòng điện va nhau, cô giật mình vội quay mặt đi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Lệ Trọng Mưu từ chối mọi lời mời xã giao bởi tối nay anh muốn dành thời gian tham dự một “hội nghị” vô cùng quan trọng.

Chủ đề chính là việc Lệ thị tới đây sẽ cấp vốn xây dựng kế hoạch lâu dài ở Mi.

Ở đầu bên kia họp cùng Lệ thị là vị CEO cấp cao của tập đoàn đồng hợp tác. Mối quan hệ giữa anh ta và Lệ Trọng Mưu rất tốt đẹp. Thói quen của Lệ Trọng Mưu là làm việc trong thư phòng, vì thế bối cảnh hiện tại vị CEO kia đã quá quen thuộc.

Đêm nay thời gian nhàn rỗi quá nhiều, hai người đàm phán công việc xong xuôi mà vẫn còn sớm. Việc công bàn xong thì luận đến việc tư.

“Ở nhà à?”

“Ừ,” Lệ Trọng Mưu gật đầu, “Cậu thì sao?”

“Công ty.”

“Khuya thế này còn chưa về?” Theo Lệ Trọng Mưu được biết thì người kia rất yêu gia đình cơ mà?

“Bị vợ đuổi ra ngoài.” Giọng điệu người đó bất đắc dĩ.

Lệ Trọng Mưu nghe vậy gật đầu.

Cả hai đều là người có tính cách lạnh lùng, nói về gia đình đúng là chuyện hiếm lạ. Những việc còn lại Lệ Trọng Mưu cũng không tiện hỏi nhiều. Nhưng anh cảm thấy dường như đêm nay có hơi khác biệt. Khác ở chỗ nào? Anh không rõ nữa.

“Sao thế?” Lệ Trọng Mưu vẫn tiếp tục chủ đề.

“Con gái mới sinh, buổi tối cứ khóc suốt. Tôi chỉ ‘cảm thán’ có đúng một câu, thế là bị đá ra khỏi nhà.”

Oán trách à? Tự dưng Lệ Trọng Mưu bật cười. Nhân vật tàn nhẫn trên thương trường này không biết đã giẫm lên hải cốt và tiền tài của bao nhiêu người để leo lên đỉnh vinh quang. Vậy mà giờ phút này lại ngồi trước mấy tính cười ngây ngô như cậu thiếu niên mười mấy tuổi.

Ánh nắng bên đó tươi sáng không mang chút muộn phiền.

Lệ Trọng Mưu nhớ mang máng hình như mấy năm trước bạn anh từng nhận nuôi một đứa bé trai. Nghĩ đến hai chữ “con trai”, bỗng anh hỏi thêm một câu: “Con cậu đâu? Hẳn là nó nên giúp cậu khuyên mẹ nó chứ.”

“Con trai tôi có nghe tôi đâu, tôi về nhà ngay đến cửa nó cũng không cho mở.”

Lệ Trọng Mưu cười. Nhìn gương mặt của vị “mới làm cha” kia vô cùng hạnh phúc, Lệ Trọng Mưu thấy hơi chói mắt.

Thời gian không sớm nữa, Lệ Trọng Mưu tắt máy tính. Màn hình tối đen, chỉ còn logo của hệ thống đang di động. Lệ Trọng Mưu ngửa ra sau, dựa vào lưng ghế rộng rãi. Cầm điều khiển trong tay, anh nhấn nút. Trần nhà từ từ mở ra.

Cả bầu trời đêm mênh mông được Lệ Trọng Mưu thu hết vào trong đáy mắt. Có một ngôi sao lóe sáng lọt vào mắt Lệ Trọng Mưu, bất chợt trong đầu anh nảy ra ý nghĩ: khi đó, vì sao cô ấy lại dùng ánh mắt đó nhìn anh? Trong vắt và ân cần, lặng lẽ và chăm chú, phải chăng... là thâm tình. Ngay lúc anh nhìn lên, cô lại sợ hãi quay đi.

Lệ Trọng Mưu đứng dậy, ngẩng đầu, ngón tay theo thói quen gõ gõ mặt bàn. Anh hơi thất thần, không nghe thấy tiếng mở cửa. Tận đến lúc Trương Mạn Dịch lên tiếng: “Anh nghĩ gì mà thất thần thế?”

Lệ Trọng Mưu lúc này mới phát hiện, anh giật mình xoay người đã nhìn thấy Trương Mạn Dịch đang bưng cốc sữa, đứng cạnh cửa. Lệ Trọng Mưu nhún mày tới bên cô: “Sao em lại tới đây?”

Trương Mạn Dịch đi qua, giao sữa vào tay anh. Thuận thế nhẹ ôm lấy cổ của anh. Anh cũng khẽ nhếch cánh tay cho cô tiến vào lòng. Trên người anh có mùi kem cacao rêu rêu nhậy, rất thơm. Trương Mạn Dịch ghé vào vai anh hít hà, uể oải: “Úm...” một tiếng rồi mới ngẩng đầu nhìn anh.

Cô không trả lời vấn đề của anh, hỏi ngược lại: “Buổi chiều Đồng Đồng đến à?”

Dứt lời, cô phát hiện anh đang nhìn mình. Cô rất sợ người đàn ông này, nhưng là lời đã ra khỏi miệng chẳng khác gì bát nước hắt đi. Lệ Trọng Mưu buông lỏng cánh tay của cô, anh xoắn eo cô. Tiện đà đem cô ôm ngồi lên mặt bàn. Còn anh đứng trước mặt cô. Nhìn cô từ trên xuống dưới.

Trương Mạn Dịch so vai thành thật: “Được rồi, em thừa nhận em nhờ trợ lý Lâm thông báo hành tung của anh.”

Lệ Trọng Mưu nhướn mày, không biết có phải anh giận hay không, “Cậu ta còn nói gì nữa?”

“Anh ta nói, anh chuẩn bị đầu tư cho trường học của Đồng Đồng một tòa thư viện và một khu nhà mới. Cả trường học, từ hiệu trưởng tới giáo viên đều giúp anh trông nom thằng bé.”

Lệ Trọng Mưu lúc này nghe Trương Mạn Dịch nói, anh thầm thấy cảm ơn người phụ nữ tên Ngô Đồng kia. Nhờ cô vội vàng vàng đi công tác mà anh có thêm cơ hội tiếp cận Đồng Đồng. Thằng bé mới đầu còn bài xích anh nhưng đến bây giờ chỉ cần nhìn thấy anh nó đã cười khanh khách. Điều này chứng tỏ anh đã dùng đúng cách, khiến tình cảm hai cha con tăng lên nhanh chóng.

Trương Mạn Dịch thấy anh lại thất thần thì yên lặng. Không ngờ rằng anh nhất tâm nhị dụng, nghe rất rõ lời nói của cô.

Lệ Trọng Mưu nhanh chóng phục hồi tâm trạng, nhìn cô, anh chậm rãi nói: “Bảy năm trước anh thu mua lại công ty của chính ba mình, lúc anh đem tin này nói cho mẹ biết, cứ tưởng sẽ được bà ấy khen ngợi, kết quả là bà ấy tặng anh một cái tát.”

Vì ở khoảng cách gần, khi anh nói chuyện phả ra làn hơi ấm áp vào làn da cô, nhưng cô lại không cảm nhận được sự ấm áp ấy. Giọng nói anh vô cùng bình thản, có độ lên xuống, âm sắc rất mê người, gần như là hoàn mỹ.

Chỉ thiếu có một thứ ——

Cảm tình.

Trong giọng nói của anh, không có cảm tình.

Trương Mạn Dịch nhắm mắt, mở mắt ra lần nữa, nhìn thẳng anh thì đã thấy anh cân bằng lại cảm xúc.

Anh thích dạng phụ nữ thông minh biết nghe lời.

Cô phải lao lực trăm cay nghìn đắng mới đạt đến thước đo của anh. Cho dù vất vả, nhưng xứng đáng! Cô cười ngọt ngào, “Việc này anh từng nói với em rồi mà. Anh còn kể đây chính là nguyên nhân mà anh không muốn khuếch trương vị thế của mình.”

Lệ Trọng Mưu nhìn miệng cô, nhìn mắt cô, cũng cười: “Cho đến bây giờ, mục tiêu chính của anh vẫn là hạ gục ông ta. Anh đã thanh công nhưng lại chẳng thấy vui vẻ gì.”

“...”

“Anh từng ném qua tư vị thống hận chính cha đẻ mình. Tư vị ấy không dễ chịu đâu. Anh không muốn con trai anh giống anh.”

Mỗi phép ẩn dụ trong lời anh cô đều nghe được. Nhưng cô không cam lòng. Song lại không thể để cho anh phát giác. đành giả vờ ngây ngốc: “Tại sao anh lại nói với em điều này?”

Lệ Trọng Mưu chỉ cười mà không lên tiếng. Hôn nhẹ lên mắt cô. Người phụ nữ này quá thông minh, muốn cùng anh diễn kịch sao. Nói đến thủ đoạn, cô đâu thể là đối thủ của anh chứ. Anh thoáng trầm mặc, cô liền kìm nén không được: “Eric, anh... anh muốn cưới cô ta sao?”

Anh ra sức xoắn eo của cô. Cánh tay mạnh mẽ bóp lấy khuỷu tay cô, Trương Mạn Dịch hơi đau. Anh nói: “Anh chỉ muốn lấy lại con trai mình.” Nói xong anh buông cô ra.

Trương Mạn Dịch nhảy xuống bàn, ngằm cười khỏ. Anh đứng là một chuyên gia đàm phán xuất sắc. Đến nửa chữ “Không” cô cũng không thốt lên được.

Anh cưng chiều cô, cho cô danh cùng lợi. Nhưng cũng muốn cô nhớ cho kỹ, cô thuộc về anh, còn anh, không thuộc về cho cô. Trương Mạn Dịch vô số lần tự hỏi chính mình, người như vậy, thật sự hiểu được cái gì là tình yêu sao? Liệu rằng có thể có một ngày, anh cũng bất chấp tất cả để yêu một người hay không? Không biết tại sao lúc này, Trương Mạn Dịch trong đầu đột nhiên hiện lên một người, Ngô Đồng.

Ngô Đồng ít nhất cũng có con của anh, cô? Mắt anh, cô chỉ còn hai bàn tay trắng!

Anh hạ xuống một cái hôn lên mắt cô, nhẹ nhàng vuốt chỗ da thịt nhạy cảm sau tai cô, hỏi nhỏ: “Đêm nay ở lại không?”

Trương Mạn Dịch lui về sau nửa bước. Anh là cao thủ tình trường, không cần thiết phải nói nhiều, chỉ cần một động tác nhỏ cũng vô cùng gợi tình. Huống chi bây giờ anh nói chuyện còn hơi nheo mắt. Trương Mạn Dịch chủ động tạo ra khoảng cách an toàn: “Em phải bay đến Singapore quảng bá phim mới, hiện tại em đang tranh thủ thời gian rảnh chạy tới đây, giờ phải đi sân bay rồi.”

Không đợi anh nói, cô gần như xông tới, chui vào ngực anh, nhón chân lên chạm nhẹ vào môi anh: “Goodbye kiss, không cần nhớ em đâu!”

Lệ Trọng Mưu xem thân ảnh cô vội vã chạy ra ngoài, anh không nói gì, lắc đầu, sờ môi của mình.

Cô gái này!

Vài ngày sau, vào lúc nghỉ trưa Ngô Đồng nhận được một cuộc gọi từ Trương Mạn Dịch. Gần đây Ngô Đồng mắc chứng sợ nhận phải số lạ gọi tới, điện thoại kêu hồi lâu, cô bắt buộc nhận máy: “Xin chào.”

“Ngô tiểu thư, chào cô.”

Ngô Đồng nghe ra thanh âm này, cô im lặng.

“Tôi là Trương Mạn Dịch.”

“Cô tìm tôi có chuyện gì sao?”

“Có rảnh không? Tôi mời cô uống cà phê.” Giọng Trương Mạn Dịch hình như rất vui.

Ngô Đồng đang muốn tìm cớ từ chối, Trương Mạn Dịch đã chặn lời cô: “Tôi đợi ngay dưới công ty cô, tôi không định làm mất thời gian của cô đâu.”

Ngô Đồng nghĩ một lúc, không biết mình nên nói gì, đành phải đáp ứng. Cô đi thang máy xuống lầu. Bốn miếng kính ốp bên trong thang máy sáng bóng đến mức có thể soi gương, phản chiếu thân ảnh của cô. Ngô Đồng trang điểm khá nhạt, mặc đồ công sở. Giờ phút này Ngô Đồng trầm nghĩ, mình có nên chỉnh lại nhan sắc một chút không? Nhưng ngay sau đó cô ý thức được, người chờ dưới lầu chính là nữ minh tinh nổi tiếng.

Có trang điểm lại thì cũng để làm gì chứ? Có thể hơn được người ta ư?

Ngô Đồng ngồi cùng Trương Mạn Dịch trong một căn phòng ở Starbucks.

Trương Mạn Dịch gọi mocha, cũng giúp Ngô Đồng gọi một cốc như thế. Trước kia Ngô Đồng từng rất thích đồ ngọt, sau này tự thấy mình đã qua cái thời mê luyến loại ngọt ngào đó rồi.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cô chợt ý thức được, nữ ngôi sao trước mặt này kỳ thật mới có 23 tuổi. Vẫn kém cô 4 tuổi.

Trương Mạn Dịch cầm chiếc thìa bạc khuấy khuấy lớp bọt nổi bên trên, sau đó mở chiếc ví của mình ra. Không hổ là người bên cạnh Lệ Trọng Mưu, đến cả động tác kí chi phiếu cũng giống hệt nhau.

Ngô Đồng không khỏi bật cười. Trương Mạn Dịch lại ngẩng đầu, khẳng định với cô: “Cô, cần phải thắng vụ kiện này.”

Ngô Đồng sững sốt. Cô không biết nên tiếp lời thế nào. Trương Mạn Dịch đem chi phiếu cùng với một tấm danh thiếp đẩy đến trước mặt cô: “Tôi giới thiệu với cô người này. Anh ấy là đàn anh khóa trên của tôi, rất am hiểu chuyện kiện cáo về quyền nuôi dưỡng.”

Ngô Đồng có chút tức cười, “Cô...”

Trương Mạn Dịch cũng cười, nụ cười cực kì hoàn mỹ.

Ngô Đồng thực sự không thể nào hiểu nổi người con gái trước mặt này, chẳng nhẽ cô ấy tưởng cứ được đứng cạnh Lệ Trọng Mưu thì có thể danh chính ngôn thuận trở thành bạn gái của anh sao?

Trương Mạn Dịch hất lộn tóc xoắn khỏi tay: “Ngày xưa tôi học đại học luật nên năng lực của vị học trưởng này tôi biết rất rõ. Cô yên tâm đi,”

Cô ấy nói đúng như những gì Ngô Đồng đã dự đoán, làm cô suýt nữa thì phì cười. Nhưng không hiểu sao miệng cô lại có vị chua chát, cố cười mà không nổi. Cô thực sự không biết, đối mặt với cô gái biết cách che dấu vô cùng khôn khéo này, cô nên nói gì đây?

Cô thấy mình thật ngu xuẩn!

Ngô Đồng lựa chọn ăn ngay nói thật: “Tôi không biết phải nói gì nữa ...”

Trương Mạn Dịch cười: “Nói cảm ơn là được rồi.”

“Cảm ơn.”

“Không cần đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6

Ánh nắng tươi sáng mở ra một ngày mới.

Lúc nghỉ trưa.

Trương Mạn Dịch bị vây giữa rừng phóng viên: “Mandy xem bên này! Xem bên này!” Cô không nói gì, chỉ mỉm cười duyên dáng, tạo đủ mọi tư thế chụp ảnh.

Vất vả lắm mới ra được khỏi khu phòng vấn, cô băng qua hành lang u tối, hỏi trợ lý đi theo phía sau: “Eric có gọi điện tìm tôi không?”

Trợ lý lắc đầu.

Thất vọng lóe qua. Trương Mạn Dịch trở lại phòng nghỉ, vừa cầm vào ví liền mang điện thoại ra.

Đúng lúc có người gọi đến. Mặt cô sáng lên, vội lật xem. Trên màn hình hiện tên: “Mark”. Mặt cô xụ xuống, mãi sau đó mới cố gượng cười, gọi lại.

“Đại luật sư Hường Tá, sao tự nhiên anh có thời gian mà gọi cho em thế này?” Âm cuối khê cao vút, làm cho người nghe tưởng rằng cô đang vui vẻ.

Đối phương ở đầu kia cười nhẹ, “Anh vừa về HongKong.” Giọng nói của người đàn ông đó rất cuốn hút, “Buổi tối mở party với bạn bè, thế nào? Thừa đại minh tinh, em có rảnh để đến không?”

Cùng lúc đó, Ngô Đồng ngồi trước bàn kế toán, lắc lắc chiếc cổ mỗi nhừ.

Bây giờ đang giờ cơm trưa, Ngô Đồng khá đói bụng. Cô nghĩ có nên gọi một suất ăn bên ngoài hay không. Nhưng mà công việc cứ chồng chất như núi, có gọi cũng chỉ làm mình lu bu hơn. Những hợp đồng mà cô làm trước đó cần một thời gian không ngắn mới có thể chuyển nhượng hết được. Vài khách hàng quan trọng có đơn đặt hàng lớn đều đặt trên vai cô, mấy ngày tiếp theo chắc chắn càng thêm bận rộn.

Lúc nhập phần số liệu cuối cùng, cô liếc mắt nhìn quyển lịch trên bàn —— chỉ còn năm ngày nữa là bắt đầu mở phiên tòa. Đột nhiên cô thấy sợ hãi.

Ngô Đồng gạt khóe mắt chua xót, kéo ngăn tủ, từ kệp danh thiếp rút ra tấm danh thiếp Trương Mạn Dịch đưa cho cô ——

“Baker&Mckenzie Law Firm : Mark Xiang “ (Tạm dịch: Tập đoàn luật đa quốc gia Baker&Mckenzie: Văn phòng luật sư Mark Xiang)

Ngô Đồng thấy hơi đau đầu, tầm mắt rời khỏi dòng chữ tiếng Anh bay bướm, nhìn xuống tìm số điện thoại.

Gọi qua.

Đầu kia là giọng phụ nữ, nói chuyện rất khách khí, “Xin lỗi, Hường luật sư không ở đây, xin hỏi cô có muốn để lại lời nhắn không?”

“Tôi là Ngô Đồng, lúc trước tôi đã liên lạc với bên cô .”

“Hường luật sư vừa mới về nước hôm nay, bây giờ đang nghỉ ngơi.”

Vị luật sư Hường Tá này nổi tiếng là khó gặp, sau mỗi vụ án anh ta sẽ nghỉ một thời gian. Ngô Đồng không muốn chờ đợi thêm một giây phút nào nữa.

“Nhưng mà...” cô ấy nói nửa chừng, Ngô Đồng chuyên chú lắng nghe, “... Luật sư Hường có dặn là, nếu cô không chờ được, tối nay anh ấy có mở tiệc ở HongKong, không có nhiều thời gian lắm nên cô có thể tới đó tìm anh ấy.”

Ngô Đồng khựng một chút: “Tiệc ư?”

Lê Trọng Mưu từ chối một bữa cơm thương mại, xe anh thẳng hướng trường học của Đồng Đồng. Vì còn phải kí mấy văn kiện nữa nên Lâm Kiến Nhạc đi cùng với anh.

Thật ra thì Lâm Kiến Nhạc ở quý này có 15 ngày nghỉ vô cùng vô cùng quý giá, ngay cả vé máy bay và khách sạn anh cũng sắp xếp xong xuôi. Vốn tưởng sau đó anh sẽ nằm phơi nắng bên bờ biển, ngắm đường cong của mỹ nữ mặc bikini, v.v...; CHÚ KHÔNG PHẢI LÀ NGỒI ĐÂY!!! Hai tay dâng lên từng tờ văn kiện cho đại boss kí!!!

Vài ngày trước Lâm Kiến Nhạc nhận tin dữ: Tất cả ngày nghỉ của anh trong ba năm tiếp theo đều-bị-khấu-trừ.

Tuy rằng đại boss không nói rõ nguyên nhân nhưng Lâm Kiến Nhạc có thể đoán được. Chính là do anh đã tiết lộ lịch trình của boss cho Trương Mạn Dịch nghe~~~~!

Trường học có hàng cây ropy bóng, xe đi dưới một màu xanh murót. Vừa dừng hẳn, Lê Trọng Mưu bỏ tập văn kiện, tháo tai nghe bluetooth. Xuống xe, anh đến “chỗ cũ” chờ con trai.

Cách đó không xa người bạn nhỏ Ngô Đồng Đồng xuất hiện.

Có điều hôm nay và trước kia có chút khác biệt —— Đồng Đồng dẫn một bé gái đi tới bên anh. Lê Trọng Mưu nghiêng người tựa vào gốc cây, nắng lọt qua kẽ lá làm anh hơi nheo mắt. Anh thấy con trai cười với mình.

Dù ánh dương có rực rỡ bao nhiêu cũng không sánh được với nụ cười của thằng bé.

Lê Trọng Mưu nói cà vạt. Đồng Đồng quay ra chỗ bạn nhỏ kia vẫy vẫy tay, ý bảo cô bé đó tới đây.

Đồng Đồng đứng giữa Lê Trọng Mưu và cô bé, khuôn mặt nhỏ nhắn trịnh trọng: “Xin trân trọng giới thiệu với chú, bạn ấy là Trương Hàn Khả.”

Lê Trọng Mưu cảm thấy rất thú vị, về mặt anh thoải mái. Anh ngồi xuống, nhìn thẳng vào cô bé: “Chào cháu.”

Lâm Kiến Nhạc từ xa nhìn một người lớn hai người nhỏ, tay anh nắm di động thầm nghĩ: có nên chụp cảnh này rồi gửi cho mấy trang web lớn, bán đi kiếm chút tiền không nhỉ? Cũng chỉ là nghĩ mà thôi, Lâm Kiến Nhạc tuyệt đối không dám khiến cho vị đại boss chi li kia tìm được bất kì sơ suất nào của mình.

Ba người đi qua chỗ ngồi trên bãi cỏ ăn trưa. Hai cha con đôi hộp cơm cho nhau. Đồng Đồng mở nắp, trong hộp rất nhiều món ăn được trang trí đẹp đẽ, rất bắt mắt. Thằng bé không biết rằng suất ăn này được chuẩn bị từ tay một đầu bếp ba sao nổi tiếng.

Lê Trọng Mưu cũng mở nắp hộp, bên trong một chay hai mặn, còn có một cái hamburger thịt bò handmade. Là tự Ngô Đồng làm.

Trù nghệ của Ngô Đồng thật đúng là không dám khen tặng! Dù cô có tự nhận là không tài. Vội mấy cô vẫn tự làm được bữa sáng cho mình, không nhờ ai giúp đỡ. Nhưng mùi vị của món cô nấu... .

May mà Lê Trọng Mưu ăn thức ăn nhanh nhiều cũng thành quen, không để ý lắm, anh cắn một miếng. Thịt bò quá như. Lê Trọng Mưu miễn cưỡng ăn cho hết.

Có nên đề nghị cô ta báo danh vào lớp học nấu ăn không nhỉ? Lê Trọng Mưu đã nghĩ đến điều này không ít lần. Nhưng khi nghĩ kỹ, anh lại thấy không tiếp xúc nhiều vẫn là tốt nhất.

Trương Hàn Khả rất rõ suy nghĩ của Lê Trọng Mưu, hơi đồng tình nhìn anh, sát gần tới nhỏ giọng hỏi: “Mẹ cậu ấy làm đồ ăn khó ăn lắm hả chú?”

“Ai nói thế? Mẹ tớ nấu ăn ngon nhất thế giới!” Đồng Đồng lập tức bao che khuyết điểm của mẹ.

“Vậy sao cậu không ăn đi, để chú ấy ăn hộ cậu làm gì?” Trương Hàn Khả đáp lời.

Mắt Đồng Đồng mở thật to, không chịu thừa nhận.

Bên này giằng co một hồi, Lê Trọng Mưu lấy hiệu suất cao nhất giải quyết món ăn Ngô Đồng nấu, dùng hành động thực tế để ủng hộ lời nói của con trai.

Ngô Đồng Đồng đắc thắng, thấy Trương Hàn Khả giận dữ, chu môi thì lại thấy hối hận. Vội vàng bỏ qua tất cả, nở nụ cười lấy lòng cô nhóc. Đáng tiếc đã quá muộn, Trương Hàn Khả quay mặt đi, mặc kệ Đồng Đồng.

“Cậu sao thế? Cậu giận tớ à?”

“Bây giờ cậu còn cãi nhau với tớ nữa chứ.”

Lê Trọng Mưu khẽ cười đặt Đồng Đồng ngồi lên đùi mình, đưa tay nựng má Trương Hàn Khả: “Nó âm ỉ với cháu vì nó thích cháu đấy.”

Trương Hàn Khả không hiểu lắm, nhưng đối mặt Lê Trọng Mưu anh tuân thì hơi ngại, không nguyện ý mà gạt đầu.

Đồng Đồng lại mắc cỡ đến đỏ cả mặt, trộm nheo cánh tay Lê Trọng Mưu: “Không phải mà!”

Lê Trọng Mưu nhận ra anh vội vàng quá. Đang suy nghĩ cách bù lời thì Lâm Kiến Nhạc đi tới, đưa cho anh điện thoại, “Là tiểu thư Mandy.”

Lê Trọng Mưu gạt đầu, thả Đồng Đồng xuống, đứng dậy đi chỗ khác nghe điện thoại.

Anh chưa lên tiếng, Trương Mạn Dịch đã hỏi: “Anh rất bận sao?”

Lệ Trọng Mưu đi đến gần xe, đặt tay trên mũi xe. Anh khẽ ngẩng đầu. Mặt trời rất cao, khí trời rất tốt. Tâm tình anh cũng rất tốt. Thuận miệng đáp: “Đang ở trường học của Đồng Đồng.”

Bên kia lặng ba giây. “Thế à? Lần sau anh cho em đi cùng nhé, em cũng muốn thấy Đồng Đồng.” Thanh âm Trương Mạn Định không loạn, ngược lại càng vui vẻ thêm.

Lệ Trọng Mưu không trả lời.

Trương Mạn Định khựng một chút. Biết mình lỡ lời, liền chủ động nói sang chuyện khác, “À, đúng rồi, tối nay em định tham gia party của bạn, không ăn tối cùng anh được.”

Trời trong nắng ấm không một gợn mây, mùa xuân lặng lẽ trôi qua, mùa hè mạnh mẽ soán lấy ngôi vị độc tôn.

Lệ Trọng Mưu quay đầu, dưới bóng cây, Đồng Đồng ngồi kế bên Trương Hàn Khả, nói chuyện cùng Lâm Kiến Nhạc. Lệ Trọng Mưu cảm thấy lúc này, trong lòng anh đang dao động, giống như đón ánh mặt trời chiếu thẳng vào tim.

Giọng nói của anh vẫn bằng lặng: “Bao giờ party kết thúc, anh sẽ đến đón em.”

Lại hàn huyên một lát mới cúp máy. Lệ Trọng Mưu nghe được, cô rất vui vẻ. Anh gãi lên quang ảnh trở về, thấy ba người đồng loạt quay đầu, nhìn anh chằm chằm.

Biểu tình Đồng Đồng có chút khác lạ.

Lệ Trọng Mưu hỏi: “Làm sao vậy?”

“Con, là chú cùng mẹ... Hai người nghịch lửa rồi tạo ra sao?”

Bạn nhỏ Trương Hàn Khả cũng không hề chớp mắt mà chăm chú nhìn vào chú có dáng người cao ngất, mặt mày tuấn tú này, cô bé rất chò mong câu trả lời.

Trong khi đó, Lâm Kiến Nhạc ở bên cạnh sắc mặt cực kì xấu hổ, thở cũng không dám thở mạnh.

Xe trên đường về. Lần thứ 34 Lâm Kiến Nhạc liếc trộm qua kính chiếu hậu người đang nhắm mắt ngồi phía sau.

Lệ Trọng Mưu rút cuộc mở mắt ra.

Lâm Kiến Nhạc đành tự thú với mong muốn được khoan hồng: “Đồng Đồng hỏi tôi, anh lúc nào cũng cùng mẹ nó cãi vã, có phải vì anh thích cô ấy không?”

Lệ Trọng Mưu không nói một lời, chỉ hơi nhướn mày. Lâm Kiến Nhạc làm việc cùng anh nhiều năm, biết động tác nhỏ này là tỏ ý bảo anh tiếp tục. Anh nuốt nước miếng: “Sau đó nó hỏi tôi, nếu như không thích, làm sao có thể có nó được. Tôi trả lời...”

“Cậu nói với nó là tôi và mẹ nó nghịch lửa rồi tạo ra nó?”

Lệ Trọng Mưu nói nốt lời của Lâm Kiến Nhạc. Trên mặt lạnh tanh, không lộ cảm xúc gì. Sự hờ hững đó khiến Lâm Kiến Nhạc khiếp sợ. Anh hiểu đại boss là người thế nào, lúc đại boss càng bình tĩnh là lúc tai vạ chuẩn bị đến.

Lâm Kiến Nhạc như ngồi trên đống lửa, cắn răng nhắm mắt gật đầu.

“Kiến Nhạc, gọi điện thoại về công ty” Lệ Trọng Mưu vẫn rất bình tĩnh nói, Lâm Kiến Nhạc vĩnh tai nghe “Bảo là cậu muốn hủy bỏ tất cả ngày nghỉ đông trong năm năm tới.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Trợ lý của luật sư Hường báo địa chỉ cho Ngô Đồng. Bữa tiệc được tổ chức tại khách sạn Trung Hoàn. Coi như cũng tiện đường vì chiều nay Ngô Đồng định đến phòng làm việc ở đó bàn bạc công việc.

Luật sư Hường đại danh vang dội, ngày trước cô từng liên lạc, nhưng vì lí do vớ vẩn này mà bị từ chối: tất cả những vụ án có liên quan đến Lê Trọng Mưu đều không đồng ý!

Bây giờ ở HongKong vị luật sư nào cũng muốn nhận vụ án, nhờ truyền thông để khuếch trương danh tiếng. Thế mà người này lại từ chối thẳng thừng, may có Trương Mạn Định làm cầu nối mới “mời” được anh ta.

Ngô Đồng vừa tan sở, cô đoán chắc đúng tầm con trai được về, đang định gọi điện thoại báo thì đột nhiên tiếng chuông vang lên.

Từ sau sự kiện Đồng Đồng đi lạc, Ngô Đồng đã mua cho thằng bé một chiếc điện thoại nhỏ, cô giờ xem đúng là số của con trai.

Thanh âm non nớt của Đồng Đồng vang lên, bắt chước theo khẩu khí của người lớn: “Chị, Ngô, à...”

“Vâng?”

“Xin hỏi hôm nay mấy giờ chị mới về nhà?”

Một ngày tối tăm bỗng tan thành hư không, Ngô Đồng đưa tay nhấn vào mi tâm theo thói quen, tâm tình tốt hẳn lên. Thỉnh thoảng thằng bé hay cảm thấy cô coi trọng công việc hơn nó nên lâu lâu lại giận dỗi. Ngô Đồng cũng từng lừa nó mấy lần, cho nên nhóc con Đồng Đồng thường thờ dài bất mãn.

Ở đầu dây bên kia, Ngô Đồng nở nụ cười bất đắc dĩ, bảo nó hôm nay đi theo cô Mã Lệ sang nhà Trương tiên sinh ăn cơm tối, không quên dặn dò: “Con không được đi lung tung cùng Khả Khả nữa đâu đấy, biết chưa?”

Giờ tan học, bên ngoài rất náo nhiệt, Đồng Đồng thất vọng gấp điện thoại. Trương Hàn Khả nhún nhảy chạy lại: “Mẹ cậu bảo khi nào cô ấy về nhà?”

“Không biết...”

“Vậy chúng mình không về nhà nữa, không phải là chúng mình hẹn với ba cậu rồi à?”, Trương Hàn Khả chun mũi: “Mình vất vả lắm mới bảo được cô Mã Lệ đi chơi mát chược đấy...”

Đồng Đồng cắn môi không nói gì, tâm trạng uể oải. Một lát sau có chiếc xe hơi từ từ đến gần hai đứa nhóc.

Cửa mở ra, Lê Trọng Mưu đưa tay ngoắc ngoắc hai đứa, Đồng Đồng vẫn cầm điện thoại trên tay, không nhúc nhích. Trương Hàn Khả giục cậu bạn: “Cùng lắm thì mình với cậu ngồi lâu chút chút, kéo dài thời gian đến khi mẹ cậu về nhé.”

Đồng Đồng nghĩ nghĩ, mặt chợt sáng lên, sau đó ra sức gật đầu.

Hai đứa nhóc đi cùng nhau, nhanh như chớp chạy vào tòa nhà, bắt đầu kế hoạch.

Đến khách sạn, đèn mới được bật lên sáng rực, thời gian còn sớm, chỉ có mình Ngô Đồng đứng chờ. Thang máy đến rất nhanh. Chuông báo vang lên, cánh cửa kim loại dần dần mở ra.

Ngô Đồng đang định nhấc chân đi vào, đột nhiên truyền đến tiếng “Bóp...”

Ồ, âm thanh này nghe hơi lạ.

Ngô Đồng dừng lại, ngẩng đầu.

Giữa thang máy có một nam một nữ. Tay cô gái giương giữa không trung, tức giận đến mức lồng ngực phập phồng kịch liệt. Về phần người đàn ông kia

Ngô Đồng chưa kịp nhìn xem thì cô gái có khí thế dũng mãnh đó bỗng dưng ỉu xiu, lấy tay che mặt khóc, chạy vọt ra. Trong lúc cô ấy bối rối, suýt nữa đã đụng trúng Ngô Đồng.

Ngô Đồng nhanh nhẹn nghiêng sang tránh, đúng lúc đứng trực diện với người đàn ông.

Anh ta rất biết cách ăn mặc, thần sắc cũng coi như thông dong tự tại, đáng vẻ chắc thuộc tầng lớp thượng lưu. Nhưng mà má trái dường như hơi sưng đỏ. Anh ta khá lơ đãng nhìn vào Ngô Đồng.

Cô bước vào thang máy, đầu cũng không ngần ngại nhấn nút. Cùng lúc đó, một cánh tay khác duỗi tới, ấn lên cùng một chỗ.

Ngón tay và vị trí trùng hợp đến bất ngờ. Ngô Đồng có chút ngạc nhiên, cô nghiêng đầu. Trong đôi mắt người đàn ông chợt lóe qua tia lúng túng, vội buông tay, lui đến góc khác.

Ngô Đồng cảm thấy người này hơi quen mắt, song lại không nhớ được đã thấy ở đâu, cô cũng im thin thít, chờ cánh cửa chậm chậm đóng vào.

Không khí xấu hổ bao trùm cả thang máy, Ngô Đồng cứ cảm thấy gương mặt này như từng quen biết, cô trộm nhìn anh ta qua hình ảnh phản chiếu trên cửa kim loại.

Không may, ánh mắt cô bị người ta bắt được. Trong nháy mắt, bọn họ đối diện nhau qua mặt cửa. Trong một cái nháy mắt khác, lông mày người đàn ông đó nhướn lên, đôi mắt hẹp dài nhìn cô chăm chăm. Đúng là ánh mắt đào hoa, rất điệu nghệ!

Dường như là đang nói với cô: Hi!

Bất ngờ hơn là cô im lặng, đánh mắt qua chỗ khác.

Mất anh ta ánh lên tia sáng mạnh mẽ, Ngô Đồng lại không thêm chú ý. Cô nâng tay nhìn đồng hồ: thời gian nói chuyện với luật sư cũng bị tính phí đó, không thể lãng phí bất kì giây phút nào!

Tính tính, thời gian hẹn cũng sắp đến rồi...

Tầm mắt Ngô Đồng còn dừng trên tay —— Đột nhiên, thang máy chấn động mạnh một cái. Đèn điện trên nóc nhấp nháy. Ngô Đồng hốt hoảng ngừng đầu, thang máy lại rung thêm lần nữa, cô mất thăng bằng, nhào đến vách tường...

“Răng rắc”, tầm nhìn bỗng tối đen.

Chờ đợi, thang máy không có động tĩnh gì tiếp.

Ngô Đồng thờ dãi trong lòng, một năm thang máy trục trặc cũng đã gặp mấy lần, cô biết cách ứng phó thế nào.

Nơi này tối thui tay đưa nhìn không thấy ngón, cô sờ soạng trong túi, lấy điện thoại di động ra, không có tín hiệu. Bật lên màn hình di động, chiếu sáng một góc. Ngô Đồng tìm được nút khẩn cấp, cô nhấn xuống chuông điện cầu cứu.

Lúc này, phía sau chợt có tiếng động lạ: Tiếng vuốt phẳng quần áo! Âm thanh sàn sạt vang lên. Ngô Đồng nương theo ánh sáng mờ mịt của điện thoại nhìn qua.

Người đàn ông hình như không thờ nổi. Anh ta dựa hẳn người vào tường, đầu cúi xuống, không nhìn thấy vẻ mặt ra sao. Hoàn toàn không giống với hình ảnh lịch thiệp ban nãy. Ngay cả tiếng anh ta hít thở, Ngô Đồng đứng xa như vậy xa mà vẫn nghe rõ mồn một.

“Anh...” Cô bước đến gần, hỏi thăm, “Không sao chứ...”

Lời nói vừa dứt, cánh tay cô bị xiết chặt. Người đàn ông nắm chặt tay Ngô Đồng, ngón tay thon dài run lẩy bẩy. Hơn nửa ngày sau, anh ta phun ra mấy chữ một cách khó nhọc: “Chúng sợ không gian hẹp.”

Tay Ngô Đồng bị anh ta siết đến đau nhức, một người đàn ông trưởng thành mà lại sợ hãi như thế này, cô có thể oán giận cái gì được chứ?

Đành yên lặng thờ dãi, thử gãy cánh tay. Anh ta không những không thả, ngược lại càng dùng sức mạnh hơn.

“Chắc là người ta sẽ tới sửa nhanh thôi.”

“Tôi, biết, rồi.” Anh ta vẫn run rẩy.

Ngô Đồng vô duyên vô cớ bị anh ta ảnh hưởng, dần dần cũng thấy hơi lo. Cô đưa di động đến trước mặt anh ta, gương mặt anh ta chẳng hề có biểu hiện gì gọi là sợ hãi cả. Không thể tin được là anh ta đang bị khủng hoảng tinh thần.

Lòng bàn tay anh ta bỗng buông lỏng, Ngô Đồng thầm nhủ may quá thì bả vai cô lại bị người ta ôm chầm lấy ——

Anh-ta-ôm-cô! Trong chớp mắt cả thế trọng của một người đàn ông đều dồn lên vai Ngô Đồng. Điện thoại của cô bị va vào rơi xuống đất, cô không kịp nhặt.

“Xin lỗi.” Ngoài miệng anh ta nói xin lỗi, nhưng dù là đứng dậy một chút anh ta cũng không làm.

Cứ giữ nguyên động tác như đang ôm ấp này. Với một người đàn ông xa lạ! Cái trán hơi lạnh của anh ta dán ở chỗ xương quai xanh của cô, hơi thở dồn dập phả vào máng tai Ngô Đồng.

Cô cảm thấy chính cô cũng không thể nào hô hấp như bình thường được nữa.

“Anh... Có thể...” ... Đứng thẳng lên được không. ..

Anh ta cọ trán vào hõm vai cô, Ngô Đồng đoán là lắc đầu, một lát sau lại có thêm ba chữ lọt vào tai cô: “Rất xin lỗi...”

Hơi thở vẫn quanh cổ của cô, hơi ngửa. Ngô Đồng cắn răng. Cô tự thuyết phục mình hãy tưởng tượng anh ta chính là Đồng Đồng. Lúc Đồng Đồng 3, 4 tuổi, nó cũng hay dựa vào cô, đòi cô kể chuyện cổ tích. Cũng cọt cọt vào cổ cô như bây giờ.

Nhưng đây là một người đàn ông có dáng vẻ rất vô vị và mới vừa bị một cô gái đánh, trên người anh ta có mùi thuốc lá bạc hà nhàn nhạt, khi anh ta nhìn cô là ánh nhìn ngạo nghễ, còn hiện tại anh ta đang quần chặt lấy cô ——

Tự kỉ ám thị cả trăm lần mà vẫn không được. Giờ này, Ngô Đồng chỉ muốn đập bay anh ta mà thôi!!!

Cô thật sự rất rất muốn đem tư tưởng chuyển hóa thành hành động!

Đột nhiên, cửa thang máy bị người ta cạy mở. Một tia sáng yếu ớt xuyên qua khe cửa lọt vào, âm thanh nhân viên sửa chữa cũng truyền đến: “Xin hãy bình tĩnh! Chúng tôi sẽ giúp các bạn đi ra ngay bây giờ!”

Phạm vi ánh sáng ngày càng lớn, khoảng cách giữa Ngô Đồng và người đàn ông này cũng lớn dần. Anh ta buông Ngô Đồng ra. Hô hấp của cô thông thuận hơn rất nhiều. Cô cúi người nhặt lên điện thoại với túi xách của mình.

Thang máy dừng giữa tầng 18 và 19, nhân viên sửa chữa đang ở tầng 19 thò đầu vào, nhìn thấy bên dưới là một nam một nữ, anh ta vươn tay: “Đi lên nào!”

Người đàn ông dường như khôi phục trạng thái bình thường ngay tức khắc, giọng điệu anh a bình thân, nhìn Ngô Đồng nói: “Ưu tiên phụ nữ trước.”

Hôm nay Ngô Đồng mặc một cái váy hơi bó, chân không nhấc cao lên được, dù mượn lực cả cơ thể vẫn không lên được. Nhân viên có vẻ rất nóng ruột, Ngô Đồng cũng ngượng đến đỏ hết hai tai. tay cô tê rần, theo phản xạ buông tay ra, Ngô Đồng ngã xuống.

Có người tiếp lấy cô.

Eo cô được người ta túm chặt, ôm lấy. Đối phương rõ ràng cao hơn Ngô Đồng khá nhiều, mũi chân cô không thể chạm đến đất.

Cánh tay anh ta còn ôm ngang hông cô.

Chân Ngô Đồng vừa chạm đất liền đẩy anh ta ra. Trong thời gian ngắn ngủi, cô bị anh chiếm tiện nghi bao nhiêu lần rồi! Anh ta không để ý, ánh mắt đánh giá Ngô Đồng một chút, dừng lại hai giây trên chiếc váy của cô.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, anh ta bỗng ngồi thụp xuống. Ngô Đồng chưa kịp phản ứng gì, “Xoạc ——” một tiếng. Người đàn ông xé chiếc váy theo đường chỉ dài.

Hơn nửa đùi lộ ra. Anh ta nhìn chăm chú bập đùi cô rồi mới khoan thai nói: “Thế này là OK rồi, cô thử lại lần nữa đi.”

Phía trên có người duỗi tay kéo.

Mà phía dưới có người dùng hai tay nâng mông của cô, đưa cô đi lên.

Cuối cùng Ngô Đồng cũng chặt vật ra khỏi thang máy.

Anh ta vẫn hơi run rẩy bên trong. Vừa rồi ngón tay anh lướt qua bộ váy của cô, đầu gối, bắp đùi, mắt cá chân, sao đó, lòng bàn tay anh nâng mông cô, giúp cô rời đi.

Trên đầu ngón tay sót lại chút xúc cảm: Người phụ nữ này da thịt đúng là rất đẹp, rất trắng, rất mịn, rất...

Một thanh âm cắt ngang quá trình hồi tưởng: “Mau lên đây!”

Người đàn ông sừng sốt, tự dung khẽ cười, lắc lắc đầu. Anh nắm lấy bàn tay nhân viên sửa chữa. Dùng cả tay và chân, thuần thục, nhanh nhẹn leo lên.

Hiện tại cô hơi bù xù. Ngô Đồng va vào nhân viên sửa chữa, tập tài liệu về vụ kiện rơi đầy mặt đất. Cô vừa giữ chặt lấy váy, vừa vội vàng thu nhặt giấy tờ.

Lúc tay chân đang cuống cuống, một đôi giày nam hiện ra trước mắt Ngô Đồng. Cô không ngẩng đầu nhìn, chủ nhân đôi giày liền ngồi xổm xuống, cùng cô thu nhặt.

“Cám...” Ngẩng đầu, Ngô Đồng sừng sốt.

Người đàn ông trước mặt hơi ngấy người, anh nắm lấy một tờ tài liệu, nhử mày nhìn chữ kí của Ngô Đồng.

Cô chộp lấy tờ giấy trong tay anh ta rồi nhét vào túi. Đứng dậy phui bụi bần trên người. Giày cao gót cao ngạo nhanh chóng rời đi.

Người đàn ông nhìn theo bóng lưng cô. Chiếc eo thon thả, đôi chân dài mảnh khảnh... Anh nở nụ cười, hơn nữa ý cười càng lúc càng đậm.

Chương 8

Ngô Đồng đổi một thang máy khác lên lầu.

Xuyên thấu qua khe hở đang từ từ thu nhỏ lại, cô thấy người đàn ông kia bước từng bước đến gần. Ngô Đồng liên tục ấn nút đóng cửa, cuối cùng, ngay lúc chớp mắt của anh ta sắp sửa chạm đến thì hai cánh cửa đóng lại hoàn toàn.

Thang máy ổn định đi lên, Ngô Đồng thở dài.

Cô tới đứng giờ nhưng phục vụ viên lại nói cho cô biết, vị luật sư Hường Tá kia mời cô chờ một lát, anh ta sẽ tới ngay.

Hóa ra đến cả luật sư cũng không biết cách giữ lời.

Ngô Đồng được dẫn đến một phòng tiếp khách nhỏ, cô liên tục xem đồng hồ. Lúc đẩy cửa bước vào, vẫn là phục vụ viên ban nãy, Ngô Đồng nghe thấy tiếng thì quay đầu lại xem. Cô hơi thất vọng.

“Luật sư Hường có chút vấn đề riêng muốn xử lý trước, nếu như cô Ngô thấy tiện thì có thể xuống lầu, đến phòng của luật sư Hường bàn bạc công việc.”

Không phải cô chưa từng tiếp xúc với vị luật sư nào, nhưng mà đến phòng của anh ta để bàn bạc thì có vẻ không ổn lắm.

Thời gian quá cấp bách, mặc dù nội tâm giằng co, Ngô Đồng vẫn cắn răng quyết định xuống lầu.

Nhấn chuông hai lần mới có người ra mở cửa, vừa nhìn thấy người kia, Ngô Đồng lập tức hóa thành đá.

Người đàn ông lưu manh trong thang máy lúc đó giờ phút này đang đứng trước mặt cô, anh ta chỉ quấn một chiếc khăn bông trắng bên hông, nửa người trên để trần, cánh tay bám hờ mép cửa.

Nhìn Ngô Đồng, anh ta cười khế.

Hai lần gặp mặt, Ngô Đồng phát hiện, người đàn ông này có đôi mắt biết nói, hơn nữa còn đang thông báo tin xấu cho cô. Bây giờ, mắt anh ta dường như đang nói: lại gặp nhau rồi...

Ngô Đồng không tin nổi mắt mình, cô ngẩng đầu nhìn sổ trên cửa. Xác nhận cô thực sự không đi nhầm phòng. Ngược lại với cô, người đàn ông kia chẳng hề tỏ vẻ ngạc nhiên: “Ngô Đồng?”

“... Hường, luật sư Hường?”

“Mời vào.”

Ngô Đồng trầm ngâm. Có nên tin vào danh hiệu luật sư nổi tiếng của anh ta không? Hay là nên tin anh ta là loại đàn ông nguy hiểm với phụ nữ?

Hường Tá bỗng cất tiếng giải thích, bóc trần nghi vấn trong lòng Ngô Đồng: “Cô hãy tin vào đạo đức nghề nghiệp của tôi đi, OK?”

Ngô Đồng hạ quyết định, theo anh ta vào phòng.

Hường Tá quay người, anh ta có một vóc dáng quá hoàn hảo! Ngô Đồng vội đưa mắt nhìn ra chỗ khác.

Anh đưa một thứ tới, rũ mắt nhìn cô.

Là một bộ váy của hãng Onepiece. Chất liệu mềm mại. Đuôi váy lướt qua đầu ngón tay Ngô Đồng.

“Cái này là bồi thường cho cô, tôi xin lỗi vì đã xé váy của cô. Tôi đoán bừa cỡ người, chắc cũng vừa với cô thôi.” Vừa nói, ánh mắt của anh ta vừa dừng trên thất lưng Ngô Đồng.

“... Trừ vào tiền thù lao tôi trả cho anh à?”

Ý cô là bình thường cô rất giản dị, bây giờ sao cô dám mặc chiếc váy này đi đâu sao?

Ồ, một người phụ nữ đầy mâu thuẫn.

Anh mỉm cười: “Cũng có thể.”

Ngô Đồng vào toilet thay váy.

Một chiếc áo liền váy màu đen, cổ chữ V, cạp cao, nhìn rất trang nhã, chắc là không tốn nhiều tiền lắm, đường may không hề rườm rà. Ngô Đồng mặc vào, không chỉ kích cỡ lung áo vừa với người cô, ngay cả ngực cũng rất vừa. Không hiểu anh ta làm thế nào mà đoán chuẩn đến thế.

Ngô Đồng đứng trước gương suy xét vấn đề này. Đột nhiên cô nhớ lại cảnh hai người kề sát nhau trong thang máy. Tự nhiên cô giật mình: Người đàn ông này...

Lắc đầu, cô không muốn nghĩ thêm bất cứ điều gì nữa!!!

Trở lại phòng khách, Hường Tá đã thay xong bộ tây trang, đang ngồi đó, trên mặt biểu hiện vẻ chuyên nghiệp, cầm tập văn kiện trên tay. Thấy cô đi tới, anh ta rút chiếc bút ghi âm kẹp trên tập giấy tờ ra, ấn nút, đặt xuống: “Tôi bắt đầu tính phí từ bây giờ.”

Anh ta lắng nghe ý kiến của cô, sau đó phân tích từng ý cho cô. Giọng điệu anh ta trầm bổng nhưng nghiêm túc, đậm tính chất nghiệp vụ, rất nghiêm cẩn, không phân tâm chút nào.

Thời gian “Tích tọc” đi qua.

Hường Tá buông văn kiện xuống, ngửa ra sau, nghiêng người tựa vào sofa, “Đề nghị hòa giải đi, tôi sẽ giúp cô lấy phí phạt đường cáo nhát có thể.”

“Tôi không cần, tôi chỉ muốn con trai mình.” Ngô Đồng kiên quyết.

Hường Tá suy nghĩ một lát, vuốt cằm.

“Tỉ lệ thắng là 50:50. Trên nguyên tắc thì đứa con sẽ được phân cho người mẹ, nhưng mà... Ai biết được chứ, nhờ đâu tòa án lại có quan hệ tốt với Lệ thị thì sao. Hón nữa, nói thẳng ra, chúng ta có thể bị Lệ Trọng Mưu chơi đùa đấy.”

Ngô Đồng muốn bật cười, cô nói: “Tôi tới đây không phải để nghe mấy lời này của anh. Rốt cuộc, anh nắm chắc bao nhiêu phần thắng?”

Hường Tá lại suy tư, anh ta tắt bút ghi âm, đột nhiên đứng phắt dậy: “VẬY, cô không ngại tôi dùng chút thủ đoạn chứ?”

Ngô Đồng căng thẳng chờ anh ta tiếp tục. Hường Tá lại chẳng có phản ứng gì tiếp, anh ta xem đồng hồ, cười cười nhìn cô, không nói câu nào.

Ngô Đồng bị anh ta nhìn chằm chằm, cô thấy hơi khó chịu. May mà có tiếng chuông điện thoại vang lên giải cứu.

Hường Tá dừng lại nghe điện thoại, ở bên kia rất ồn ào, ngay cả Ngô Đồng cũng nghe được âm thanh ồn ào, Hường Tá chỉ nói một câu: “Sẽ tới!” rồi cúp máy.

“Có muốn đi uống một chén không? Có vẻ bọn họ rất high...” (“high” = cực kì hào hứng, chơi hết mình)

Ngô Đồng lắc đầu.

Hình như anh ta thất vọng, nhưng cũng không miễn cưỡng cô.

Ngô Đồng thấy anh ta chuẩn bị đi khỏi, cô chợt hoảng hốt, nhắm mắt đuổi theo: “Anh còn chưa nói là dùng thủ đoạn gì!”

Hường Tá nghe vậy bỗng nhiên dừng bước chân, xoay người nhìn cô.

Ngô Đồng không kịp dừng lại, suýt chút nữa đụng vào ngực anh ta. Cô giật mình phanh lại, gương mặt anh ta dần tiến gần vào cô.

“Đi chơi cùng tôi, nhân tiện tôi sẽ... nói cho cô.” Ba chữ cuối rất nhẹ, anh ta gần như thổi vào tai Ngô Đồng.

Cô sợ hãi lùi ra sau, ngẩng đầu lên thấy anh ta đang cười.

Trên mặt người đàn ông viết hai chữ “Khiêu khích” to đùng.

Đùa bỡn cô vui lắm sao?

Ngồi uống rượu ở quầy bar trên tầng chót của PUB*, Ngô Đồng hơi đau đầu. Cô ngẩng đầu, đưa mắt nhìn, chỉ liếc một cái thôi cũng có thể thấy Hường Tá đang đứng trong sàn nhảy. (PUB khác với nhà hàng, quán bar... ở đây chỉ phục vụ rượu)

Không thể không thừa nhận, anh ta rất nổi trội, rất dễ dàng nhận ra trong đám đông.

Ngô Đồng cũng chợt nhận ra, người này có nhiều mặt tính cách: lúc mắc chứng sợ không gian hẹp thì nhát như thỏ đế, lúc làm việc thì chú tâm hết sức, còn bây giờ, trên sàn nhảy, anh ta phối hợp vô cùng hoàn hảo với cô gái đang uốn éo trước mặt.

Ngô Đồng uống thêm một ly rượu, DJ thay đổi một bản nhạc khác. Công tử đào hoa kia cũng đổi bạn nhảy mới.

Cô vốn không định nhìn anh ta, dù sao cô chẳng thấy hứng thú gì với loại người phong lưu như thế. Nhưng Ngô Đồng vẫn không thu hồi tầm mắt, người cô thấy hứng thú chính là cô gái đang nhảy cùng Hướng Tá.

Trương Mạn Địch?

Ngô Đồng đi nhìn lại mấy lần.

Đúng là cô ta!

Hai người đó ôm nhau, nhảy điệu Waltz uyển chuyển, mọi người xung quanh không mấy ồn ào. Dù sao thì nơi đây là quán của tư nhân mở ra, các nữ ngôi sao muốn làm gì cũng được.

Nhìn hơn nửa ngày, Ngô Đồng bỗng ý thức được: cô nhìn cô ta làm gì chứ?

Vì thế, Ngô Đồng hăm hực cụp mắt.

Ăn cơm xong, xe đi vòng vòng trên bờ sông, thăm thú cảng Victoria, hóng gió, ăn khuya... Hai đứa nhóc tinh lực tràn đầy, Lê Trọng Mưu chỉ lẳng lặng tham gia hành trình cùng hai đứa.

Trên đường về công ty, Lâm Kiến Nhạc mang tài liệu quan trọng cho Lê Trọng Mưu kí, thế nên vị trợ lý nhỏ nhoi cũng phải cùng tham gia chuyến hành trình. Lâm Kiến Nhạc không thể nào hiểu nổi, người CHA kia đang có toan tính gì đây? Sáng mai còn phải bay qua Sing-ga-po, vậy mà đêm nay anh vẫn chiều theo ý hai đứa nhóc ấy?

Lúc bắt đầu chúng còn hào hứng, chỉ lát sau đã không chống nổi nữa, ngồi bẹp ở ghế sau, hai mắt díp lại.

“Chú đưa các con về nhà nhé.” Lê Trọng Mưu nói, ý bảo tài xế lái xe về.

Trương Hàn Khả mắt nhắm mắt mở gật đầu, Đồng Đồng bỗng mở trừng mắt, len lén nhìn điện thoại, không có cuộc gọi nào.

Mẹ vẫn chưa về nhà...

Tối dưới lầu, Lê Trọng Mưu ôm một đứa, dắt một đứa. Trương Hàn Khả gác cằm lên vai Lê Trọng Mưu, ngáp một cái rồi dài, mắt đã thấy cửa sổ nhà Ngô Đồng. Sao về đến nhà nhanh thế nhỉ?

Lê Trọng Mưu đưa bọn nhóc đến cửa, chào tạm biệt: “Ngủ ngon nhé.”

Thấy con trai chần chừ chưa vào trong, Đồng Đồng bỗng thốt lên: “Ba ơi!”

Nghe hai từ đó, Lê Trọng Mưu như thấy một luồng điện mạnh xẹt qua đầu.

Ba... từ này xa lạ quá...

Nhân lúc Lê Trọng Mưu thất thần, Đồng Đồng chợt mong muốn anh ở lại bên mình, thằng bé nói: “Trong nhà con có ảnh của ba đấy, ba có muốn xem không?”

Nói xong, Đồng Đồng nháy mắt với Trương Hàn Khả.

Trương Hàn Khả dụi dụi mắt, nhanh chóng nhảy khỏi lòng Lê Trọng Mưu. Một đứa kéo tay anh, một đứa vội vàng mở cửa.

Hiếm khi thấy hai đứa không tranh cãi nhau, lại còn rất hợp ý lời lôi kéo anh vào một căn phòng.

Phòng không lớn lắm, đồ đạc bày khắp nơi. Bàn làm việc, bàn máy tính, tủ quần áo, bàn trang điểm, giường đơn.

Lê Trọng Mưu nhận ra, đây là căn phòng vô cùng giản dị, thuộc về người phụ nữ đó.

Theo như lời Đồng Đồng nói, Lê Trọng Mưu đi đến cạnh tủ quần áo, lấy ra một chiếc hộp.

Tài sản cá nhân! Lẽ ra anh không nên động vào, nhưng Đồng Đồng bên cạnh dường như còn hồi hộp hơn anh, mắt thằng bé phát ra những tia sáng lấp

lánh, chờ anh mở nắp hộp.

Bên trong chiếc hộp chứa thứ gì đó khá hỗn độn, nắp hộp là một tờ báo dày được cắt ra. Anh mở nắp, sừng sốt.

Đó là một quyển sổ gồm những mẫu báo có kèm hình ảnh: “Tổng giám đốc Lê Trọng Mưu đến thăm Lê thị HongKong* mới khai trương tại phố Wall”. Là tin tức từ tám hay chín năm trước. Trong ảnh, người đàn ông mới hai mươi tuổi, tinh thần hăng hái, tràn đầy năng lượng. Là anh! (Tên này kiểu như ‘Điện lực Việt Nam’, ‘SHB Đà Nẵng’... ý ợ)

Lê Trọng Mưu lật sang trang thứ hai.

Vẫn là anh!

Trang thứ ba, thứ tư, thứ năm... Không biết giờ đến trang thứ bao nhiêu, vẫn là những mẫu họa báo, bên cạnh có dòng chữ nắn nót: Một ngày nào đó, tôi sẽ thành công như anh!

Eric Li is my goal!

Lê Trọng Mưu khép lại quyển sổ.

Trương Hàn Khả đứng bên cạnh, Đồng Đồng hơi mệt, thằng bé hồn nhiên nói: “Thật ra là con đã lên xem mấy cái này từ lâu rồi, con hỏi mẹ người trong ảnh là ai, mẹ không chịu nói cho con biết. Trương Hàn Khả nói mẹ không nói cho con vì ba con chết rồi. Con nghe xong khóc um trời luôn. Cho nên tháng trước, lúc nhìn thấy ba ở bệnh viện, con sợ mất ba nên không dám gọi ba...”

Trong trí nhớ của Lê Trọng Mưu, khoảnh khắc ở bệnh viện đó cả đời này anh cũng không quên được. Thằng bé ngồi trên giường, nhìn anh không chớp mắt, thậm chí hỏi khê: “Chú... là ai thế?”

Khi ấy, Lê Trọng Mưu đầy nghi hoặc: thằng bé này sao lại giống anh đến thế? Bây giờ nghĩ lại, chắc chắn là huyết mạch tương liên, không thể nào dứt bỏ nổi.

Lê Trọng Mưu xoa đầu con trai, trong tay anh vẫn cầm quyển sổ, cỡ lẽ đây là bí mật quan trọng của cô chẳng?

Anh thấy hơi khó thở, miễn cưỡng cười cười. Đang định đem cất lại vào trong hộp, chầm dứt đêm hoang đường này —— Ở góc chiếc hộp hé ra tấm chi phiếu lọt vào mắt anh.

Tấm chi phiếu đã hết hạn từ bảy năm trước. Lê Trọng Mưu nhận ra trên đó có chữ kí của mình. Anh nhớ là sau khi tỉnh dậy anh đã kí nó, lí trí ép buộc anh phải hạ bút làm vậy.

Trong trí nhớ của anh, có một cuộc tình một đêm phóng đảng, còn có một người con gái trao cho anh trinh trắng của mình để nhận tấm chi phiếu này...

Nhưng mà tất cả mọi thứ đều đã hết hạn từ bảy năm trước.

Không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Ngô Đồng cầm chén rượu giờ lên trời, về cái gọi là “thủ đoạn” kia, đại luật sư Hường vẫn chưa chịu nói cho cô, không còn cách nào, cô chỉ có thể chờ đợi.

Sân thượng rộng lớn, không che không ngăn gì. Gió đêm thổi tóc bay tán loạn, cũng thổi những đợt sóng lăn tăn trên mặt nước bể bơi. Cạnh bể bơi có nhân viên phục vụ đưa rượu với trà.

Ở Hongkong phồn hoa này, phần lớn là những kẻ lăm tiền và những kẻ dẻo mép. Có người chịu bao toàn bộ tầng trên cùng và sân thượng tổ chức party cũng không hiếm lạ gì.

Chán quá, cô đành tránh vào chỗ ít người.

Người kia... Tiểu thư cành vàng lá ngọc nhà ai đó... người kia... danh tiếng lẫy lừng, là nhân tình trong lời đồn của ai đó. (Trương Mạn Dịch đây ợ)

Ngô Đồng quay lại bảo bồi bàn cho thêm một ly nữa, cô thấy hơi thèm.

Sau khi sinh Đồng Đồng, có một khoảng thời gian cô bị nghiện rượu nặng. Dù biết việc này không tốt nhưng cô lại không thể nào ngăn nổi bản thân. Đầu óc cô ngày nào cũng chỉ nghĩ đến rượu, rượu và rượu..

Mấy tháng trôi qua, thằng bé bỗng mở miệng thốt lên tiếng “Mẹ”, đối diện với ánh mắt ngây thơ của con trai, cô thấy xấu hổ vô cùng. Sau đó, Ngô Đồng bắt đầu đi tìm bác sĩ tâm lý, tinh thần dần tốt lên, cô cũng bỏ rượu từ lúc ấy.

Có người vỗ nhẹ vào vai Ngô Đồng.

Quay lại, hóa ra là Hương Tá.

Cô cười với anh ta, Hương Tá giật mình, cẩn thận quan sát mặt cô: “Uống nhiều lắm rồi à?”

Ngô Đồng dụi mắt: “Vẫn tỉnh lắm, nói đi, anh định dùng thủ đoạn gì?”

Hương Tá nghiêm mặt, không nói gì, hình như anh ta đang phân vân. Ngô Đồng biết anh ta hít sâu một hơi rồi mới trả lời cô: “Hãy nói đêm phát sinh quan hệ đó, là cô bị cưỡng bức.”

Ngô Đồng ngây người hồi lâu, bỗng bật cười: “Đồ điên.”

Máng anh ta xong, cô đứng dậy đi khỏi, nhưng bước chân lảo đảo. Hương Tá lo lắng chạy theo, tay vừa chạm vào cô, Ngô Đồng hét lên: “Buông ra!”

Hương Tá bị cô quát, tay cô hất văng tay anh, trọng tâm cô không vững, lại va vào một nhân viên phục vụ, liền ngã nhào vào bể bơi.

Nước lạnh buốt từ mọi hướng ập vào người cô. Trời đã sang tháng tư rồi, không phải nước cũng nên có chút nhiệt độ sao?

Vậy mà nước ở đây vẫn còn lạnh thế này...

Nước không sâu lắm, Ngô Đồng cũng không bị thương. Mỗi tội toàn thân cô ướt đẫm. Nước theo tóc nhỏ xuống, chảy qua mắt, qua cằm rồi hợp lại. Cô nhìn thấy một thân ảnh rất mờ, người đó ngồi xồm trên bờ, đưa tay muốn cứu cô.

Gương mặt đó vẫn bình tĩnh như thế, không chút thay đổi.

Cô hận anh.

Hận về lạnh lùng của anh, hận anh không hề tỏ ra lo lắng cho cô ——

Hương Tá ngăn ra. Anh ta tưởng mình lầm. Người phụ nữ này, dường như cô đang xuyên qua anh nhìn vào một hình bóng khác. Anh ta vươn tay về phía cô, cô cầm chặt lấy.

Cảm giác của anh ta lúc này chính là tay cô rất lạnh.

Không ngờ Ngô Đồng ra sức kéo, không để cho bất kì ai thời gian phản ứng, Hương Tá bị cô lôi vào trong nước.

Bên này động tĩnh quá lớn, lúc Ngô Đồng bò lên bờ thì chung quanh đã tụ tập một vòng người xem náo nhiệt.

Trương Mạn Dịch cũng ở đó.

Trương Mạn Dịch nhìn nhìn Ngô Đồng, vẻ mặt không rõ. Cô ta đi vòng qua, kéo Hương Tá trong bể bơi.

Trên bờ là Ngô Đồng, trong nước là Hương Tá, hai người đã đổi chỗ cho nhau. Hương Tá không biết mình đắc tội người phụ nữ này lúc nào nữa, anh ta giận dữ trèo lên.

Giám đốc của PUB liên tục xin lỗi, ở đây đều là những vị khách tôn quý, ai cũng không thể đắc tội!

“Trang phục của hai vị có thể mang đi giặt khô, rất nhanh sẽ...”

Ngô Đồng lác đầu, quay người rồi đi, bước ra khỏi tầm mắt mọi người.

Hương Tá ở sau lưng hơi lo: “Cô về thế nào bây giờ?”

Cô không thèm để ý tới anh ta.

Hương Tá đứng yên tại chỗ, trầm nhủ: bình tĩnh bình tĩnh bình tĩnh... Trong mấy chục năm sống trên đời, chưa từng có người phụ nữ nào có bản lĩnh khiến anh ta tức muốn học máu như thế này.

Ngô Đồng ra khỏi khách sạn, đứng bên đường chờ xe. Gió đêm thổi qua làm cô tỉnh táo hơn rất nhiều.

Cô đứng trong gió lạnh run rẩy, tóc vẫn nhỏ nước. Bộ váy ướt đầm dán chặt vào người, mỗi chiếc xe đi qua, đèn pha lại chiếu lên từng đường cong trên cơ thể.

Ôm cánh tay, Ngô Đồng chỉ ước mình có thể co thành hình tròn.

Một chiếc xe riêng ần còi dừng ngay trước mặt cô. Xe hở mui, người trong đó ngả ngón thò đầu ra. Đèn xe sáng rõ, hần nhìn chăm chăm thân thể Ngô Đồng.

“Hello...” Hần đang định lên tiếng nói chuyện, Ngô Đồng liền bước đi.

Xe theo ở phía sau. Ngô Đồng đi nhanh nó cũng tăng tốc. Cô đi chậm nó lại giảm tốc. Người trong xe còn thỉnh thoảng huýt sáo.

Ngô Đồng không thèm quay đầu lại, cắn răng, nắm chặt tay. Đêm nay đúng là bất hạnh!!!

Cô quẹo vào một con đường khác. Đằng sau không thấy có động tĩnh gì thêm. Ngô Đồng cứ tưởng rốt cuộc cũng thoát thì không ngờ, có tiếng còi xe “Bíp——” vang lên.

Thật là, cô muốn hiến cũng không nỡ!!!

Ngô Đồng chợt dừng lại, quay đầu, không hề nghĩ ngợi gì, giờ ngón giữa lên ——

Sau đó, cô sững sốt.

Bên trong xe hai người cũng sững sốt không thôi.

Lâm Kiến Nhạc phản ứng nhanh hơn, níu lùi. Anh nhìn về mặt âm trầm của Lê Trọng Mưu, “Kỳ thật, nếu như một mỹ nữ làm động tác này với tôi, ta sẽ nói với cô ấy ——”

“...”

“Tôi sẽ nói...” Lâm Kiến Nhạc nhận lấy ánh mắt lười biếng của Lê Trọng Mưu, “... come on, fuck me baby.”

“Kiến Nhạc.”

“Gi cơ?”

“Câm miệng.”

Lấy Lê Trọng Mưu bình thường hi nộ ái ố không lộ ra ngoài bao giờ, lúc này môi anh mím chặt, chứng minh lửa giận của anh không nhỏ.

Có thể chọc giận Lê Trọng Mưu, thật sự là một thành công lớn!!!! Lâm Kiến Nhạc cười khê. Trong bụng thầm phi nhô: đại boss, trả cho anh những ngày nghỉ 3 năm của tôi này.

Ngô Đồng vất vả lắm mới đi xa được. Chiếc xe thể thao kia vẫn cứ theo cô.

Kính xe phản quang, không thể thấy rõ người bên trong.

Cô hơi sợ, muốn bỏ chạy. Cô rào bước nhanh hơn, chân đi giày cao gót, mất cá chân của Ngô Đồng nhúc lên từng con.

Chưa đi được mấy bước, phía sau truyền đến tiếng mở cửa kèm theo âm thanh trầm khàn: “Ngô tiểu thư.”

Giọng nói này cô quen!

Lòng cô “bộp” một tiếng, Ngô Đồng quay lại xem.

Lâm Kiến Nhạc đứng trước cửa xe, kính chắn mỉm cười: “Lê tiên sinh mời cô lên xe.” Anh ta vừa nói, cửa sổ chỗ ghế sau từ từ hạ xuống.

Lê Trọng Mưu lộ mặt, không có cảm xúc gì, lạnh lùng gật đầu với Ngô Đồng.

Trong một năm nay, Lê Trọng Mưu có vài sự kiện nổi bật, tất cả đều gắn liền với người phụ nữ tên Ngô Đồng kia:

Một, biết được sự tồn tại của Đồng Đồng.

Hai, nhìn thấy cô áo rách quần manh lang thang trên đường.

Ba, mời cô lên xe, cô chỉ cười lạnh rồi tiếp tục bước đi.

Chết tiệt, cô ta muốn mặc bộ trang phục ướt sũng đó đến khi nào chứ?

Lâm Kiến Nhạc nhìn thấy cô chẳng thèm đoái hoài gì, anh không nhìn được cười, phân vân đứng cạnh xe, không biết phải theo ai.

Lệ Trọng Mưu nghĩ, cô ta muốn anh tự anh đi mời có phải không?

Được!

Lệ Trọng Mưu mở cửa xuống xe. Trên chân Ngô Đồng là đôi giày cao chót vót thể mà cô lại đi rất nhanh. Lệ Trọng Mưu đuổi theo, “Đừng có từ chối. Lên xe đi.”

Cô cười nhẹ, giọng điệu hờ hững: “Lệ tiên sinh, tôi nghĩ chúng ta không quen không biết. Tôi đây không có thói quen lên xe của một người đàn ông xa lạ.”

Lệ Trọng Mưu đoán không ra người phụ nữ này hôm nay sao đây hả, ăn nhầm thuốc nổ à? Anh càng không đoán được, hiện tại có chuyện gì đang xảy ra vậy ——

Nếu cứ ở phía sau nhìn theo cô, anh không làm được!

Anh cởi áo khoác phủ lên vai cô. Ngô Đồng kháng cự. Anh ấn tay lên vai cô, không cho cô lộn xộn nữa.

Mặc áo khoác cho cô?

Anh quan sát cô một chút, dáng người mảnh khảnh lọt thỏm bên trong, những chỗ thu hút mắt người ta bị che kín hết cả.

“Cẩn thận một chút.”

Cô không có phản ứng gì, anh cũng không chịu buông bỏ vai cô ra. Ngô Đồng chẳng còn cách nào đành gạt đầu, sau đó cảm thấy vai mình nhẹ hẳn ——

Anh buông cô ra, trở về xe.

Ngô Đồng nhìn bóng lưng anh, bất chợt hoảng hốt, cô cúi thấp đầu, rồi xoay người. Đi theo hướng ngược lại.

Lệ Trọng Mưu sững sờ. Dừng một lát, anh nhanh chóng bước tới gần cô.

Tay Ngô Đồng bị người ta túm rất chặt. Lệ Trọng Mưu cầm cánh tay cô, kéo cô đến cạnh xe.

“Lệ tiên sinh!”

Lệ Trọng Mưu vờ như không nghe thấy. Cố chấp nhét Ngô Đồng vào ghế sau, sau đó anh ngồi luôn bên cạnh.

Lâm Kiến Nhạc mờ mịt: “Ồ, thế không đi đón tiểu thư Mandy nữa sao?”

“Lái xe.”

Ngô Đồng thấy âm thanh của anh lạnh tanh, Lâm Kiến Nhạc thì thấy đại boss hơi nhếch môi, nhú mày.

Vừa mới từ Ngô gia đi xong, tình huống bây giờ có chút gì đó không đúng, nhưng không đúng ở chỗ nào, Lâm Kiến Nhạc lại không giải thích được.

Lâm Kiến Nhạc ngồi ở tay lái phụ vị, không khỏi mấy lần liếc Ngô Đồng. Cô ta có vẻ không đơn giản!

Tài xế mới đưa Đồng Đồng về nhà nên biết địa chỉ Ngô gia. Không khí trong xe bị nén cực kì thấp, Ngô Đồng lặng lẽ nhìn ra cửa sổ, cố gắng xem như không có ai bên cạnh.

Phản kháng không lại được anh, đành coi anh như không khí vậy...

Xe dừng dưới lầu nhà trọ.

Ngô Đồng xuống xe, Lệ Trọng Mưu đưa mắt ra cửa sổ, nhìn bóng cô xa dần. Chắc hẳn đôi tay cô đẹp lắm, nếu không thì những mẫu báo kia đâu thể

được cắt tia ti mi đến thế...

Xe vừa khởi động lại, đột nhiên Lệ Trọng Mưu nói: “Chờ đã.”

Lão Tổng vội đạp phanh, xe chưa ổn định, Lệ Trọng Mưu đã bước xuống. Bây giờ cô đi rất chậm, anh nhanh chóng vượt qua.

Lệ Trọng Mưu tự nghe thấy câu hỏi của mình: “Đồng Đồng ngủ rồi sao?”

Trong bóng đêm u tĩnh, là tâm của ai, là tâm của ai bị mê hoặc?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Ngô Đồng chưa bao giờ nhìn thấy vẻ mặt này của anh. Khiêm nhường ư? Cả con người anh hòa lẫn vào bóng đêm, có chút gì đó dịu dàng.

Không, chắc chắn cô lầm——

Đêm nay mọi thứ đều không phải là sự thật, tất cả chỉ là ảo giác mà thôi!

“Nó ngủ rồi.” Ngô Đồng quay đầu tiếp tục bước đi, cô lên cầu thang, đi nhanh vào gian phòng trọ. Nhưng chợt dừng cước bộ.

Chết tiệt——

Ngô Đồng cũng không biết nên nghĩ gì! Một lần nữa cô quay người: “Ngày mai Đồng Đồng không phải đi học, chắc nó sẽ thức muộn.”

Giọng cô đều đều. Hai người không nói gì với nhau, một trước một sau thẳng lên lầu.

Vừa nãy mới cùng con trai chung một chỗ, vậy mà giờ đây, Lệ Trọng Mưu càng không thể hiểu nổi hành động vô lý của mình.

Sự lặng yên cứ tiếp tục kéo dài, Lệ Trọng Mưu không thể nào nắm bắt được.

Cửa thang máy mở ra——

Vừa vào nhà, mùi khói khét lẹt xộc tới.

Kèm theo cả tiếng hét chói tai của trẻ nhỏ!!!

Tiếng hét ấy đâm thẳng vào tai Ngô Đồng, từ bếp truyền đến! Cô chạy vội tới, hai đứa nhóc đang đứng ở cửa bếp, bên trong bốc cháy mù mịt, lửa nóng bốc lên ngùn ngụt.

Chị Mã Lệ từng thử tắt bếp nhưng không được, tay chân cô ấy cuống hết lên.

Đồng Đồng nghe thấy tiếng mở cửa, thằng bé nhìn Ngô Đồng liền chỉ vào bếp cầu cứu: “Mẹ! Mẹ, bếp...!”

Ngô Đồng đi vào bếp, vừa chạm vào công tắc, một ngọn lửa bùng lao thẳng về phía cô.

Phía sau Trương Hàn Khả và Đồng Đồng thất thanh: “A~~~~!!!” Hét lên một tiếng, Ngô Đồng theo phản xạ có điều kiện nâng tay che mặt.

Cho dù động tác của cô có nhanh bao nhiêu cũng không thể thắng được tốc độ của ngọn lửa đó.

Chưa đến một giây, có một đôi tay to lớn che kín mặt Ngô Đồng. Giấy tiếp theo, không biết bằng cách gì, chỉ thấy “Tạch!” một cái, ngọn lửa bị dập tắt triệt để.

Quá trình đó diễn ra quá nhanh, Ngô Đồng còn chưa kịp nhìn rõ.

Lúc sau cô xem lại, hóa ra có một tấm khăn trải bàn được tẩm nước ướt đẫm phủ lên mặt bếp, không còn chút khói lửa nào.

Ngô Đồng sợ hãi, cô phát hiện mình đang được người nào đó ôm rất chặt trong lòng.

Rất nhanh, và rất gần...

Ngô Đồng ngẩng đầu, thấy sườn mặt người đó, tay anh vẫn che trên mặt cô. Còn cô, dường như cả người cô đang nép trong ngực anh. Mỗi lần anh hô hấp, khuôn ngực phẳng phồng chạm vào má Ngô Đồng.

Lệ Trọng Mưu nghiêng đầu nhìn, anh sừng sốt, trong mắt anh vụt qua điều gì, nhanh chóng buông cô ra.

Anh cúi đầu nhìn vào tay mình, mu bàn tay bị bỏng hết cả, các đốt ngón tay đều rộp lên vì lửa đốt. Con đau rất khiến anh hơi hoảng hốt, trí nhớ như bị dán bằng băng keo rất chặt, anh mơ hồ nhớ lại khoảng khắc kia.

Trong ngực anh là thân thể nhỏ bé, thứ không thuộc về anh mà anh lại có thể không tiếc thân mình, lao tới bảo vệ.

Nhưng tận sâu trong đáy lòng, vẫn có chút ác cảm

“Tay anh không sao chứ?” Thanh âm sốt sáng vang lên, những đầu ngón tay mềm mại kéo bàn tay anh.

Cô cẩn thận xem xét vết thương của anh, hình như cô đau lòng?

Cảm giác lạ lẫm ấy lại xuất hiện, Lệ Trọng Mưu nhủ mảy, hất tay cô ra.

Tay Ngô Đồng khựng lại giữa không trung, rất lâu sau cô mới thu tay về.

Sự quan tâm của cô đối với anh mà nói, đó chỉ là một thứ rẻ mạt tầm thường ——

Không biết cô nên khóc hay nên cười đây? Ngô Đồng tự ép bản thân không được suy nghĩ nhiều nữa, cô xoay người bắt gặp hai đứa nhóc đang nép mình trong góc tường.

Cô lại gần kiểm tra, không có đứa nào bị thương. Cô thở dài rồi nghiêm khắc dạy bảo: “Tại sao bếp lại cháy?”

Hai đứa nhóc bị ngữ khí tức giận của Ngô Đồng dọa sợ, thân thể run run. Tở nhìn cậu, cậu nhìn tớ, không đứa nào dám mở miệng.

Con, là do ba mẹ nghịch lửa rồi rạo ra sao?...

Lâm Kiến Nhạc, anh xem anh làm được cái việc tốt gì đây!!!

Lệ Trọng Mưu đi qua: “Không liên quan đến hai đứa đâu...”

Tay anh vừa chạm đến đầu vai cô liền thấy hối hận. Cô ngoái đầu nhìn anh, mắt lộ vẻ kháng cự. Lệ Trọng Mưu im lặng buông ra, lời nói nhẹ nhàng hơn rất nhiều: “Làm thế này rất nguy hiểm, lần sau không được nghịch nữa.”

Anh bóp nhẹ chóp mũi Đồng Đồng, thằng bé chun mũi, nhìn nhìn Lệ Trọng Mưu, lại nghiêng đầu nhìn Ngô Đồng. Bỗng dưng nó nở nụ cười đầy đắc ý.

Ngô Đồng không hiểu nổi con trai mình, sau đó thấy mu bàn tay Lệ Trọng Mưu, trong đầu cô chợt xuất hiện cảm giác thân thiết.

Ôi trái tim này lại bắt đầu kém cỏi rồi sao?

Chị Mã Lệ khóc thút thít mãi, khuyên thế nào cũng không nín khiến Ngô Đồng mất kiên nhẫn.

Nhìn thằng nhóc một thân bụi bặm, lại còn đang lui dần về phía sau —— cô đành cam chịu đi tới bên cạnh.

Đồng Đồng hôn hờ lực trong tủ y tế tìm hộp thuốc. Lệ Trọng Mưu thấy con trai đưa cho tuýp thuốc mỡ, anh hiểu ý, cười cười, hôn lên má thằng bé.

Đồng Đồng quay đầu nhìn mẹ, không thấy cô phản đối, bàn tay mập mập bôi thuốc cho Lệ Trọng Mưu.

Dù sao nó cũng chỉ là trẻ con, không biết dùng lực như thế nào, Ngô Đồng biết Lệ Trọng Mưu chắc chắn rất đau, mồ hôi lạnh chảy đầy mặt. Nhưng anh không hề kêu một tiếng nào, khi Đồng Đồng hỏi: “Có đau không vậy?”, anh còn lắc đầu rất thẳng thắn.

Đúng là tự làm bậy không thể sống, tay Đồng Đồng ấn mạnh thêm, Lệ Trọng Mưu cuối cùng cũng thốt lên: “Ai ——”

Anh thốt lên làm Đồng Đồng giật mình, vội bỏ tay ra, không dám động vào. Đồng Đồng cúi gằm mặt, nghĩ ngợi trong giây lát, thằng bé quay sang chỗ Ngô Đồng: “Mẹ, mẹ giúp chú ấy thôi phù phù đi.”

Sau đó Đồng Đồng nhà ta rất hồn nhiên giải thích với Lệ Trọng Mưu: “Rất thần kì đấy, thổi một cái là không đau nữa đâu.”

Ngữ khí chắc nịch của con trai khiến Ngô Đồng nghe xong cũng suýt tin chuyện đó là sự thật. Lệ Trọng Mưu thì chẳng có phản ứng gì, thần nhiên nhìn cô, anh đợi cô làm gì chứ?

Trong mắt anh hiện lên cảm xúc phức tạp, cực tuyệt? Nhờ cậu? Ngô Đồng hơi hoảng hốt.

Hai người lớn mặt mày nghiêm túc, hai đứa nhóc tránh ở một bên cười trộm.

Cô vội tìm việc khác để làm, tóm lại cứ coi như anh không tồn tại là xong.

Tầm mắt cô thấy Đồng Đồng đang che miệng cười, giận dỗi nhìn Trương Hàn Khả: “Khả Khả, cô dẫn con về nhé.”

Trương Hàn Khả chớp chớp mắt, nhà cô bé ở ngay sát vách mà! Cô nhóc chưa kịp nói chuyện thì “được” Ngô Đồng dắt tay hướng thẳng cửa đi tới.

Bây giờ Đồng Đồng bỗng tỉnh ranh hơn hẳn, Ngô Đồng chưa về, thằng nhóc bám chặt Lệ Trọng Mưu, không cho anh rời khỏi đây. Chị Mã Lệ khuyên thế nào nó cũng không chịu ngủ.

Nếu không phải là cái bác Mã Lệ đó tự nhiên trở về thì có phải là kế hoạch cho ba mẹ gặp nhau của nó đã thành công rồi không!

Ngô Đồng cố tình ở trong nhà họ Trương, mãi lâu sau cô mới nhớ ra thời gian đã muộn. Vội từ biệt về nhà, một tay lấy chìa khóa mở cửa, một tay xoa xoa chiếc cổ mỏi nhừ.

Vừa vào cửa, cô chạm ngay vào ánh mắt Lệ Trọng Mưu.

Sao anh còn chưa đi?

Chạm phải mắt anh, ý nghĩ này bật ra trong tâm trí cô.

Chớp mắt một cái, tinh thần anh phục hồi: “Muộn rồi, tôi không quấy rầy nữa.”

“... Tạm, tạm biệt.”

Cửa vẫn mở rộng, Ngô Đồng dịch sang bên cạnh nhường chỗ. Lệ Trọng Mưu liếc cô một cái, thờ dài, cuối cùng anh không nói gì, môi hơi nhếch, lướt qua bả vai cô rồi đi ra ngoài.

Nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Chờ thang máy khởi động, Lệ Trọng Mưu cầm di động mở ra, xem lại đoạn video quay được vừa nãy.

Trên màn hình điện thoại xuất hiện hình ảnh hỗn loạn y như suy nghĩ của anh bây giờ.

Huyệt Thái Dương Lệ Trọng Mưu giật giật, bất giác nhìn thước phim bên trong. Không có âm thanh gì, chỉ có ánh lửa đỏ rực ——

Đó là cảnh vừa rồi anh quay được ở phòng bếp, chỉ bấy nhiêu đã đủ làm bằng chứng tố cáo Ngô Đồng vô trách nhiệm với con cái.

Nhưng anh không biết xử lý ra sao nữa.

Ngô Đồng vẫn ngây người, đầu óc trống rỗng, cảm giác Đồng Đồng lay lay cánh tay cô, cô tỉnh lại.

“Mẹ, tay chú ấy bị bỏng nặng lắm đó...” Đồng Đồng thấy cô không hề chớp mắt nhìn mình, thằng bé sợ hãi, cuống quýt buông tay cô ra, chạy về phòng: “Con, con đi ngủ đây!”

Cửa nhà đối diện với thang máy, Ngô Đồng nhìn xuyên qua mắt mèo, không thấy ai, có lẽ Lệ Trọng Mưu đi rồi.

Ngô Đồng, mày thật sự không còn thuốc chữa nữa rồi! ——

Cô tự nắn mình.

Tay anh bị bỏng nặng, Ngô Đồng lấy hết dũng khí mở cửa.

Đầu óc loạn cào cào, cô đi rất chậm, đến nửa đường thì không thể nào nhấc chân nổi.

Đúng lúc, cô nghe thấy tiếng điện thoại của Lệ Trọng Mưu vang lên.

Tiếng chuông lanh lảnh bẻ gãy suy tư của Lệ Trọng Mưu, anh xem dây số, trả lời.

Bên kia là Trương Mạn Định, cô hỏi anh khi nào thì đến.

Lệ Trọng Mưu xoa mi tâm: “Có ít việc cần xử lí, không đi đón em được.”

“Ồ, thế sao?” Trương Mạn Dịch uống rượu, lúc sau mới trả lời, “VẬY anh đi đi.”

“Uh, bye.”

Đang định dập máy, Trương Mạn Dịch gọi lại: “Eric!”

“Uh?”

“I love you!”

Có lẽ cô ấy say lắm rồi, Trương Mạn Dịch hét lên trong điện thoại.

“...”

“...”

“Me too.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

I love you

Me too...

Ngô Đồng xoay người, trong lòng cô không còn bất cứ cảm giác gì nữa.

Tại sao cô lại đi đến đó, tại sao cô lại trở về nhà được, Ngô Đồng không biết.

Nghe thấy người đó nói “Anh yêu em” với người phụ nữ khác, có lẽ đó chính là điều anh muốn nhắc cho Ngô Đồng biết.

Hóa ra, vết thương bên ngực trái của cô, vẫn chưa hề khép miệng...

Phải biết nguyên nhân của bệnh thì mới bốc được thuốc...

Cuộc sống thường nhật bận bịu choáng hết thời gian suy nghĩ của cô. Ngô Đồng tin rằng, vị thuốc chữa thương tốt nhất chính là lao đầu vào công việc.

Mấy ngày gần đây Ngô Đồng phải chạy tới chạy lui, lần trước bị rơi xuống nước, cô bị cảm vẫn chưa khỏi.

Cô buồn bực: tâm trí mạnh mẽ mà thân thể chẳng thấy mạnh mẽ gì cả.

Mọi chuyện thì chẳng đâu vào đâu, chuyện xưa chưa giải quyết xong, chuyện nay càng phiền phức.

Cô phải kèm mấy nhân viên mới vào, nhưng sếp cô cho giải tán tổ bọn họ. Vậy nên Ngô Đồng được nghỉ mấy ngày, cô đặt tay lên ngực tự hỏi, nên làm gì cho hết mỗi mệt?

Cô muốn rời khỏi HongKong, không muốn ở nơi đây thêm một giây nào nữa. Cô muốn dẫn Đồng Đồng đi xa, đến nơi nào đó mà cô và Đồng Đồng có thể bắt đầu cuộc sống mới...

Chị Mã Lệ biết sắp không gặp được con trai. Ngô Đồng từng muốn sa thải chị ấy, nhưng cô không đành lòng. Bây giờ cô và chị Mã Lệ mới hòa hợp thì lại phải ra đi, trong lòng cô cũng có chút luyến tiếc.

Dù sao chỉ còn hai tháng phiên tòa sẽ bắt đầu.

Ngày phiên tòa đến gần, Hương Tả đệ đơn lên trên, cuối cùng thì Ngô Đồng cũng bận tới mất tới mũi. Một hôm, cô cùng anh ta bàn luận chuyện kiện cáo. Anh ta không nhắc tới “thủ đoạn” kia nữa, vì đó là vết sẹo của Ngô Đồng, cô không muốn bị người ta vạch trần, Hương Tả có thể thông cảm. Việc này khiến Ngô Đồng rất cảm kích.

Hôm sau, mấy vị cổ đông quay về công ty, cô càng thêm bận bịu.

Lý Trạch Huy là tổng giám đốc TC, là khách mời danh dự của công ty cô, bắt buộc Ngô Đồng phải đi đón tiếp.

Thư kí riêng của anh ta gọi về báo anh ta chuẩn bị tới, muốn nghe kế hoạch đầu tư của các cô. “2:30, sân gôn TC, cô Ngô có biết địa chỉ đó không?”

Phải qua biển mới tới được sân gôn đó, Ngô Đồng ai oán, thế có nghĩa là cô lại phí cả đồng thời gian đi phà.

Cô cúp máy, gọi cho Hương Tả lùi cuộc hẹn. Hương Tả hỏi cô đi đâu, anh ta có thể đón cô lúc về.

Sân gôn này chiếm hết mấy quả đồi, Ngô Đồng đi cùng hai đồng nghiệp ngồi trên xe chuyên dụng, chờ dài cả cổ mới thấy Lý Trạch Huy và vài người nữa xuất hiện. Hình như anh ta định tiếp đón vị khách quan trọng nào đó, nên mời cô chờ một lát.

Thư kí của anh ta mời cô đi uống nước, nửa tiếng trôi qua, sinh tố cũng uống mòn hết cốc mà vẫn chẳng bàn được việc gì.

Chờ lâu quá làm Ngô Đồng thấy hơi chán, từ lúc bị cảm mạo đến giờ, cô thường xuyên buồn ngủ. Đầu Ngô Đồng gật một cái, suýt nữa thì cô ngủ quên mất. Đúng lúc này, tiếng nói của Lý Trạch Huy vang lên: “Eric, anh đến muộn!”

Lần này thì Ngô Đồng hoàn toàn tỉnh ngủ! Lời nói của Lý Trạch Huy khiến ba hồn bảy vía của cô bay mất hết.

Người khách có tính tri hoãn đó ngoài Lê Trọng Mưu ra còn có thể là ai nữa!

Trong bảy năm qua, cô chưa từng chạm mặt anh lần nào. Trong hai tháng trở về đây, cô và anh lại liên tục gặp mặt!

Ông trời đang trêu đùa cô sao?

Ngô Đồng cảm thấy may mắn vì ngồi chờ Lý Trạch Huy trong xe, cách họ rất xa, không ngờ Lý Trạch Huy lại đi thẳng về phía cô, bảo thư kí mời cô qua đó.

Ngô Đồng dám khẳng định, anh ta có ý!

Lê Trọng Mưu thấy cô, anh hồ hững: “Cô Ngô, xin chào.”

Ngô Đồng nhìn mu bàn tay vẫn còn vết bỏng của anh, cô hoảng hốt, nhưng rất nhanh, anh đưa tay ra khỏi tầm mắt cô.

Nhìn người đàn ông trước mặt, Ngô Đồng dần bình tĩnh: “Chào ngài.”

Hỏi thăm qua loa, sau đó một người chơi bóng, một người đứng bên cạnh ngăn ngợ.

Ngô Đồng băn khoăn, rút cuộc Lý Trạch Huy định mượn sức Lê thị làm việc gì? Công ty cô sắp có biến động lớn ư? Nhưng với quy mô của Lê thị hiện nay, hà tất để ý tới TC?

Lê Trọng Mưu đối với cô vẫn lạnh nhạt, ai để ý đều thấy, Lý Trạch Huy cũng nên biết điều này chứ. Trong mắt Lê Trọng Mưu, Ngô Đồng không là gì cả. Chuyện của họ bây giờ đã đụng đến cả pháp luật, theo lí thì là cừu nhân của nhau, tại sao trong ánh mắt của tất cả mọi người đều coi họ là “tình cũ gặp lại” chứ???

Ngô Đồng ngẩng đầu đúng lúc bắt gặp cảnh Lê Trọng Mưu vung gậy, quả bóng tạo nên một đường cong rất đẹp mắt trên không trung.

Một gậy này của anh nhận được nhiều trận vỗ tay khen ngợi.

Cô ghét nhất là kiểu nịnh nọt thế này, lấy bừa một lí do, Ngô Đồng quay về bên trong nghỉ ngơi, miễn phải hứng chịu ánh mắt gay gắt của người nào đó.

Ai cũng có vết thương đau đớn trong lòng, càng muốn quên thì càng nhớ rõ, nhưng ít nhất, lâu dần còn có thể phai đi. Người đàn ông kia chính là vết thương đau đớn nhất trong lòng cô...

Ngô Đồng không kiềm chế được, khoang mũi ngưa ngưa, cô hắt xì mấy cái liên tục. Công việc công tác, đàn ông đàn ông gì chứ, chẳng có cái nào địch nổi cảm mạo!

Ngô Đồng nhắc tay xem đồng hồ, đến giờ hẹn với Hương Tả rồi.

Hương Tả vẫn chưa đến, Ngô Đồng lấy điện thoại gọi anh ta. Bên kia có tiếng mưa rơi, Hương Tả còn ở trên phà: “Ồ đây mưa to quá, phà bị muộn.”

Ngô Đồng nhìn ra ngoài cửa sổ, bên này trời vẫn đẹp lắm. Từ xưa thời tiết HongKong đã thế này, nói mưa là mưa nay được.

Ngồi trong khu có điều hòa, Ngô Đồng buồn ngủ díp cả mắt.

Lệ Trọng Mưu đẩy cửa tiến vào, liếc mắt đã thấy cô đang gật gù.

Hôm nay trang phục của cô rất chinh chu, rất khác trước kia. Cô buộc tóc, để lộ gáy, áo khoác vắt phía sau, thắt lưng cài giữa váy và áo sơ mi, buộc quanh vòng eo thon gọn.

Mọi người từ sân gôn đi vào, tiếng cười nói âm ỉ. Ánh nắng chiếu lên sườn mặt cô. Khuỷu tay đang chống trên mặt bàn trượt một cái, đầu Ngô Đồng đập xuống bàn, đau quá! Cô híp hai mắt lại vì đau, không biết Lệ Trọng Mưu ở đó.

Lệ Trọng Mưu phát hiện, anh đã thất thần hồi lâu...

Anh vòng qua, gọi một ly cà phê, ngồi vào góc khác.

Kế hoạch hợp tác với Lí Trạch Huy, Lệ Trọng Mưu chẳng có chút hứng thú nào, mấy năm nay TC không có thành tích gì nổi trội, lần này là vô tình hợp tác chung mà thôi.

Có ai gõ gõ mặt bàn, Ngô Đồng bị âm thanh này làm tỉnh giấc, cô mở mắt liền thấy Hường Tá.

Anh ta cười tươi rói, biết cô tỉnh thì nói: “Há mồm.”

“Há?” Ngô Đồng không kịp phản ứng, “Ồ...”, vừa mở miệng, Hường Tá đã nhét cái gì vào miệng cô.

Cô bật dậy ho khan.

Hường Tá nhìn cô nhún nhún vai, vỗ lưng cô: “Là viên sủi Vitamin. Thấy tinh thần cô không tốt, tặng một viên đấy.”

Tình huống bây giờ để người ngoài nhìn vào, chần chẫn người ta sẽ nghĩ cô và anh ta đang yêu nhau mất!

Ngô Đồng định tránh xa anh ta, người đàn ông này thật là...

Hường Tá vẫy tay bảo phục vụ mang cho cô một ly nước ấm, cốc nước này ‘ấm đến bỏng tay’, giao cho cô: “Uống nhiều nước ấm, cảm cúm cũng nhanh khỏi hơn.”

Ngô Đồng trở mặt, anh ta biết cô bị cảm?

Hai người đang giằng co thì Lí Trạch Huy đẩy cửa vào.

Ngô Đồng và thư kí của anh ta chào nhau, thư kí cứ nhìn chằm chằm Ngô Đồng, sau đó đưa mắt nhìn một vòng khu nghỉ ngơi.

Cuối cùng anh ta tìm thấy mục tiêu, đi thẳng đến đó, “Lệ tổng, tìm được ngài rồi...”

Tiếng nói vừa dứt, Ngô Đồng vội quay lại xem.

Ánh mắt Lệ Trọng Mưu dán chặt lên bàn tay đang đặt trên lưng Ngô Đồng của Hường Tá, nghe có người gọi, anh nâng mắt, chạm phải Ngô Đồng.

Đôi mắt anh sâu thẳm ẩn sau làn mi cong, tìm Ngô Đồng đập tình thích. Tay run lên, chiếc cốc cô cầm nghiêng ngả.

Nước ấm tràn ra, Ngô Đồng cuống quýt đặt cốc nước lên bàn, đứng dậy. Mu bàn tay hơi rát, giặt mình, cô nói: “Tôi vào toilet một lát.”

Đứng trong đó hồi lâu, Ngô Đồng không muốn đi ra chút nào.

Mở cửa, Hường Tá đang đứng bên ngoài.

Anh ta nghiêm mặt: “Tôi có thể hỏi cô vấn đề mang tính cá nhân không?”

“...”

“Lúc tôi ở nước ngoài, có xem qua tư liệu về cô...”

Cô ngắt lời: “Tôi có thể không trả lời không?”

Hương Tá làm như không nghe thấy, tiếp tục nói: “Có quá nhiều phụ nữ mơ tưởng một người đàn ông như Lê Trọng Mưu. Lại chỉ có đứa ngốc như Mạn Định mãi cầu xin tình yêu của anh ta. Cả đồng người như thế, chẳng phải chỉ muốn gia sản của anh ta hay sao.”

Nói vậy, nhưng theo anh ta thấy, trong mắt Lê Trọng Mưu, Ngô Đồng không giống những người phụ nữ khác. Có một lần, Hương Tá đột nhiên nghĩ, chắc hẳn ngày Mạn Định thất tình sắp tới rồi.

“Nói cho tôi biết, cô là loại phụ nữ nào?”

“...”

“Tôi hy vọng cô nói thật.”

Ngô Đồng suy nghĩ rất lâu, cô chậm rãi trả lời: “He is my goal.”

“...Anh ta là mục tiêu của cô?” Hương Tá dường như hiểu được, “Hóa ra là cô cố tình tiếp cận anh ta...”

Cô cười cứng ngắc: “Đúng, tôi, chính là loại phụ nữ thứ hai...”

Nếu như cả thế giới này đều nghĩ thế, thì tại sao Ngô Đồng không thể làm giống họ?

Như vậy chẳng phải cô càng mau chóng quên đi đoạn quá khứ bị thương kia hay sao?

Tốt quá...

Ngô Đồng cô cười cho tự nhiên, nhìn Hương Tá, cô bắt đầu đi: “Đáng tiếc tôi thất bại rồi...”

Cách đó vài bước chân, chỗ ngã rẽ, Lê Trọng Mưu đang dựa vào vách tường, anh bật cười.

Hóa ra ngay cả Lê Trọng Mưu anh cũng có thời điểm ngay thơ đến thế, thậm chí là chẳng vì cái gì mà lòng anh cũng rối loạn.

Lê Trọng Mưu thẳng người, anh chậm rãi rời khỏi đó, bước chân càng lúc càng nhanh. Anh đi xuyên qua hành lang, xuyên qua khu nghỉ ngơi.

Lúc đi qua thùng rác.

Anh không cúi đầu nhìn, không dừng cước bộ. Tuýp thuốc mỡ trong tay anh bị ném đi.

Anh lấy di động, tìm số điện thoại rồi gửi tin nhắn. Không đến nửa giây nữa, toàn bộ đoàn luật sư của anh sẽ biết, hình ảnh người phụ nữ đó và hai đứa nhóc kia hoảng hốt trong ánh lửa.

Mặt anh không có cảm xúc, tắt di động.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Ngô Đồng không biết trên mặt mình có cái gì nữa, Hương Tá chỉ yên lặng nhìn cô, dần dà, trong mắt anh ta hiện lên vẻ kinh ngạc.

Cô còn tưởng mình cười không đủ chân thật thì thấy anh ta cười: “Nếu đúng là thế, tại sao cô khóc?”

Ngô Đồng sùng sốt, bây giờ cô mới phát hiện trên khóe mắt ươn ướt, ngượng ngùng cô ngẩng đầu, cố gắng nuốt nước mắt ngược vào trong.

Bên cửa toilet u tĩnh, Hương Tá thờ dài. Anh ta chậm rãi đến gần cô: “Để có đủ tư cách là một luật sư, bắt buộc phải học thật giỏi tâm lý học. Nhưng cô khẩu thi tâm phi*, suýt chút nữa tôi cũng bị cô gạt thật đấy.”

(Khẩu thi tâm phi: nói một đằng nghĩ một nẻo)

Giọng nói anh ta hạ thấp, đứng ngay trước mặt Ngô Đồng. Ngô Đồng nghiêng đầu, anh ta nâng cằm cô: “Bộ dạng điềm đạm đáng mềm yếu này của cô nên để cho Lê Trọng Mưu xem mới đúng, tôi không tin anh ta sẽ không mềm lòng.”

Anh ta đang trêu đùa cô ư?

Ngô Đồng kinh hãi nhìn vào mắt Hường Tá.

Giọng anh ta vẫn đều đều như cũ: “Có lẽ bây giờ cô rất cần một bờ vai nhỉ, tôi không ngại hy sinh thân mình cho cô mượn vai tôi đâu.”

Từ người anh ta toát ra một loại ma lực đặc biệt, làm người ta không phân biệt nổi đâu mới là ý nghĩa của lời nói. (ý là nghĩa “trong sáng” và nghĩa “đen tối” ạ p)

Ngô Đồng bắt chước kiểu nói chuyện dửng dưng của anh ta: “Có phải miệng lưỡi của tất cả luật sư đều ngọt xớt như anh không? Làm cho đầu óc của phụ nữ lung lay hết cả?”

Hường Tá nhìn kĩ ánh mắt cô, lúc này, trong mắt cô đã không còn chút dấu vết nào giống như vừa roi lệ. Quả là một phụ nữ quật cường! Dừng một chút, anh nói: “Có được nụ cười của cô, đáng giá.”

Ngô Đồng không thêm để ý đến anh ta nữa, đi thẳng ra ngoài.

Hai người trở lại khu nghỉ, gọi hai cốc cà phê, Hường Tá đưa mắt ra góc kia, không thấy Lê Trọng Mưu đâu nữa.

Án kiện Hường Tá đã sửa lại nhiều lần, trình tự vụ kiện, mỗi một bước đi, anh ta đều giảng giải rất kĩ cho Ngô Đồng.

Lê Trọng Mưu, Trương Mạn Dịch, quyền giám hộ, ...

Bên tai toàn những lời đó, đầu Ngô Đồng ong ong, chắc là do cảm cúm rồi. Cô khép lại tập tư liệu, cứ nghĩ đến việc Đồng Đồng sau này sẽ sống với mẹ kế, cô cảm thấy mình bất lực.

“Những nhà danh gia vọng tộc hầu hết đều có con riêng, Lê Trọng Mưu giờ còn cố tình thông cáo rầm rộ với giới truyền thông. Anh ta là Lê Trọng Mưu, không giống cô, cô không có quyền cũng chẳng có thế, nhưng chúng ta có thể dùng chiêu “đồng tình”. Thi thoảng khóc lóc vài câu, giới truyền thông cũng sẽ chú ý tới tình huống của cô hơn.”

“Khóc nhiều có vẻ giả tạo quá, xã hội này có chuyện đồng tình với kẻ yếu sao?” Ngỡ khi cô châm chọc, sự bướng bỉnh của cô khiến người khác rất đau đầu, Hường Tá thấy hơi bức: “Thưa cô Ngô, cô đã cam kết, nên có chút tín nhiệm với tôi chứ.”

Ngô Đồng vẫn nghi ngờ, nhưng đành miễn cưỡng gật đầu.

“Khóc lóc kẻ lẻ là một chiêu bài rất có tác dụng đấy, đừng làm quá lộ là được, đối với cô mà nói thì chiêu này vô cùng hữu ích. Cô đừng quên, chủ tọa là phụ nữ, tâm hồn phụ nữ rất tinh tế.”

Mặc dù bàn bạc qua loa với anh ta về thủ đoạn kia, Ngô Đồng vẫn thấy nghi nghi anh chàng luật sư này.

Từ lúc trở về nhà, Ngô Đồng đứng trước gương tập nửa ngày mà một giọt nước mắt nặn mãi cũng không ra. Quay đầu nhìn cửa sổ, ngoài trời mưa to quá, chẳng bù cho hốc mắt của cô...

Hôm nay Ngô Đồng trở về đúng giờ, Đồng Đồng rất vui vẻ. Ngô Đồng mắc mưa nên sốt nhẹ, không có tâm trạng gì nấu cơm. Chị Mã Lệ bắt đầu học chơi mạt chược, Ngô Đồng gọi cho chị ấy mấy lần không được, cô tự dẫn Đồng Đồng đi ăn cơm. Đúng lúc thấy nhà Trương tiên sinh bên cạnh đi dạo, mọi người ngồi vừa đủ một bàn. Có Trương Hàn Khả bên cạnh, hai đứa nhóc ồn ào hân, dù không thích mấy món nhưng cũng thi nhau ăn hết sạch.

Ngô Đồng không nuốt nổi thứ gì, cổ họng cô đau rát, chỉ dám nhắm nháp hai miếng liền bỏ đĩa xuống. Cô tự an ủi, sau lưng mình không có người đàn ông nào nhưng có thể nuôi con trai lớn lên khỏe mạnh bình an là quá tốt rồi.

Vì thế, có một số thứ cô có thể buông tay...

Và có một số chuyện cô cần phải quên đi...

Đồng Đồng chơi đến lúc mệt mới thôi. Về đến nhà ngoan ngoãn vào phòng làm bài tập. Ngô Đồng vừa uống cà phê, vừa họ khan, vừa căng mắt làm việc. Điện thoại bỗng vang lên trong không gian yên tĩnh, cô bắt máy, đứng dậy thì chân nhũn ra. May mà giữ được thăng bằng, không bị ngã.

Là Hường Tá gọi, anh ta chủ động liên hệ với cô, rủ cô đi dự tiệc, có phải anh ta rảnh rồi quá không? Cô đang lo lắng chuyện tòa án, anh ta còn có hứng mà tiệc với chả từng.

“Sao anh không chú ý chuyện kiện cáo hơn, đến lúc đó mà thua chính là lỗi của anh đấy.” Cô chẳng còn tâm trạng gì, nói xong liền cúp máy.

Gió lạnh ập đến, Ngô Đồng ho sặc sụa. Sờ trán, nóng quá.

Vài năm nay đối với cô, thời gian không đúng chút nào. Năm đó gặp phải anh, là thời điểm không đúng. Anh đã quên tất thảy, còn cô lại trầm luân tới tận đáy cốc. Đến cả khi gặp lại vẫn là thời điểm không đúng, mọi chuyện loạn cào cào, không có cách nào ngoài việc phải gặp nhau tại tòa án. Bây giờ, ngay cả thời gian sinh bệnh càng không đúng...

Càng nghĩ càng phiền.

Ngô Đồng không biết Đồng Đồng cất hộp thuốc ở đâu, đành lục tung mọi chỗ. Kết quả thuốc không thấy đâu nhưng thấy chiếc hộp bí mật.

Lúc cô sắp quên được nó, thì nó lại tự xuất hiện trước cô. Đầu Ngô Đồng trống rỗng, cô không đủ sức, không đủ dũng cảm để mở nó.

Nó trong tay cô, cảm giác lạnh lẽo khiến cô nhớ tới ai đó. Ngô Đồng cắn răng, nhất quyết ném chiếc hộp vào góc tủ.

Uống thuốc xong, cô qua phòng Đồng Đồng xem. Thằng bé gặp chút khó khăn với bài tập, Ngô Đồng đi pha cho con cốc sữa ấm, sau đó ngồi bên cạnh cầm bút dạy thằng bé. Đôi mắt cô lộ vẻ mệt mỏi, Đồng Đồng nhận ra. Thằng bé lấy tay ôm hai má Ngô Đồng, má cô nóng bừng: “Mẹ ơi mẹ bị ốm rồi!”

Yết hầu run rẩy, Ngô Đồng ôm chặt con vào lòng. Không biết có phải uống thuốc xong thần kinh cô đặc biệt nhạy cảm hơn hay không, hốc mắt cô phấp phồng, để tránh làm con trai sợ, cô gạt khóe mắt đứng dậy. Không dám nhìn thẳng vào Đồng Đồng: “Mẹ hơi mệt, mẹ đi ngủ trước nhé. Nếu bài tập khó quá con đừng làm nữa, đừng ngủ muộn.”

Cùng dưới bầu trời đó, tại tầng cao nhất Lệ thị đèn đuốc vẫn sáng trưng.

Lệ Trọng Mưu nổi cơn thịnh nộ.

Ở Sing-ga-po đàm phán không thành công, lửa giận ngùn ngụt, hôm nay trở về, Lệ Trọng Mưu triệu tập mấy phó tổng của các ban ngành quản lý họp đến giờ này.

Mấy vị quản lý kia đều biết tâm tình anh không tốt.

Lệ Trọng Mưu trước nay công tư phân minh, giỏi che dấu cảm xúc, hiện tại anh phát hỏa làm ai cũng sợ hãi, vội vội vàng vàng tìm cách ứng phó.

Trời đất ơi, không biết chiều nay ở sân gôn đã xảy ra chuyện gì vậy???

Lâm Kiến Nhạc đến làm buổi họp tạm dừng, Lệ Trọng Mưu bảo phó tổng giám đốc tiếp tục cuộc họp, anh rời khỏi phòng.

Hành lang trống trải vàng lên tiếng nói trầm thấp của Lệ Trọng Mưu: “Tra được cái gì?”

Lâm Kiến Nhạc trả lời: “Công ty Ngô Vũ thiếu hụt rất lớn, anh ta đang tìm tiền xoay vòng, Ngô Đồng đã vay tiền của công ty.”

“Đừng cho anh ta một xu nào cả.”

Lâm Kiến Nhạc gật đầu lia lịa, trong lòng thầm nghĩ, đại boss ra tay thật rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Lệ Trọng Mưu trên đường về nhà, di động bỗng rung lên.

Lâm Kiến Nhạc đi theo phía sau, không dám mở miệng, nhìn Lệ Trọng Mưu sắc mặt ngưng trọng nghe điện thoại.

Đối phương ậm ừ không nói gì, Lệ Trọng Mưu nhủ mảy, anh ngược lên một chiếc cửa sổ sát đất trong CBD*, âm thanh dịu dàng hẳn: “Đồng Đồng?” (CBD là viết tắt của Central Business District – là khu vực trung tâm hành chính và thương mại của một thành phố. Đây là nơi sầm uất, nhộn nhịp và tập trung rất nhiều nhà cao tầng. Ở Mỹ, Anh và Canada những khu vực như vậy được gọi là Downtown hay City Centre. Tuy khá rộng lớn nhưng khu vực CBD chỉ chiếm một phần rất nhỏ tổng diện tích đô thị.)

Chuẩn luôn! Bạn nhỏ Đồng Đồng cười ha ha: “Sao ba biết là con?”

“Giờ này còn chưa đi ngủ à?”

Giọng thằng bé có vẻ giận dỗi: “Sao lâu rồi ba không đến thăm con?”

Lệ Trọng Mưu nở nụ cười, anh hỏi: “Con muốn ba đến?”

“Vâng...”, Đồng Đồng quanh co, “Con vẫn đói bụng, con không ngủ được.”

Lệ Trọng Mưu chau mày, nhìn đồng hồ: “Người giúp việc đâu? Mẹ con đâu?”

“Con ở nhà một mình, mẹ... mẹ... đi chơi với chú nào rồi.”

Làm mẹ kiểu gì thế này?

Lệ Trọng Mưu cười lạnh, nhưng vẫn ôn hòa nói với Đồng Đồng: “Con có thích ba đến bây giờ không?”

“Có ạ, ba đến nhanh đi!”

Đồng Đồng vui vẻ tắt điện thoại, chị Mã Lệ ở đằng sau nhìn thấy vậy thì lắc đầu: “Thằng nhóc con, nói dối là không đúng.”

Đồng Đồng nghe tiếng phở thông sứt sọc của chị Mã Lệ, rồi quay sang nhìn cửa phòng đang đóng chặt, ánh mắt bừng sáng. “Người ta có câu ‘lâu ngày sinh tinh’, bác là người nước ngoài, bác không hiểu được đâu.”, Đồng Đồng cười đắc ý, “Con xem phim điện ảnh, đều diễn thế mà, nhất định sẽ có tác dụng!”

Đầu Ngô Đồng choáng váng, cô ngủ rất say, bị tiếng điện thoại đánh thức. Cô không buồn mở mắt nữa.

“Có cái này muốn cho cô xem, là chứng cứ mâu chốt khi lên tòa.”, màn hình hiện tên ‘Mark Xiang’ (Hương Tá)

Là chứng cứ gì?

Ngô Đồng đồng ý xuống lầu gặp anh ta, hẹn nhau tại cửa siêu thị gần đó. Mở cửa phòng, cô thấy Đồng Đồng đang ngồi trên sofa. Thằng bé uống sữa, hộp sữa mua sau khi trở về từ quán vịt quay. Cô nhìn đồng hồ trên tường. Ngô Đồng giật mình, Đồng Đồng còn giật mình hơn cô: “Ồ, mẹ phải ra ngoài ạ?”

“Trễ rồi sao con chưa ngủ? Chị Mã Lệ cũng thật là, sao chị còn làm đồ ăn cho nó?”

Chị Mã Lệ hơi ngượng: “Đồng Đồng, nó...”

Thấy bác Mã Lệ đỏ sấp khai ra bí mật, Đồng Đồng vội vàng chen vào, xông đến ôm lấy đùi Ngô Đồng, đu cô tay cô: “Áy, mẹ không nên ra ngoài đâu. Mẹ không được ra ngoài.”

Ngô Đồng hôn đầu con trai, cố gắng tách nó ra, đẩy vào phòng ngủ: “Mẹ đi 10 phút rồi về ngay, lúc mẹ về mà con chưa ngủ thì đừng nghĩ đến tiền tiêu vặt của tháng tới.”

Khi đưa con trai về phòng, Ngô Đồng vô tình liếc qua thùng rác*. (Chân thành xin lỗi mọi người, ở chương trước là Ngô Đồng ném cái hộp vào thùng rác ạ >_

Chỉ trong một cái chớp mắt, Ngô Đồng từng muốn nhặt lại nó.

Cô cắn răng, nhìn xuống con xúc động.

Níu kéo quá khứ để làm gì? Đáng lẽ cô nên bắt đầu lại từ lâu rồi mới đúng.

Ngô Đồng ra cửa, vì mệt nên cô không lái xe, với cả siêu thị cũng không xa, cô quyết định đi bộ. Hương Tá đã đứng ở đó chờ cô, Ngô Đồng đến liền mở cửa ghế phụ ngồi vào.

Hương Tá đưa cho cô một cái máy quay, Ngô Đồng mở nó —— âm hồn bất tán Trương Mạn Dịch!

Trước mặt công chúng là minh tinh dịu dàng ngoan ngoãn, đến lúc ở trước mặt bạn bè, cô ấy mới dám nói rõ tâm tư.

“Anh ta bận công tác... Bận công tác ư? Đừng bảo cậu tin anh ta nhé?”

“Sự nghiệp của mình mới khởi bước, tự nhiên chui đầu ra một thằng con riêng, đôi khi mình rất muốn hỏi anh ấy, có bao giờ anh ấy để ý đến cảm nhận của mình không?”

“Mình cũng học luật đấy nhá, đừng hòng gạt mình. Chỉ cần tình trạng tài chính của cô ta không có vấn đề gì, thêm vào đó cuộc sống riêng tư trong sạch, chắc chắn quyền nuôi con sẽ thuộc về cô ta.”

Còn vài đoạn nữa, tất cả đều là ở quán bar, ánh đèn nhấp nhoe không rõ. Ngô Đồng hiểu được lý do anh ta làm thế này.

“Tại sao?”

“Đây là chứng cứ, đương nhiên là để dùng khi lên tòa.”

Anh ta cố tình xuyên tạc ý tứ của cô. Ngô Đồng lui về sau, dựa sát cửa xe: “Anh không phải là bạn của cô ấy à? Anh làm vậy, chẳng khác gì bán đứng cô ấy cả?”

Hương Tá thản nhiên nhún vai: “Tôi đang giúp hai người phụ nữ mù đường lạc lối thoát ra khỏi một tên đàn ông không đáng để yêu.”

Cứ như là việc anh ta làm là lẽ đương nhiên! Ngô Đồng cười ra tiếng: “Cừu oán của anh và anh ấy sâu đậm quá nhỉ?”

Hương Tá cười mỉm: “Đúng, có cừu oán...”

Không biết vì sao, trên khuôn mặt anh ta, Ngô Đồng thấy được, lời nói của anh ta không phải giỡn chơi. Biểu hiện của anh ta lúc này là sâu thâm không lường, giống như bầu trời đêm, không cho bất kì ai nhìn thấu.

Lệ Trọng Mưu tuyên bố tan họp, cả nhóm quản lí mừng đến sắp rơi nước mắt. Anh tự lái xe đến Ngô gia.

Chị Mã Lệ đứng trước cửa. Biết mình bị lừa, Lệ Trọng Mưu hơi thất vọng. Đồng Đồng ngồi trên ghế, mặt đầy vẻ sảm hối. Thành bé thấy Lệ Trọng Mưu im lặng, nghĩ nghĩ rồi nhanh chóng giải thích: “Mẹ sẽ về ngay bây giờ, ba đừng đi nữa.”

Đêm hôm khuya khoát chưa về, chỉ biết đến vui chơi mà quên đi con cái, không kể người giúp việc cũng chẳng biết đường chăm sóc trẻ em —— đem con trai anh cho loại phụ nữ này nuôi nấng ư?

Lệ Trọng Mưu cười lạnh.

Bé Đồng Đồng về phòng ngủ, “Gần đây ba rất bận, tạm thời không tới thăm con được. Chờ khi nào ba hết bận, ba và con sẽ ở cùng nhau, được không?”

10 phút trôi qua, hai mí mắt Đồng Đồng không thể mở ra nổi, thành bé cúi đầu nhưng vẫn không chịu gật đầu đồng ý. Đồng Đồng ngây thơ đột nhiên nhớ ra một vấn đề hết sức quan trọng, cọ cọ vào cổ áo Lệ Trọng Mưu thỏ thẻ: “Phải cùng ở với mẹ cơ...”

Đồng Đồng không nghe được câu trả lời của Lệ Trọng Mưu thì ngủ mất.

Lệ Trọng Mưu đếm chẵn cho con, anh cố bước nhẹ ra ngoài, cảm áo khoác chuẩn bị rời khỏi thì nhìn thấy thùng rác.

Chiếc hộp đó, Lệ Trọng Mưu không thể quên được! Anh từng nghĩ nó là vật trọng yếu của cô, thì ra, đối với cô, nó chỉ là rác rưởi.

Không có giá trị lợi dụng cô sẽ dễ dàng vứt bỏ...

Không hiểu sao, lúc nhìn thấy nó, tim anh nhói đau.

Động tâm? Không.

Đau lòng? Không bao giờ.

Chỉ là một loại đau đớn thoáng qua mà thôi.

Lệ Trọng Mưu không biết tại sao cô không cần nó nữa, tại sao trong vô thức anh lại nhặt nó lên. Quả thật anh đã làm như thế!

Lên xe, khởi động, anh ném chiếc hộp ra ghế sau. Nhấn ga, chiếc xe phóng vút đi trong gió. Cách đó không xa, có một chiếc xe khác. Lệ Trọng Mưu nhận ra, là xe của Hương Tá.

Tất nhiên Hương Tá cũng phát hiện ra anh, anh ta gạt cửa kính xuống, xem như chào hỏi. Lệ Trọng Mưu nhìn thấy, bên ghế lái phụ có một người phụ nữ.

Ngô Đồng!

Cô dựa vào cửa sổ, hình như đã ngủ, không biết có hai người đàn ông đang quan sát mình.

Đối tượng của cô là Hương Tá sao?

Ngô Đồng, cô luôn dây dưa với những người đàn ông không nên dây dưa cùng ——

Hai chiếc xe lướt qua nhau.

Lệ Trọng Mưu không thể nào phân tích được tâm trạng phức tạp của mình bây giờ, anh đạp mạnh chân ga, đổi làn đường, tăng tốc rồi khỏi cái nơi chết

tiết này.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Tiếp xúc với Hường Tả vài lần, Ngô Đồng nhận ra mặc dù khi gặp người khác anh ta có vẻ phóng túng, nhưng khi làm việc thì hoàn toàn nghiêm túc. Một khi đã tiếp án, anh ta sẽ dốc toàn tâm toàn lực.

Không hổ là luật sư nổi tiếng, đáng để trả giá cao mời anh ta.

Gần tới ngày mở phiên tòa, Ngô Đồng có chút thời gian rảnh rỗi, công ty cho cô nghỉ mấy ngày. Cuối cùng cô cũng có thời gian dành cho con rồi. Ở HongKong, chỉ cần cô và con trai đi xuống phố cũng bị chụp ảnh, giờ cô muốn đi Disneyland chơi cũng không được. Gần không đi thì đi xa vậy. Nhân dịp được nghỉ, cô đưa Đồng Đồng sang Nhật Bản.

Nghỉ bảy ngày, cô tìm mãi mới được phòng, trong mùa hè mà đi tắm nước nóng thật thú vị. Cố Tư Kỳ đúng lúc này gọi cho Ngô Đồng, bảo có lẽ cô ấy sắp về HongKong. Đồng Đồng nghe được thì rất vui, ngồi bên cạnh Ngô Đồng nói với vào điện thoại: “Mẹ nuôi, bao giờ mẹ đến đây? Mẹ nhớ đến sớm nhà, không là con với mẹ về Nam Kinh mất.”

Ngô Đồng ấn đầu thẳng nhóc này ra xa mới có thể chuyên tâm nói chuyện với Cố Tư Kỳ: “Về trông nhà à?”

“Đi công tác thôi. Tiện đường thăm mẹ luôn.”

Nghe Cố Tư Kỳ nói vậy, Ngô Đồng không biết là nên vui hay nên buồn nữa. Cô ấy là nhân tài trong lĩnh vực quản lý, hiện tại TC đã không còn đủ khả năng giữ cô ấy lại, chỉ còn đối thủ mạnh mẽ kia...

Ngô Đồng không muốn nhắc tới người đó, cô nói: “Đối phương là Lệ thị, cậu cẩn thận một chút.”

“Mình còn đang nghĩ có nên nhận hay không, dù sao cậu với Lệ Trọng Mưu...”

Hai bên tự nhiên im lặng, Đồng Đồng nghe thấy ba chữ “Lệ Trọng Mưu” lập tức vênh tai, nhưng mà chẳng thấy động tĩnh gì tiếp.

Im lặng, là vì đã chạm đến nỗi đau trong lòng Ngô Đồng.

Cố Tư Kỳ đành nói lảng sang chuyện khác, lúc Ngô Vũ biết cô chuyển sang Mĩ, anh ấy từng hỏi cô có cần giúp đỡ gì không.

“Nghe anh mình nói là công ty cũng khởi sắc một ít rồi.”

“Vốn quay vòng giải quyết xong rồi?”

Lời vừa dứt, Ngô Đồng không dám chắc chắn, nhưng ít nhất đó cũng là tin tốt của Ngô Vũ.

Mọi chuyện đã được sắp xếp ổn thỏa, bỗng chị dâu Ngô Đồng – Duy Giai Giai – gọi điện cho cô, phá hủy mọi điều.

Biết trong nhà vướng chuyện kiện cáo, giọng chị ấy có vẻ khác lạ. Hỏi Ngô Đồng về chuyện tòa án, mặc dù cô cảm thấy kì kì nhưng vẫn hỏi lại: “Làm sao thế ạ?”

Duy Giai Giai cứ ậm ừ, mãi mới trả lời: “Đồng, em có đắc tội với ai không?”

“Sao chị hỏi thế?”

“Mấy người đồng ý cho anh trai em vay tiền bây giờ nhất định không cho nữa, vốn vay không thể chứng thực được.”

Ngô Đồng giật mình, cô không nói nên lời.

Duy Giai Giai ghen ngào: “Anh trai em không cho chị nói, mọi người trong nhà chưa biết, nhưng mà thực sự rất nghiêm trọng, anh chị sắp táng gia bại sản rồi. Đồng, em nói xem, có phải, có phải là...”

Chị dâu khóc, Ngô Đồng xót xa quá.

Có thể? Có thể là ai?

Trừ Lệ Trọng Mưu, còn ai vào đây nữa?

Ngô Vũ ở bên kia chỉ nói chuyện tốt, không nói chuyện xấu, Ngô Đồng nghe anh trai nói không thấy có gì khác thường. Ngô Đồng nắm chặt điện thoại, nước mắt tuôn rơi, rồi lại cố không để cho nó chảy ra nữa. Cuối cùng, không kìm nén nổi cô hét lên trong điện thoại: “Anh còn gạt em đến khi nào?”

Ngô Vũ trầm mặc, trong phút chốc chỉ còn tiếng hít thở, từng tiếng, từng tiếng khắc vào lòng cô.

“...Những người đó đều nói là Lệ Trọng Mưu đang ép chúng ta, hẳn ta muốn bức chúng ta lấy Đồng Đồng đi đổi.”

Gỡ bỏ lớp nguy trang, giọng Ngô Vũ chỉ còn là sự suy sụp cùng cực.

Người hại anh ấy đến nước này không phải là Lệ Trọng Mưu, mà là cô!

Là lòng tham của cô, là sự lưu luyến không thể nào quên với người đàn ông ma quỷ đó; là cô yếu đuối, nhất quyết giữ lại đứa con này...

“Anh, em xin lỗi...”

“Anh vẫn còn gánh vác được một thời gian nữa, em cứ thắng kiện rồi chúng ta tính tiếp.”

Ngô Đồng đặt vé về HongKong, mấy ngày mới tới đây, Đồng Đồng cứ đòi về suốt, đến giờ thật sự phải rời đi thì lại kêu chưa chơi đủ.

Ngô Đồng thu dọn đồ đạc, thằng bé ngồi bên cạnh thỏ thẻ: “Mẹ ơi, mình ở thêm vài ngày mẹ nhé...”

“Mẹ đặt xong vé máy bay rồi.”

Ngô Đồng vừa đặt chân đến HongKong liền liên lạc với Lâm Kiến Nhạc nhờ anh ta cho gặp Lệ Trọng Mưu. Ở đại sảnh Lệ thị, Ngô Đồng chịu đựng mọi ánh mắt của người qua lại, nhưng chờ mãi vẫn không gặp được Lệ Trọng Mưu.

Hóa ra, anh ta muốn cả thế giới của cô biến mất, một chuyện dễ dàng như thế, chẳng qua là anh ta thích làm lúc nào mà thôi.

Dù cô có đem cả bất động sản và động sản của mình cho Ngô Vũ, cũng chẳng khác gì muối bỏ biển. Cô từng đến xí nghiệp của Ngô Vũ, thấy tình hình thay đổi 1800 so với trước kia, mọi người nói thẳng cho cô biết: Là Lệ thị tạo áp lực, không có biện pháp khác.

Cứ tưởng Lệ Trọng Mưu không xuất hiện nữa, cứ tưởng anh không muốn đem con về nhà vì anh biết mình có phần lép vế trên tòa án, đến khi đó chỉ có thể buông tha cô ——

Ngu xuẩn!

Phải đưa Đồng Đồng đi học, thằng bé không thể bị ảnh hưởng bởi vụ kiện được! Chuyện này cần phải cảm ơn Lệ Trọng Mưu, chỉ cần chiêu thức “Một tay che trời” cũng đủ để khoe khoang anh giỏi giang đến mức nào, nhưng chẳng lẽ anh có thể “một tay che trời” thật sao?

Hiện tại chỉ cần nghĩ đến anh, Ngô Đồng không còn thấy khó chịu nữa, mà là vô lực.

Cô không hiểu mình đến Lệ thị lần thứ mấy, hôm nay vừa đến cửa cô đã bị chặn lại. Ngô Đồng chán nản ngồi trên bậc thềm bên ngoài hoa viên. Ánh mặt trời chói chang, thời tiết oi bức, Ngô Đồng tự nhiên lạnh run. Cô ngửa đầu nhìn lên tòa kiến trúc cao ngất.

Phải chăng Lệ Trọng Mưu đang đứng trên nơi cao đó, nhìn cô cùng đường bí lối?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Quyền giám hộ với Ngô Đồng mà nói thì gần như là chuyện không thể.

Ngày mở phiên tòa.

Lần đầu tiên tòa mở án, bên ngoài có rất nhiều phóng viên châu trực.

Ngô Đồng không muốn trở thành tiêu điểm của truyền thông, Hường Tá cũng vậy. Anh ở bên cạnh che cho cô, không để cô bị chụp ảnh.

Tối hôm qua cô không ngủ được, tinh thần tụt dốc, Ngô Đồng đeo kính râm. Hường Tá đột nhiên kéo cặp kính của cô ra, xoay khuôn mặt cô với hai mắt phù thủy về phía máy ảnh. Ngô Đồng có thể đoán được khi lên hình trông cô sẽ kinh khủng thế nào.

Vào khu chờ, Hường Tá mới buông cô ra: “Sao lại tiêu tụy thế này?”

Ngô Đồng chưa kịp trả lời, có giọng nói từ phía xa vang đến chen ngang cuộc đối thoại: “Mark, anh đúng là cao tay, hôm nay cách ăn mặc của anh khi lên tòa, chắc, anh định đi dự lễ trao giải nào thế?”

Hai người cũng quay đầu lại.

Người châm chọc bọn họ là vị trưởng đoàn luật sư của Lê Trọng Mưu. Tất nhiên, Lê Trọng Mưu cũng đứng đó.

Hường Tá bước lên chào hỏi, bắt tay vị luật sư kia, khách sáo một hai câu, tiện đà quay sang đưa tay bắt tay Lê Trọng Mưu.

Bàn tay anh giơ lên giữa không trung, chờ đợi.

Lê Trọng Mưu chỉ liếc qua một cái đầy chán ghét.

Anh không thèm để ý, lướt qua Hường Tá. Anh kiêu ngạo nhắm lên tôn nghiêm của người khác.

Anh đi qua mặt Ngô Đồng, gần như sượt qua người cô, “Lê Trọng Mưu!”, cô gọi lại.

Lê Trọng Mưu dừng bước.

Từ góc độ này, hình như Lê Trọng Mưu và Hường Tá khá giống nhau. Ví dụ như cả hai đều thích nhìn tình cảnh khốn khó của Ngô Đồng, thấy cô, ánh mắt họ thân thiện, nở nụ cười cay nghiệt: “Ồ, có vẻ tinh thần cô Ngô hôm nay không tốt lắm nhì.”

Không thèm để ý đến sự đùa cợt của anh, “Tôi muốn nói với anh về chuyện của anh trai tôi.”

Nghe thế, Lê Trọng Mưu cúi đầu chăm chú nhìn cô. Người phụ nữ này có hàng mi vừa dày vừa cong, phù bóng xuống làn da trắng mịn. Anh chau mày, giơ tay, ý bảo luật sư đem cho anh một tập hợp đồng. Hường Tá định cầm lấy, Lê Trọng Mưu nhanh tay gạt trước.

Hợp đồng này là của Ngô Đồng.

“Tôi là luật sư của cô Ngô, mọi chuyện liên quan đến quyền lợi của thân chủ tôi...”

Hường Tá giải thích, Lê Trọng Mưu không thèm nghe, Ngô Đồng thầm nhủ trong lòng: mình đang có việc nhờ vả anh, không thể đắc tội —— cô lặng lẽ tiếp nhận tập hợp đồng.

Trang đầu tiên: đồng ý thay đổi quyền giám hộ.

Ngô Đồng xiết chặt tờ giấy, cô bị ép vào đường cùng, cố gắng cho giống bình thường: “Đây là chuyện giữa anh và tôi, không liên quan gì đến người nhà tôi cả, buông tha cho họ đi.”

Lê Trọng Mưu từ chối trả lời, anh nhìn hợp đồng: “Kí nó. Không thì chẳng có gì để bàn bạc hết.”

Cô tự nhủ: bình tĩnh, bình tĩnh. Hường Tá kéo cô sang bên cạnh: “Cô làm cái khi gì thế hả? Tại sao đột nhiên hòa giải? Sao không báo trước cho tôi?”

Lòng cô đau như có ai sát muối, không thể nói nên lời, chỉ thốt ra một câu: “Tôi làm đúng.”

“Ai nói tôi với cô hòa giải?” Lê Trọng Mưu bỗng lên tiếng.

Một câu nói khiến tất cả ngầy người. Im lặng. Luật sư của Lê Trọng Mưu dúi bút vào tay Ngô Đồng: “Cô Ngô, kí đi. Cô nhất định sẽ hài lòng với khoản phí phạt dưỡng này.”

Ý của ông ta quá rõ ràng, sinh tử của cô nằm trong tay ai, nên đối thoại với ai, cô đều hiểu. Hít một hơi thật sâu, “Tôi có thể không rời HongKong, cũng sẽ không cấm anh tới thăm Đồng Đồng...”

Đây là điểm mấu chốt nhất của cô.

Lê Trọng Mưu cười khẩy.

Trên mặt anh ta nụ cười như có như không, “Thằng bé chỉ là công cụ vơ vét tài sản của cô mà thôi. Tôi khuyên cô một câu, cầm tiền rồi biến khỏi đây đi. Nếu không đồng ý, cô không chỉ hại bản thân, mà còn liên quan đến cả người nhà cô nữa đấy.”

Lệ Trọng Mưu đánh giá, thân thể không chạm vào Ngô Đồng nhưng lời nói của anh chẳng khác việc găm ngàn vạn mũi dao vào người cô. Anh thấy cô nắm chặt tay, cắn môi. Biểu tình này, lại định diễn trò sao?

Lệ Trọng Mưu cứ tưởng cô sẽ “tặng” cho anh một cái tát, cô lại không có động tĩnh gì.

Cô yên lặng lui về phía sau, tránh xa anh.

Lùi bước dễ dàng như vậy? Không phủ nhận? Thuận theo ý của anh?

Lệ Trọng Mưu tiến đến sát tai Ngô Đồng, khoảng cách đủ để chỉ hai người nghe thấy: “Đừng, con trai tôi tôi muốn gặp, nhưng hình như cô hiểu sai ý tôi rồi. Ý của tôi, là chúng tôi sẽ không bao giờ nhìn thấy mặt cô nữa.”

Không bao giờ nhìn thấy cô...

Một câu nói khiến cô thất thần.

Mấy vị luật sư chứng kiến hết thấy hành động của hai người.

Trực giác mách bảo Hường Tá sắp có chuyện không tốt xảy ra, người phụ nữ đó sẽ không chịu thua nhanh thế chứ? Bảo anh thỏa hiệp ư?

Anh định tiến lên thì bị luật sư của Lệ Trọng Mưu giữ chặt. Vị này có quan hệ khá tốt với Hường Tá, ông ta nhắc nhở anh: “Nếu tôi nhớ không lầm, bảy năm trước công ty của cha anh bị Lệ Trọng Mưu thu tóm. Bây giờ, anh muốn sự nghiệp của mình cũng bị hủy hoại à?”

Thật ra Hường Tá không hề e sợ điều đó, anh dứt khoát đẩy ra. Dậm chân đi đến chỗ Ngô Đồng. Anh giật mình, vì Ngô Đồng đang giờ tay hướng đến mặt của Lệ Trọng Mưu...

“Bốp!!!”

Tất cả mọi người ở đây đều sững sờ! Bên sườn mặt phải của Lệ Trọng Mưu trúng một cái tát.

Lệ Trọng Mưu sững sờ.

“Tóc —— ”

Nước mắt của cô rơi lên mu bàn tay Lệ Trọng Mưu.

Trong nháy mắt, đầu óc Lệ Trọng Mưu đình trệ.

Nhận của cô một bạt tai, giờ đây lại thấy cả những giọt lệ tuôn rơi trên hai gò má.

Cứ ào ạt chảy xuống, không chịu ngừng lại.

Lệ Trọng Mưu đứng trơ ở đó, cô lấy tay quệt đi nước mắt, nhìn thẳng vào anh: “Lệ Trọng Mưu, anh...anh...”

Cô nấc nghẹn, tay cô bịt miệng, run rẩy. Trái tim Lệ Trọng Mưu như bị ai bóp mạnh, có chút đau đớn, anh thở dốc.

Dường như cô cũng không thể điều chỉnh được hô hấp của mình, mãi mới nói được thành câu hoàn chỉnh: “...anh đừng khinh người quá đáng!”

Ngô Đồng chạy khỏi tầm mắt mọi người, tiếng bước chân lạc lõng vang vọng trong hành lang dài tĩnh mịch, mãi không dứt.

Hường Tá đuổi theo cô, anh không hiểu tình trạng bây giờ thế nào, anh nhanh chóng chạy đi, lúc qua người Lệ Trọng Mưu, cánh tay anh còn huých phải anh ta.

Lệ Trọng Mưu bị người ta va vào mạng sườn thì nghiêng người. Hường Tá biết mình thất thố, nhưng không thể hiện ra trên nét mặt. Nếu như bình thường, nhất định Hường Tá sẽ dừng lại, cho mình chút thời gian quan sát biểu tình trước nay chưa từng xuất hiện trên mặt Lệ Trọng Mưu lúc.

Bây giờ làm gì có thời gian chứ! Hường Tá rảo bước chạy thật nhanh.

Haizz, người phụ nữ này đúng là chỉ biết làm cho người ta lo lắng thôi mà!

Cuối cùng anh cũng tìm thấy Ngô Đồng đang đứng sau cánh cửa.

Cô dựa vào vách tường, cảm hộp trang điểm dậm phần.

Tay Hường Tá còn đang đặt trên nắm cửa, nhìn thấy cảnh tượng này, tâm trạng anh phải nói là không có từ gì để diễn tả.

Nỗi bất an tan đi, thay vào đó là sự bất đắc dĩ.

Ngô Đồng đã trang điểm xong, dung mạo xinh đẹp xuất hiện, không thấy vệt nước mắt nào.

Cô ấy đẹp quá ——

Tự nhiên Hường Tá thấy đầu ngón tay anh bị tê dại.

Anh đến gần cô: “Lúc này cô dọa tôi đấy.”

Hường Tá đứng rất gần Ngô Đồng, cô cười yếu ớt: “Tôi từng hứa với bản thân, sau này sẽ không rơi nửa giọt nước mắt vì bất kì người đàn ông nào. Nhưng mà không phải là anh muốn tôi khóc lóc kể lể sao? Tôi phải xem mấy bộ phim truyền hình sụt mướt mới bắt chước được. Lúc này là... lời thoại của diễn viên trong phim, à, hình như là của Trương Mạn Đình thì phải... Tôi diễn có giống không?”

Rốt cuộc cô cũng tìm được lí do hợp lí cho chính mình.

Còn Hường Tá, anh im lặng lắng nghe cô thì thầm.

Từ ngữ của cô rất nhanh, như thể nếu dừng lại, cô sẽ không thể tiếp tục tự bào chữa.

Cô, sẽ lâm vào tuyệt vọng!

Hường Tá mỉm cười, nhưng cười không nổi. Nguyên nhân ư? ... Anh nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng biết tại sao anh cười không nổi. Nụ cười của cô, quá chua xót.

Đau đớn của cô, sự bất đắc dĩ của cô, là giả tạo, hay là bi thương?

Rất nhiều lần anh muốn quên đi thứ tình cảm nam nữ tầm thường, giờ đây, vì người đó là Ngô Đồng lại khiến anh rung động.

Đây không phải chuyện tốt đẹp gì!

Hường Tá không muốn dừng lại quá lâu, anh vỗ vai cô: “Đi thôi.”

Ngô Đồng ngẩng đầu nhìn bàn tay anh đặt trên vai mình, nước mắt trực trào lên. Hường Tá không phát hiện ra. Cô do dự: “Bỏ vai anh, có thể cho tôi mượn một lúc không?”

Hường Tá thấy trong mắt cô là một tia hy vọng le lói.

Hy vọng có một chỗ cho mình dựa vào, dù chỉ là tạm bợ.

“... Đương nhiên.”

Ngô Đồng nghiêng người cúi đầu vào vai anh. “Cảm ơn, cho tôi 5 phút thôi.”

Hường Tá nghe được lời cô nói. Anh còn nghe thấy tiếng thở dài náo nức.

“Cô có biết cô làm thế này, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng không?”

Cô không biết, chỉ là cô không chịu đựng được câu nói đầy miệt thị kia của Lê Trọng Mưu, nó phá hủy mọi cố gắng của cô —— Cô kiệt sức rồi, cô rất sợ, sợ bị người ta nhìn thấu tâm can.

“Hậu quả gì? Nghiêm trọng thế nào?” Giọng nói của cô là âm mũi, nghẹn ngào và mõi mệt.

“...”

Khiến cho anh yêu em, hậu quả này, có nghiêm trọng không?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Trước khi phiên tòa bắt đầu, cô ra bên ngoài ngồi, cách một hành lang là Lê Trọng Mưu, anh ngồi vắt chéo chân, chỉ thấy mỗi sườn mặt, không thấy được biểu tình nên càng không nắm được cảm xúc anh.

Anh vẫn cao quý vương giả, Ngô Đồng lười để ý, bởi cô hiểu được, anh và cô đã chẳng còn quan hệ gì.

Cách nhau vài mét, nhưng chẳng ai muốn nhìn đến ai.

Ngô Đồng nghĩ, nếu thế thì tốt thật.

Gần đến thời gian mở phiên tòa, Ngô Đồng đứng dậy đi hướng bên trái, Lê Trọng Mưu đi phía bên phải.

Thời gian nặng nề trôi qua.

Lê Trọng Mưu chờ được gọi tới, phiên tòa bắt đầu, tiếng chuông từ ngoài sân vọng vào trong nhà, sóng âm rung lên cùng sóng tâm, Lê Trọng Mưu chột ngẩn ra.

Anh suy tư trong chốc lát, lấy điện thoại ra, đầu ngón tay nhanh chóng soạn tin nhắn: “Đoạn clip lần trước tôi gửi cho, tạm thời không cần lấy làm chứng cứ.”

Nhắn “Gửi đi”, cảm giác nghẹt thở vừa nãy trong cổ họng Lê Trọng Mưu nhanh chóng tan rã.

Trợ lý luật sư xuất hiện trước mặt Lê Trọng Mưu, lo lắng hỏi ý kiến của anh. Lê Trọng Mưu cũng không biết nên giải thích nguyên nhân thế nào, có lẽ là do trực giác xui khiến anh làm như vậy. mấy lần suýt chết chìm trong bể thương trường, đều là trực giác cứu anh cũng cứu luôn cả đế nghiệp của anh. Lê Trọng Mưu tin chắc rằng, trực giác của mình là vô cùng chính xác.

Mà lần này, trực giác nói cho anh biết: không thể làm như thế được.

Bác sĩ tâm lý của Ngô Đồng viết chứng nhận tình trạng tinh thần của cô, Hường Tá trình lên tòa. Kèm theo cả bản báo cáo tài chính của cô.

Tài liệu được thư kí trình lên, quan tòa cẩn thận kiểm duyệt.

Thân là luật sư bào chữa, Hường Tá khẳng khái: “Lấy tình trạng tài chính trước mắt mà nói, thân chủ của tôi hoàn toàn có năng lực tự mình nuôi con, có thể cung cấp đầy đủ mọi mặt cho con về phương diện học tập trong tương lai, từ đó thấy được, luật sư bên nguyên cáo không đủ bằng chứng tiếp tục vụ án.”

Với lời biện hộ của Hường Tá, luật sư của Lê Trọng Mưu không đưa được ra ý kiến phản đối nào.

Sau đó mời Lê Trọng Mưu lên, trả lời những câu hỏi của Hường Tá. Vấn đề của Hường Tá khá sắc bén, khó dễ ứng phó. Nhưng Lê Trọng Mưu lại khéo léo chuyển hướng cho qua.

Lúc hỏi đến bạn gái hiện tại của Lê Trọng Mưu – Trương Mạn Định có để ý đến việc bị một cậu bé làm xáo trộn cuộc sống hay không, Lê Trọng Mưu bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn chằm chằm Hường Tá. Ánh mắt ấy kèm theo một loại cảm giác bức bí cùng khí thế ác liệt làm Hường Tá lui về sau một bước.

Lê Trọng Mưu hơi chau mày, rồi nâng mắt lên, trầm ổn nói: “Tôi cùng bạn gái tuy trước mắt chưa tính đến việc kết hôn, nhưng điều này không gây ra bất kì trở ngại nào cho tình cảm của chúng tôi và con tôi. Tôi với cô ấy đã trao đổi, việc này không phải là vấn đề.”

Hường Tá gạt đầu tỏ vẻ thấu hiểu, đột nhiên anh chuyển chủ đề: “Lê tiên sinh, vậy ông sẽ không để tâm mà xem một đoạn video clip chứ?”

Hường Tá bật đoạn video đã quay được đêm trước tại tòa án, màn hình to lớn phóng đại hình ảnh gấp mấy lần, tất cả mọi người tham dự phiên tòa đều xem được rõ ràng, cũng nghe không thiếu một chữ, trong đoạn phim, Trương Mạn Định nói năng tràn ngập oán hận.

Hường Tá vô cùng biết thời thế mà nhấn nút tắt, “Lê tiên sinh, bây giờ tôi hỏi lại lần nữa, bạn gái ông thực sự đã sẵn sàng chấp nhận một người phụ nữ khác sinh con cho ông ư?”

Luật sư của Lê Trọng Mưu rút cuộc không thể chịu thêm nữa, liền đứng dậy phản bác: “Phản đối thưa tòa, luật sư biện hộ cung cấp đoạn video này không có bằng chứng xác thực, quá trình không rõ ràng, tôi có lí do để nghi ngờ lai lịch và tính hợp pháp, mong quý tòa không chấp nhận...”

Hường Tá không thêm để ý tới việc đó, anh cắt ngang lời: “Thưa tòa, tôi đã hỏi xong.”

Mùi thuốc súng phảng phất trong không khí, Hường Tá nghiêng đầu, quay về bên dự thính nhướn mày với người phụ nữ.

Lòng bàn tay Ngô Đồng rịn mồ hôi. Anh sát phạt quyết đoán như thế, cô cũng hiểu được nên gắng gượng mỉm cười.

Đúng lúc Lê Trọng Mưu quay đầu, vừa khéo bắt được cảnh hai người mờ ám. Người phụ nữ có lúm đồng tiền xinh xắn, nào có nửa phần bi thương? Cô lại còn cười với người đàn ông khác, Lê Trọng Mưu cảm thấy vô cùng chướng mắt. Mà Ngô Đồng, biết có người nhìn mình, cô đưa mắt tìm quanh, đụng ngay phải đồng quang lạnh lẽo.

Nghỉ giữa phiên, tại phòng họp, Hường Tá chống khuỷu tay xuống mặt bàn, ung dung nhìn Ngô Đồng phía đối diện: “Em có thể chuẩn bị rượu vang, đợi tin chiến thắng rồi đây. Lần này thua kiện, chúng ta thắng là cái chắc.”

Ngô Đồng miễn cưỡng cười.

Phản ứng này không giống với mong muốn của anh!

Hường Tá sầm mặt: “Em có muốn tôi nghĩ cách kiếm thêm phí phạt dưỡng không?”

“Tôi chỉ muốn mau chóng đưa Đồng Đồng về Nam Kinh.” Cô uể oải, nói chuyện mà như thờ dài.

Sự biến hóa cảm xúc trên mặt cô không thể tránh được mắt anh. Dừng một chút, anh hỏi: “Là em không muốn cho thằng bé thấy anh ta hay là bản thân em không muốn thấy anh ta?”

Một câu nói thẳng tới đích, Ngô Đồng biến sắc.

Hỏi thì làm được gì? Hường Tá đặt tay lên ngực, không biết nữa, anh thấy mình khoảng cách của mình thật xa với cô.

Hiểu được cô khó xử, suy nghĩ của anh càng rối loạn. Nhìn đồng hồ, phiên tòa sắp tiếp tục. Anh đứng dậy mở cửa, đi trước: “Phí phạt dưỡng có thể giải quyết phiên toái của người nhà em, em nghĩ kĩ đi. Nhưng mà, vừa nãy em rơi vài giọt nước mắt đã có thể xoay vòng vòng Lê Trọng Mưu, nếu quyết tâm, em đừng buông tay quá dễ dàng.”

Đang khen cô đấy à?

Nếu cô thật sự làm được điều đó, đối với Lê Trọng Mưu, đối với chính cô, đều là quá nhần tâm rồi ——

Nhưng giá như cô làm được thì tốt quá.

Nụ cười xuất phát từ trái tim lần đầu tiên trong mấy ngày hôm nay cuối cùng cũng nở ra: “Cảm ơn đã khích lệ...”

Lời còn chưa nói dứt câu, Ngô Đồng phát hiện sắc mặt Hường Tá đột ngột trắng bệch. Cô đang định quay đầu, đã nghe âm thanh Lê Trọng Mưu vang lên:

“Hóa ra là Lê Trọng Mưu tôi bị cô coi như tên hề, đùa bỡn cả một ngày.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Thủ đoạn của Hường Tá so với của Lê Trọng Mưu vẫn còn non tay lắm, với Lê Trọng Mưu mà nói, cho dù là người gần gũi nhất, cho dù là máu mủ tình thâm, anh nói hủy, phải lập tức hủy.

Vì thế lòng dạ anh khiến người ta khiếp sợ...

Hường Tá vắt óc suy nghĩ nên nói cái gì để hóa giải đây. Anh chưa kịp nói gì, Lê Trọng Mưu đã tiến lên phía trước, thông dong từng bước một, giẫm lên hô hấp của Hường Tá, đến gần Ngô Đồng.

Phía sau cô là tường, phía trước là anh, Ngô Đồng chẳng còn đường tiến lui.

Lê Trọng Mưu cúi đầu sát cô, khoảng cách được Lê Trọng Mưu nắm giữ rất chính xác. Anh kề tai cô thấp giọng: “Cô Ngô diễn đạt thật. Chắc không ít thằng đàn ông đã bị cô lừa nhì?”

Hướng Tá tiến lên trước, đặt tay lên khuỷu tay Lê Trọng Mưu: “Nơi đây là tòa án, xin ông Lê tự trọng.”

Lê Trọng Mưu ngẩng đầu, nhìn Hướng Tá, khóe môi nhếch lên, vùng khỏi tay anh ta, lúi người phụ nữ vào phòng nghỉ. Hướng Tá muốn ngăn cản thì đã quá muộn. “Cốp!!!” Cánh cửa bị Lê Trọng Mưu đóng sập lại chỉ cách mặt Hướng Tá không tới nửa centimet.

Ngăn cách hết thảy.

Lê Trọng Mưu tay còn dừng ở cửa, thân động chân chuyển, Ngô Đồng bị anh quay người đè trên cánh cửa gỗ.

Lê Trọng Mưu nghĩ anh điên rồi, chắc chắn anh bị điên nên mới tới đây tìm cô, muốn bàn lại một số chuyện trước khi phiên tòa bắt đầu!

Đầu ngón tay anh khều cằm cô, giống như động tác lúc thân mật của tình nhân càng làm lòng Ngô Đồng thêm run rẩy, cô nhấc tay muốn gạt tay anh ra.

Có khả năng địch lại sức mạnh của anh sao?

Cầm Ngô Đồng nhói đau, ngón tay anh siết chặt cổ cô còn một tay khác bắt chặt lấy cánh tay đang vùng vẫy. Chớp mắt đã bắt chéo hai tay cô ở sau lưng.

Lê Trọng Mưu nhìn thẳng vào mắt cô, như là muốn nhìn thấu tâm tư của cô, không biết anh đang nghĩ gì, bất chợt anh cúi đầu kề sát.

Gần như hôn lên môi cô.

Ngô Đồng sợ hãi nghiêng đầu lẩn trốn, nhưng cánh môi đã kịp sượt qua, chỉ trong nháy mắt. Hơi thuốc lá trên môi anh nhiễm lên đôi môi cô.

Trong tình cảnh này, Ngô Đồng không chống đỡ nổi, tay cô chống lên vai muốn đẩy anh ra, cô muốn tự bảo vệ bản thân mình.

Anh nhanh chóng bắt được hai tay của cô, dùng sức chặt đến mức Ngô Đồng có thể nghe thấy tiếng xương mình kêu răng rắc.

“Không phải cô định câu tôi à? Bây giờ là cô muốn đẩy tôi ra, hay là ‘lạt mềm buộc chặt’?”

Anh đang đo tâm tư của cô ư? Anh đang nói cô chẳng đáng giá một xu ư?

Ngô Đồng tự nhủ, thế này đã là gì so với nỗi đau của cô...

Cô không cần, sẽ không còn ai có thể nhìn thấu trái tim cô một lần nữa...

Môi của anh in lên vành tai của cô, hơi khê động, như cọ sát vào nó. Thực tế là khi ở bên tai cô anh đang cười lạnh: “Hai lần cô từ chối chỉ phiếu của tôi, cũng không đồng ý đổi con trai lấy tiền đồ của anh trai. Thiếu chút nữa tôi đã tin cô, Hóa ra là “thả sợi dây dài, câu con cá lớn”... Cô muốn gì? Làm nữ chủ nhân Lê thị chăng?”

Thái độ im lặng của cô chọc anh điên lên, Lê Trọng Mưu nâng mặt cô, bàn tay bóp mạnh cằm cô, nghiêng mặt cô qua đối diện với anh.

Ngô Đồng bị anh giam giữ, không thể làm gì ngoài nhìn thẳng vào mặt anh.

Lê Trọng Mưu quan sát khuôn mặt ấy, gương mặt nhỏ nhắn, ngũ quan thanh tú. Anh dán sát mặt lại, mi tâm thẳng tắp, chóp mũi chạm vào nhau.

Ngô Đồng thấy mình trong mắt anh.

Tâm trí bỗng trống rỗng.

Lê Trọng Mưu gần ra từng chữ: “Cô xứng sao?”

Hay cho câu “cô xứng sao...”, Ngô Đồng lạnh lùng trả lời: “...Tôi không có gì để nói với anh. Buông tôi ra!”

Thanh âm của cô như những mảnh nhỏ đâm vào tai Lê Trọng Mưu.

Cô đang lo lắng phải không?

Bên ngoài Hướng Tá liên tiếp gõ cửa, tiếng vang rõ rành, đáng tiếc không thể lay chuyển được sự tức giận ngút trời của Lê Trọng Mưu.

Cô dồn hết dũng cảm nhìn thẳng vào anh, không chút tránh né nữa, Lê Trọng Mưu thầm cười nhạo, theo ý cô muốn, buông ra.

“Tôi sẽ nhớ kỹ một cái tát vừa rồi. Nếu như cô Ngô đủ may mắn, tôi sẽ cho cô tận mắt chứng kiến, tôi làm thế nào đem những thứ thuộc về cô, từng thứ một, từng chút một, cướp hết đi.”

Giọng điệu Lê Trọng Mưu bình thản, không biểu lộ chút lo âu hay phập phồng. Nói xong, anh gạt cô, túm tay nắm cửa mở ra.

Sống lưng Ngô Đồng đụng vào tường, đau quá, cô bị dọa cho sợ hãi, nhìn anh đi ra ngoài mà không có cách nào di chuyển được dù chỉ nửa bước.

Cửa mở, Lê Trọng Mưu gặp trực diện Hường Tá.

Lê Trọng Mưu ưu nhã sửa lại cổ áo, vòng qua Hường Tá rồi đi, Hường Tá vọt vào trong tìm Ngô Đồng.

Giả vờ như không thấy nhau, mỗi người một hướng.

“Không sao chứ?”

Ngô Đồng lắc lắc đầu, “Đi thôi.”

Hường Tá nhìn bóng lưng cô đờ đẫn ra khỏi cửa, lắc đầu một cách bất đắc dĩ. Người phụ nữ này, không biết hồn phách bay đến nơi nào rồi, có lẽ đến cô cũng chẳng biết.

Nhắm vào điểm yếu của cô mà đả kích, khó thấy kết thúc rồi đây...

Vòng tiếp theo, luật sư bên nguyên lên tiếng trước, Lê Trọng Mưu ngồi vào chỗ dự thính, Ngô Đồng vừa vào, Lê Trọng Mưu liếc nhìn không lộ cảm xúc gì, một chút cũng không.

Luật sư Lê Trọng Mưu có chứng cứ quan trọng muốn trình tòa.

Ngô Đồng bàng hoàng, thất thần ngồi dự thính. Cô bừng tỉnh phục hồi lại tinh thần, tên cô vừa được đề cập đến!

Cô phóng mắt nhìn, luật sư của Lê Trọng Mưu đang dùng ánh mắt khinh thường tới cô, mà trên màn chiếu đang phát video clip, trong ấy có lừa, có lừa trẻ mang khuôn mặt sợ hãi và có những tiếng thét chói tai!

Cảnh tượng lừa cháy đó hãy còn vẹn nguyên trong tâm thức Ngô Đồng!

Cô chột đứng dậy, khiếp sợ tới cùng, tròng lớn hai mắt, không ngừng thờ dốc.

Bên kia Lê Trọng Mưu đang ngồi rất bình tĩnh, chân vắt chéo, đan tay vào nhau, nhướn mày nhìn cô.

Clip rất nhanh dừng lại, vị luật sư thu lại ánh mắt khinh miệt, tay tìm trong tập hồ sơ, bất ngờ đưa ra mấy tấm ảnh.

Trong tám ảnh là Ngô Đồng đang chật vật, từ trong bữa tiệc vội vã trở ra. Ảnh chụp dưới góc phải thể hiện thời gian là lúc đêm đã khuya.

Luật sư đem mấy tấm ảnh ném đến trước mặt Hường Tá: “Đương sự của chúng tôi tận mắt nhìn thấy, hai đứa bé một mình ở nhà, không người trông giữ. Mà khi đó, mẹ của đứa bé đang ở đâu? Cô ta đêm khuya không về, ở bữa tiệc uống say mèm, áo quần không đủ che thân!”

Ngô Đồng nghe ông ta vắn vẹo sự thật, tức giận cô định chạy xuống dưới đó. Ngô Đồng bị cảnh vệ ngăn lại đường đi, quan toà lạnh lùng nhìn cô, lên tiếng cảnh cáo: “Bị cáo không được nhiễu loạn trật tự tòa án!”

Luật sư chột dừng lại, âm thanh gần như hòa hoãn: “Do đó hoàn toàn có thể rút ra kết luận rằng: bị cáo về cơ bản không có đủ tư cách để làm một người mẹ tốt! Việc kiêng rượu của bị cáo chính là nguy hại!”

Hường Tá trả lời lại một cách mỉa mai, ngoài miệng trong yếu phù định: “Phản đối! Phản đối luật sư bên nguyên chưa thể đưa ra kết luận dựa theo tình huống hiện thời, chỉ bằng mấy tấm ảnh chụp liền đưa ra tin đồn thất thiệt cho bị đơn!”

Luật sư phản biện ngay lập tức: “Thưa tòa, đây hoàn toàn là suy đoán hợp lý!”

Quan toà cầm lên kiện chứng cứ của luật sư nguyên cáo, tuyên bố: “Phản đối không có hiệu quả.”

“Thưa toà, tôi nói xong rồi.” Dứt lời vị luật sư ngồi xuống, không cho Hường Tá cơ hội đáp trả.

Ngô Đồng chán nản ngã ngồi, trong đầu bỗng dưng trống rỗng...

...

...

Ngô Đồng ngồi xuống, không còn hồn phách, chờ đến lúc quan tòa đưa ra kết quả. Cô lắng nghe tòa tuyên án không chút lưu tình, tâm cô hóa tro tàn, dù thế nào cũng không dậy được một con sóng nữa.

Điện thoại di động của cô ở trong túi rung liên hồi, cô máy móc mà kéo khóa lấy ra, tay chột buông lỏng, di động rơi xuống mặt đất.

Một bàn tay nhặt lên đi động, cũng nắm lấy tay cô, đem nó bỏ vào lòng bàn tay. Chủ nhân bàn tay nhích gần đến bên tai cô, nhẹ giọng nói: “Tôi sẽ nói với toà án xin lệnh cấm chế, hơn nữa sẽ đưa Đồng Đồng đi du học. Cô, cả đời đừng mong gặp lại con.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Từ ngày hôm đó, cuộc sống của Ngô Đồng trở nên rối loạn.

Tất cả hợp đồng đầu tư của cô đều gặp vấn đề. Những công trình ở TC bị tuồn ra ngoài, công ty coi việc này là điều không thể chấp nhận được, vì thế liền cách chức Ngô Đồng. Tài sản trong ngân hàng của cô bị đóng băng, Ngô Vũ ở bên kia cũng không chống đỡ nổi nữa, cuối cùng ba mẹ cô cũng biết chuyện. Hai ông bà bán hết của cải lấy tiền cứu giúp con.

Lần thứ hai lên tòa, tình trạng kinh tế của Ngô Đồng vô cùng thê thảm, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, cô đã phá sản. Hướng Tá chỉ biết an ủi, không đề cập đến chuyện thắng thua.

Quả thực Lệ Trọng Mưu muốn bức cô đến bước đường cùng!

Hộ chiếu, thẻ căn cước... Tất cả giấy chứng nhận đều đã chuẩn bị xong xuôi, Ngô Đồng từ tòa án bước ra, cô đi thẳng đến trường đón Đồng Đồng tan học. Chị Mã Lệ luống cuống tay chân, Ngô Đồng lo lắng gọi điện đặt vé máy bay, Đồng Đồng ngây thơ cảm thấy sợ hãi. Thắng bé đang muốn hỏi Ngô Đồng thì cô tắt điện thoại. Ngô Đồng vội ôm lấy con trai: “Chúng ta lập tức quay về Nam Kinh.”

“Bây giờ ạ?” Đồng Đồng giật mình. Ngô Đồng gọi cho Ngô Vũ.

Mẹ của cô nghe máy.

Ngô Đồng sùng sốt một chút rồi chậm rãi nói: “Mẹ, hôm nay con với Đồng Đồng về Nam Kinh...”

Mẹ của cô so với cô còn gấp gấp hơn: “Đồng Đồng (Ngô Đồng), mẹ vội lắm, có chuyện gì về nhà rồi nói sau.”

Ngô Đồng gần như ngững thở, những chuyện này bao giờ mới kết thúc đây?

“Có việc gì thế mẹ?”

Lúc này đầu óc cô không thể suy nghĩ được gì, nghe mẹ cô kể: “Một hai câu không níu được đâu, công ty anh con bị người ta đến siết nợ, anh con bị thương, giờ mẹ đang ở bệnh viện. Thôi nhé...”

“Anh bị sao thế mẹ? Có nặng không...”

Trả lời cô là những âm thanh ồn ã.

Ngô Đồng đứng đó, ngoài chán nản thì không còn gì khác.

Điện thoại trong tay cô lại vang lên, rung liên hồi.

Đồng Đồng cúi đầu xuống, càng lúc càng thấp, ầm ức: “Mẹ, mình đi luôn ạ? Không chào tạm biệt ai ạ? Khả Khả này, còn có, còn có ba nữa...”

Chữ “ba” của con trai như tiếng sét đánh vào người Ngô Đồng, hành lý trong tay cô rơi xuống đất, quần áo bên trong tung ra. “Đó không phải là ba con! Nếu con muốn theo người đó thì đừng nói chuyện với mẹ nữa.”

Đồng Đồng tròn tròn mắt, hít sâu, thắng bé sợ hãi không dám động đậy.

Bình tâm lại, trên thân thể cô như bị người ta xé toạc ở chỗ nào, miệng vết thương ấy nhói lên từng cơn.

Đôi mắt Đồng Đồng từ từ đỏ bừng, nước mắt trào ra, Ngô Đồng cuối cùng cũng biết nơi cô đau đớn nhất là đây, chính là đứa con trân quý của cô, tại sao cô có thể tức giận với con trai cô chứ? Sao cô có thể...

Hận thắng bé?

Ngô Đồng cuống quýt ngồi xổm xuống, ôm chặt con: “Mẹ sai rồi, mẹ không nên mắng con...”

Từng giọt nước mắt ẩm ướt của Đồng Đồng rơi trên ngực cô, xót xa như tim cô vậy.

Rất đau, rất đau, cơn đau lan xuống toàn thân. Cô ôm chặt con trai hơn.

Lau đi nước mắt của Đồng Đồng, vẫn chưa giải quyết được gì. Ngô Đồng tự nhủ, tự làm tự chịu, chính cô sẽ chấm dứt chuyện này.

Hôm đó cô không về Nam Kinh mà hẹn Hường Tá.

Đến một quán cà phê yên ắng, hương cà phê thơm phức vấn vít quanh mũi Ngô Đồng.

Hường Tá đẩy cửa đi vào, chỉ liếc mắt một cái anh đã nhận ra người phụ nữ mảnh khảnh. Ánh sáng nhẹ nhàng xuyên qua cửa sổ thủy tinh sát đất thu hết vào tầm mắt anh.

Ngô Đồng tiến lên phía trước, cô đã gọi tới ba cốc cà phê, chiếc cốc thứ tư cô cũng uống sắp cạn.

Hường Tá vừa ngồi xuống, cô nhìn thẳng anh, nói: “Bao giờ phiên tòa tiếp theo mở? Bao giờ phía bên kia cử người tới hòa giải?”

“Hiện tại tâm trạng em không tốt, việc này nói sau, để tôi đưa em về nhà.”

Ngô Đồng ngồi im, không nhúc nhích: “Anh giúp tôi giục bọn họ xuất hiện đi.”

Anh đặt tay lên tay cô: “Trở về ngủ một giấc, đừng nghĩ gì nữa.”

“Tôi hỏi anh bao giờ họ xuất hiện?”

Sự quan tâm của anh, cô làm như không thấy, còn cúi lên với anh.

Cô vùng thoát khỏi tay Hường Tá, anh nhanh chóng giữ chặt lấy cô, bàn tay cô lạnh toát đánh thẳng vào trái tim anh. Tâm trí anh mịt mù, không tìm được lời nào để nói với cô.

Cảm giác vô lực nuốt trọn Hường Tá: “... Em đừng thế này.”

Cô vô thanh vô thức cùng tay anh đối kháng, móng tay cô đâm vào mu bàn tay anh, Hường Tá đau đớn nhưng tay anh càng siết chặt hơn.

Giờ đây anh nói gì cũng không thể lọt nổi tai Ngô Đồng.

Vì thế anh cũng trầm mặc.

Đột nhiên cô thấy rất phần hận. Cúi người xuống, cô há mồm cắn vào tay anh. Như là mối hận ngàn năm, khớp hàm cô càng siết chặt.

Anh không động đậy, cuối cùng vẫn là cô buông ra trước.

Ý thức được hành vi vừa rồi quá ngây thơ, cô thấy đầu tóc mình bù xà bù xù còn tay anh gần như chảy máu, cô đành cười xòa: “Tôi xin lỗi...”

Anh tình nguyện nhìn cô khóc, chứ không muốn nhìn cô cười thế này.

Hường Tá ôm lấy cô. Lúc này, rốt cuộc Hường Tá cũng biết mình nên nói gì: “Ngô Đồng, khóc đi.”

Cô giẫy khỏi anh, nhưng anh nhanh hơn. Cô chưa từng bị người khác che chở như vậy, cô không chịu nổi.

Vốn dĩ cô nên đẩy anh ra.

Nhưng từ khóe mắt cô, lệ nóng chảy dài theo hai gò má.

Cô thật sự rất mệt mỏi.

Tay cô đặt trên vai anh, cô không kìm chế được nữa.

Vạt áo sơ mi trước ngực Hường Tá dần thấm ướt, Hường Tá khẽ vỗ lưng cô.

Khi cô cảm thấy bất lực nhất, nước mắt đã chảy ngược vào trong tim. Khi không ai an ủi cô, cô học được cách kiên cường.

Anh hiểu hết.

Lại không biết làm thế nào.

Loại cảm giác này càng khiến cho người ta tuyệt vọng.

Chỉ hy vọng người phụ nữ này đừng thêm bất hạnh: “Có nhớ không, tôi từng nói rồi, bả vai của tôi, em muốn mượn lúc nào cũng được.”

“...”

“...”

“Vì sao không phải là anh?”

Khi trái tim cô bắt đầu yêu, vì sao không phải là anh?

Hoặc là, bất kì ai khác cũng được....

Đây không phải là lần đầu tiên Ngô Đồng đến Lệ thị, nhưng là lần đầu tiên cô được mời vào trong.

Bởi lần này cô đến đây nói với nhân viên lễ tân: Tôi tìm Lệ tổng, muốn bàn chuyện thay đổi quyền giám hộ.

Người tiếp cô không phải là Lâm Kiến Nhạc, mà là trợ lý tổng giám đốc. Anh ta mời cô chờ vì tổng giám đốc đang họp.

Phòng tổng giám đốc không bóng người, Ngô Đồng thấy một tờ báo, trên đó có ảnh chụp cô và Hường Tá đang ôm nhau ở quán cà phê, lại còn cho lên trang bìa.

Người phụ nữ này là ai đây? Ánh mắt cô ta ngoài yếu ớt chính là tuyệt vọng.

Ngô Đồng sờ sờ mặt mình, thì ra khi Hường Tá thấy cô, bộ dáng của cô là thế này.

Hôm nay cô trang điểm, che giấu tin thần hoảng loạn bên trong, ít nhất cũng không quá dọa người.

Tờ báo trong tay bị giật mất.

Ngô Đồng ngẩng đầu, Lệ Trọng Mưu ném tờ báo sang một bên, khuôn mặt anh lạnh lùng.

Về tiêu tụy khắc sâu nơi chân mày khóe mắt chẳng lừa nổi anh, Lệ Trọng Mưu liếc mắt, ngồi xuống: “Nói đi.”

Anh chờ cô ra điều kiện.

“Tha cho anh trai tôi.”

“Đồng Đồng thì sao?”

Lấy con trai ra làm giao dịch, Ngô Đồng thấy tim thật ghê tởm.

Cô chán nản từ bỏ tôn nghiêm của bản thân — nắm chặt tay: “Tôi cần quyền thăm hỏi, anh không thể đưa con ra nước ngoài. Tôi ở HongKong với Đồng Đồng ba tháng. Ba tháng sau tôi sẽ rời khỏi đây.”

“Không được.” Lệ Trọng Mưu gậy điều thuốc, dựa vào lưng ghế, thân nhiên nhìn cô: “Ngay lập tức.”

“Bây giờ anh đâu thể mang thằng bé được ngay, khi Đồng Đồng nháo loạn, chỉ sợ anh ứng phó không kịp. Trong ba tháng này, tôi có thể giúp con quen thuộc với cuộc sống có anh. Qua kì nghỉ hè, tôi sẽ đi.”

Cô học được thông minh, biết nên nói thế nào, anh cự tuyệt vô tác dụng.

Lệ Trọng Mưu chau mày, ảnh chụp trong tờ báo thật nhức mắt.

Tại sao còn có người đàn ông có thể tin tưởng nước mắt của cô?

Tại sao sáng nay anh nhìn thấy tấm ảnh đó, ánh mắt anh rất lâu không rời ra được?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Không ai giải đáp được câu hỏi của Lê Trọng Mưu, anh rít điều thuốc, từng làn khói phun ra thay thế cho tiếng thở dài của anh. Khói tỏa bớt đi, Ngô Đồng nhìn không thấy vẻ mặt của anh, một lát sau anh ngẩng đầu, chậm rãi nói: “Tôi lo lắng một chút. Luật sư đã soạn xong hợp đồng, chúng ta sẽ bàn lại chuyện này sau...”

Cô gật đầu, Lê Trọng Mưu không biết cô có nghe thấy hay không. Anh không nói gì tiếp, cô đứng dậy rời đi. Anh không ngăn cản, yên lặng nhìn cô ra ngoài.

Dưới chân Ngô Đồng mềm nhũn, cô gắng gượng từng bước. Duy trì khuôn mặt cứng ngắc lâu như thế, rồi khỏi, cô mới thấy bản thân vẫn còn chút ít tôn nghiêm, vẫn còn chút bản lĩnh mà cô không chế được.

Ở trong toilet giặt khăn mặt, cô nhìn mình trong gương, không khóc không cười, không tham không luyến.

Lau mặt xong cô gửi tin nhắn: “Anh, đừng bán nhà. Em giải quyết được rồi.”

Cô không dám nghe giọng nói của Ngô Vũ, cô sợ bức tường thành mình vừa xây dựng sẽ sụp đổ.

Rất nhanh sau đó có điện báo, bà vai Ngô Đồng run lên.

Bên kia điện thoại là thầy chủ nhiệm khoa của trường Đồng Đồng, ông muốn cô mau mau đến trường học. Ngô Đồng bước vội ra, chỉ còn ba phần hồn trong người. Cô đi quá nhanh, nhìn thấy cánh cửa xoay, đột nhiên mắt cô hoa lên. Giày cao gót trượt sang một bên, Ngô Đồng ngã ngồi trên mặt đất. Có lẽ rất dọa người chăng? Đúng lúc Lê Trọng Mưu đưa thám tử từ Châu Âu đi qua, anh thấy người phụ nữ đó đang ngã trên đất.

Vài người quản lý đều ở phía sau, tình trạng của cô bây giờ, ai cũng thấy rõ ràng. Lê Trọng Mưu dừng bước, nhìn thoáng qua, tiếp tục cất bước.

Lái xe đến trường học, qua ba khúc ngoặt mới đến văn phòng, Ngô Đồng Đồng cùng một bạn nam khác đang bị phạt đứng, thằng bé đưa lưng ra phía cửa, Ngô Đồng đi vào đúng lúc Đồng Đồng quay lại, thấy cô tới: “Mẹ —— ”

Thằng bé lần này đúng là phạm lỗi thật, cùng với bạn học đánh nhau, cào cả lên mặt bạn. Chẳng biết nó giống ai, đọc sách cũng giỏi, mà đánh nhau càng giỏi hơn, bản thân mình một chút thương tích cũng không có, thế nhưng bạn học thì bị đánh đến mức bây giờ còn chưa dám nói câu nào.

Hỏi nguyên nhân, Ngô Đồng Đồng sống chết không chịu nói.

Nhà kia nhận ra Ngô Đồng, tức giận chỉ vào con cô chầm chọc: “Trường là có ông bố giàu có thì hay lắm à? Ở trường học muốn tác oai tác quái gì cũng được à?”

Huyết Thái dương của Ngô Đồng giật giật, mắt tối sầm lại, cô vốn dĩ cũng chẳng phải loại hiền lành gì. Nhà kia thấy ánh mắt Ngô Đồng trở nên đáng sợ thì im re, không nói tiếp, xoay người ôm lấy con trai mình, nhỏ giọng nói nhưng có tình cho Ngô Đồng nghe thấy: “Con hoang có khác, đúng là đồ vô giáo dục!”

Bàn tay bé nhỏ nắm chặt lấy tay Ngô Đồng làm trái tim cô đau nhói.

Mất cá chân Ngô Đồng sưng tấy, cô không thêm để ý.

Thương lượng sẽ xong, vấn đề chỉ là thời gian mà thôi.

Mọi chuyện vẫn nên bình tĩnh thì hơn.

Ngô Đồng định thần, không muốn cùng mẹ thằng bé kia âm ỉ, cô dẫn Đồng Đồng qua chỗ thằng bé kia bảo Đồng Đồng xin lỗi.

Đồng Đồng liên tục lắc đầu, cắn răng không nói, từ trong lòng Ngô Đồng bật dậy, cô biết mình không nên nói thế này nhưng không kịp kìm lại: “Ngô Đồng Đồng! Mau xin lỗi bạn!”

Giọng cô vang lên tương như rung cả tường, dọa Đồng Đồng sợ hĩa co rúm người, không dám nhìn Ngô Đồng những vẫn mạnh mẽ giọng nói nắm đấm dư dứ: “Đáng đời nó! Ai bảo nó nói lung tung!”

Ngô Đồng xách thằng bé đến trước thằng nhóc kia: “Ngô Đồng Đồng, con làm sai! Xin lỗi bạn ngay!”

Thằng bé vẫn không chịu, Ngô Đồng tức giận vung tay dọa: “Có nghe thấy mẹ nói không? Xin lỗi!”

Dường như những ủy khuất chôn dấu trong lòng cô từ nhiều năm trước bỗng bùng nổ, Ngô Đồng hoàn toàn mất hết lí trí.

Cũng không phải cô phát giận lên thằng bé, nhưng những điều cô dạy con mấy ngày trước, hôm nay nó lại tái phạm.

Hai mắt thằng bé đầm lệ ngẩng đầu không cam chịu nhìn Ngô Đồng, đột nhiên nó vùng thoát khỏi cô: “Ba chưa bao giờ nói con thế! Con ghét mẹ! Con ghét mẹ!”

Thằng bé đẩy cô rồi chạy ra ngoài, lưng cô đụng phía góc bàn, đầu đón lan ra khiến từng đầu ngón tay run lên.

Ngô Đồng đuổi theo ra ngoài chỉ còn thấy được thân hình bé nhỏ của con đang lao ra khỏi cổng, cô vội lái xe đi khắp các con đường tìm kiếm, dòng xe tắc nghẽn vào giờ cao điểm, cô đến những nơi Đồng Đồng có thể đến nhưng vẫn không thấy con đâu.

Đền giao thông ngã tư đã chuyển màu từ lúc nào cô cũng không biết, đúng lúc ấy, cô thấy ở đường đối diện có bóng lưng của một đứa trẻ rất giống Đồng Đồng. Tim cô thất lại, bóng dáng đó đi càng lúc càng xa, cô giật mình đạp chân ga, muốn quay đầu xe lại thì...

Ngô Đồng cả kinh hoảng hồn, lập tức phanh xe nhưng không kịp, mắt thấy xe mình sắp đâm thẳng vào phía bên phải chiếc xe kia ——

...

...

...

Lúc Ngô Đồng tới công ty, vệ sĩ báo Đồng Đồng đang ở ngoài đi dạo. Lúc này, vệ sĩ báo với anh: “Lệ tiên sinh, tiểu thiếu gia đã về đến nhà an toàn.”

“Tiếp tục theo dõi.”

“Dạ.”

“Là cô Ngô... “. Có một nhóm vệ sĩ nữa đi theo Ngô Đồng, bình thường thì chỉ có khi Lê Trọng Mưu chủ động hỏi, vệ sĩ mới đề cập đến cô, cho nên lần này vệ sĩ có hơi ngần ngại, “Cô ấy...”

Trở lại trong phòng, tiếp tục cuộc gặp gỡ, thăm từ tư bày trên mặt bàn một lô ảnh chụp, là ảnh của anh và Đồng Đồng, hẳn không ngọt miệng khen cậu bé khá ái, lời này càng khiến Lê Trọng Mưu thêm thoải mái.

Mọi người đều nghĩ rằng bạn gái tiếp theo của Lê Trọng Mưu nhất định không thể kém sắc hơn Trương Mạn Đình, không ngờ lần này, là Lý gia tiểu thư khoác tay Lê tổng xuất hiện trong hội trường.

Điều đó làm nhiều người cảm thấy bất ngờ, Lê Trọng Mưu từ trước tới nay không thích loại thiên kim tiểu thư, danh sách bạn gái anh tính ra không có lấy một cái tên của tiểu thư nhà nào.

Cô gái kia bước lên sân khấu, tuy so ra kém nữ minh tinh đôi mắt trong sáng, nhưng bù lại cũng có thể coi là cảnh đẹp ý vui, một đoạn nhạc đệm vang lên, thế là lại chuẩn bị có chuyện mới để bàn tán trong cái vòng luẩn quẩn này.

Lý tiểu thư cùng anh kính rượu một vòng, bị giày cao gót dưới chân tra tấn, Lệ Trọng Mưu đưa cô đến cạnh ghế sofa, nhìn thì có vẻ rất phong độ, mời cô nghỉ ngơi một chút, thực ra là bỏ lại cô ta, ra chỗ yên tĩnh gọi điện thoại.

Lệ Trọng Muru nhẹ nhàng hỏi con: “Ngày mai ba đón con đến nhà bên này, được không?”

Không ngờ thằng bé nghe xong lại bật khóc.

Đồng Đồng khóc một lúc lâu mới trả lời.

Giọng nghẹn ngào, thút tha thút thít: “Con làm... làm mẹ... tức giận rồi... Mẹ bây... bây giờ vẫn chưa về...”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20

Lệ Trọng Muru vội từ bữa tiệc đi thẳng đến nhà Ngô Đồng. Đồng Đồng mở cửa, nước mắt nước mũi tèm nhem trên mặt. Lệ Trọng Muru bế bổng cậu bé vào trong, Đồng Đồng ngoan ngoãn dán lên đầu vai Lệ Trọng Muru, cánh tay mập mập như ngó sen ôm vòng lấy cổ anh.

Đến gần xem, thằng bé lớn lên cực kì giống anh, nhưng mắt lại giống mẹ, đôi mắt trong suốt, mồ mọt hơi nước, ướt đầm lệ khiến Lệ Trọng Muru đau lòng

Lệ Trọng Muru ngẫm nghĩ lại, người mẹ xảo quyết kia và đứa con ngây thơ này thì làm sao mà giống nhau được?

Anh lấy khăn giấy lau mũi cho Đồng Đồng, thằng bé bắt lấy tay anh lau lau, có vẻ tâm trạng tốt hơn nhiều.

Đỗ xe xong, Lâm Kiến Nhạc theo lời đại boss dặn, trong chớp mắt liền thu thập đồ đạc của Đồng Đồng.

Đồng Đồng nhìn Lâm Kiến Nhạc hai tay xách theo đồ đạc của mình, lo lắng không biết xảy ra chuyện gì, Lệ Trọng Muru nói với con: “Đêm nay con đến nhà ba nhé?”

Đồng Đồng kiên định, buông tay khỏi cổ Lệ Trọng Muru, khóc tiếp: “Con phải đợi mẹ!”

“Con không muốn ở với ba sao?”

Đồng Đồng lau nước mắt, lấy tai bịt tai lại. Lệ Trọng Muru không còn cách nào khác: “Ba đi tìm mẹ, tìm được thì mang mẹ gặp con, được không?”

Chớp mũi Đồng Đồng đỏ bừng, hơi nghi ngờ: “Thật à?”

Chỉ trong một tháng này Lâm Kiến Nhạc đã tu luyện thành công “dỗ trẻ tâm pháp”, đến gần hát đệm cho đại boss, khuyên Đồng Đồng đến toát cả mồ hôi. Lâm Kiến Nhạc ngồi chỗ tài xế, đưa Đồng Đồng về Lệ Trạch.

Lệ Trọng Muru tự lái xe theo sau, vừa quẹo vừa trao đổi, di động chọt vang, anh nghe máy: “Tìm được rồi?”

Đối phương báo cáo địa chỉ bệnh viện, Lệ Trọng Muru đập máy, lập tức chuyển hướng vào làn xe đối diện, tăng tốc, nhanh chóng đến đó.

Y tá nói cho anh biết thời điểm này không được phép vào thăm bệnh nhân, ban đầu khá hùng hỏ nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt bánh trai cương nghị thì ngẩn người. Rồi giật mình nhận ra đây chính là Lệ Trọng Muru, liền cuống quýt mời vào.

Lệ Trọng Muru đẩy cửa đi vào, đèn mờ mờ, người nằm trên giường là Ngô Đồng. Không ngờ cảnh tượng lại như thế này, Lệ Trọng Muru tự nhiên thả chậm bước chân, đến gần xem, đùi trái cô quần băng vải bó thạch cao, treo trên khung đỡ, mặt không có thương tích gì, đáng vẻ ôn nhu tựa nước, ngủ rất say.

Lệ Trọng Muru nâng cổ tay nhìn đồng hồ, không biết người phụ nữ này lúc nào mới tỉnh, anh ngồi vào góc sofa, hơi mệt nên đành khép mắt lại.

Đêm sâu thăm thẳm, thời gian gần như đóng băng, có tiếng động nhẹ truyền đến, Lệ Trọng Muru mở mắt, gặp ngay Ngô Đồng đang ngồi trên giường định đứng lên.

Lệ Trọng Muru im lặng ngồi trong góc, theo dõi hành động của cô.

Ngô Đồng sờ lên đầu giường bật di động xem giờ, đã trễ thế này rồi? Cô vén chăn lên muốn xuống đất, chân trái từ trên kệ rút ra, một chân còn lại có với giày, nhưng người bỗng mất thăng bằng, cả người ngã oạch xuống đất.

Đau đớn ập đến làm cô suy sụp, cô thử chống tay vào khung giường đứng lên, ấn chuông gọi bác sĩ, vừa mới di chuyển người đã đau thấu trời, đành phải

nghi một chút.

Lệ Trọng Mưu như đang xem một màn kịch câm, người phụ nữ này muốn tự biên tự diễn vở nữ chính quật cường sao? Một lát sau, anh nghe thấy cô nhủ thầm: “Ngô Đồng ơi Ngô Đồng, mày có thể...”

Đừng giả vờ mạnh mẽ như thế được không?

Ngô Đồng thử bước thêm lần nữa, đúng lúc ấy từ trong góc phòng truyền ra tiếng động, cô cả kinh quay đầu, tay trượt một cái lại ngã xuống, nhưng cô đã thấy thân ảnh kia đang ở đó. Cô nhìn anh đi từng bước từ góc khuất ra, anh chìm trong bóng tối, đáy mắt đen thẳm, đôi môi mím chặt, khuôn mặt nửa ẩn nửa hiện, không nhìn được anh nghĩ gì.

Người đàn ông đó đang đến trước mặt cô.

Anh vẫn lạnh như băng, đột nhiên anh cúi người ôm ngang hông cô, đặt cô xuống giường bệnh, nhấn chuông gọi y tá.

Nỗi sợ hãi đè nén trong cổ họng, tâm trí Ngô Đồng hỗn loạn, thì ra anh đã ở trong bóng tối nhìn theo cô từ lâu, không đến lúc cần anh sẽ không xuất hiện.

Rốt cuộc, anh chán ghét cô đến nhường nào mới vứt bỏ cô như thế...

Nhưng...

Nếu đúng là căm ghét, tại sao tay anh vẫn đặt trên người cô thế này “=”=?

Bác sĩ trực ban đến kiểm tra cô, không có gì đáng ngại nhưng vẫn yêu cầu cô ở lại bệnh viện để theo dõi đêm nay. Lệ Trọng Mưu suy nghĩ rồi hỏi: “Có thể đi luôn không? Nếu xảy ra chuyện gì, bác sĩ gia đình có thể xử lý được.”

Bác sĩ gia đình? Gia đình ài?

Ngô Đồng ngồi ở đầu giường giấy giụa muốn ngồi dậy: “Anh không cần, tôi...”

Lệ Trọng Mưu cười lạnh: “Hệ thống bệnh viện này tôi đầu tư quy hoạch, cô cảm thấy cô ở trong phòng bệnh của tôi, còn có đủ tư cách nói như thế à?”

Ngô Đồng lườm anh, nhớ đến bác sĩ và y tá cung kính với anh... Aiz, đúng vậy, Lệ Trọng Mưu anh là nhà đại từ thiện!!!

Trên phương diện làm người, một số thời điểm đầu thấy anh tốt đẹp như vậy chứ.

“Tôi sẽ mượn họ một cái xe lăn, ừm, vẫn nên là tôi đẩy cô đi.”

Cô giằng co với anh một lúc, không đồng ý.

Suy nghĩ hồi lâu, Lệ Trọng Mưu không thèm hỏi ý kiến cô, lại ôm ngang cô lên.

Cô không chịu phối hợp, cự tuyệt anh dán sát vào mình, cổ tình giụa giụa, lại thoát không nổi. Lệ Trọng Mưu cúi đầu cảnh cáo: “Không im mà té xuống thì đừng có kêu. Đồng Đồng đang ở nhà chờ cô đấy.”

Đồng Đồng...

Cô không giụa dựa nữa.

Lệ Trọng Mưu thay cô thắt dây an toàn xong, hơn nửa người anh nhào vào bên trong xe. Cô cúi đầu xuống ——

Thấy mái tóc ngắn của anh, thấy chiếc cổ và bờ vai cường tráng. Cô còn ngửi được mùi của anh, là thuốc lá, rượu, và cả mùi nước hoa...

Lệ Trọng Mưu ngẩng đầu, từ góc độ này ——

Chết tiệt thật, sắc đêm mê hoặc lòng người!

Nên để cô tự làm hay là anh lui ra trước đây?

Không ai muốn tiếp tục thế này, Lệ Trọng Mưu đóng sập cửa, ngăn lại mọi suy tư.

Vòng đến chỗ ghế lái. Chiếc xe rời khỏi bãi đỗ.

Dọc đường, Lệ Trọng Mưu chuyên chú nhìn đường phía trước.

Ngô Đồng lén nhìn qua gương. Anh dẫn cô đi gặp Đồng Đồng, là ý gì đây, giờ phút này anh đang đối xử nhân từ với cô chẳng?

“Đừng cho Đồng Đồng biết chúng ta có giao ước gì.”

Lệ Trọng Mưu bình thần trả lời: “Trong giao ước chiều nay không đề cập đến vấn đề này.”

Đúng là hy vọng xa vời khi nghĩ anh có thể nhân từ với cô.

Ngô Đồng nhận ra những gì mình tưởng tượng thật ngu xuẩn. Trừ lần đó ra, làm gì có chuyện nhân từ nữa — “Xin anh hãy để lại cho tôi chút tôn nghiêm của một người mẹ.”

“...”

“Anh cũng từng được mẹ tự mình nuôi dưỡng, vì sao anh không đặt mình vào hoàn cảnh của người ta mà suy nghĩ?”

Kéttttttttt ——

Xe đột nhiên dừng lại, Ngô Đồng bị dây an toàn siết chặt, còn chưa kịp định thần đã thấy thân ảnh anh nhanh chóng bao phủ lên cô.

Ngô Đồng bị anh bức đến sát cửa xe, tiến lui đều không được.

Con tức giận dường như dừng lại trong chớp mắt. Cánh môi cô như hai cánh hoa căng mịn —— Lệ Trọng Mưu tập trung tầm mắt vào điểm đó khá lâu, đột nhiên anh ý thức được chuyện gì đang xảy ra. Anh thu lại cánh tay rắn chắc, không dồn ép cô nữa, khởi động lại xe.

Anh quên mất mình định nói gì với cô.

Chiếc xe tăng tốc, tiếng xé gió vun vút, động cơ gầm lên.

Ngô Đồng lo lắng cho sự an toàn của mình.

Anh không thèm nhìn cô: “Đừng có ảo tưởng, tôi dẫn cô đi gặp nó vì cô là mẹ nó.”

Đúng là ra vẻ đạo mạo, Ngô Đồng cười nhạo: “Anh cũng biết tôi là mẹ của thằng bé cơ à?”

“Cô mà nói tiếp thêm nửa chữ, tôi sẽ...” Lệ Trọng Mưu cắn răng, âm thanh hạ thấp, “... Ném, cô, xuống, xe.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21

Người giúp việc đỡ dành Đồng Đồng một buổi tối, vừa thấy Lệ Trọng Mưu về liền cuống quýt chạy ra ngoài nghênh đón. Lệ Trọng Mưu quảng chìa khóa xe cho họ, chỉ chỉ vào người đang ngồi trong xe ra lệnh: “Dẫn đến phòng tiêu thiếu gia.”

Người giúp việc đối xử với cô khá lịch sự, không hống hách, chỉ cố gắng tránh cùng Ngô Đồng tiếp xúc quá thân thiết, mở cửa xe. Lệ Trọng Mưu định bước vào công, nhưng vẫn thấy cô còn đứng trên bậc thềm, anh không thể không quay trở lại.

Lệ Trọng Mưu tự nhận mình là người tốt tính, ngay đến loại trợ lý như Lâm Kiến Nhạc anh cũng chịu được 4 năm, mà đến lúc gặp cô, anh bỗng trở nên nóng tính, không nói hai lời liền đi qua, cúi người xuống ôm cô, ba bước thành hai bước bước lên bậc thềm.

Hành động của anh quá nhanh. Ngô Đồng sợ hãi kêu lên một tiếng, phản xạ có điều kiện là giang hai tay ôm lấy cổ anh. Ngô Đồng thấy thế, huyết Thái Dương giật thình thịch, tầm mắt cô không tới được mặt anh, chỉ có thể nhìn thấy yết hầu mà thôi.

Cầm Lệ Trọng Mưu cứng cứng, ôm cô đến cửa phòng Đồng Đồng ở tầng 3. Lúc sắp sửa đẩy cửa bước vào, Lệ Trọng Mưu khựng một chút: “Đẹp mắt đến thế sao?”

Ngô Đồng giật nảy mình, xấu hổ quay mặt đi.

Tâm tình Lệ Trọng Mưu bị cô làm loạn, anh chỉnh lại nội tâm, gờ tay đẩy cửa ra.

Phòng khách bên trong không có người, chính giữa đặt sô pha, anh muốn thả cô xuống, lại phát hiện tóc cô vướng vào móc kẹp cà vạt, đang nghĩ làm thế nào để gỡ thì cửa phòng khách bật mở.

Đồng Đồng đang muốn chạy ra ngoài, thấy hai người dính vào nhau, không khỏi ngơ ngác, đứng ngây ngốc ở cửa phòng.

Không ai muốn trình diễn cảnh này trước mặt nhi đồng cả!

“Thả tôi xuống!”

“Tôi, cũng, nghĩ, thế!” Mỗi một chữ của anh đều từ trong kẽ răng gằn ra.

Bạn nhỏ Đồng Đồng rất ngây thơ, sau khi tinh thần đang suy sụp nghiêm trọng bỗng nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn khôi phục sức sống bùng bùng, cánh tay nhỏ nhấc lên, che khuất cặp mắt của mình: “Ày ầy, cái gì con cũng không nhìn thấy!”

Nói xong liền cười khanh khách rung cả người.

Hành động của Đồng Đồng khiến Lê Trọng Mưu dờ khóc dờ cười, thằng bé trước mặt vô cùng đáng yêu nhưng mà...

Người phụ nữ trong ngực mình, vô cùng đáng ghét!

Ngô Đồng không kịp suy xét thì da đầu đã đau nhói. Lê Trọng Mưu giật xuống một dím tóc của cô, xoay người ném cô lên sô pha.

Ngô Đồng ngồi dậy, thấy Lê Trọng Mưu đi ra chỗ Đồng Đồng, kéo bàn tay của con xuống.

Đồng Đồng tiến vào trong ngực anh, khuôn mặt nhỏ đang cười xấu xa, mãi một lúc nghe thấy Lê Trọng Mưu nói: “Chân mẹ con bị thương.” Thằng bé bỗng mở to hai mắt nhìn Ngô Đồng.

Đồng Đồng chạy đến bên cô: “Mẹ, có đau không ạ?”

Âm thanh thằng bé run run, Ngô Đồng vội ôm con vào lòng: “Lần sau con không được tùy tiện chạy ngoài ra biết chưa?” Giọng cô rất nghiêm khắc, nhưng phảng phất cất giấu nhiều ủy khuất.

Lớn như vậy rồi, còn làm nũng với một đứa con nít, mà...

Khi anh còn nhỏ thế nào?

Mẹ đối với anh, luôn luôn lạnh lùng, chưa bao giờ... Ôm nhau thân thiết như vậy?

Lê Trọng Mưu nhíu chặt mi tâm, nhìn Ngô Đồng và con.

Anh tựa như người đứng nước lã.

Thế giới âm áp đó chặn anh ở ngoài biên giới lạnh lẽo.

Âm thanh Đồng Đồng gọi thần trí anh quay về: “Vậy chúng ta khi nào thì về nhà hả mẹ?”

Đồng Đồng hỏi mẹ, Lê Trọng Mưu lại là người trả lời: “Về sau, đây chính là nhà của con.”

Thằng bé có thể cảm giác được thân thể mẹ run lên, ngẩng mặt lên nhìn Lê Trọng Mưu đang bước tới, lại nghiêng đầu nhìn Ngô Đồng, khó hiểu: “Chúng ta sau này chuyển đến đây ở à?”

Đồng Đồng thấy sắc mặt tái nhợt của Ngô Đồng, khuôn mặt nhỏ nhắn lại: “Mẹ không thích chỗ này à?”

Lê Trọng Mưu đã đi đến trước mặt hai người, anh bế Đồng Đồng lên, Ngô Đồng hốt hoảng bắt lấy tay anh, ở góc độ này, anh từ trên cao nhìn xuống, còn cô ——

Không khí đông cứng, anh nhìn tay cô, suy nghĩ một lúc, không hất ra, tầm mắt lạnh nhạt xẹt qua khuôn mặt cô: “Đồng Đồng buồn ngủ, ngày mai con còn phải đi học.”

Anh công thức hoá mệnh lệnh, Ngô Đồng không biết có nên tin rằng, vừa rồi trong mắt anh cô chụp được một ánh nhìn không đành lòng.

Tay của cô không buông mà thêm chặt, Lê Trọng Mưu hơi giật mình, chỉ quay đầu hỏi Đồng Đồng: “Để mẹ và con cùng nhau ở nơi này, được không?”

Ngô Đồng biết anh có ý gì, bàn tay cô buông lỏng. Lê Trọng Mưu rút tay, ôm Đồng Đồng vào phòng ngủ.

Lúc anh trở lại phòng khách thì cô còn ngồi trên sofa. Lê Trọng Mưu nói lòng căm phẫn: “Đến đây!”

“Ngày mai người giúp việc sẽ mang hành lý của cô đến. Ba tháng tới cô sẽ sống tại đây. Sau khi cô rời đi, trừ phí phụng dưỡng, mỗi tháng tôi sẽ gửi vào tài khoản cho cô một khoản tiền. Đồng Đồng trở thành người thừa kế, tương lai nó sẽ khống chế toàn bộ tập đoàn Lê thị, cô không thể nhúng tay vào được, trừ việc này ra, cô muốn động sản hay bất động sản tôi đều có thể cân nhắc.”

“...”

“Như vậy đối với cô, với Đồng Đồng đều tốt đẹp, tương lai cô có kết hôn, thậm chí có con, Đồng Đồng cũng không cần sinh hoạt chung với bố dượng, không cần phải tranh sùng với đứa em cùng mẹ khác cha.”

Cuộc giao dịch mới hoàn hảo làm sao!

Anh ra về đạo mạo, như thể đang suy nghĩ cho cô vậy!

Số phận bị người ta nắm trong tay, cảm giác không thể không thỏa hiệp này, còn có thể khó chịu hơn nữa hay không?

Thấy cô gật đầu, Lê Trọng Mưu ngả người về phía sau, dựa vào sô pha, giang hai tay. Cùng có mong muốn giống nhau, cô đã tiếp nhận điều kiện của anh rồi.

Không ngờ cô đột nhiên hỏi: “Vậy... Anh thì sao?”

Ngô Đồng nhìn anh chăm chú, rồi lại đưa mắt qua chỗ khác, có vẻ hơi trống rỗng: “Nếu tương lai anh kết hôn, có con, thì Đồng Đồng chẳng phải sẽ sống cùng mẹ kế, cùng con cái của anh tranh sùng?”

Lê Trọng Mưu ngẩn ra, mắt nhìn xa xăm, không nhìn thẳng vào cô: “Không thành vấn đề, tôi không định kết hôn.”

Ngô Đồng giả như vừa nhận ra chân lý, cô cười nhạt: “Ồ, nếu như... Có một ngày anh gặp phải người khiến anh yêu sâu đậm... Anh vẫn khẳng định như thế ư?”

“...”

“...”

“Tôi sẽ không yêu thương bất kì ai.”

“... Anh dựa vào cái gì mà khẳng định như thế?”

Lê Trọng Mưu không trả lời.

Rất lâu sau, anh mới tìm được cách ứng phó với cô. Anh đứng dậy, đi ra cửa: “Cô Ngô, tôi thấy tôi không cần phải cùng cô thảo luận về vấn đề này.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Người giúp việc sắp xếp cho Ngô Đồng ở phòng khách. Một buổi tối lẩn lộn khó ngủ, cô từ trước đến nay rất hay mất ngủ, vừa mới thiêu thiêu thì bị tiếng mở cửa làm bừng tỉnh. Dù sao cũng không phải là nhà mình, Ngô Đồng ngạc nhiên ngồi dậy, nhìn về phía cửa, cánh cửa từ từ mở ra, ánh đèn hành lang tràn vào, nhờ tia sáng yếu ớt, Ngô Đồng thấy một đôi tay nhỏ bé đang bám bên cạnh.

Đầu Đồng Đồng thò vào khe cửa, Ngô Đồng thờ phào nhẹ nhõm, với tay bật đèn bàn: “Đồng Đồng?”

Nghe thấy tiếng con cười gian trá, Đồng Đồng nhanh nhẹn ào đến, một tay cầm quyển truyện dày cộp, một tay khác dụi dụi mắt: “Con không ngủ được.”

Đồng Đồng trèo lên giường, nằm xuống bên Ngô Đồng, Ngô Đồng nhận lấy quyển sách trong tay con trai, lật vài trang xem thử. Không biết Lê Trọng Mưu nghĩ thế nào mà lại mua cho Đồng Đồng toàn sách tiếng Anh, thằng bé tất nhiên xem không hiểu, chạy đến cầu cứu cô. Ngô Đồng dang tay ôm lấy con, từ từ dịch truyện.

Câu chuyện bị cô phiên dịch loạn thất bát tao, lời mở đầu chẳng đúng gì cả, cũng may Đồng Đồng chỉ biết nghe, dụi dụi đầu trong ngực cô, cơ thể nhỏ nhắn ấm áp rất dễ chịu, chớp chớp mắt mơ màng.

Thanh âm Ngô Đồng thấp dần, thấy con sắp ngủ, cô luyến tiếc không rời mắt. Bỗng dưng cô nghe thấy tiếng con thì thầm: “Mẹ ơi, con sai rồi, ngày mai con sẽ nói với ba, mẹ đừng giận con mẹ nhé...”

Ngô Đồng bật miệng, nuốt lại tiếng ghen ngào, nước mắt chuẩn bị trào lên cũng bị cô ép xuống.

May mà nơi này khá tối, Đồng Đồng không nhìn được cô đau đớn thế nào.

Cố đè nén tâm trạng, Ngô Đồng hoàn thành câu chuyện cho con trai nghe.

Lệ Trọng Mưu bận đến ba giờ sáng, thư ký đem văn kiện mang về công ty, anh mới rảnh một chút đi qua phòng Đồng Đồng.

Cảnh trên núi rất thanh tịnh, nhưng cách công ty anh quá xa, bình thường anh đều ở chung cư gần đó, xử lý sự vụ cũng thuận tiện hơn.

Lệ Trọng Mưu đẩy cửa phòng ngủ, trên giường không có ai, thần kinh anh xiết chặt, chợt nghĩ đến một khả năng.

Anh xoa huyết Thái Dương như nhối, đi xuống lầu. Đẩy cửa phòng, Lệ Trọng Mưu nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Ngô Đồng, âm thanh dịu dàng đó rơi vào tai anh.

“Thầy Hagrid ngồi trên chiếc ghế dài chờ đợi, Harry cảm thấy rất kì lạ, giống như đang đi tới một tòa thư viện cũ kĩ...” (Chắc đây là truyện “Harry Potter”)

Lệ Trọng Mưu giật mình, anh đã đứng trước cửa lâu lắm, anh không có đủ dũng khí đẩy cánh cửa này ra.

Lệ Trọng Mưu rời khỏi đó.

Vốn nên quay về phòng ngủ, không hiểu sao anh lại đến thư phòng. Anh dựa vào mép bàn, châm thuốc. Không khí xung quanh dị thường. Lệ Trọng Mưu đặt điều thuốc lên gạt tàn, bước đến bàn làm việc, mở ngăn kéo.

Anh nhớ mang máng trước kia, người rửa xe phát hiện ra chiếc hộp đó, còn hỏi anh phải làm thế nào. Lúc ấy anh thuận miệng nói: cứ để vào thư phòng — giờ đây anh muốn tìm lại cũng hơi khó. Trong ngăn kéo không có, tự nhiên anh thấy lòng chùng xuống.

Không thể nào lí giải được suy nghĩ của mình.

Anh rút một hơi thuốc rồi dập tắt nó. Vừa ngẩng đầu, liền thấy trên giá sách có chiếc hộp cũ kĩ.

Anh do dự mở nắp hộp.

Vật bên trong có chút hỗn độn, Lệ Trọng Mưu đổ hết lên bàn.

Hóa ra dưới đáy của nó là một quyển sách!

Không phải thư từ, mà là một quyển nhật kí mang thai.

Không gian xung quanh cũng trở nên kì quái, Lệ Trọng Mưu nhớ tới người phụ nữ đang ngủ trong căn phòng tĩnh lặng.

Lúc trước, khi anh định mở quyển nhật kí này ra thì bị tiếng gõ cửa làm gián đoạn. Giờ đây, Lệ Trọng Mưu lật trang sách đầu tiên, đầu ngón tay anh dừng lại.

Mỗi một trang, mỗi một đoạn, đều là nét chữ thanh mảnh của cô.

Mỗi một từ, mỗi một câu, đều là tình cảm của cô dành cho đứa con bé bỏng.

“Bé cưng con nhìn này, trong ảnh siêu âm này chính là con đấy, đây là trái tim, còn đây là đầu. Bác sĩ nói con rất khỏe mạnh, mẹ yên tâm lắm.”

“Bé cưng có phải con rất ghét ăn cần tây với rau thơm không? Mỗi lần ăn chúng, con đều khiến mẹ nôn kinh khủng lắm đó. Đứa trẻ ngoan là không được kén ăn, con biết chưa?”

“Ngày mai mẹ phải thi phân tích chứng khoán, con ở trong bụng mẹ, phải ngoan một chút, không đá lung tung, được không?”

“Hôm nay là sinh nhật mẹ, mẹ tự làm một bát mì trường thọ rất lớn để ăn, bé cưng con có thích ăn mì không? Con không thích mẹ lại nôn ra hết cho mà xem.”

“Ồ, hóa ra con là con trai, nên đặt tên con là gì cho hay nhỉ? Lớn lên con sẽ giống ba hơn, hay giống mẹ hơn? Giống ba có vẻ tốt, như vậy con sẽ rất kiên cường.”

“Hôm nay là lễ Valentine, nhưng mẹ không nhận được mà bật khóc, mẹ vô dụng lắm phải không? Mẹ hứa với con, sau này mẹ sẽ không bao giờ, không bao giờ khóc nữa đâu.”

“Cô y tá giúp chúng ta chụp ảnh chung này, con xem khi ấy con nhỏ xíu như vậy.”

Trên ảnh chụp là một người phụ nữ tiều tụy nhưng nụ cười rất hạnh phúc ——

Đầu Lệ Trọng Mưu hoàn toàn trống rỗng.

Nửa sau quyển nhật kí toàn những trang giấy trắng. Lật đến trang gần cuối, lại có một hàng chữ, ấn bút dùng sức quá mức, cho nên chữ viết xuyên thấu

tới mấy trang giấy:

Lệ Trọng Mưu, tôi hận anh...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23

Mọi thứ với Ngô Đồng mà nói, đang từ từ đi vào ngõ cụt.

Quyền giám hộ đã được chuyển giao, truyền thông đưa ra con số mà Lệ Trọng Mưu gọi là “phí phụng dưỡng”, không ai không giật mình, cuối cùng Ngô Đồng cũng biết: quả thực, ở phương diện tiền bạc, Lệ Trọng Mưu ra tay thật hào phóng.

Nhưng chẳng có ai biết rằng, đôi lấy mấy con số ấy, chính là sinh mệnh trân quý nhất của Ngô Đồng.

Cố Tư Kỳ cuối cùng cũng chấp nhận điều kiện của TC, cô ấy quay về HongKong, sau đó qua Lệ Trạch thăm Ngô Đồng vài lần.

Tư Kỳ tính bàn bạc với Lệ thị, TC có thể mượn sức bọn họ, nhân lúc này chuyển bại thành thắng.

Trong lúc Ngô Đồng dưỡng thương, công cụ giải trí duy nhất của cô là cùng Cố Tư Kỳ soạn thảo hợp đồng mới cho công ty.

Trừ lần đó ra, mỗi câu Tư Kỳ nói đều chỉ là an ủi.

“Rời khỏi nơi này cũng tốt. Quên hết đi, làm lại từ đầu.”

Tất cả những gì Ngô Đồng làm được là mỉm cười: “Mình kiệt sức rồi...”

Kiệt sức có thể biến thành tuyệt vọng, sự tuyệt vọng đó, cuối cùng cũng sẽ được lãng quên...

Sống bên con thêm một ngày, Ngô Đồng đếm thêm một ngón tay.

Đêm dài thanh tĩnh, thỉnh thoảng cô lại mất ngủ, không ngủ được, cô than thầm sao thời gian quá ngắn ngủi, sao chỉ có 100 ngày, sao chỉ có ba tháng. Còn chưa đủ để chân của cô phục hồi như cũ.

Lúc đầu Ngô Đồng định dạy cho A Hà* làm chút đồ Đồng Đồng thích ăn, lại phát hiện ra tay nghề của cô so với người ta kém xa, A Hà làm món tráng miệng vô cùng tinh tế, ngày nào Đồng Đồng cũng tìm đến nhìn nọt cô ấy, đòi A Hà làm bánh quy. (Tên người giúp việc nhà Lệ Trọng Mưu)

Thằng bé này không thích ăn cần tây và rau thơm, Ngô Đồng không nói mà họ vẫn biết. Có lẽ Lệ Trọng Mưu cũng không thích những loại rau đó.

Phải chăng người mẹ như cô quá thất bại rồi?

Trừ khi Đồng Đồng không ngủ được mới tìm đến cho Ngô Đồng ôm, nghe cô kể chuyện. Bình thường thằng bé toàn ngủ ở phòng khác. Chắc hẳn Ngô Đồng không còn là người “không thể thay thế” trong lòng con trai nữa.

Đúng là, trên thế gian này không còn gì đau đớn hơn...

Mọi phiền toái của Ngô Vũ đều đã được giải quyết, nhưng chính Ngô Đồng lại thấy vô cùng phiền não.

Mỗi ngày, Đồng Đồng thấy cô chân thấp chân cao xuống lầu, thằng bé đều nói: “Mẹ, mẹ cực kì cực kì giống ‘độc chân hiệp’ nha.”

Một hôm, Ngô Đồng chọn lúc thằng bé đang vui, cô hỏi thử: “Về sau nếu mẹ phải về Nam Kinh, Đồng Đồng sẽ theo mẹ hay là ở lại đây?”

Tất nhiên là nhóc con chọn theo mẹ. Sau đó mấy ngày, Ngô Đồng nghe người giúp việc kể, Đồng Đồng từng hỏi Lệ Trọng Mưu một câu làm anh á khẩu.

Hỏi gì thế?

Thằng bé hỏi anh khi nào thì cưới Ngô Đồng, để cho cô không thể quay về Nam Kinh được...

Đúng vậy, Lệ Trọng Mưu có thể không á khẩu sao? Anh đã có bạn gái chính thức, chưa tính tới số tình nhân bên ngoài đếm không xuể.

Anh cưới người phụ nữ anh ghét cay ghét đắng ư?

Ngô Đồng cười khẩy, nhưng dù cố gắng thế nào, cô vẫn cười không nổi.

Trong khoảng thời gian này, thái độ của Lê Trọng Mưu với cô cũng thay đổi một chút, Ngô Đồng không đoán ra nguyên nhân, có lẽ là do anh bị Đồng Đồng ảnh hưởng.

Trước mặt con trai, anh muốn duy trì hình tượng người cha tốt nên không hề nói lời lạnh nhạt với Ngô Đồng.

Lê Trọng Mưu ở chung cùng con rất tốt, tốt đến mức Ngô Đồng cũng phải ghen tị.

Cho dù có vì con đi nữa, chắc chắn anh cũng không đồng ý cưới cô.

Cho nên khi ăn cơm cùng bàn, thỉnh thoảng anh sẽ nói mấy câu với cô, thậm chí giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Nhưng Ngô Đồng có đủ tinh táo để không ôm những ảo tưởng xa vời.

Vẫn nên giải thích cho Đồng Đồng mới được.

Thằng bé không lấy được đáp án ở chỗ Lê Trọng Mưu, nhân lúc buồn ngủ, Đồng Đồng hỏi luôn cô: “Mẹ ơi, khi nào thì mẹ làm đám cưới với ba?”

Ngô Đồng không biết phải trả lời câu hỏi của con trai như thế nào, cô khẽ siết chặt vòng tay ôm đứa con nhỏ. Cô mỉm cười, giống như tưởng niệm về điều gì đó từ rất lâu về trước. Ngô Đồng không nói lời nào.

Ít nhất cô không thể dập tắt tia hy vọng le lói trong đôi mắt trong suốt của con trai.

Nỗi dày vò lại lần nữa nổi lên trong trái tim người phụ nữ bé nhỏ.

Đồng Đồng không có câu trả lời, đành đi ngủ.

Lê Trọng Mưu công tác đã được vài ngày. Đêm nào Đồng Đồng cũng đến phòng Ngô Đồng nghe kể chuyện. Một tối, sau khi nghe cô kể hai câu, Đồng Đồng ngắt lời mẹ: “Mẹ còn nhớ Tiểu Mập ở lớp con không?”

“Có chứ, sao thế con?”

“Nghe nói ba mẹ bạn ý lại cưới nhau rồi đấy.”

“...”

Trong con ngươi đen như mực của thằng bé lóe lên tia sáng ranh mãnh.

Ngô Đồng trầm mặc một lát, cô nói lỏng vòng tay: “Mẹ khát nước, mẹ xuống lầu uống nước đây, Đồng Đồng ngủ trước đi nhé.”

“Ồ...” Đồng Đồng túm chặt lấy váy ngủ của cô không buông: “Con đi lấy giúp mẹ.”

“Con ngủ đi, ngoan nào.”

Ngô Đồng hôn má con, lê cái chân bó thạch cao, khó khăn xuống giường.

Đêm nay tĩnh lặng quá.

Mọi người đều đang ngủ.

Ngô Đồng bám vào tay vịn, đi từng bước, đến phòng bếp lấy chai rượu. Cô tựa mình vào tường, từ từ uống.

Một cốc, hai cốc.

Chẳng biết đến khi nào, tiếng chuông đồng hồ cách đó không xa đã điểm 0 giờ.

Ngô Đồng thở dài, còn hai tháng mười bảy ngày...

“Trẻ thế này còn chưa ngủ à?”

Tiếng nói trầm tĩnh như tiếng vi-ô-lông vang lên.

Ngô Đồng hơi khựng lại, cô tiếp tục. Giả vờ như không nghe thấy gì.

Người nào đó không chịu rời khỏi, mà còn chậm rãi bước tới quầy bar, ngồi lên chiếc ghế cao.

Anh không đi? Vậy thì cô đi!

Đáng tiếc Ngô Đồng đi lại không tiện, tư thế của cô thật sự rất buồn cười.

Anh chẳng buồn nhìn, rót một ly Whisey, ngửa đầu uống cạn.

Ngô Đồng đi qua anh.

Bị Lệ Trọng Mưu bắt được cổ tay.

Anh quay đầu, nhìn cô chăm chú.

Người đàn ông này chuyện xấu đầy rẫy, mỗi lần Ngô Đồng đọc tạp chí, đều thấy có tin anh đang tay trong tay cùng ngôi sao này, người mẫu kia...

Dor bản ——

Ngô Đồng cứ tưởng, nếu cô nghĩ anh như thế, tâm trạng sẽ tốt hơn.

Vì cái gì chứ...

Cô ra sức rút tay về.

Bản quá!

Giằng co trong im lặng hồi lâu, Lệ Trọng Mưu siết chặt bàn tay, nhìn thẳng vào Ngô Đồng, hai hàng lông mày nhíu lại dần dần ra: “Tôi muốn nói chuyện cùng cô.”

Bình thường khi anh quay về Lệ Trạch, chỉ có lúc ăn cơm mới đối mặt với cô, không phải cô đến đây là để dạy anh làm thế nào để sống chung với con trai ư?

Chẳng qua là muốn kéo dài thời gian mà thôi.

Lệ Trọng Mưu tự rót cho mình thêm ly nữa, “Có một người tên là Cố Tư Kỳ, cô ta đại diện cho TC hợp tác với Lệ thị.”

“...”

“Nếu tôi nhớ không nhầm thì cô ta từng đến Lệ Trạch tìm cô.”

Ngô Đồng ngẩn người.

Chưa xót làm sao!

Anh nghi ngờ cô cái gì?

Sự phòng bị của anh đúng là chỉ có tăng chứ không có giảm!

Ngô Đồng nuốt ngụm rượu, không nuốt trôi được cảm giác xót xa này.

Trong tay là chai rượu Whisky, cô nâng cả chai lên tu, chốc lát đã gần cạn thấy đáy.

Nhìn cô ngửa đầu uống rượu, Lệ Trọng Mưu hơi giật mình, bất giác anh thả lỏng bàn tay đang siết tay cô.

“Cô không muốn nói gì với tôi sao?”

Nếu như cô cầu khẩn anh...

Chất rượu nóng bỏng chảy qua yết hầu, ngọn lửa thiêu rụi tất cả.

Ngô Đồng chịu đựng cảm giác cháy rất, cô nuốt luôn câu hỏi của anh vào lòng.

Nói cái gì? Nói cô chẳng có chút hứng thú nào với Lệ thị? Cô chưa từng nghĩ sẽ can thiệp vào đó?

Anh nghe xong, không phải sẽ lại châm biếm cô ư?

“Cô ấy là bạn của tôi. Khi tôi khó khăn nhất cô ấy đã giúp tôi. Nhưng mà, cho dù tôi có cầu xin anh đừng làm khó cô ấy, anh cũng đâu có nghe, không phải sao?”

Không cần nghe hết anh cũng biết, trong giọng nói của cô có vị trào phúng.

Họ luôn như vậy, chẳng thể nào ở chung —

Tại sao lại đi đến bước này?

Lệ Trọng Mưu tự hỏi, anh thở dài, rót thêm một ly, uống cạn.

Ngô Đồng thử chuyển động cổ tay nhức nhối, đứng lâu chân cũng hơi đau, cô khó nhọc quay về, nhưng bước chân không chút chần chừ.

Cô phải rời khỏi đây.

Lệ Trọng Mưu không ngăn cản.

Vất vả lắm Ngô Đồng mới đến được chân cầu thang. Cô nhìn quanh, không có ai cả. Rút cuộc cô có thể dừng lại, lau mồ hôi đổ ra trên trán.

Không chú ý đến bàn chân bị thương làm Ngô Đồng té ngã ngay từ bước đầu tiên bước lên bậc thang.

Một mình tự nuôi đứa con trong sáu năm, Ngô Đồng cứ tưởng không còn gì trên thế giới này có thể làm khó cô, hóa ra, ngay cả một cái bậc cầu thang bé xíu xiu cũng làm được.

Ui da, đau, đau chết mất thôi!!!

Bây giờ, đến sức đứng lên Ngô Đồng cô cũng không có!

Cô cười rộ lên, cả thể xác lẫn tinh thần cô đều mệt mỏi.

Tại sao? Tại sao cô lại rơi vào tình cảnh này?

Nếu khi gặp bất cứ khó khăn nào, chỉ cần mỉm cười là qua được thì tốt biết bao...

Phía sau có tiếng bước chân, càng lúc càng gần. Ngô Đồng biết đó là ai. Hiện tại Lệ Trọng Mưu đã đứng ngay sau cô.

Ánh sáng ở quầy bar hắt lên thân hình to lớn của anh hấp dẫn mọi điểm tới tỵ hết trên người.

Khuôn mặt anh ẩn trong bóng tối.

Anh đưa một tay ra.

Ngô Đồng làm như không thấy, vịn tay vào lan can cố đứng dậy.

Lại ngã.

Một lát sau, Lệ Trọng Mưu cúi người. Vì cái cúi người này, Ngô Đồng nhìn rõ hơn gương mặt anh hơn.

Lệ Trọng Mưu ôm cô ——

Anh ôm cô đúng ba lần, không, bảy năm trước, là bốn lần mới đúng. Mà mỗi lần anh làm thế, y như rằng sau đó sẽ có chuyện xảy ra...

Ngô Đồng thất thần, Lệ Trọng Mưu thuận tay đem một tay của cô vòng qua cổ.

Trên người anh thoang thoảng mùi rượu.

Nội tâm Ngô Đồng phản kháng mãnh liệt. Thần trí cô loạn hết cả.

Ôm cô đến lâu trên, thấy Ngô Đồng ngẩn người, Lệ Trọng Mưu ngừng lại, nhẹ giọng nói: “Là chính cô nói tôi nên đặt mình vào hoàn cảnh của người khác, vì mẹ của Đồng Đồng mà suy nghĩ, nên tôi tôn trọng mẹ của con trai mình.”

Đây là nói với cô, cũng là tự nói với anh.

Cái gì cũng là vì con —

Đúng vậy, là vì con...

Ngô Đồng tin, tuy rằng do dự, nhưng cô vẫn lặng im.

Lệ Trọng Mưu cũng tin, anh dồn thêm lực vào cánh tay, ôm cô đi tiếp.

Trở lại phòng cho khách, Đồng Đồng đã ngủ từ lâu, Lệ Trọng Mưu buông cô nhưng không đi khỏi.

Từ anh tỏa ra khí thế bức bối, Ngô Đồng bỏ qua anh. Cô dém lại chăn cho Đồng Đồng. Thằng bé nằm sấp, miệng rằm rì, nước miếng chảy ra.

Ngô Đồng lấy khăn tay lau cho con, động tác rất nhẹ nhưng đánh thức Đồng Đồng. Mí mắt khẽ mở, nhìn Ngô Đồng, theo thói quen rúc vào lòng mẹ, cọ lên cánh tay cô.

Lệ Trọng Mưu đứng phía sau quan sát.

Cảm giác xúc động dâng lên trong lòng.

Anh xoay người, định tìm cái gì đó để xem. Ánh mắt vừa lướt qua bàn học liền bị một tập văn kiện hấp dẫn. Lệ Trọng Mưu lật xem — đúng là hợp đồng mà mấy ngày trước TC gửi cho anh.

Vậy là mọi điều khoản tròn hợp đồng đó, đều là do cô chuẩn bị...

Lệ Trọng Mưu đặt lại chỗ cũ, anh nhìn Ngô Đồng và con trai.

Da đầu Ngô Đồng run lên, ôm con trai hạ lệnh “tiễn khách”. Lệ Trọng Mưu đột nhiên hỏi: “...Mấy hôm nay, Đồng Đồng ngủ ở đây sao?”

Giọng nói trầm mặc của anh đến tai Ngô Đồng, cũng làm Đồng Đồng quay lại nhìn.

Đồng Đồng hoàn toàn tỉnh ngủ: “Ba...”

Lệ Trọng Mưu cười, cúi đầu hôn lên trán con: “Làm con tỉnh rồi.”

Kì thật, Ngô Đồng chỉ cầu mong anh đi luôn cho nhanh, cô nhấc con từ trong tay anh về, đắp lại chăn cho thằng bé, nói: “Đồng Đồng lạ giường, không quen ngủ ở phòng mới.”

Vừa từ sân bay về đây, Lệ Trọng Mưu thấy oi mết, không nói thêm gì. Anh cúi người đặt một nụ hôn vào trán Ngô Đồng: “Em ngủ đi.”

Tự nhiên như nước chảy mây trôi. Tự nhiên như vậy. Tự nhiên đến mức Ngô Đồng chưa kịp phản ứng. Cho đến khi tiếng sập cửa vang vọng. Cô hoảng hốt. Vừa, này, anh, hôn, cô?

Lệ Trọng Mưu ra ngoài, cầm chặt tay nắm.

Hồi lâu, anh bất động, dán người vào cánh cửa: Lệ Trọng Mưu, mày đang làm cái quái gì thế?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Cố Tư Kỳ đại diện cho công ty ra đàm phán, quá trình có vẻ không suôn sẻ gì. Hai bên co kéo hồi lâu, cô ấy vẫn nhất quyết đòi gặp mặt trực tiếp Lệ Trọng Mưu.

Tất nhiên là vị trợ lý tài giỏi nào đó phải nhường cô ấy một bước, mời Cố Tư Kỳ vào chờ ở phòng làm việc của Lệ Trọng Mưu.

Thanh danh Lệ Trọng Mưu như sấm bên tai, trong nước phải nói là không ai không biết. Trước đó mấy ngày, cô thường ra vào Lệ Trạch, gặp qua anh vài lần. Nhưng tiếp xúc ở khoảng cách gần như thế này là lần đầu tiên. Cố Tư Kỳ ngăn người.

Thanh âm của anh kéo lại suy nghĩ của cô: “Cô Cố?”

Mái tóc ngắn thể hiện cá tính mạnh mẽ, mặc âu phục trắng thớm, cô cười khê: “Tổng giám đốc Lệ, chào anh.”

Cô đưa cho anh tập hợp đồng, Lệ Trọng Mưu tùy ý lật lật vài tờ xem qua, sau đó đưa cho Lâm Kiến Nhạc. Lâm Kiến Nhạc biết ý lặng lẽ lui khỏi phòng

tổng giám đốc, nhường lại không gian cho Lệ Trọng Mưu.

Cố Tư Kỳ biết, tâm tư Lệ Trọng Mưu không đề ở đây, một khi đã như vậy, vì sao anh ta còn muốn cô ở lại?

Rất nhanh, Lệ Trọng Mưu trả lời: “Cô Cố, tôi khá hứng thú với hợp đồng này, xin hỏi, là ai “sáng tác” ra nó vậy?”

Cố Tư Kỳ hơi giật mình, cô suy nghĩ một lát rồi nói thẳng: “Người đó Tổng giám đốc Lệ cũng biết đấy.”

Anh không tiếp lời, im lặng chờ cô tiếp tục.

“Lúc chúng tôi còn là thực tập sinh đi nghiên cứu đề tài, chúng tôi đã chọn vấn đề kinh doanh của tập đoàn Lệ thị. Có thể cùng Lệ thị hợp tác, đối với chúng tôi chính là giấc mộng nhiều năm.”

Trong mắt Lệ Trọng Mưu hiện vẻ kinh ngạc.

Cố Tư Kỳ cười, thừa nhận: “Tổng giám đốc Lệ từng là mục tiêu phấn đấu của chúng tôi.”

Nói đến đây, Lệ Trọng Mưu chợt phát hiện, cô gái này nói chuyện khá khéo léo, không giống với “cô Cố” ngày thường.

Cùng một người xinh đẹp mỹ miều thế này đàm đạo, quả thực là cảnh đẹp ý vui, tiếc thay, anh không có ý ở lại.

“Xem ra thì người đó là bạn tốt của cô Cố nhỉ?”

Anh ta dẫn chuyện cho người khác nói, Cố Tư Kỳ tự nhiên cũng nói nhiều hơn.

Ngoài miệng vẫn cứ giả vờ không có chút đau khổ nào, nhưng trong đầu Cố Tư Kỳ đang hoài niệm về mùa hè năm ấy, năm họ tốt nghiệp đại học

Khi đó đang là chính hạ, khí nóng bốc lên ngàn ngút, cô và Ngô Đồng đến bệnh viện phụ sản định phá cái thai đang thành hình.

Ấn tượng sâu sắc nhất trong tâm khảm Cố Tư Kỳ là hình ảnh những người phụ nữ đi ngược hành lang, tiếng khóc, tiếng gào thét chói tai bật lên từng hồi thê thiết: “Aaaaaaaa ——— ...”

Ngày hôm đó dường như vẫn còn mới mẻ.

Cô ngồi ngoài phòng tiểu phẫu thấp thỏm chờ đợi. Ngay lúc thấy bác sĩ mặc áo giải phẫu đi vào, Ngô Đồng đột nhiên đẩy cửa chạy ra ngoài. Cô còn nhớ rất rõ cô đã đuổi theo Ngô Đồng. Ngô Đồng nép vào ngực cô, nước mắt thấm đẫm hai vạt áo.

Cô thầm nhủ, cái cảm giác lạnh buốt đó, cô không bao giờ nguyện trải qua lần thứ hai.

Cũng vì thế, Cố Tư Kỳ từng nguyên rủa thẳng cha vô trách nhiệm kia cả trăm lần.

Nhưng không ngờ, thẳng cha đó, lại là Lệ Trọng Mưu. . .

“Tuy là bạn tốt đã nhiều năm, nhưng cho tới bây giờ, dường như tôi vẫn chưa hiểu nổi cô ấy đang nghĩ cái gì.” Cố Tư Kỳ cân nhắc từng câu chữ.

Không biết trên mặt anh có biểu hiện gì nhỉ?

Đáng tiếc, một chút biểu cảm cũng không có. Cố Tư Kỳ thất vọng.

“Ồ, hợp đồng rất có triển vọng, có tầm nhìn, chứng tỏ người này rất cao tay.” Anh điềm nhiên nói.

Cô lặng yên nắm chặt hai tay, suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Mặc dù cô ấy luôn mắc sai lầm trong tình yêu, nhưng trong phương diện công tác cực kỳ tài giỏi. Chỉ tiếc, cô ấy đã dây dưa trúng người không nên dây dưa, cả đời phải chịu áp lực ——”

Cố Tư Kỳ chọn lựa nói đúng thời điểm.

Cẩn thận quan sát phản ứng của anh.

Hình như có biến hóa! Phấn khích, nhưng hơi bí ẩn. Cố Tư Kỳ im lặng chăm chú nhìn.

Lệ Trọng Mưu lại lật mở bản kế hoạch: “Cô Cố,” – thanh âm vẫn phẳng như mặt nước – “phần kế hoạch trong hợp đồng có yêu cầu tài chính rất cao, nói thật, với quy mô của TC, không đủ tư cách làm đối tác của Lệ thị.”

Mỗi từ trong miệng anh đều là sát phạt quyết đoán, phân rõ phần thắng bại của Cố Tư Kỳ.

Nói bóng nói gió nhiều như vậy, chẳng lẽ không có hiệu quả chút nào sao???

Ngay sau đó Lệ Trọng Mưu chuyển hướng: “Có điều...”

Điều gì? Cố Tư Kỳ nín thở.

“...Phân hợp tác này tôi thích, nhưng nếu cô có thể mời một người tham gia cùng, tôi sẽ cân nhắc lại.”

Đúng là đồ hồ ly! Cố Tư Kỳ oán thầm trong lòng, trên mặt giả bộ: “Không biết là nhân tài nơi nào?”

“Người này cô cũng biết – Ngô Đồng.”

Cố Tư Kỳ cứng đờ.

Lời nói của anh như sét đánh giữa trời quang, Cố Tư Kỳ nháy mắt bị đánh trúng, mặc dù... Ánh sáng toát ra trong mắt anh là nhu hòa, chỉ lướt qua không dễ phát hiện.

Thần kinh căng thẳng nói lỏng, Cố Tư Kỳ buông bàn tay đang nắm chặt.

Lệ Trọng Mưu trả bản kế hoạch lại cho cô.

Hai người đứng dậy bắt tay, Cố Tư Kỳ có phần đắc ý rồi đi. Lệ Trọng Mưu xoay người nhìn ra cửa sổ.

Nắng trời tươi sáng.

Ra khỏi phòng Tổng giám đốc, Cố Tư Kỳ quay đầu nhìn về phía cánh cửa. Cô chợt hiểu nguyên nhân hành động ban nãy.

Cố Tư Kỳ dậm chân, vọt vào phòng nói một tràng: “Tổng giám đốc Lệ, ờ, cái cô bạn tốt của tôi yêu một người rất nhiều năm rồi. Trước kia tôi cảm thấy đó là sai lầm. Nhưng bây giờ tôi phát hiện, lựa chọn của cô ấy khi đó, có lẽ là hoàn toàn đúng đắn... Cảm ơn anh.”

Lệ Trọng Mưu thông minh như thế, có thể nào nghe không hiểu dụ ý của cô?

Nhìn gương mặt cô gái không chút dè dặt xuất hiện, Lệ Trọng Mưu kinh ngạc.

Cố Tư Kỳ nở nụ cười rạng rỡ, đi thẳng ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Thời gian lặng lẽ trôi qua...

Kì nghỉ hè của bọn trẻ đã tới, Ngô Đồng cũng bỏ được cái chân thạch cao. Việc đầu tiên cô làm chính là đưa Đồng Đồng và Trương Hàn Khả đi Hawaii chơi.

Lệ Trọng Mưu đột nhiên trở nên tốt tính, không phản đối chuyện họ đi du lịch. Chắc là do anh bận bịu với công việc, nhưng với Ngô Đồng thì đây đúng là chuyện vui hiếm thấy!

Mẹ con hai người vừa đi khỏi, Lệ Trạch trở nên trống rỗng lạ thường. Họ xuất hiện rồi đột nhiên biến mất khiến những người giúp việc không kịp thích ứng. Lệ Trọng Mưu vẫn nghĩ thói quen ngày thường của anh là cô đơn, là tự mình làm việc của mình. Nhưng chưa đến hai ngày, anh liền chuyển đồ quay về căn phòng trước đó.

Chỉ bởi một người phụ nữ mà lại loạn lên như thế, không phải dấu hiệu tốt! Không gặp mặt, có lẽ là tốt nhất.

Và lại, căn nhà trong khu CBD đó ngay gần công ty, càng tiện cho anh đi lại.

Cửa sổ thường sáng đèn tới tận nửa đêm, Lệ Trọng Mưu mấy ngày nay đều bay qua Mỹ, công ty có rất nhiều việc, anh cứ phải đi đi lại lại giữa hai nơi.

Đêm đã khuya, Lệ Trọng Mưu không rời mắt khỏi tập tài liệu, hai hàng lông mày nhíu chặt. Anh nhìn đồng hồ, 11 giờ.

Ở Hawaii, bây giờ là...

Tiếng chuông di động vang lên bẻ gãy dòng suy nghĩ của anh.

Lâm Kiến Nhạc gọi tới, nhắc anh phải đến sân bay đón người.

Hôm nay Trương Mạn Dịch quay về HongKong, Lê Trọng Mưu đã đồng ý sẽ đi đón cô, Lâm Kiến Nhạc còn nhớ rõ việc này. Vậy mà Lê Trọng Mưu đã quên từ lâu.

Thời gian vừa đứng, Lê Trọng Mưu tới sân bay không lâu thì máy bay của Trương Mạn Dịch hạ cánh. Cô từ cửa chuyên dụng bước ra, lên xe cũng chẳng nói câu nào, đi thẳng về nhà. (Căn nhà ở CBD của anh Lê)

Trên mặt cả hai hiện rõ vẻ mệt mỏi, Trương Mạn Dịch nghiêng đầu nhìn anh, định nói nhưng lại nhin xuống. Người đàn ông trước mặt này, cô vĩnh viễn không biết khi nào nên làm gì, không nên làm gì.

Trên xe yên lặng như tờ, bên trong vang lên tiếng nhạc nhẹ nhẹ. Trở về đến nhà, Lê Trọng Mưu nói: “Em ngủ trước đi.”

Trương Mạn Dịch lắc đầu, muốn ở thư phòng ngắm anh làm việc.

Có gì đó đã thay đổi? Đúng rồi... Vừa nãy anh rời khỏi đây, không hôn trán cô!

Trương Mạn Dịch nhìn anh đi khỏi, lòng thấp thỏm không yên, tiếc rằng, thái độ của anh so với bình thường cũng chẳng khác nhau, cô lại không dám làm rõ ràng.

Còn anh, nếu không hiểu ý anh, thực sự rất khó tới gần.

Khi anh tập trung làm việc, không để ý đến cô, từ anh tỏa ra một loại hấp dẫn khó nói thành lời.

Trương Mạn Dịch thích nhất là bộ dạng chuyên chú của anh.

Đội rất lâu, anh vẫn chỉ vui đùa vào công việc, cô chẳng biết làm gì, đành trở về phòng ngủ thay quần áo.

Trong phòng ngủ có một giá sách giản dị, cô thay một chiếc váy ngủ, đến giá sách xem thử.

Cô nhớ rõ, thường ngày anh có thói quen đặt sách ở tầng ngoài ngăn thứ ba. Đến đó lấy ra một quyển. Bìa sách màu khá cũ, Trương Mạn Dịch mở ra, lật đến tờ thứ hai thì ngừng cả người.

Báo cáo siêu âm

Tâm đồ thai nhi.

...

...

Mặt Trương Mạn Dịch cứng nhắc, máy móc lật giờ từng trang giấy cho đến khi thấy tấm ảnh chụp một người phụ nữ ôm đứa con mới sinh, nhìn thẳng vào máy ảnh cười rạng rỡ ——

Ngón tay cô run rẩy, nghiêng chặt răng.

Lật tiếp mấy trang sau, không có nội dung. Trương Mạn Dịch cũng nghe nói qua, có một đoạn thời gian cô ta mắc bệnh trầm cảm sau sinh, chắc là không có tâm tư tiếp tục ghi nhật ký...

Phía sau chợt có bàn tay rút lấy tập nhật ký trong tay Trương Mạn Dịch. Quay đầu, Lê Trọng Mưu mặt không chút thay đổi khép lại cuốn sách, xoay người đem nó đặt lại giá.

Anh trầm mặc đứng Cô hoài nghi, có phải ảo giác của mình không mà nguyên nhân chính là do quyển nhật kí kia.

Cô đi qua, dịu dàng ôm anh từ phía sau, dán mặt vào lưng anh.

Cô biết bởi vì cô bị Hương Tả chụp lén lúc đang oán hận thằng bé làm chứng cứ, anh nhất định đoán được đó là cô cố ý nên mới giận cô.

Nhưng anh không thể không cần cô, không phải sao?

Gần đây chuyện xấu của anh nhiều không đếm xuể, cùng những cô nàng khác qua lại không rõ ràng, mấy lần bị báo lá cải chụp lên trang bìa, nhưng không phải vẫn luôn phủ nhận sao?

Không phải vẫn chỉ giữ cô làm bạn gái danh chính ngôn thuận sao?

Trương Mạn Dịch vòng hai tay ngang hông anh, cảm giác được anh thân thể cứng đờ. Cô gần như nghĩ rằng anh định cô bỏ ra, vội cuống quýt ôm chặt, môi dán trên đầu vai của anh: “Kiến Nhạc nói hôm nay anh không đến công ty.”

Anh đang chuẩn bị kéo tay cô, nghe vậy ngón tay dừng cách mu bàn tay cô một tấc.

“Cô Ngô đưa thằng bé đi Hawaii rồi phải không?”

“...”

“Anh... muốn đến đó thăm... cô ấy?”

“...”

Anh gỡ tay cô, động tác nhẹ nhàng nhưng khiến cô không thể nào kháng cự. “Anh thăm con, không phải thăm cô ta.”

Trong giây lát, Trương Mạn Dịch trầm mặc.

Anh là người đàn ông khó đoán như thế, nhưng lần này cô quay về, cuối cùng anh cũng lỡ miệng một lần.

Quả thực là anh muốn tới thăm... Cô ấy.

Anh đang ‘giấu đầu hở đuôi’ ư?

Cảm tình này có khi nào sẽ dẫn đến suy nghĩ muốn tiến tới hôn nhân không?

Không... Anh là con người máu lạnh.

Sẽ không có bất kì ngoại lệ nào!

Lời nói của Lê Trọng Mưu làm tổn thương trái tim Trương Mạn Dịch.

Anh lạnh lùng: “Anh còn việc cần xử lý, em đừng đợi nữa, ngủ trước đi.”

Nhìn anh bước ra, gương mặt xinh đẹp của cô lập tức trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26

Lê Trọng Mưu trở lại thư phòng, mở máy tính, anh lặng lẽ ngồi đó, không biết thời gian trôi qua bao lâu, màn hình lóe sáng báo hiệu có email mới nhận.

Anh mở ra xem, là ảnh Đồng Đồng.

Gió biển Hawaii thổi vi vút, bờ cát dài trắng muốt, mà trọng điểm rơi vào hình ảnh thằng bé đội chiếc mũ đứng ở trung tâm. Mỗi ngày đúng giờ này anh đều nhận được tin tức mới nhất của con trai, có lúc là ảnh chụp, có khi là phim ngắn, da thằng bé giờ rám nắng, cười rộ lên làm lộ ra hàm răng sáng bóng.

Email mới này có thêm một điểm nhấn – hình ảnh của cô ấy.

Nhân vật chính vẫn là Đồng Đồng nhưng trong màn hình hiện lên vóc dáng gầy đó, Lê Trọng Mưu nhận ra ngay lập tức, người phụ nữ mặc bikini đội chiếc mũ rộng vành là ai.

Đã rất lâu rồi Ngô Đồng chưa đi chơi xa thế này, ở Hawaii một tuần, đưa con trai thăm thú khắp nơi: núi lửa, bờ biển, du thuyền... Ngô Đồng đáp ứng không xuể, ngày nào nụ cười cũng nở ra trên mặt cô.

Thỉnh thoảng thằng bé thấy vô cùng khó chịu khi có nam du khách đến gần Ngô Đồng. Những lúc đó, Đồng Đồng sẽ xông lên, ôm chặt đùi Ngô Đồng hét toáng: “Cháu là con trai của cô ấy!”

Buồn thay, việc này chẳng đuổi được ai mà mỗi lần làm thế, người kia liền đưa tay xoa đầu thẳng bẻ: “Con cô dễ thương quá!”

Thời gian tâm trạng Ngô Đồng tụt dốc nhất là khi Đồng Đồng nói chuyện điện thoại với Lê Trọng Mưu. Cô không muốn cùng con tham gia cuộc hội thoại. Vì vậy, Ngô Đồng sẽ chuẩn bị bữa sáng, hoặc gọi điện cho Tư Kì, thậm chí đi ngắm cảnh bên ngoài.

Rõ ràng cô đang cố tình lảng tránh.

Rạng sáng ở HongKong, Lê Trọng Mưu lưu lại bức email, gọi cho Đồng Đồng.

Lúc này cả thể xác và tinh thần anh đều thấy thoải mái, thành trì kiên cố vây quanh trái tim cũng đánh mất những phòng bị thường ngày. Tự nhiên anh hỏi: “Mẹ con đâu? Mẹ con đang làm gì?”

Nghe anh nhắc đến mẹ mình, Đồng Đồng vui vẻ trả lời: “Mẹ đang nói chuyện với dì Tư Kì, không xen vào được đâu.”

Ngô Đồng và Tư Kì đã nấu cháo điện thoại gần nửa tiếng, Tư Kì nói rất nhiều chi tiết hợp tác với Lê Trọng Mưu, nói bóng nói gió hỏi cô có muốn gia nhập với cô ấy hay không. Cô ấy vô cùng thích thú khi được làm việc với Lê Trọng Mưu, còn có Lê thị, blah blah blah. . .

Ngô Đồng cúp máy, nhất thời không biết làm gì. Cô để tay lên ngực tự hỏi, phải chăng lúc này giọng điệu của mình có vẻ hứng thú nên cô ấy mới muốn mình gia nhập?

Bên kia Đồng Đồng vẫn chưa tắt, Ngô Đồng do dự đi vào bếp.

Cô còn có thể làm gì chứ?

Ngô Đồng đang nghĩ ngợi, Đồng Đồng cầm điện thoại chạy tới: “Mẹ ơi, ba bảo cuối tuần ba đến Hawaii!”

Vừa nghe xong, cô miễn cưỡng cười. Nghĩ một lát, cô đưa tay: “Đồng Đồng, cho mẹ chào ba một cái nào.”

Lần đầu tiên. . . Đồng Đồng giật mình, mặt mày hớn hờ dúi đi động vào tay cô.

Ngô Đồng đi ra ban công.

Hơi thở của biển truyền vào gió, vương vấn quanh mũi Ngô Đồng.

“Thế nào rồi?”

Âm thanh Lê Trọng Mưu giống như đến từ một thế giới xa xôi, không quá rõ ràng. Ở bất kì tình huống nào, anh luôn ẩn mình trong bóng tối. Còn Ngô Đồng thì bị sự yên lặng ấy lay động trái tim.

Cũng may vị mặn của gió biển nín giữ tâm trí cô ở lại, cô lãnh đạm đáp: “...Ảnh của Đồng Đồng anh thấy cả rồi. Nó rất vui vẻ.”

“Vậy còn cô?”

Ngô Đồng trở lại phòng chính, thần trí hỗn loạn. Anh coi cô là ai chứ? Lời nói nhỏ nhẹ như thế, anh định bồn cọt gì đây?

Ngô Đồng cố gắng vực dậy tinh thần, đi qua đi lại, cân nhắc nên trả lời anh ra sao.

Cô cảm thấy thế nào?

Vui vẻ ư?

Đúng, cô rất vui, ở nơi không nhìn thấy anh, cô thực sự rất vui. . .

Lời nói trái lương tâm chuẩn bị nói ra miệng, bên kia bỗng có giọng nữ vang lên: “Eric...”

Đầu óc Ngô Đồng nổ “Oành—” một tiếng, cô vội vàng tắt máy.

Lê Trọng Mưu nghe tiếng tút, anh dừng một lát rồi mới ngẩng đầu nhìn Trương Mạn Dịch, cô ấy đã về phòng thay quần áo, cười với anh: “Eric, người đại diện mới call cho em, em có việc gấp, đi trước nhé.”

Lê Trọng Mưu liếc mắt một cái, ngón tay chần chừ trên các phím điện thoại. Anh nắm tay lại, đứng dậy, cầm áo khoác vắt trên lưng ghé: “Anh đưa em đi.”

Ở Hawaii, toàn bộ khung cảnh đẹp đẽ bày ra ngoài ban công, Ngô Đồng đón gió biển, mái tóc tung bay.

Điện thoại reo vang, cô không nhìn số, bắt máy luôn, giọng lạnh tanh: “Anh bận rộn thế thì đến đây làm gì. Chỉ còn hơn một tháng nữa, anh có thể cho tôi thêm thời gian ở cùng con mình được không?”

“Dì Đồng...”

“...”

“...”

“A, là Khả Khả à?”

Trương Hàn Khả thay mặt mẹ Trương chuyển lời tới, hỏi cô có muốn đi ăn thịt nướng cùng không, Ngô Đồng quay đầu hỏi Đồng Đồng, thằng bé đang dán mặt vào cửa kính thủy tinh, thấy cô thì cười híp hết mắt.

Cô trở vào phòng, Đồng Đồng hỏi luôn: “Ba nói gì với mẹ thế?”

Ngô Đồng tắt di động, bỏ vào túi xách, ôm Đồng Đồng tới phòng ngủ: “Khả Khả mời chúng ta ăn BBQ (thịt nướng), thay quần áo mau lên, đừng để cho họ phải đợi.”

Hôm trở về từ Hawaii, ở HongKong trời mưa to.

Ngoài sân bay, Ngô Đồng mang về rất nhiều đồ đặc, sản phẩm thủ công, san hô, vỏ sò, đặc sản... Chi thiếu mỗi tâm trạng tốt.

Ôi, “cảnh buồn người có vui đâu bao giờ”. Cô nghĩ thế.

Ngô Đồng đẩy hành lý tới cửa kiểm tra, Đồng Đồng ngồi trên xe đẩy, ngủ gà ngủ gật.

Thấy có người gọi cô, Ngô Đồng sững sốt. Cô đứng tại chỗ, người kia chủ động đến gần.

“Cô Trương?”

Trương Mạn Dịch nở nụ cười hoàn mĩ: “Tôi thay Eric tới đón Đồng Đồng, trùng hợp quá nhỉ.”

Ngô Đồng cười cười.

Nhà họ Trương bây giờ vẫn đang ở Hawaii nghỉ dưỡng, Ngô Đồng mang Đồng Đồng về trước, ngay cả Lê Trọng Mưu cũng không báo.

Lời nói của Trương Mạn Dịch lộ vẻ nôn nóng, kể cả Ngô Đồng có không chú ý, vẫn nhận ra điều gì đó kì lạ.

Ngô Đồng dặn tài xế đưa Đồng Đồng về Lê Trạch, cô nhìn theo chiếc xe rồi đi, mới quay lại theo Trương Mạn Dịch đến quán trà gần đó. Xuyên qua cửa sổ của quán, có thể thấy được đại sảnh của cả sân bay. Tấm thủy tinh bị nước mưa trút lên xóa xóa, lộ rõ vẻ ảm đạm, trong mắt Trương Mạn Dịch, cũng có vẻ ảm đạm như thế.

Nhân viên còn chưa kịp đưa nước đến, Trương Mạn Dịch đã mở miệng: “Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tôi sẽ không tìm cô.”

Trương Mạn Dịch nói xong, cô ấy cười chua chát.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Ngay đến một cô gái thông minh như cô ấy cũng không chịu nổi?

“Cô Trương có gì xin cứ nói thẳng.”

Từ trong thâm tâm, Ngô Đồng yêu thích cô ấy, thậm chí là hâm mộ.

Bất chấp mọi hậu quả chỉ để thấp từng một người đàn ông, có lẽ cần rất nhiều can đảm.

Đôi khi Ngô Đồng có cảm giác nhìn thấy trong Trương Mạn Dịch là chính cô của bảy năm về trước. Nhưng cô ấy mạnh mẽ hơn cô, hạnh phúc hơn cô – bởi cô ấy chiếm được anh, còn Ngô Đồng thất bại.

Trương Mạn Dịch dừng một lát, từ túi xách lấy ra một tập báo chí, đồ đầy mặt bàn.

Ngô Đồng cúi đầu nhìn thoáng qua.

Trong lúc cô đi chơi cùng con trai, Lê Trọng Mưu vờn ong bắt bướm với những ai, nhất định là chuyện này còn hay gấp trăm lần so với chuyện ở Hawaii – cô đoán được hết, tại sao lại phải nhìn cho kĩ?

“Ồ, vậy cô tìm nhầm người rồi. Hẳn là nên tìm người phụ nữ này mới đúng.”

Trương Mạn Dịch ủ rũ: “Nếu cô là tôi, cô sẽ làm thế nào?”

Đúng là tuổi trẻ, khi yêu một người, có thể dốc sức làm rất nhiều thứ vì người đó.

Chỉ là, cô ấy yêu một người đàn ông có con với một người phụ nữ khác.

Nếu là bảy năm trước, Ngô Đồng cũng làm được nhiều như thế. Hiện tại? Cô làm không nổi.

Trương Mạn Dịch chăm chú quan sát Ngô Đồng.

“Tôi không phải là cô, không thể thay cô quyết định.”

“Cô không cần tiền sao?”

“...”

Sự chần chừ của Ngô Đồng, Trương Mạn Dịch thu lại vào trong mắt.

Ngô Đồng nắm chặt một tờ báo, ngón tay dần trở nên trắng bệch, đột nhiên cô mất đi dũng khí nhìn thẳng vào Trương Mạn Dịch, cho nên Ngô Đồng chọn nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ.

“...Chỉ cần không ảnh hưởng đến Đồng Đồng, những chuyện khác với tôi đều chẳng là gì.” Dường như cô đang tự nói với chính mình.

Trương Mạn Dịch trầm mặc.

“Lệ Trọng Mưu ở ngoài nào loạn thế nào cũng sẽ không để cho thằng bé bị ảnh hưởng, ít ra thì trên phương diện này anh ta không tồi.”

Ngô Đồng nói nhẹ bằng.

Trương Mạn Dịch nghe xong suýt nữa thì bật cười.

Đúng là người phụ nữ đã có con, nói năng như thể mình là vợ cả vậy, nhắc đến người phụ nữ khác mà lộ rõ vẻ khinh thường...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27

Ngô Đồng không muốn đôi co cùng cô ấy nữa, đối mặt với một cô gái đôi mươi vẫn còn hùng hực khí thế bảo vệ tình yêu, cô chợt thấy hối hận vì lời nói hà khắc ban nãy.

Nhưng cô không thể an ủi cô ấy được, nghĩ nghĩ, cô nói: “Tháng sau tôi sẽ rời khỏi đây, ra đi vĩnh viễn, tôi chỉ hy vọng cô Trương... Hãy thay tôi chăm sóc Đồng Đồng.”

Lệ Trọng Mưu quyết định hợp tác cùng TC, công việc của anh càng ngày càng bận rộn, rất ít khi quay về Lệ Trạch.

Lúc Ngô Đồng dẫn Đồng Đồng về HongKong, anh không hay biết gì.

Haizzz, người phụ nữ này thật là, biết cuối tuần này anh đến Hawaii, cô liền lạng lẽ đưa con trai về đây. Không thêm nói với anh câu nào.

Bình thường người giúp việc ở Lệ Trạch 6 giờ bắt đầu làm việc, rửa xe, làm vườn, nấu bữa sáng... Bây giờ, không khí rất tươi mát, mặt trời mọc trên đỉnh núi là cảnh đẹp nhất, người giúp việc ở phòng bếp còn chưa chuẩn bị gì, Lệ Trọng Mưu đã về tới Lệ Trạch.

Lần đầu tiên...

Anh vừa về, A Hà vội vã làm bữa sáng. Anh dọn pha một cốc cà phê, một đêm không ngủ, anh muốn mình tỉnh táo lại. Giọng anh trầm thấp vang lên: “Hai người họ về nước, sao không ai báo cho tôi?”

Má Trần sùng sốt nãi mới trả lời: “Cô Ngô không cho chúng tôi nói.”

Từ khi nào người giúp việc bắt đầu nghe lời Ngô Đồng chứ?

Lệ Trọng Mưu chỉ cúi đầu uống cà phê, có điều tay anh dùng thêm chút chút lực, đặt chiếc cốc xuống đĩa vang lên tiếng “Leng keng!”

Má Trần chột dạ, đành hỏi thêm: “Bây giờ có nên gọi cậu chủ nhỏ với cô Ngô dậy không ạ?”

Lệ Trọng Mưu buông chén, đứng dậy: “Tôi đi.”

Lần thứ hai Lệ Trọng Mưu bước vào gian phòng này, anh nhẹ nhàng mở cửa. Cả hai đều đang ngủ, tư thế nằm cũng giống nhau như đúc. Dường như không điều gì chia rẽ được.

Trời đã sáng nhưng bị rèm cửa dày cộp che đi, không gian trong phòng mờ tối. Ánh đèn ngủ le lói chiếu lên đầu giường. Tia sáng vàng nhạt lưu luyến trên khuôn mặt dịu dàng của người phụ nữ.

Yên ắng lạ thường.

Tự nhiên, trái tim Lệ Trọng Mưu cảm thấy bình lặng.

Trong lúc ngủ, Đồng Đồng còn mút ngón tay, thỉnh thoảng chặc lưỡi rất đáng yêu. Còn Ngô Đồng mặc váy ngủ bằng lụa, vạt áo cuốn lên tận lưng, lộ bụng ra ngoài. Khi ngủ, thẳng bé chui trong ngực cô cựa quậy khiến cô áo hạ xuống thấp, xuân quang ẩn hiện, dường như có thể thấy được cả da thịt. Chiếc chăn đơn tối màu làm tôn lên làn da trắng nõn.

Lệ Trọng Mưu im lặng, kéo góc chăn.

Cô xoay người, áo lụa tuột xuống, gần nửa ngực lộ ra ngoài.

Rất đẹp, châu tròn ngọc sáng...

Chiếc eo thon gọn tinh tế, chia ra hai phần cơ thể đối lập.

Sự xa lạ này... Không, cũng không hẳn là quá xa lạ.

Anh đắm chiêu, nhũu chặt mi.

Chiếc chăn rơi xuống, Lệ Trọng Mưu giật mình, góc chăn bị Ngô Đồng nắm lên.

Đầu ngón tay lạnh lẽo trượt qua làn da trơn bóng.

Không khí bỗng trầm xuống, Ngô Đồng lẩm bẩm: “Đồng Đồng, nằm yên nào...”

Cô trở mình, bàn tay của Lệ Trọng Mưu bị Ngô Đồng nắm lấy.

Cảm giác mềm mại lan khắp thân thể anh. Gương mặt của cô, hơi thở của cô, giờ phút này, tất cả đều hiển hiện ngay trước mặt. Nhan sắc cô thực sự rất trẻ, mái tóc dài dất sau vành tai, da vùng thái dương gần như trong suốt, mạch máu xanh nổi lên rõ rệt.

Da thẳng bé giống mẹ, trắng ngần như sữa. Lệ Trọng Mưu chống trên người cô, bất tri bất giác, khoảng cách giữa hai người từng chút từng chút giảm bớt.

Lệ Trọng Mưu phản ứng lại, ý thức được mình đang cúi người đến gần cô. Nhưng ngay sau đó thần trí anh lại bị bắt lấy, cúi người càng thấp.

Từ lúc nào anh bắt đầu mơ ước đôi môi cô?

Lệ Trọng Mưu trầm ngâm, nhưng vẫn không ngăn cản được hành động của mình, mắt thấy sắp chạm đến ——

Đồng Đồng lật người trên tay mẹ.

Ngô Đồng nháy mắt, chậm rãi mở rèm mi.

Gần bao nhiêu? 1 cm? 0. 1 cm?

Đôi mắt nhấp nhem tràn đầy kinh ngạc, Ngô Đồng nhìn khuôn mặt trước sau như một luôn anh tuấn lãnh đạm ——

Lệ Trọng Mưu thấy cô định cô hét lên, không khỏi phiền lòng, lấy tay bịt miệng cô, âm thanh cực thấp: “Đừng đánh thức thẳng bé.”

Ngô Đồng cuống quýt đẩy tay anh ra, cổ áo bị Đồng Đồng nắm chặt trượt xuống, như sắp sửa lộ ra đường cong trên ngực, cô nhìn anh chằm chằm,

không dám lên tiếng. Cô sợ anh đến gần, sợ nhất cử nhất động của anh.

Ánh mắt Lê Trọng Mưu dán chặt lên cổ cô, ánh mắt mờ mịt, Ngô Đồng bị anh nhìn chăm chú, cô không thờ nổi. Thần trí bởi đang hoảng sợ mà quên mất phải kháng cự, con người anh co rút, tim Ngô Đồng cũng co rút theo.

Cuối cùng, anh duỗi tay giúp cô kéo quai áo. Bàn tay dùng trên vai cô, không bỏ xuống.

Trong mắt cô, là lên án? Là dụ dỗ? Anh không phân biệt được.

Tay anh, buông ra ư? Anh không muốn.

Ánh mắt Lê Trọng Mưu xẹt qua: cô đang chau mày, cắn môi, tay nắm chặt.

Hình như anh thấy được hình ảnh của người phụ nữ đề nặng ngòi bút lên trang nhật kí: Lê Trọng Mưu, tôi hận anh...

Cố Tư Kỳ từng nói: cô ấy kiên trì yêu một người rất nhiều năm, nhưng cô ấy cảm thấy đó là sai lầm...

Từ rất nhiều ngày rồi, câu nói đó vẫn luôn vang vọng bên tai anh, không cách nào khiến nó biến mất được.

Hiện tại anh mới tỉnh ngộ, anh trong mắt cô chỉ có căm hận, chưa bao giờ dùng lại.

Ví dụ như lúc này.

Sự căm hận của cô và nỗi bất lực đều hiện hết lên mặt, về trang nhà khi ngủ ban này biến mất, bỗng anh thấy hơi buồn cười.

Giờ thì anh hiểu việc mất khống chế kia từ đâu mà tới, nhưng chỉ giây lát sau, anh lại lâm vào mê man.

Khoảng cách có mỗi một cm, Lê Trọng Mưu đưa tay kéo đầu cô, cúi xuống hôn Ngô Đồng.

Anh mặc kệ lí trí, để cho bản năng xâm chiếm.

Bị người ta bắt ngờ hôn, thần trí Ngô Đồng sợ đến mức đơ cả người, đầu cô kêu “Oang – ” một tiếng.

Mắt thấy anh kẻ sát, tay cô đẩy vai anh, nhưng chút kháng cự ấy lại bị anh ép sát vào trong ngực. Một tay anh nâng thất lưng cô, tay kia cầm chặt hai cổ tay. Kéo gần khoảng cách.

Chiếc lưỡi mềm mại tiến vào khoang miệng Ngô Đồng, trong phút chốc, mọi chuyện liên quan đến cô đều không còn là gì với anh. Khoảnh khắc này, Lê Trọng Mưu chỉ biết đến đôi môi ẩm áp của cô.

Đầu óc anh nóng dần lên.

Ngô Đồng kinh hoàng, lồng ngực phập phồng, cô dồn sức đẩy anh ra. Đột nhiên, phía bên kia giường cựa quậy. Đồng Đồng vẫn đang ngủ ở đó!!!

Thằng bé lộ khuôn mặt nhỏ nhắn, giống cha y như đúc.

Hơi lạnh từ cánh môi anh áp lên cô, đầu lưỡi vô cùng nóng bỏng chà xát. Sự xa lạ quen thuộc này...

Anh đang đoạt lấy ư?

Ánh mắt hỗn loạn, sợi tóc lòa xòa trên trán được anh vén lên – lúc này, Ngô Đồng mới nhận ra, anh đã buông cô từ lúc nào.

Lê Trọng Mưu nâng đầu cô, nhìn thẳng vào đôi mắt ấy. Rất lâu, hai chóp mũi chạm vào nhau.

Anh ép cô chặt hơn, bàn tay ấn lên bộ ngực mềm mại...

Ngô Đồng chết lặng vì đau đớn, tâm trí cô hiểu rõ, anh không phải cho cô sự dịu dàng đáng có, mà trải qua nỗi sợ vừa rồi, cô cảm thấy nhục nhã.

Lúc cô nhìn anh, là mờ mịt. Hoặc nói đúng ra là chẳng có gì, ánh mắt của cô trống rỗng. Ít nhất, khi đối mặt với anh, cô chỉ có thế.

Thả lỏng cổ tay Ngô Đồng, Lê Trọng Mưu ôm lấy cô, đầu lưỡi vẫn vương hương vị ngọt ngào. Ánh đèn yếu ớt chiếu lên gương mặt không có chút huyết sắc của cô. Nhưng nó lại khiến tim anh rung động.

Đặt một nụ hôn lên trán, anh cúi đầu tiếp tục hôn. Cái cảm giác được nhắm nháp này quả thực rất tuyệt vời. Gắn sát nhau, hơi thở cô phảng phất trên mặt anh, cánh môi như hai viên đá quý... Bất chợt, Lê Trọng Mưu đau nhói.

Ngô Đồng dùng sức cắn môi anh, mùi máu tươi xộc thẳng lên mũi. Lê Trọng Mưu đau đớn nghiêng đầu, thấy mình chuẩn bị ăn một bạt tai, anh dựa theo bản năng đưa tay về phía trước nắm lấy cổ tay Ngô Đồng.

Thân thể cô mất thăng bằng ngã về sau, gáy đập trúng thành giường.

“Cốp –“, tiếng động đập vào tai Lê Trọng Mưu.

Người thực sự tỉnh lại không chỉ có mình anh, còn có cả bạn nhỏ Đồng Đồng. Mọi chuyện đang xảy ra trước mắt thằng bé bỗng trở thành một trò khôi hài. Đồng Đồng bị đánh thức, vừa mở mắt đã bị Lê Trọng Mưu bế lên. Thằng bé còn chưa tỉnh hẳn, cảm đặt trên vai anh, dụi dụi mắt, quay đầu nhìn thấy Ngô Đồng ngồi trên giường mặt trắng bệch.

Tình hình không ổn lắm, chẳng ai muốn để thằng bé biết chuyện đang xảy ra, Lê Trọng Mưu ấn đầu con vào vai mình, nói: “Đồng Đồng, đi đánh răng đi con, đợi lát nữa xuống lầu ăn sáng.”

Anh giao thằng bé cho quần gia, lại trở vào phòng. Vừa khéo, váy ngủ của Ngô Đồng mới kéo xuống, thân thể lộ rõ không sót gì.

Nhận thấy mình không thể nào thoát khỏi tầm mắt anh, Ngô Đồng dè dặt khát vọng quát thẳng vào mặt anh, cô dùng tốc độ nhanh nhất thay quần áo, sau đó xoay người: “Lê Trọng Mưu, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Lê Trọng Mưu nhíu mi, không trả lời.

Rốt cuộc anh muốn thế nào?

Chính anh cũng không biết.

Ánh mắt anh nhìn cô lạnh lùng, Ngô Đồng mệt mỏi quá rồi. Sao anh có thể bình tĩnh đến thế? Sao anh...

Hay anh lại muốn đùa bốn trái tim cô? Anh không chịu buông tha cô thật sao?

Hay anh lại xem cô như loại phụ nữ đó? Loại phụ nữ trước kia anh vẫn đánh giá cô: cố tình dụ dỗ anh?

Nụ hôn lạnh lạnh trên trán vừa nẩy cô không quên được, mà anh cũng chẳng thêm giải thích lấy nửa câu.

Anh không nói gì, muốn bức cô phát điên hay sao?

Cô không phải là đối thủ của anh ư?

Ngay đến Trương Mạn Dịch còn không thoát được khỏi anh, cô... Cô không thể dây dưa với anh thêm nữa.

Hành lí hôm qua vừa được dỡ ra bị Ngô Đồng thu vào, cô vội nhét quần áo vào vali. “Tôi phải về công ty.”

Lê Trọng Mưu thấy cô bối rối sắp xếp đồ đạc, anh trầm mặc.

“Công việc của anh bận như thế, lại thường không ở Lê Trạch, chỉ còn một tháng, cho Đồng Đồng về nhà với tôi, để tôi chăm sóc nó.”

Nhắc tới con trai, cuối cùng anh cũng mở miệng, mỗi hai chữ ngăn ngừ: “Không được.”

Cô sợ nhất là gương mặt lạnh lùng khi cự tuyệt người khác của anh, không để cho bất kì ai một con đường sống.

“Vậy, anh muốn thế nào? Làm sao tôi mới có thể ở cùng con? Hay là phải trở thành trò tiêu khiển cho anh? Ở trên giường?”

Trong khoảnh khắc mắt anh lạnh hẳn, không khí bức bách ập thẳng vào Ngô Đồng, khiến động tác của cô dừng lại.

Tại sao cô phải sợ anh? Hộp đồng giấy trắng mực đen cũng kí rồi. “Ba tháng” – sau đó là khoảng thời gian “thăm hỏi định kì”. Ngô Đồng tự an ủi tâm trạng lộn xộn của mình, tiếp tục thu thập hành lí.

Bỗng Lê Trọng Mưu túm chặt mớ quần áo trong tay cô ném sang bên cạnh, sau đó nắm lấy cánh tay Ngô Đồng, nhìn chăm chăm cô từ trên cao xuống: “Cô vứt tôi đi đâu?”

Vấn đề này mà còn phải hỏi cô sao? Ngô Đồng bật cười: “Anh coi người khác là gái bán hoa, vậy thì cũng đừng trách người ta coi anh là khách làng chơi!”

Chắc là do kinh ngạc quá mức, Lê Trọng Mưu đột nhiên buông lỏng tay.

Đuôi lông mày anh nâng cao – dấu hiệu có bão đang đến! Ngô Đồng không phát hiện ra điều này, cô rút tay về, không nói gì, tiếng chốt khóa va li kêu “lách cách”.

Lê Trọng Mưu lại bước tới ôm chặt lấy Ngô Đồng, áp người vào lưng cô, hai tay đặt bên hông cô, dùng sức ấn mạnh xuống.

“Khách làng chơi phải không? Được! Tốt lắm!”

Anh gần ra từng chữ.

Tập âm xung quanh tan biến, Lê Trọng Mưu hôn Ngô Đồng, thân hình cao lớn đè lên người cô. Khuôn mặt anh dần bao phủ tầm mắt cô, kẹp chặt cô trong ngực mình.

Chiếc áo mới mặc xong bị anh xé ra, ném thẳng xuống dưới giường, cũng ném luôn thanh âm của ai đó. Tiếp tục xé rách nội y, bầu ngực trắng nõn hiện lên trước mắt, anh vùi đầu cảm nhận sự mềm mại nguyên thủy nhất. Chiếc giường hỗn độn bị lún ở giữa, anh luồn tay qua sườn Ngô Đồng, miệng anh ngăn dòng nước mắt đang tuôn dài.

Tay anh ép lên bộ ngực đầy đặn.

Ngô Đồng thét lên chói tai, vừa đá vừa đạp. “Buông ra!!!” Lê Trọng Mưu bỏ ngoài tai, cứ đoạt lấy, cơ thể mềm nhũn trong ngực anh vừa phẫn nộ, vừa bị bản năng thiêu đốt, lí trí chột hóa tro tàn.

Lại một lần gần gũi, nhìn làn da trắng nõn ẩn hiện mạch máu xanh lam, môi anh tìm kiếm đến chỗ non mịn nhất, đặt một dấu hôn sâu như thể muốn xuyên qua nó hút lấy dòng máu ấm nóng.

Âm thanh của Ngô Đồng bị hòa tan vào không khí, không tìm được ở đâu.

Anh càng không nghe thấy.

Lê Trọng Mưu không dừng lại, tấn công xuống dưới đôi chân khép chặt.

Chỉ cần một bàn tay anh đã cố định được hai cổ tay Ngô Đồng, bắt chúng lên trên đỉnh đầu cô. Đang lúc anh chuẩn bị nắm lấy tay cô, một bàn tay của Ngô Đồng thoát được. Cuối cùng cái tát này cũng dừng lại được trên khuôn mặt anh.

“Bốp — ” Tiếng kêu giòn tan.

Động tác của Lê Trọng Mưu khựng lại, Ngô Đồng cuồng quýt đứng dậy. Quần áo chưa kịp cài nên tuột xuống. Mũi chân cô chưa chạm đất đã bị anh kéo trở lại giường.

Tay anh lần dọc theo gáy cô bắt đầu vuốt ve, cảm giác thiêu đốt... răng nanh anh cắn lên đầu vai cô, giống như sắp sửa xuyên qua làn da vậy.

Cô bất động. Không phản kháng nữa, không còn chút sức sống. Ngô Đồng mở to mắt, không biết phải miêu tả thế nào —

Lúc Lê Trọng Mưu ngẩng đầu thì bắt gặp cảnh tượng này —

Không chỉ có cảm xúc của anh nguội đi, mà tâm anh cũng vậy.

Dù cơ thể đang kêu gào giải thoát, nhưng tim anh lạnh quá.

Vì sao?

Lê Trọng Mưu buông Ngô Đồng. Đôi mắt anh đỏ rực, nhìn những dấu hôn mảnh liệt anh khảm lại trên da thịt cô và bộ quần áo bị anh xé nát. Anh cúi đầu, không đành lòng nhìn nữa. Thấy va li nằm chổng chơ trên mặt đất lẫn trong đồng quần áo, anh nói: “Tôi cho cô 5 phút thu dọn, rời khỏi đây ngay.”

Kết thúc công việc, Hương Tá cùng với anh bạn chí cốt tận hưởng ‘happy hour’. (thời gian vui vẻ)

Buổi đêm ở Lounge Bar* của Lan Quế Phụng càng ngày càng náo nhiệt.

Dựa vào quầy rượu, Hương Tá ngồi cùng mấy nữ viên chức, tuần nam nữ ghé tai nhau nói chuyện. Đúng là rất vui vẻ.

Ánh đèn tỏa ra mờ mờ tối.

Đang lúc tâm trạng tốt, Hương Tá kể tai cô nàng thì thầm cho đến khi cô gái đó cũng bật cười. Anh cười khẩy, ngẫu nhiên ngẩng đầu thì thấy cánh cửa cách đó không xa bị đẩy ra.

Một người phụ nữ cao gầy bước vào.

Vừa khéo...

Ngô Đồng mới đến đã bị một bàn tay vươn tới, chai bia lạnh toát giọt ra trước mặt. Quay đầu xem, Hường Tá cười ha ha, đôi mắt đào hoa cong vút: “Khéo ghê nhỉ...”

Không đợi Ngô Đồng trả lời, anh ngồi luôn vào ghế đối diện.

Hường Tá giật mình phát hiện, gặp được cô, anh thấy tâm tình mình tốt hơn nhiều lắm. Nét cười tươi rói không dấu đi đâu được, anh nhanh chóng điều chỉnh, phô ra nụ cười hoàn mỹ nhất: “Hơn hai tháng không gặp, em đi đâu thế?”

Xem ra tinh thần cô không tệ lắm thì phải: “Đưa con đi Hawaii chơi.”

Ánh nắng ở Hawaii gắt như thế mà không thấy làm da cô rám đi chút nào, “Nghỉ phép cả hai tháng à?”

Hình như đúng là tâm trạng cô tốt thật, Hường Tá âm thầm kinh ngạc.

Cứ coi như bạn cũ gặp nhau, Ngô Đồng kể: “Trước đó là dưỡng thương.” Cô chỉ chỉ chân mình, “Chỗ này – bó bột 20 ngày đấy.”

Anh đánh mắt xuống dưới xem chân cô thật, hơi bất ngờ, vậy cô hôm nay hơi ngắn, khác với tác phong bình thường. Còn lại, anh không thấy khác biệt mấy.

“Khoảng thời gian lúc đó trên mọi tờ báo đều là tin tức của em đấy.”

“...Ồ, thế sao?” Cô ngửa đầu uống một ngụm bia, không yên lòng, “Tôi thì chỉ biết mấy tờ báo gần đây toàn đưa tin xấu của Lê Trọng Mưu thôi.”

Hường Tá thấy cô tỏ vẻ bất cần, anh có cảm giác kì lạ, nhưng lạ ở chỗ nào? Không nói rõ được, anh cố ý hỏi: “Chuyện người nhà của em giải quyết xong chưa?”

Tự nhiên giọng anh nghe hơi thân thiết quá mức thì phải. Vốn định tán gẫu thêm một chút, Hường Tá bất đắc dĩ lắc lắc đầu. Haizzz, quá khứ oanh liệt của anh nay còn đâu?

“Khi nào em về Nam Kinh? Cầm trong tay cọc tiền phụng dưỡng, lại một thêm doanh nghiệp của Lê thị, về đó tha hồ mà tung hoành nhá.”

Ngô Đồng cười cười, gọi thêm bia, vỏ chai lạnh ngắt xuyên thấu vào tay. Cô mặc không nhiều lắm, bên trong là áo quây, trên vai khoác tấm khăn choàng nhỏ. Hơi lạnh, nụ cười của cô không lộ ra bất kì điều gì: “Cuối cùng anh cũng biết tôi là loại phụ nữ rắn rết rồi sao?”

Ánh mắt cô mơ hồ, Hường Tá không muốn tiếp tục đề tài này, anh thấp giọng: “Tôi hay nói đùa, đừng để ý.”

Âm thanh cô đầy vẻ tâm sự: “Nếu thế thì tốt, nhưng mà thật ra, tôi đem hành lí đến nhà họ Lê ở rồi.”

Hường Tá sững sờ với đáp án của cô. Sau đó thấy cô cười: “Tôi cũng hay nói đùa mà.”

“...Em thay đổi.”

Thật sao? Ngô Đồng lắc đầu, cô nghĩ nghĩ. “Tôi không thay đổi, tôi rất tỉnh táo.”

Hường Tá ngắt nghĩ: “Thâm thúy quá nhỉ.”

Cô hất mái tóc dài, cười yếu ớt, nghiêng đầu nhìn cửa quán bar. Hường Tá nhìn theo, một người đàn ông tóc vàng mắt xanh tiến vào, hướng cô chào.

“Người tôi đợi tới rồi, lần sau nói chuyện nhé.”

Để lại Hường Tá ngồi đó, nhìn mặt bàn ngổn ngang chai lọ, trên vành chai dường như còn lưu lại dấu son của cô. Lại ngẩng đầu nhưng không thấy bóng dáng cô đâu nữa. Anh chợt thấy mình cô quạnh.

Josef là người Anh, Ngô Đồng từng tiếp đón anh ta. Gần đây anh ta muốn mở rộng nghiệp vụ, Ngô Đồng muốn giới thiệu anh ta với Ngô Vũ.

Bên trong Lounge Bar cũng coi như thanh tĩnh, uống rượu vang đàm đạo, chẳng mấy chốc Josef đã chệnh choáng. Khoảng cách giữa hai người dần gần lại, Ngô Đồng lặng lẽ lùi về sau, bảo anh ta cô phải về.

Lúc còn làm việc ở TC, mọi người đều biết Josef rất để ý cô. Nhưng theo phong cách của người Anh, họ sẽ luôn giữ phong độ với người phụ nữ họ thích, không cưỡng ép, không vượt quá giới hạn. Đối diện với sự tôn trọng đó, không có bất kì người phụ nữ nào nhẫn tâm nói thẳng lời từ chối.

Anh ta khoác khăn choàng cho cô, ngỡ ý muốn đưa cô về nhà.

Bên ngoài quán bar bày hàng loạt loại xe sang trọng, xe dừng cách đây khá xa.

Có đôi khi xe hơi với đàn ông rất giống nhau, cái xe Toyota kia suýt hại chết cô hai lần, nhưng cô vẫn thích nó, vẫn lưu luyến nó. Có lẽ, nên đổi xe mới thôi.

Lúc bước xuống bậc cửa, giày cao gót tẹo sang một bên, Ngô Đồng ngã vào lồng ngực Josef.

“Ngày kia anh phải đi rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29

Vị khách người Anh này say rồi.

Ngô Đồng nghe được câu nói đó thì giật mình.

Không phải cô sợ những lời như thế, cái cô lo sợ chính là sau khi anh ta nói, chỉ trong một giây ngắn ngủi, cô đã nghĩ có nên tiến tới với anh ta hay không...

Chẳng lẽ cô cũng đã say?

Ngô Đồng cười một cái, muốn đẩy anh ta ra nhưng bị cản lại. Bàn tay anh ta nắm chặt thắt lưng cô. Ngô Đồng mỉm cười nói xin lỗi, Josef buông lỏng tay nhưng vẫn không để cô thoát khỏi thân hình cao lớn.

Đột nhiên –

“Em yêu, chờ anh lâu chưa?”

Sau tiếng nói ấy, người ôm Ngô Đồng trong lòng đã đổi thành một người khác.

Cô ngẩng đầu nhìn, hóa ra là Hường Tá. Anh cúi đầu hôn lên thái dương cô, dịu dàng hỏi: “Em yêu, vị này là ai thế?”

Ngô Đồng đoán chắc đại luật sư lại muốn diễn trò, cô cũng xuôi theo anh vậy. “Sao anh tới đây? Em quên mất, giới thiệu với anh, vị này là Josef”. Sau đó cô vui sâu vào lòng Hường Tá, tay đặt trên ngực anh, “Anh ấy là Mark.”

Josef có vẻ xấu hổ, Hường Tá bồi thêm một câu: “Tôi là bạn trai Ngô Đồng.”

Hai người tình từ dán chặt lấy nhau, đi qua trước mặt Josef. Tới góc phòng mới tách ra.

“Cảm ơn anh.”

Hường Tá từ chối trả lời, anh nói: “Muốn uống nữa không?”

Cô suy nghĩ một chút: “Anh mời tôi à?”

“Không thành vấn đề.”

“Vậy thì đi thôi.”

Cô đi trước, Hường Tá trầm tư theo phía sau. Anh dè nén nổi khao khát đi đến bên cạnh cô.

Rất cuộc cô có thể uống thêm bao nhiêu chai?

Rất cuộc bao giờ cô mới bỏ xuống được đáng vờ như mạnh mẽ?

Nhìn cô ôm chai rượu không buông tay, Hường Tá hiểu được, khi thanh tỉnh cô lẽ cô đã phải đeo lên chiếc mặt nạ quá tinh xảo, so với trước kia càng ngày càng khó phát hiện.

Cũng khó trách cô thấy mệt mỏi, sống giả tạo như thế có thể không cực khổ hay sao?

Cô không đến mức say khướt, cầm đặt ở trên quầy bar, ánh mắt trông ngóng bartender mang đến chén rượu tiếp theo.

Nhân viên pha chế rượu vừa đưa tới, Hường Tá vội đoạt lấy uống cạn, yếu hèn bồng rớt. Anh muốn kéo cô xuống khỏi chiếc ghế cao, “Em say rồi.”

Nhìn cô giống ma men lắm à? Cô say ư?

Cô hất tay anh: “Tôi không say...”

Hường Tá nhìn cô mặt đỏ bừng bừng, không thể tin lời cô được. Đến tuần rượu thứ ba, rốt cuộc anh hiểu, cô vừa nãy thật sự không say.

Mà cô hiện tại, thật sự say .

“Anh nói xem, Lê Trọng Mưu rốt cuộc là... Là người như thế nào? Anh ấy cướp con trai của người ta, hại người ta trở mặt với gia đình, còn... Một lần lại một lần chạm vào trái tim người ta. Lúc vui vẻ thì đùa vui, thân cận, lúc không vui thì ném người ta đến tận xó xỉnh nào. Một người như anh ấy... Nên hận bao nhiêu...”

Đùa vui?

Thân cận?

Ài?

Lê Trọng Mưu?

Hường Tá suy nghĩ rất lâu, tự nhiên anh uống chén rượu của cô, đầu óc hơi hỗn độn. Anh bỏ xuống dáng vẻ của mọi ngày, khuôn mặt lạnh lẽo không bộc lộ chút cảm xúc. Ngón tay anh nhẹ nhàng sờ trán cánh tay Ngô Đồng: “Em thì sao, em là người như thế nào? Anh ta thích kiểu phụ nữ thông minh, hiểu chuyện, em hình như... Không phù hợp.”

Ngô Đồng im lặng rất lâu. Mặt cô bị mái tóc dài che khuất, Hường Tá không tự chủ được giơ tay, đem tóc mai dặt sau vành tai cô. Anh muốn nhìn vào đôi mắt ấy.

Anh tay rất lạnh, mặt cô nóng hổi. Cô không thêm đề ý, kéo tay anh đem dưới mặt mình.

Cô nhìn anh, ánh mắt mông lung: “Tôi đang... Đang thử làm cho mình trở thành người phụ nữ thông minh.”

Ngô Đồng uống say liền bắt đầu căn nhắc liên thiên một số chuyện, Hường Tá nghe câu được câu chẳng. Cô giống đang nói một mình, nhưng thích hỏi vu vơ: “Anh biết không?” làm câu mở đầu, Hường Tá nghe cô kể chuyện thời học sinh, chuyện khi Đồng Đồng còn bé.

Trong lòng cô chùng chát bao nhiêu tâm sự? Có mệt lắm không?

Hường Tá mơ màng, giọng nói cô hơi nhỏ. Anh phải nghe rất chăm chú, lúc vui vẻ thì cô cười khanh khách, vẩy vẩy tay, tỏ ý bảo anh ghé đến gần. Thấy anh hành động chậm chạp, không động đậy, cô sát gần tới kéo tai anh.

Hường Tá vuốt ve tay cô đang kéo vành tai mình, nắm tay của cô cố định lại: “Em bao nhiêu tuổi rồi hả?”

Không ngờ anh lại hỏi vấn đề này, Ngô Đồng trầm mặc suy xét: “2——7——”

“Anh tưởng em chỉ có 2 hay 7 tuổi thôi chứ.”

Cuối cùng cô say đến suýt nữa từ cao ghế cao ngã xuống. Hường Tá ôm cô chuyển đến sofa thấp hơn, mắt thấy cô lại chuẩn bị té xuống, anh nhanh nhẹn đỡ, thân thể cô nhũn ra, ngủ luôn trên đùi anh.

Ôn hương nhuyễn ngọc, Hường Tá cảm thấy mình say rồi.

Anh đặt tay lên trán cô, đầu ngón tay vuốt nhẹ môi cô, ngón trỏ dừng trên cánh môi mềm mại khẽ mím lại.

Cô ở trong ngực anh nói rất nhiều rất nhiều, kể câu chuyện của một đứa bé:

Lần đầu tiên nó khóc...

Lần đầu tiên nó cười...

Lần đầu tiên nó gọi mẹ...

Lần đầu tiên nó nghiêng nghiêng ngã ngã chạy vào trong ngực cô...

Lần đầu tiên nó thi thuyết trình...

Bị người ta mắng là con không cha, lần đầu tiên nó trốn đi khóc một mình...

Lần đầu tiên nó đánh nhau...

Cô chịu một cái tát, nó cầu xin: Ông ngoại, đừng đánh mẹ con... nó chạy lại, nâng mặt cô lên, nước nớc: Mẹ ơi, đừng khóc...

...

...

Tiếp sau là câu chuyện về một người đàn ông khác:

“Anh biết không? Năm thứ hai đại học, ở học viện, chúng tôi nằm trong những học sinh hàng đầu được cử đi Đức huấn luyện...”

Cô gối lên chân anh nấc nghẹn, Hường Tá vỗ vỗ lưng giúp cô thuận khí, cô vừa trở lại bình thường, lại nhẹ nhàng nói tiếp:

“Chúng tôi ở nơi đó, cùng một đám học sinh Nhật Bản phân vào một tổ, thầy giáo thi thiên vị, chưa bao giờ giúp chúng tôi, ông ta còn luôn nói kinh tế Hongkong không phát lên được, không biết tự bồi dưỡng nhân tài của mình...”

“Mấy cô gái chúng tôi đều không biết cãi lại thế nào, bạn học cùng tổ giải vây cho chúng tôi, cô ấy tức không chịu được, trực tiếp hỏi thầy giáo: Ông có biết Eric Li không?”

“Những người Nhật Bản kia liền câm như hến...”

“Thầy giáo vừa nghe được cái tên này, mặt biến sắc luôn, tôi về tra Google mới biết được anh ấy hóa ra... có danh tiếng lẫy lừng đến thế...”

Hường Tá nghĩ ngợi một lúc, 9 năm trước...

Lâu thế rồi...

Nhưng anh vẫn nhớ rõ mồn một.

9 năm trước, Lê Trọng Mưu một năm ở phố Wall bộc lộ tài năng, cùng năm đó, các nhà kinh tế học toàn cầu phải giật mình, phát hiện ra người thanh niên Trung Quốc 22 tuổi này vừa tàn khốc, vừa quả quyết trong kinh doanh, thấy được người Trung Quốc lợi hại thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

7 năm trước, người đàn ông này lợi dụng tay của anh, đánh đổ cha anh...

Hường Tá lắc lắc đầu, kéo về dòng suy nghĩ bay xa, lúc này anh đã bỏ sót phần lớn nội dung cô nói, cuối cùng chỉ nghe được cô thì thào: “Anh ấy còn cứu tôi, nhưng anh ấy... Ha ha, anh ấy không nhớ được...”

Hường Tá văng hết cả đầu, không hiểu sao anh bức bối, chắc là do rượu ban nãy, cổ tình say nhưng không đủ, kết quả là lý trí đánh không thắng, nhưng cũng không mất hẳn.

Cô chưa phát giác ra, bởi vì, cô đã sớm không còn thanh tỉnh. Sớm từ lúc nào? Rất sớm, rất sớm.

“Anh biết không? ...”

Anh nhìn nhan sắc mờ mờ sau ánh đèn, đôi mắt sáng lấp lánh.

Nhưng trong mắt cô là ai thế?

Anh thẳng thừng: “Đừng nói nữa.”

Nhiu mi, anh cúi đầu: “Đồ ngốc, ngưỡng mộ mà là tình yêu sao?”

Môi của anh cọ vào môi cô. Hôn cô, miệng mở khớp hàm của cô, đầu lưỡi anh thăm dò. Anh ở trong miệng cô tìm kiếm, không thềm để tâm cái khác.

Cô tròn tròn mắt, anh cũng tròn tròn mắt, nhìn sâu vào đôi mắt long lanh. Hướng Tả nhìn thấy chính mình.

Anh thấy chính mình trầm luân trong ấy.

Buổi chiều, Lê Trọng Mưu trở lại đại trạch, người giúp việc nói với anh: “Cậu chủ, cô Trương chờ cậu ở thư phòng.”

Anh gạt đầu, không đến thư phòng mà đi xem Đồng Đồng trước.

Điện thoại bên New York đột nhiên báo mẹ anh muốn gặp cháu đích tôn, đúng lúc Đồng Đồng mới từ Hawaii về, Lê Trọng Mưu liền đồng ý. mấy hôm nay thằng bé ở lại Lê trạch, mỗi ngày Ngô Đồng trở về thăm con một lần. Tạm thời thằng bé chưa phát hiện điều gì khác thường. Vậy là chỉ trong tháng này, có thể nói Đồng Đồng sắp đi du lịch nửa vòng trái đất rồi. Mới quay về từ Hawaii lại chuẩn bị đi New York.

Hành lý Đồng Đồng thu thập xong, thằng bé vẫn không quên hỏi: Sao hôm nay không thấy mẹ đến? Mẹ không đi New York với ba con mình à?

Mới một ngày cô chưa đến, thằng bé đã bắt đầu nhớ cô.

“Gần đây mẹ con rất bận.”

“Mẹ bận gì thế ạ? Sao mẹ không nói với con.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đồng Đồng tràn ngập thất vọng.

Ánh mắt nó vốn nên vui vẻ khi có đồ chơi, được sống trong phòng ốc rộng rãi chứ không phải buồn bã thế này. Lê Trọng Mưu không dám nhìn thẳng vào mắt con trai.

Quá giống, đôi mắt này, cùng đôi mắt cô...

Anh suy nghĩ một chút, trả lời: “Vậy ba giúp con hỏi mẹ, xem mẹ có muốn đi New York với chúng ta không.”

Khuôn mặt ủ rũ của thằng bé miễn cưỡng cười, nhanh nhẩu gạt gạt đầu. Lúc Lê Trọng Mưu ra ngoài, Đồng Đồng còn nhắc nhở anh: “Ba đừng có quên hỏi mẹ đấy nhé.”

Lê Trọng Mưu đóng cửa, dựa trên ván cửa nặng nề thở dài.

Trương Mạn Dịch đợi rất lâu mới gặp được Lê Trọng Mưu.

“Sao em lại tới?” Giọng nói của anh nhạt thếch.

Trương Mạn Dịch tiến lên, chạm vào thái dương anh, “Lúc này em hỏi người giúp việc, bọn họ nói hôm nay anh không đến công ty, ở thư phòng cả ngày, nửa giờ trước mới ra ngoài.”

“...”

“Anh có... Tâm sự?”

“...”

“Sáng nay hành lý của cô Ngô đều đem hết đi rồi chứ?”

Hỏi câu này, Trương Mạn Dịch tự thấy khinh bỉ chính mình.

Lê Trọng Mưu vẫn không trả lời vấn đề nào. Anh ngồi xuống bàn làm việc, cúi đầu đọc báo cáo.

Đúng vậy, làm sao có khả năng anh sẽ nói cho cô biết anh đang nghĩ gì? Cho nên cô luôn phải suy đoán, lần này cô đoán, anh khác thường là vì người phụ nữ kia.

Anh tự nhốt mình ở thư phòng cả ngày, cũng vì cô ta đã rời khỏi đây.

Cô hạ quyết định, chuyển qua anh vai, nhìn thẳng: “Eric, anh không biết đâu, mấy ngày nay, em nhớ anh nhiều thế nào...”

Trương Mạn Dịch vội vã hôn anh, Lê Trọng Mưu không chút hứng thú, cô không được đáp lại, nỗi lo sợ khiến cô dốc toàn lực ôm lấy anh, từ trên môi dôi đi, hôn yết hầu của anh rồi tiếp tục hướng phía dưới.

Khỏi mào đục vọng của một người đàn ông khó khăn thế nào, rồi lại dễ dàng ra sao, anh có thể cho phép chính anh mất đi thế chủ động ư?

Cả hai người ngã vào sô pha, môi lưỡi dây dưa, đột nhiên anh đè cô xuống. Một tay bắt lấy hai cổ tay cô, kéo lên đỉnh đầu. Anh xem ánh mắt của cô, cẩn thận, rõ ràng, như là muốn tìm ra cái gì...

Không, không giống...

Đục vọng cuộn cuộn, nhưng hình như thiếu khuyết điều gì đó, trong nháy mắt anh mất đi hứng trí.

Trương Mạn Đình quay người áp lên, duỗi tay xuống dò xét, muốn cỡi bỏ trôi buộc của nhau.

Sơ mi của Lê Trọng Mưu nửa cởi nửa không, bắt được cổ tay của cô, âm thanh anh giống như đang thờ dài, “Anh đi lấy...” (đó mọi người anh Lê lấy cái gì?>)

Người Trương Mạn Đình run lên, đã bị anh bức đến đường cùng, cô ép bản thân phải trấn định, ngón tay theo cổ anh tuột xuống, vuốt ve: “Cho em một đứa con...”

Anh chợt bừng tỉnh, Trương Mạn Đình muốn tiếp tục, anh bứt ra đứng dậy, nhặt quần áo rơi rải đầy đất: “Anh hơi mệt, em nghỉ ngơi đi, anh gọi tài xế đưa em về.”

“Eric!”

Cô không cam lòng gọi, anh mở cửa rồi đi.

Lê Trọng Mưu giật mình thấy người giúp việc đang đứng chờ bên ngoài.

Người giúp việc về mặt lo âu, lại không dám gõ cửa quấy rầy, gặp Lê Trọng Mưu bắt ngờ mở cửa đi ra, giống như được đại xá, nhưng nhìn quần áo anh không chỉnh tề, khựng một chút mới chân chừ mở miệng: “Cậu chủ nhỏ đang giận lắm, ngài đi xem thử đi ạ!”

Bực bội lần nữa dấy lên, Lê Trọng Mưu nhíu lông mày, cài cúc áo, bước nhanh xuống lầu. Vừa đi vừa hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“...”

“Nói đi!”

“A Hà, cô ấy vừa rồi vô tình hở miệng, nói cho cậu chủ nhỏ là cô Ngô sẽ không đến Lê Trạch nữa...”

Lê Trọng Mưu nhanh chóng đến cửa phòng Đồng Đồng, thẳng bé khóa trái, nhốt mình bên trong. A Hà khóc rờn rờn gõ cửa bên ngoài, Lê Trọng Mưu liếc cô ấy một cái: “Lấy 3 tháng tiền lương, cô bị sa thải.”

“Cậu chủ, tôi...”

Lê Trọng Mưu không kiên nhẫn hắt cô ấy ra, tiến gần đến cánh cửa: “Đồng Đồng, mở cửa, là ba đây.”

Hình như thẳng bé đập vật gì bên trong, có tiếng loảng xoảng, Lê Trọng Mưu còn nghe thấy thanh âm nức nở: “Con muốn mẹ!”

“Mở cửa trước có được không, có chuyện gì nói với ba. Đồng Đồng!”

“Ba gạt con! Con không ở đây nữa, con muốn mẹ con! Con muốn về nhà!”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31

Người giúp việc cầm chìa khóa dự phòng tới mở cửa, Lê Trọng Mưu đi vào liền thấy Đồng Đồng đã đeo túi sách trên lưng, một tay còn ôm con heo đất mang từ nhà đến, nhìn đến Lê Trọng Mưu, nước mắt tuôn xuống như mưa: “Con muốn về nhà!”

Lê Trọng Mưu không thể quát con, Đồng Đồng sắp dừng khóc, nhưng vẫn đòi mẹ.

Má Trần đau lòng thay anh, “Cậu chủ, làm thế nào bây giờ?”

Lê Trọng Mưu nhìn má Trần đang ôm thẳng bé, anh bước ra khỏi phòng, cảm giác thiếu vắng chiếm trọn trái tim.

Lúc xuống lầu hai, ngang qua phòng dành cho khách, cửa khép hờ, có ngọn đèn từ khe cửa trút ra, biết là không có khả năng nhưng anh vẫn bước đến.

Đẩy cửa, bên trong có người, tim anh thất lại. Đến gần, hóa ra là người giúp việc đang làm sạch thảm. Nhìn thấy Lê Trọng Mưu, cô ấy cả kinh, lập tức đóng máy hút bụi, cung kính cúi đầu: “Cậu chủ!”

Cô có chút khiếp ý, nhìn sắc mặt anh không tốt lắm, lại thấy hình như anh cười một cái, không biết có phải hay không, anh khoát tay nói: “Cô ra ngoài đi.”

Người giúp việc cẩn thận lui ra, Lê Trọng Mưu đi đến bên giường. Thân thể rệu rã, anh nằm xuống.

Người đó chỉ ở lại gian phòng này đúng ba tháng, cuối cùng cũng đi mất rồi. Anh nâng tay che mắt. Mãn đêm buông xuống nơi đây, anh không thể không thừa nhận, chính anh đang khao khát có cô.

Mở điện thoại, anh gọi cho Ngô Đồng. Nhịp tim dao động nhanh đến mức không chịu theo khống chế của mình, anh nắm chặt tay vịn hành lang, chờ đợi âm giây vò lòng người, một tiếng, một tiếng đâm vào tai. Điện thoại reo khá lâu mới có gười bắt máy, đối phương nói: “Hello?”

Đầu dây không có lên tiếng trả lời, Hường Tá lại hỏi một lần: “Hello?”

Đợi mãi bên kia mới mở miệng, là âm thanh lạnh như băng: “Cô ấy ở cùng cậu?”

Hường Tá cảm thấy có chút không hiểu, huyết Thái Dương nhảy thành thạch, đưa di động đến trước mắt, anh mơ hồ phát hiện: A, cảm nhảm di động rồi.

Đẩy đẩy thân thể mềm mại trong ngực: “Baby, điện thoại của em.”

Ngô Đồng nhăn mặt nhăn mũi, vung tay lên, đẩy tay Hường ra xa, Hường Tá giận dữ nheo mắt cô, cô hé miệng thờ, anh cúi đầu hôn cô rồi mới buông tha. Tiếp tục nghe điện thoại, chỉ nghe đối phương lạnh lùng hỏi: “Các người ở đâu?”

Ở đâu? Anh say quên mất tiêu rồi...

Hường Tá búng tay giữa không trung, nhân viên khéo léo bước tới. Anh ném di động cho nhân viên: “Này... Nói cho anh ta biết, nơi này, là, đâu...”

Lê Trọng Mưu cũng bực mình lái xe rồi đi, trong ga-ra có hai chiếc Ferrari chủ tịch tặng, anh lái xe ra khỏi, cửa cuốn lên, thân xe đỏ tươi như lao ra từ trong lòng lửa. Dưới bóng đêm mịt mù, chẳng biết từ lúc nào phanh lại, bánh xe sát xuống mặt đường kêu vang dừng trước cửa Lan quế phường.

Theo địa chỉ của nhân viên kia nói, còn chưa đến tận cửa, anh đã thấy một đôi nam nữ thân thể dính vào nhau, liêu xa liêu xiêu bước ra.

Ánh đèn nê-ông chiếu lên gương mặt anh.

Từ xa, Lê Trọng Mưu thấy người phụ nữ có má lúm đồng tiền xinh đẹp, anh không biết phải dùng ngôn từ gì để diễn tả tâm trạng mình lúc này.

Người trong ngực Hường Tá say khướt, bước đi chậm rì rì, đáng tiếc chính anh anh còn không chống đỡ nổi, suýt chút nữa thì cả hai cùng ngã xuống đất. May thay, có đôi tay mạnh mẽ tiến tới giúp, đỡ lấy tay anh.

“Cảm... Cảm ơn...”

Hường Tá vỗ vỗ vai người đó, đối phương nhích sang, cướp đi người phụ nữ trong ngực anh chỉ trong chớp mắt.

Cái người này, sao lại giật mất người phụ nữ của anh chứ. Hường Tá giận dữ ngược nhìn.

“Anh hai...”

Rượu chưa đủ làm anh say mềm nhưng lời nói vô tình đã thốt ra. Con gió lạnh thổi tới khiến anh tỉnh hẳn. Không phải anh cố ý muốn che dấu thân phận của mình và Lê Trọng Mưu.

Hường Tá định mở miệng nói chuyện, Lê Trọng Mưu đã ôm Ngô Đồng rồi đi. Đột nhiên anh nói: “Đội đã!”

Không ngờ Lê Trọng Mưu dừng lại thật.

Nhưng Lê Trọng Mưu dừng lại, không phải vì câu nói của Hường Tá, mà vì anh thấy rõ, môi cô hơi sưng. Hai cánh môi căng mọng, đỏ ửng mê hoặc –

Lê Trọng Mưu bực mình quay đầu nhìn Hường Tá: “Cậu làm gì cô ấy?”

Hường Tá nghe không rõ lắm, chỉ biết Lê Trọng Mưu định đưa Ngô Đồng đi: “Căn cứ luật pháp HongKong XX, điều lệ XX, chương XX, điều XX, cưỡng ép người khác khi người đó không đồng ý...”

Lệ Trọng Mưu nghiêng rặng, vung tay hướng đến gò má Hương Tá. Cú đâm tạo nên âm thanh nặng nề, lời Hương Tá còn chưa dứt, anh đã chứng chiều ngã xuống đất.

Lệ Trọng Mưu cử động các khớp ngón tay đau nhức, cúi đầu nhìn về phía Hương Tá, thản nhiên nói: “Tôi không ngại để cậu tặng thêm một tội danh nữa đâu.”

Phải tốn chút sức mới kéo được người phụ nữ say như chết này lên xe, anh gạt số, đạp chân ga, quẹo qua khúc cua, nhanh chóng rời khỏi.

Chiếc xe lao vun vút trong gió, rẽ sang đường khác, thân thể Ngô Đồng ngủ say không biết gì nghiêng sang, tựa đầu lên vai anh.

Lệ Trọng Mưu liếc qua gương chiếu hậu nhìn cô, haizzz, cái người này, đúng là chả thèm để ý gì cả, lên xe của ai cũng không cần biết. Nếu anh không đến... Anh không muốn nghĩ nữa!

Cô được đăng chân lân đăng đầu, bàn tay kéo kéo cánh tay anh, cách lớp áo sơ mi, khuôn mặt nóng bừng của cô cọ vào da thịt anh, “Anh biết không...”

Cô làm nhảm gì đó trong lúc say, Lệ Trọng Mưu cũng không để tâm lắm, anh trả lời: “Cái gì?”

Cô cau mày lắc đầu: “Tôi không nói nữa, à, anh... anh lại định hôn tôi chứ gì?”

Từ “lại” kia như con dao găm thẳng vào tim Lệ Trọng Mưu, cô xem anh là ai? Hương Tá?

Lệ Trọng Mưu trầm tư, thấy cô yếu ớt, anh không còn cách nào khác. Chỉ muốn nhắm mắt làm ngơ, nhưng cô an vị ở đây, ôm chặt cánh tay anh, còn khiêu khích “điểm mấu chốt” nào đó.

Cô lúc này không thể để cho Đồng Đồng nhìn thấy được. Lệ Trọng Mưu lo lắng nếu để thằng bé thấy cô say thế này... Đành phải đưa cô đến căn nhà ở CBD của mình.

Anh gọi điện cho Đồng Đồng.

Cô nằm trên chiếc giường to lớn của anh, hương vị vô cùng ngọt ngào, ga giường tối màu làm nổi bật làn da nõn nà. Mọi thứ khiến anh thấy thật mâu thuẫn.

“Mẹ con ngủ rồi, mai ba đưa mẹ về nhé, được không?”

Đồng Đồng không muốn đánh thức mẹ, thằng bé hạ giọng thì thầm: “Mẹ mệt lắm ạ? Thế ba không cần gọi mẹ dậy đâu.”

“Đúng vậy, mẹ con rất mệt.”

Lệ Trọng Mưu thấy anh chẳng gạt thằng bé chút nào, rõ ràng là cô mệt suốt đêm nay còn gì, mệt ở bên cạnh đàn ông.

Cơ thể cô nóng rực, cực kì khó chịu. Cơ thể anh mát lạnh, cô vô thức ôm lấy tay anh không chịu buông. Lệ Trọng Mưu nhú mày, nghĩ: Làm gì đây? Đang ngủ mà cũng muốn quấy nhiễu người khác sao? Không chịu buông tha anh à?

Lúc cô hô hấp, hai cánh môi hồng nhuận nở ra khép vào. Lệ Trọng Mưu cảm thấy không khí tại chỗ này không chỉ có nhiệt độ cơ thể cô nữa. Tự nhiên, tay anh đưa ra, vuốt ve thân thể Ngô Đồng...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32

Cuối cùng Đồng Đồng cũng đồng ý nghe lời anh, yên tâm cúp điện thoại.

Lệ Trọng Mưu cúi người đắp lại chăn cho Ngô Đồng, nhưng anh cứ đến gần là cô nhú mi, nhanh chóng lùi sang góc khác, sát đến cạnh mép giường.

Anh đáng sợ đến thế sao? Ngay cả khi ngủ cô cũng muốn trốn anh?

Ngô Đồng nằm nghiêng, đường cong hiện lên rõ ràng, đôi chân mảnh khảnh khép lại, làn da trắng nõn như bạch ngọc, vòng eo tinh tế, khăn choàng hơi rộng làm lộ ra đầu vai nhỏ nhắn, khuôn ngực phập phồng, tiếng hít thở nặng nề như muốn quấy rầy anh vậy.

Đáng vẻ cô ngủ đẹp hơn lúc bình thường rất nhiều, đến cả hai hàng lông mày nhũn chặt cũng làm tim anh xao xuyến. Chiếc váy bằng lụa phủ trên bụng cô.

Nơi đó, từng nuôi dưỡng con của anh ...

Lệ Trọng Mưu chợt phát hiện anh thất thần hồi lâu, chậm rãi rời khỏi. Bỏ qua cảm xúc lưu luyến trong lòng.

Trên người anh có mùi rượu nồng nặc của cô, cầm quần áo vào phòng tắm bật vòi hoa sen. Anh từ chủ đã trở thành khách.

Đêm còn khá dài, anh bật máy tính xử lý công việc đang dang dở, thời gian vẫn sớm, anh ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bóng tối vẫn dày đặc như vậy. Dựa vào lưng ghế hút thuốc, tàn thuốc rơi xuống thấm dấy lên mùi khen khét, anh mới giật mình tỉnh lại.

Lại thất thần rồi.

Phòng bên cạnh vang lên tiếng “Bịch – !”

Lệ Trọng Mưu theo phản xạ đứng dậy, vội mở cửa đi vào, trên giường không có ai, tâm trí anh căng thẳng. Lúc sau, từ phòng vệ sinh có tiếng động truyền tới. Haizzz, người phụ nữ này dù say khướt vẫn biết phải đi tắm rửa cơ à. Đáng tiếc là cả người cô giờ đang ngã bên cạnh bồn tắm.

Tự làm tự chịu!

Lệ Trọng Mưu bế cô dậy, chẳng biết tại sao cô luôn vùng thoát khỏi tay anh. Thấy anh hơi buông ra một chút, người cô lại mềm oặt tuột xuống.

Anh nghiêng răng nghiêng lợi: “Ngô Đồng!!!”

Cô có thể trả lời sao?

Anh mở vòi hoa sen, chỉnh mức nước ấm, xả đóng hỗn độn dưới sàn, rửa mặt cho cô. Anh thấy phiền phức quá đi mất. Ra ngoài cầm quần áo vào, anh vỗ vỗ mặt cô: “Ngô Đồng!”

Lệ Trọng Mưu lấy khăn tắm bao lấy cô, thay hộ cô bộ váy ướt sũng, mặc cho cô quần áo của anh rồi mới ôm cô ra ngoài.

Quần áo rộng thùng thình làm chỗ nào cần lộ cũng lộ ra hết, cô cử động một chút, Lệ Trọng Mưu thấy mình như sắp ngạt thở đến nơi.

Vết sẹo trên bụng cô, anh thấy rõ mồn một.

Trong vô thức, tay anh vuốt nhẹ lên nó. Cô động dậy khiến vết sẹo cọ vào tay anh. Lệ Trọng Mưu tưởng anh ấn quá mạnh liền thu tay về: “Đau à?”

Cô không nói gì nhưng lông mi chau chặt.

Anh bỗng nhớ đến trang giấy trong quyển nhật kí, cô cũng cau mày thế này, rồi ép mình phải nở nụ cười. Trên trang giấy kia có một giọt nước mắt thấm nhòe chữ viết.

Thấm cả vào tim anh.

Lệ Trọng Mưu không muốn thừa nhận rằng anh nhói đau.

Nhói đau ở nơi nào đó trong tim mình.

Ngọn nguồn sự đau khổ của cô, phải chăng chính là anh?

Anh thầm khao khát được xoa dịu nỗi đau đó.

Lệ Trọng Mưu cúi người hôn lên giữa hai hàng lông mày của cô.

Sự lạ lẫm và cái hôn ngọt ngào khiến Ngô Đồng mở mắt, khi nhìn thấy gương mặt kia cô nghĩ chắc canh mình đang mơ. Ở thực tại cô không thể có được người đó, vậy nếu khi lạc trong giấc mộng, có lẽ cô có thể có được chăng?

Cô nhẹ nhàng hỏi: “Lệ Trọng Mưu?”

Vừa mở miệng, cô được anh hôn thật sâu.

Trong lúc mơ màng, cô nghe thấy âm thanh dịu dàng của người đàn ông: “Anh đây...”

Ngô Đồng cảm nhận được đôi tay xa lạ xoa bụng của cô, người đó hôn lên miệng vết sẹo xấu xí.

Đầu lưỡi giảo hoạt liếm láp, cảm giác tê dại lan tỏa khắp thân, tiếng thở dốc ồ ạt truyền vào tai cô.

Là hô hấp của ai đang dụ dỗ cô rơi vào tấm lưới dục vọng? Suy nghĩ của cô hỗn độn, thân thể tiến vào trong lồng ngực ấm áp.

Lại là tiếng tim đập của ai, đè lên khuôn ngực mềm mại của cô, bức cô không thở nổi?

Anh không chịu buông tha, đôi môi tìm xuống bộ ngực đầy đà, mở miệng ngậm lấy đỉnh nhon, chậm rãi khiêu khích. Muốn cô tự sa vào trầm luân, muốn cô quên đi chính mình.

Được người khác yêu chiều, sự thoải mái không thể nói thành lời này, cho dù cô không thở nổi nhưng từ sâu thẳm, cô hy vọng nó đừng dừng lại. Cơ thể cô dần đỏ mồ hôi, gương mặt nóng bừng dần lên sườn mặt anh. Cô nóng, anh lạnh.

Ngô Đồng khẽ rên rỉ.

Lệ Trọng Mưu thấy ánh mắt cô mông lung, giống như đang lên án anh vậy.

Dục vọng của anh hiện rõ trong đôi mắt ấy, anh nghĩ mình điên rồi, anh đang muốn cô – một người phụ nữ không tình táo ư?

Lửa tình hừng hực không chịu theo khống chế của anh, nó kêu gào trong thân thể, anh đưa tay ôm lấy mặt cô, nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt: “Nếu em nói dừng lại, chúng ta sẽ dừng...”

Chữ cuối cùng mất hút bởi nụ hôn của cô.

Môi lưỡi dây dưa, nụ hôn ướt át. Chính là loại độc dược mạnh nhất.

Nhấn chìm tâm trí anh.

Tiếng ngậm nga như tiếng sét đánh bên tai Lệ Trọng Mưu.

“Em nhìn đi, nhìn cho kỹ, anh là ai?”

“...Lệ Trọng Mưu...”

Lệ Trọng Mưu...

Lệ Trọng Mưu...

Anh ngăn người.

Anh chưa từng nghe thấy lời mời gọi nào quyến rũ như thế.

Không quản được lí trí của mình nữa. Lệ Trọng Mưu cúi đầu nhìn vào mắt cô, không chần chừ thêm một giây nào hôn sâu vào đôi môi hé mở.

Đầu lưỡi anh quấn quanh, nghe âm thanh đứt quãng trong miệng, Lệ Trọng Mưu càng muốn thâm nhập sâu hơn. Bắt lấy mắt cá chân của Ngô Đồng tách ra, anh tự dẫn đường cho mình, tiến thẳng vào cơ thể mảnh mai.

Con đau trong nháy mắt khiến Ngô Đồng run rẩy, khép chặt lại. Cô đau đớn, còn anh phải nhích ra ngoài một chút.

Lệ Trọng Mưu khò sở, không phải cô cự tuyệt anh đấy chứ? Rõ ràng là đang mời gọi anh cơ mà...

Anh không kìm chế được nữa, một tay nắm lấy eo cô, ép cô đón lấy. Tiếp tục đẩy mạnh, từng chút từng chút, không ngần ngại bất cứ điều gì.

Hôn lên thái dương cô, anh thào thì: “Thả lỏng nào... Đúng rồi, mở ra một chút...”

Âm thanh của anh vô cùng nhỏ nhẹ, không thúc giục hay gượng ép, Ngô Đồng liền mất đi khả năng chống đỡ, cô nhanh chóng thả mình theo anh, đưa hai tay vòng qua cổ anh, hai chân cũng tự nhiên vòng qua thắt lưng anh.

Hai cơ thể nóng rực khảm vào nhau, sự cứng rắn đó xông tới khiến cô không thể trốn thoát được. Cô nức nở, mỗi tiếng thở dốc của cô đều ẩn chứa thống khổ hòa cùng vui sướng. Móng tay cô cào lên tấm lưng trần trụi của anh.

Động tác càng lúc càng nhanh, mồ hôi của anh rơi lên mặt cô.

Lệ Trọng Mưu nhìn thấy mồ hôi của mình nhập vào đôi mắt mờ hơi nước, gợn lên đợt sóng mới –

Anh không bức bách cô, thông thả tiến vào chỗ sâu nhất.

Trán cô để trên hõm vai anh, vô tình cọ xát, Lệ Trọng Mưu nghe thấy giọng cô ngậm nga, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, từng tiếng rên rỉ của cô, sự khít chặt của cô, anh không ngừng lại được.

Anh chống người dậy, nhìn từ trên cao xuống vòng eo nhỏ nhắn của cô. Ánh sáng dịu nhẹ phủ lên thân thể đang vì anh nở rộ, trong mắt cô có hình bóng của anh, trong cơ thể của cô cũng đang có anh.

Anh nhìn cô rất lâu, nhún người, nhẹ nhàng đụng chạm, khẽ vuốt ve, sau đó tiến tới thật mạnh. Anh quệt chất lỏng trong suốt lên miệng vết sẹo, quả thực quá mê người.

Cô rên lên một tiếng, Lệ Trọng Mưu phủ phục, nâng người Ngô Đồng, anh có thể cảm nhận cô đang nuốt trọn anh, không có một khe hở nào. Anh từ chỗ sâu nhất trong cô nẩy lên, một chút lại một chút, mãnh liệt đi vào, chỉ hận không thể khảm cô vào mình. Anh thả cô rơi xuống con lốc cuộn cuộn.

Ngô Đồng nửa tỉnh nửa mê đi theo sự dẫn dắt của anh. Mấy lần cô suýt hết lên đều bị anh nuốt trọn, chỉ toát được ra tiếng ngậm nga đứt quãng.

Cuộc tình đêm nay nhất định sẽ gây ra họa lớn ...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Buổi sáng, Ngô Đồng tỉnh dậy trước.

Căn phòng xa lạ, nhưng người đàn ông đang ôm cô thì chẳng xa lạ chút nào.

Lệ Trọng Mưu đang ngủ, cánh tay anh vòng quanh eo cô, ngay cả trong lúc mơ màng anh vẫn muốn giam giữ cô. Đến gần ngắm nghía gương mặt anh tuấn, sự lãnh khốc hiện rõ trên đó. Ánh mặt trời ban mai chiếu thẳng vào mắt Ngô Đồng khiến cô nhắm mắt, đầu ong ong sau cơn say, cô đau khổ nhớ về đêm hôm qua...

Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì, cô không muốn nhớ rõ nhưng những dấu hôn xanh xanh tím tím, tính cả mấy vết móng tay trên da anh đều hiện rõ mồn một, giống như đang nhắc nhở cô vậy. Đúng là chuyện đời chẳng ai ngờ được, bảy năm trước anh nửa tỉnh nửa mơ làm chuyện đó với cô, đến hôm nay, đổi lại thành cô...

Không khí vẫn phảng phất mùi vị hoan ái.

Ngô Đồng nghĩ hay là học anh, để lại chút tiền lót dưới gối?

Có điều, chắc chắn anh sẽ chẳng có hứng thú gì với mấy đồng bạc cùn con của cô.

Ngô Đồng xoa xoa huyết Thái Dương, khẽ nhắc tay anh bỏ xuống giường, mắt anh hơi động. Cô gần như ngừng thở, may mà anh chưa tỉnh. Sao cô thấy mình giống phùng trộm cắp thế nhỉ? Sau khi có rồi thì chạy lấy người. Chỉ một động tác nhỏ của anh cũng làm cô sợ rúm người.

Vừa chạm đất, cảm giác ê ẩm khiến chân cô mềm nhũn, suýt nữa thì ngã nhào xuống. Động tác của cô lại tạo ra tiếng động, sợ chết mất thôi. Cô lo anh tỉnh lại nên hấp tấp mặc quần áo, đầu tóc rối tung tung cửa đi ra.

Nhưng mà...

Khóa cửa của ngôi nhà này là khóa vân tay —

Cô ra ngoài thế nào bây giờ?

Ngô Đồng cắn môi, chịu đựng cơn đau nhức, không hề nghe thấy tiếng bước chân đằng sau.

Lệ Trọng Mưu đến sau cô, gọi: “Ngô Đồng!” Giọng anh chẳng có vẻ gì giống vừa ngủ dậy cả.

Ngô Đồng đứng im như tượng gỗ.

Lệ Trọng Mưu vòng qua trước mặt cô, anh mặc quần dài, hơi thở nam tính tán ra từ cơ thể cường tráng, nhưng ánh mắt sáng rực hơi đáng sợ. Người đàn ông này quá dụ hoặc mà...

Anh nhanh nhẹn nắm lấy cổ tay cô: “Cùng ăn sáng chứ?”

Ngô Đồng hít sâu đè nén sự run rẩy: “Tôi phải đi – tôi có hẹn, tôi...”

Anh dừng một chút, sau đó chậm rãi buông tay, thay cô mở cửa rồi nói: “Đừng để ý lời anh nói, đợi anh.” (từ bây giờ em để anh Lệ xưng “anh-em” nhé :’>)

Cô đi thẳng ra ngoài, không quay đầu.

Hai gương mặt dần biến mất sau cánh cửa tự động.

Từ nơi sâu thẳm trong trái tim nhắc nhở Ngô Đồng, chuyện lần này đúng là hoang đường. Sai lầm đã qua, cô không được phép lặp lại.

Tìm đến hiệu thuốc, mở cửa đi vào.

“Trước hay sau?”

“Sau.”

“24 tiếng hay 72 tiếng?”

“24.”

Lúc Ngô Đồng trả tiền, cô nhìn thấy trong tấm gương treo trên tường phản chiếu một người phụ nữ tâm hoảng ý loạn, đầu tóc bù xù, khó trách tại sao nhân viên bán hàng cứ nhìn cô bằng ánh mắt kì kì.

Bóc vỉ thuốc, cô bỏ vào miệng uống luôn không cần nước.

Đứng ngất.

Bước ra khỏi cửa, Ngô Đồng mới thấy yên tâm một chút.

Cô mua bao thuốc lá, hút một điếu, tâm trạng thoải mái hẳn. Ở khu vực cao cấp này, xe không nhiều lắm, cô đành băng qua đường đón xe. Taxi chưa thấy đâu, một chiếc xe đỏ rực đỗ ngay trước mặt.

Lệ Trọng Mưu mở cửa đi xuống, hàn khí tản ra từ bộ tây trang làm mắt cô chói lóa.

Bây giờ cô chợt nhận ra, người chật vật nhếch nhác mãi mãi chỉ có cô mà thôi.

Trái tim cô chua xót.

Lệ Trọng Mưu đánh giá cô từ trên xuống dưới, anh giật điếu thuốc bên môi cô ném đi, cởi áo khoác của mình phủ lên người cô: “Em không tuân thủ luật giao thông thế này, sớm muộn cũng gặp chuyện không may.”

Ngô Đồng cả kinh, lúc này cô vượt qua đường, làm sao anh biết...

Chẳng nhẽ... anh vẫn đi theo cô?

Gió lạnh chợt ào tới, Ngô Đồng không kịp nói gì đã bị anh tổng lên xe. Không cho phép cô có bất kì phản kháng nào.

Anh lái xe, chẳng biết muốn đưa cô đi đâu, hạ cửa kính, không khí tươi mát lùa vào thổi tung mái tóc cô.

Ngô Đồng sờ sờ bao thuốc, châm lửa, cô biết anh luôn quan sát cô qua gương chiếu hậu. Lòng Ngô Đồng rối như tơ vò, bật mấy lần mà lửa không bén, mãi mới châm được, cô hít sâu một hơi...

“Kéttttt – ” Bánh xe chà sát mặt đất, Ngô Đồng mất thăng bằng ngã người về phía trước. Bị sặc khói, cô ho khan. Lệ Trọng Mưu ném điếu thuốc ra cửa sổ.

Anh nhìn cô đầy giận dữ.

Giận cái gì mà giận?

Anh lấy tư cách gì mà giận cô?

Bởi cô chưa đưa hóa đơn cho anh à?

Hay là do cô không cho anh cơ hội ném chi phiếu vào mặt cô lần thứ ba?

Cô quyết tâm đấu đến cùng với anh đấy! Rút thêm điếu nữa, tay không chút run sợ châm lửa. Lần này động tác của Lệ Trọng Mưu nhanh hơn, nắm lấy tay cô, hất cả bật lửa lẫn điếu thuốc ra ngoài.

Một tay kia còn giữ chặt cổ tay cô.

Cô giãy giụa nhưng không thoát được. Ngô Đồng trợn mắt với anh: “Anh là gì của tôi hả? Anh dựa vào cái gì mà đòi quản lí tôi?”

Hỏi hay lắm!

Tôi là gì của em?

Tối hôm qua chúng ta lên giường, tôi là gì của em?

Chúng ta đã có một đứa con, tôi là gì của em?

Em yêu thăm tôi bảy năm trời, tôi là gì của em?

Cả trăm câu hỏi tác nghẹn trong cổ họng Lê Trọng Mưu.

Ngô Đồng thờ ơ, anh im lặng không lên tiếng. Cô hiểu anh nhiều hơn anh hiểu chính mình, sự trầm mặc của anh đồng nghĩa với việc đối thủ chán bị gánh chịu hậu quả to lớn. Ý thức được nguy hiểm cận kề, định mở cửa xe thì đã muộn.

Anh nhanh nhẹn phủ lên người cô. Mối Ngô Đồng bị tập kích bất ngờ, anh ép người cô vào cửa xe, mạnh mẽ hôn. Cô không đồng ý, muốn cắn anh, cầm bị anh nắm chặt, không thể không há miệng, để cho lưỡi của anh thâm nhập.

Hôn mãi vẫn chưa thấy đủ, đầu lưỡi Ngô Đồng tê rần, anh còn cắn cắn môi dưới của cô. Bàn tay trụ vững thắt lưng cô, nâng người cô sát vào anh, khơi lên ngọn lửa từ đầu vai, từ ngực, từ đùi cô.

Sức lực yếu ớt, Ngô Đồng không đẩy nổi anh, cuối cùng anh buông tha cho cô trước. Cô vung tay muốn “tặng” anh một bạt tai, bị anh đỡ được.

Lê Trọng Mưu ôm khuôn mặt cô, bức cô nhìn thẳng vào mình, gằn giọng: “Có phải em muốn anh nói lại cho em nhớ tối hôm qua chúng ta đã làm gì không?”

Áo choàng quanh người cô tuột xuống, từ xương quai xanh trở đi, tới chỗ da thịt đang bị che khuất đều ẩn hiện dấu hôn, là dấu ấn của riêng anh.

“Cũng chỉ là tình một đêm, anh muốn thế nào?”

Cô nghiêm mặt đối diện với anh.

Tình – một – đêm, đúng vậy! Ngô Đồng tự nhủ – giống cái đêm của bảy năm trước thôi mà.

Chẳng qua, bảy năm trước là anh quảng chi phiếu cho cô, “mời” cô quên đi tất cả. Còn lần này, là cô tự rời đi, tự ép bản thân phải quên.

Lê Trọng Mưu ôm cô rất chặt. Vừa rồi anh còn muốn ăn chung với cô, hiện tại, anh chỉ muốn bóp chết cô cho rồi! Trong mắt của cô hiện lên hai chữ vô cùng rõ ràng: CHÁN GHÉT.

Anh bức bối nhắm mắt, sau đó thả cô ra. Đè ném con tức giận, anh khởi động xe.

“Tôi phải về nhà!”

“Anh đưa em về.”

Định gạt người chác? Ngô Đồng nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, đây có phải đường về nhà cô đâu!

Cô chẳng buồn muốn âm ỉ với anh thêm nữa.

Đúng là rượu hại chết người! Tối tận giờ phút này, cô vẫn nghĩ, còn chuyện gì có thể vớ vẩn hơn nữa hay không?

Cả quãng đường không ai nói với ai câu nào. Chợt xe dừng lại.

Không phải trước cửa nhà cô!

Thôi kệ, giờ Ngô Đồng chỉ ước xuống xe, thoát khỏi anh.

Động tác mở cửa của cô khựng lại.

Vì cảnh tượng ngoài kia... Cách đó không xa là bậc thềm vòng cung rất náo nhiệt, mọi người vui mừng vây quanh cô dâu mặc váy cưới trắng và chú rể mặc lễ phục đen. Có người chụp ảnh, có người tung hoa —

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Đầu óc Ngô Đồng trống rỗng.

Cô nghe thấy Lê Trọng Mưu ghé bên tai nói: “Bây giờ tâm trí anh rất loạn, cho nên, lần này để cho em tự lựa chọn.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 34

Ngoài cửa cục dân chính, Lê Trọng Mưu yên lặng chờ đợi đáp án của Ngô Đồng.

Anh tự hỏi, làm sao mình có thể vượt qua ba tháng vừa rồi?

Nhật kí của cô, mỗi trang đều là tâm sự đầy đau đớn của một người mẹ đơn thân, anh cũng đâu phải con người sắt đá đến mức không thấy mùi lòng?

Mỗi chữ đều thấm vào trái tim anh.

Đồng Đồng từng hỏi hàng trăm lần: Ba ơi, bao giờ ba cưới mẹ?

Lúc thằng bé hỏi anh, ánh mắt lộ rõ vẻ tha thiết. Nếu không nghe được câu trả lời, mặt thằng bé xụ xuống đầy buồn bã.

Khi đó anh chưa bao giờ nghĩ đến việc này, nhưng gần đây, chuyện hôn nhân cứ ám ảnh anh mãi.

Anh không muốn làm Đồng Đồng thất vọng...

Anh không muốn khiến Ngô Đồng bị thương...

Anh tự nhốt mình trong thư phòng cả ngày, nghĩ xem làm thế nào để cả hai người đều hạnh phúc.

Hiện tại, không còn cách nào khác.

Anh là Lê Trọng Mưu luôn luôn nắm quyền chủ động trong tay, nhưng người phụ nữ này lại nằm ngoài phạm vi khống chế. Anh không đoán được cô, dần dần, anh cũng không đoán được chính mình... Vì thế, bây giờ, anh để cô tự lựa chọn, anh muốn công bằng.

“...Anh yêu tôi không?”

Anh sững sốt.

“Đây không phải vấn đề chính, em chỉ cần trả lời...”

Cô nhìn thẳng vào mắt anh không rời: “Có yêu không?”

Hỏi vấn đề này thì giải quyết được cái gì? Lê Trọng Mưu đáp lại, giọng điệu khuyên nhủ: “Đồng Đồng cần một gia đình trọn vẹn, em cũng cần Đồng Đồng, không phải sao?”

“Anh yêu tôi không?”

“Ngô Đồng!”

“...”

“...”

“Anh không yêu tôi...” Cô lắc đầu, dường như cuối cùng cô cũng nhận ra điều gì đó, thanh âm rất nhẹ, ngoảnh mặt lại cười một cái rồi bước xuống xe.

Không chút lưu luyến.

Lê Trọng Mưu nhìn hình ảnh cô xa dần sau gương chiếu hậu, khoảng cách ngày càng xa, anh cắn răng, mở cửa chạy đuổi theo.

Anh sai bước thật nhanh, kéo tay cô: “Yêu hay không thì liên quan quái gì đến việc kết hôn của chúng ta?”

Lê Trọng Mưu tràn ngập oán khí, nhưng không đành lòng phát giận với cô, đành cố gắng đè nén tâm trạng. Vậy mà cô còn không cảm kích!

“Chẳng phải vì thương hại nên anh mới muốn kết hôn với tôi?”

Thoáng chốc, mặt anh lạnh hẳn, hạ thấp giọng: “Đừng gây sự nữa.”

“Là anh khinh người quá thôi.”

Đêm trước thì ngoan ngoãn dịu hiền, sáng nay liền trở lại thành người phụ nữ quái đản. Lệ Trọng Mưu không biết anh đã làm gì khiến cô phản ứng thế này, khiến cô khoác lên mình bộ giáp phòng bị bất cứ ai.

“Được, anh hỏi em.” Trước mặt bao nhiêu người, anh ôm cô thật chặt, nói: “Em có cảm giác gì với anh?”

Môi, gần như chạm vào nhau; hơi thở, quấn quanh hai chóp mũi.

Haizz, người phụ nữ này, miệng không lừa được ai, ánh mắt cũng không lừa nổi ai. Anh nhìn sâu vào đôi mắt cô, hy vọng có thể đi được tới trái tim cô.

Đúng, anh cần xác nhận.

Xác nhận phán đoán của anh không sai.

“Em yêu anh không?”

Lúc đó, giọng nói ần chứa nỗi khao khát mãnh liệt của cô, mỗi lần cô gọi tên anh... Bộ dạng kia không thể lừa được ai. Hiện tại, tiếng gọi của cô vẫn vang vọng trong đầu.

Lệ Trọng Mưu nghĩ, nếu cô nói yêu, anh sẽ tin ngay lập tức, mà cho dù cô gạt anh, anh cũng sẽ tin.

Sự khiếp sợ của cô hiện lên trên mặt, khắc vào mắt anh. Dần dần, Lệ Trọng Mưu cảm thấy anh đã hiểu cô đang nghĩ gì.

Anh nín thở, chờ đợi ba chữ phát ra từ miệng cô.

“Đáp án này rất quan trọng với anh,” Lệ Trọng Mưu nói, hôn nhẹ lên môi cô, “Nói cho anh.”

Câu trả lời của cô sẽ giúp anh quyết định lựa chọn của mình.

Nếu cô thừa nhận, anh sẽ cho cô nhà cao cửa rộng, cho cô cuộc hôn nhân này, cho cô sự chung thủy, chiều chuộng của anh, cho cô tất cả... Có lẽ, đó chính là tình yêu.

Nếu cô phủ nhận, từ nay về sau, mỗi người một ngã, coi như hôm qua chỉ là tình một đêm, ném cô ra khỏi cuộc sống của anh, say này sẽ không còn bất cứ quan hệ nào.

Yêu? Hay không yêu?

Cô im lặng rất lâu rồi nói: “Tôi yêu anh.”

Mỗi một chữ lời kéo Lệ Trọng Mưu trở về thực tại.

Ngô Đồng không nhìn anh, đưa mắt hướng về nơi xa, sau đó thu về, hiện lên con ngươi mới, rất kiên định trả lời anh: “Tôi yêu anh, nhưng bây giờ tôi muốn chấm dứt với anh. Đây chính là đáp án của tôi.”

Tay anh buông lỏng, Ngô Đồng dễ dàng đẩy anh ra.

“Tôi từng hy vọng cả đời này anh sẽ không thể yêu thương bất kì ai, tôi nghĩ đó là sự trừng phạt với anh. Còn bây giờ tôi không nghĩ như vậy nữa, tôi thấy anh thật đáng thương, anh khiến cả trăm cô gái say mê nhưng cuối cùng, anh vẫn không hiểu định nghĩa của từ ‘yêu’.”

Nhất thời, Lệ Trọng Mưu cao cao tại thượng không còn gì để nói.

Anh trơ mắt nhìn cô rời khỏi, đến tận lúc bóng cô biến mất trong biển người.

Lần đầu tiên, anh ngẩn người lâu như vậy.

Phòng hội nghị yên tĩnh dị thường, mấy vị quản lí ở Trung Quốc và Châu Á lần lượt phát biểu xong, tất cả chờ đợi Lệ Trọng Mưu lên tiếng.

Hội nghị lúc 9 giờ lùi lại đến hiện tại mới bắt đầu. Chẳng ai biết tại sao lại thế này, cả đám người như đi trong sương mù. Có mỗi Tổng giám đốc Lệ tỉnh thần mình mẫn, nhứ chặt mí, không nói câu nào.

Mỗi Lâm Kiến Nhạc biết nguyên nhân, anh vỗ vỗ vai thư kí, bảo cô đi ra rồi ngồi vào chỗ của cô, kề tai Lệ Trọng Mưu nói nhỏ: “Tổng giám đốc, họp nửa tiếng, anh thất thần 17 lần.”

Rốt cục Lệ Trọng Mưu hoàn hồn, tay anh nắm chặt cây bút, liếc mắt nhìn Lâm Kiến Nhạc, nâng mắt lên, gõ gõ bút xuống mặt bàn, nói với giám đốc kinh doanh: “Jeff, họp khu Châu Á với khu Trung Quốc, kì họp sau báo cáo kết quả đầu tư với tôi.”

Mấy vị quản lý gật đầu như gà gạo, Lâm Kiến Nhạc ngồi bên cạnh mà tấm lòng thổn thức, Lê Trọng Mưu vẫn là Lê Trọng Mưu, không gì đánh bại được. mấy tiếng trước đó, Lê Trọng Mưu cô đơn đứng đối diện cảng Victoria hút thuốc, ngay đến mấy vị quyền cao chức trọng trong công ty cũng không dám đến gần, lúc này, dường như con người kia đã biến mất hoàn toàn.

Tan họp, vốn nên nghỉ ngơi nhưng Lê Trọng Mưu lại gọi quản lý tài chính và kinh tế đến nhà ăn, tiện thể ăn bù bữa sáng luôn. Vì đã thay đổi lịch trình nên hôm nay thời gian thoải mái hơn nhiều, Lê Trọng Mưu ăn cơm, Lâm Kiến Nhạc báo cáo tình hình.

Lau khước môi, anh hỏi: “Bây đến tám giờ tối đừng đặt lịch gì.”

Lâm Kiến Nhạc mau chóng ghi vào máy tính, thuận miệng hỏi: “Có định đặt chỗ ở nhà hàng Đồng Đồng thích ăn không ạ?”

“Đặt nhà hàng Mandy thích.”

Đại Boss và bạn gái dạo này cảm tình có vẻ không tốt lắm mà, sao tự nhiên... Lâm Kiến Nhạc ngạc nhiên, gật đầu không dám đưa ra ý kiến gì. Nghĩ nghĩ, Lâm Kiến Nhạc xét thấy vẫn nên nhắc nhở đại Boss một chút: “Bây giờ sẽ đi luôn ạ, nhưng Đồng Đồng nhắc anh nói chuyện với cô Ngô, anh...”

“Để thằng bé tự nói sẽ có hiệu quả hơn, tối nay đưa Đồng Đồng đến nhà cô ấy, để nó ngủ với mẹ.” Lê Trọng Mưu hồ hững trả lời.

Đồng Đồng đi rồi, trong nhà chợt trống vắng lạ thường, Ngô Đồng không muốn về nhà nữa, cô cũng chẳng có chỗ nào để đi, đành phải quay về. Toàn thân từ trong ra ngoài đều đau nhức, cô hiểu rõ, nơi đau nhất chính là trái tim...

Thang máy kêu “Đỉnh!”, cô kéo lê đôi chân mỏi mệt.

Có một người đứng trước cửa đợi cô, thấy cô về, người đó ngẩng đầu lên.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

“Em về rồi ư?” Hương Tá hỏi. Giọng anh dịu dàng, vô cùng bình tĩnh.

Dường như anh đã ở đây đợi cô từ rất lâu.

Ngô Đồng sững sờ, không động đậy. Hơn nửa ngày cô mới phản ứng lại: “Sao, sao anh lại tới?”

“Em không nghe điện thoại, anh đành tới tận nhà thôi.” Anh trả lời chậm rãi, “Anh sợ anh ta vút em xuống cảng Victoria nuôi cá.”

Anh nghĩ chuyện này đáng để đùa sao?

Ngô Đồng cố cười đáp lại anh, nhưng khước môi cứng ngắt: “Chờ lâu chưa?”

Hương Tá cứng đờ, anh chỉ cười. Nụ cười này động đến vết thương chỗ gò má, cơn đau ập tới, anh nhắm mắt. Nhìn anh rất buồn cười, chẳng qua sau đó về mặt hiện lên đầy mệt mỏi. Anh đánh giá cô, đến trước mặt cô, cúi đầu xuống cổ cô ngửi ngửi.

Cô vội lùi lại, nghe thấy anh đắm chiều nói: “Rượu, thuốc lá, ... còn có, bi thương...”

“Hả?”

“Trên người em có mùi này.”

Ngô Đồng phui phui quần áo, không nhìn anh: “Anh là cún à? Mũi thính thế.”

“Sao em biết? Anh đúng là cún đấy.” Hương Tá vòng qua, lần nữa dựa vào vách tường, có vẻ buồn buồn.

“Em với Lê Trọng Mưu thế nào rồi?”

Đột nhiên anh hỏi, Ngô Đồng nhìn anh sững sờ. Đầu Hương Tá càng lúc càng đau, anh mơ màng nhìn cô, hình như cô sắp khóc. Anh tự cho rằng nước mắt của cô chuẩn bị rơi xuống liền đưa tay che mắt Ngô Đồng: “Lúc em khóc rất xấu, chỉ khi em cười mới đẹp.”

Lòng bàn tay Hương Tá nóng bừng, Ngô Đồng bỏ tay anh xuống, nhìn sắc mặt anh tiêu tụy, cô sờ trán anh: “Anh sốt rồi.”

Hương Tá giật mình, anh tự sờ trán mình, nóng thật. Anh giận dỗi nói với Ngô Đồng: “Ai bảo em đi cả đêm không về?”

Hương Tá nhất định không chịu đi bệnh viện, Ngô Đồng cố mãi mới dìu anh vào nhà được, để anh nằm trên sô pha.

Dáng người cao lớn của anh chắc cũng chẳng thoải mái gì khi nằm trên sô pha chật chội. Ngô Đồng lấy chăn đắp cho anh, chờ anh hạ sốt rồi cô sẽ mặc kệ.

Cô giặt khăn mặt, hắt nước xua đi những thứ mùi kia, gương mờ mờ hơi nước, Ngô Đồng ngồi trong bồn tắm, viết lên tấm gương ẩm ướt.

Đồng Đồng

Lệ Trọng Mưu.

...

Cô hoảng hốt nhìn dòng chữ, vội lau chúng đi. Ngô Đồng thay quần áo, bước ra ngoài, lúc này cô không để ý lắm, hiện tại mới phát hiện Hương Tá đang nằm sấp trên giường cô.

Ngô Đồng mau chóng tìm áo khoác mặc vào, đến đầu giường đẩy đẩy anh: “Sao anh vào được?”

“Ừm...” Anh mở mắt, lười biếng: “Ngủ ở sô pha mỏi lắm, em không được ngược đãi bệnh nhân chứ!”

Ngô Đồng bắt đầu xoay người định đi, tay cô chợt bị anh giữ chặt.

Anh lâu lắm: “Anh bị ốm mà, em phải ở lại chăm sóc anh.”

Còn có ai mệt dầy hơn anh không?

Ngô Đồng oán thầm, muốn đi nhưng bị anh giữ, không làm gì được. Anh khỏe mạnh thế này, đâu giống người bị bệnh? Ngô Đồng bị anh kéo ngồi lên giường. Cô chán nản, mệt mỏi.

Anh lầm bầm: “Anh bị bệnh nguy hiểm đến tính mạng đấy. Mau cứu anh đi.”

Chợt một giọt nước rơi xuống trên mặt anh, Ngô Đồng cả kinh, cứ tưởng cô rơi lệ. Hóa ra đó không phải nước mắt.

“Cảm mạo thôi mà, không chết được đâu.”

“Có một loại bệnh, tên là tình yêu, yêu là chết. Chắc chắn em hiểu bệnh này. Anh mắc bệnh rồi.”

Cô thay anh lau mồ hôi, dờ khóc dờ cười: “Đừng nói là anh yêu tôi chứ.”

Anh bắt lấy tay cô, áp lên mặt mình, cười nhẹ: “Em thông minh quá...”

Cô không cảm thấy vui sướng, một chút cũng không.

Không phải vì lời nói của anh, mà vì cô cảm thấy, trái tim mình hình như đã chai sạn.

Phải chăng tim cô đã chết?

Cô mới 27 tuổi...

“Có muốn thử một lần không?”

Cô thất thần: “...Cái gì?”

Cô bị anh kéo thấp đầu xuống, lấy tay đè lại, kéo gần khoảng cách. Anh ngẩng mặt, ngón tay đặt trên cổ cô. Môi hai người gần như chạm vào nhau, Hương Tá buộc cô nhìn thẳng vào mắt mình.

Ngô Đồng theo phản xạ đẩy anh ra.

Hương Tá nhìn cô tránh né: “Thử một lần thôi, cùng với anh.”

Ngón tay anh vẫn đặt ở cổ cô, dán chặt lên đó, anh cảm nhận được từng nhịp của mạch máu, giắt sợi tóc của cô ra sau tai: “Tim em đập nhanh như vậy, chứng tỏ bệnh của em vẫn còn chữa được. Đừng vì một người đàn ông mà bỏ qua cả khu rừng.”

“...”

Hương Tá trùm chăn kín mít, chỉ lộ từ mũi trở lên: “Cho em hai lựa chọn, một là đồng ý với anh, hai là suy nghĩ rồi đồng ý với anh.”

Tiếng nói của anh dần tràn ngập giọng mũi, nhưng mỗi từ đều rất rõ ràng.

Ngô Đồng sờ trái tim đập loạn, cô vẫn không thấy gì lạ: “Đây không phải là thói quen bức phụ nữ đáp ứng anh đấy chứ?”

Anh không phủ nhận, trả lời: “Em là người thứ hai.”

Người thứ hai? Không phải là người duy nhất? Không giống anh chút nào, công tử hào hoa mà cũng phải dùng chiêu này sao?

“Người thứ nhất là Trương Mạn Dịch, người thứ hai, là em...”

Ngô Đồng nghe anh nói, cô suy nghĩ rất lâu, gật gật đầu, hiểu ý: “Anh ấy đoạt người phụ nữ của anh, nên bây giờ anh lấy tôi làm mục tiêu?”

Anh thành thực: “Lúc bắt đầu thì đúng.”

Đúng là người đàn ông kì quặc.

Ngô Đồng cũng không thấy ghét bỏ gì Hương Tá, trái lại, cô đồng cảm với anh. Cô vỗ mặt anh, sau đó đứng lên, dùng giọng điệu từng trải khuyên nhủ: “Anh ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi, đừng loạn nữa.”

Cô bước ra ngoài, đóng cửa lại. Hương Tá từ từ mở mắt, anh vát tay lên trán. Chẳng hề lời thổ lộ của anh không rõ ràng ư? Cô không hiểu hay cố tình không hiểu?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Cảm mạo như thể thúc giục con người ta, Hương Tá nhanh chóng mơ mơ màng màng ngủ. Cảm giác được ngủ thế này thật sự rất tốt, rất... bình yên.

Khi tỉnh lại, bốn mắt nhìn nhau... Thăng bé chống tay ôm mặt, nở nụ cười nhìn anh chăm chú, chớp mắt, lại chớp mắt.

Hương Tá bật dậy. Anh nhìn thăng nhóc ngồi cạnh giường, chỉnh thái độ kinh hãi, mỉm cười: “Chào bạn nhỏ Ngô Đồng Đồng.”

“Chú biết cháu à?” Đồng Đồng chỉ vào mũi mình.

“Chú là bạn của mẹ cháu mà, tất nhiên là...” Ngừng một chút, anh cúi đầu, chấp tay: “...Ngưông mộ đại danh đã lâu.”

Đồng Đồng gật gật đầu, nghĩ nghĩ, lẩm bẩm: “Ồ... Cũng đúng.”

Hương Tá thấy lúc thăng bé gật đầu rất giống mẹ nó, cực kì đáng yêu. Anh bóp nhẹ chóp mũi nó, hỏi: “Đúng cái gì cơ?”

“Chú là bạn trai mẹ cháu à?”

Hương Tá ngạc nhiên, bị thăng bé hỏi, tự nhiên anh cứng họng không trả lời được. Đành hỏi lại: “Ai bảo cháu thế?”

“Anh Kiến Nhạc bảo thế.”

Hương Tá có nghe nhầm không? “Anh” Kiến Nhạc???

Đồng Đồng thờ dài, bắt đắc dĩ: “Cháu gọi là Chú Kiến Nhạc, chú ấy bảo như vậy có nghĩa cháu chê chú ấy già.”

Hương Tá không nghĩ Lâm Kiến Nhạc sẽ nói những lời đó. Thật đáng ngạc nhiên sao Lê Trọng Mưu vẫn chưa sa thải anh ta chứ? Đùng là chuyện hiếm thấy...

Hương Tá nghiêm mặt: “Cháu...Uhm... ‘Anh’ Kiến Nhạc nói gì với cháu?”

“Anh ấy nói chị Mandy là bạn gái của ba, cho nên chị Mandy được ngủ trên giường của ba. Chú xem, bây giờ chú đang ngủ trên giường của mẹ cháu.”

Thông minh quá nhỉ, còn kiểu suy diễn thế này cơ à.

Tình hình có vẻ càng ngày càng loạn, anh không để ý nữa, lảng sang chuyện khác: “Mẹ cháu đâu?”

“Mẹ ở phòng bếp, mẹ bảo chú bị ốm, bảo cháu trông chú.”

Sau khi nói xong, thằng bé nhanh nhẹn sờ sờ trán Hường Tá, y hệt như mẹ nó.

Anh bật cười, đáng yêu quá! So với ba nó thì đáng yêu gấp cả trăm nghìn lần.

Hường Tá xuống giường, nhìn đồng hồ, đã trễ rồi... Xoa đầu thằng bé: “Đi thôi, sang bếp xem mẹ cháu nào.”

Nói xong, anh cầm tay Đồng Đồng dắt thằng nhóc ra ngoài.

Bàn tay bé nhỏ của Đồng Đồng nắm gọn trong tay anh, vừa đi vừa ngẩng đầu hỏi: “Chú thích mẹ cháu không?”

“Thích lắm.”

“Chú sẽ nấu ăn chứ?”

“Tất nhiên.”

“Vậy chú thích Ultraman hơn hay Transformers hơn?”

“Uhm... Chắc là Transformers.”

Mắt thằng bé thoáng qua tia buồn bực, nhủ mi: “Cháu thích Ultraman...” Ngay sau đó hình như hiểu ra điều gì, bạn nhỏ Đồng Đồng gật đầu đầy trịnh trọng.

Hường Tá dừng bước, ngồi xuống trước mặt Đồng Đồng, anh phát hiện thằng bé có vẻ trưởng thành hơn so với bạn bè cùng lứa.

“Chú hỏi cháu một vấn đề, được không?”

Đồng Đồng gật đầu.

Hường Tá chân thành nhìn vào mắt thằng bé: “Bạn gái của ba cháu là chị Mandy, không phải là mẹ cháu, còn bạn trai mẹ cháu là chú. Đồng Đồng, cháu có buồn không?”

Thằng bé đảo mắt, cắn môi nghĩ: “Tốt nhất là ba với mẹ, nhưng nếu ba mẹ ở chung, hai người sẽ cãi nhau... Thôi, cháu không thích thế. Cháu muốn mẹ cháu vui vẻ.”

Hường Tá nhìn sâu vào mắt thằng bé, lòng anh dậy sóng. Mặc dù nó vẫn cười, nhưng anh biết đáy mắt nó đọng đọng nước. Anh sờ khuôn mặt nhỏ nhắn.

“Cháu nghĩ xem, có chị Mandy, rồi có chú, sau này sẽ có tới bốn người thương cháu. Cháu thấy được không?”

Đồng Đồng cắn ngón tay, cẩn thận suy nghĩ, lúc sau thằng bé cười cười.

Hường Tá nheo má nó, giang hai tay: “Đến đây! Cho chú ôm cái nào.”

Đồng Đồng không chút chần chờ nhào tới ôm chặt anh.

Hai người đến cửa phòng bếp, dầu khói lượn lờ, Ngô Đồng bên trong quay như chong chóng. Trình độ nấu ăn của cô không tốt lắm, tay chân luống cuống, nguyên liệu nấu ăn rơi trên đất bị cô nhả lên mấy lần. Hường Tá đành đi vào hỗ trợ.

Ngô Đồng lo lắng nhìn anh, không đồng ý cho anh giúp: “Anh đỡ hơn chưa?”

Hường Tá nhón nhor: “Hạ sốt rồi, không tin em sờ xem.”

Ngô Đồng không thèm để ý đến anh. Hường Tá cầm tay cô đặt lên trán mình, tự làm bằng chứng. Ngô Đồng vội rút tay. Quay sang thấy Đồng Đồng đứng đó, cười hi hi nhìn hai người. Cô chán nản bỏ tay xuống, cách xa Hường Tá.

Con dao trên tay anh thoăn thoắt, trù nghệ cao siêu thật. Ngô Đồng nhìn, cũng là nguyên liệu ấy, cũng món ấy... cô trầm tư, bị một người đàn ông đã kích thích này... quả thực quá đau xót rồi!

Miếng thịt cá mềm mịn không dày không mỏng, mùi vị thanh đậm. Tôm chiên giòn tan, vàng ươm. Đồng Đồng thích thú sới đầy chén com, chẳng mấy chốc đã thấy đầy.

Mất mặt quá, mất mặt quá... Ngô Đồng nuốt không trôi bữa com này!!!

Lâm Kiến Nhạc theo lời Lệ Trọng Mưu đặt chỗ ở nhà hàng Pháp, bây giờ Lệ Trọng Mưu tới, trước đó anh chủ động gọi cho Trương Mạn Định.

Nghe điện thoại, Trương Mạn Định còn thắc mắc. Trước đây, anh chưa từng dùng giọng điệu này nói chuyện với cô, rất hòa nhã. Dù hơi bất mãn nhưng cô không dấu nổi niềm vui sướng.

Đã một tháng không gặp nhau, hai người ngồi đối diện nhau, rượu vang sóng sánh trong ly. Lệ Trọng Mưu nhìn người trước mặt, cô ăn mặc rất tinh tế, khuôn mặt vô cùng xinh đẹp.

Chỉ là lời nói của anh khiến cô quá tuyệt vọng.

“Chia tay đi.”

...

...

Anh hiếm khi dùng giọng điệu bắt buộc người khác thế này, trong giọng anh không có một chút gì thỉnh cầu, chỉ toàn là mệnh lệnh. Ngón tay Trương Mạn Định cầm ly rượu chợt cứng đờ.

Đặt chiếc ly xuống bàn, cô chăm chú nhìn anh: “Nguyên nhân.”

“Anh không yêu em.”

“Anh đã bao giờ yêu ai đâu.” Nếu đây là lí do, thì bọn họ chẳng phải đã sớm chia tay rồi sao, cần gì phải chờ đợi đến tận bây giờ?

“Đúng.” Anh thân nhiên gật đầu, rồi bổ sung: “Trước kia là như thế.”

Cô thông minh như vậy nhưng vẫn giật mình: “Là... ai?”

Lệ Trọng Mưu không trả lời.

Trương Mạn Định siết chặt ly rượu, cắn răng, nếu không kịp khống chế cảm xúc, cô sợ mình sẽ hất thẳng ly rượu vào mặt anh. Mấy năm nay cô theo anh, tận tụy như vậy, hóa ra kết thúc của cô là thế này...

“Em muốn gì, có thể nói với anh.” Lệ Trọng Mưu bình tĩnh.

Anh đối với bạn gái luôn hào phóng về tiền bạc, chẳng qua, là keo kiệt về tình cảm. Cô có thể trả lời sao đây? Trương Mạn Định hiểu được, một khi Lệ Trọng Mưu đã quyết chấm dứt thì không thể dây dưa với anh nữa. Ra về thanh cao chỉ càng khiến anh coi thường.

“Công ty điện ảnh và đầu tư truyền hình, thêm ba phần cổ phần tổng công ty.”

Lệ Trọng Mưu gật đầu: “Được.”

Trương Mạn Định cố gắng hít thở, cô không muốn mình khóc trước anh: “Tạm thời đừng thông báo với truyền thông rằng chúng ta... chia tay. Phim của em sắp công chiếu ở New York, em không muốn mình vướng vào scandal.”

Lệ Trọng Mưu ngắm người con gái thông minh, lí trí bảo anh, cô ấy cực kì thích hợp làm bạn gái anh. Dù chia tay cô ấy không khóc cũng không nháo, có điều cũng không cười. Anh gác tay lên thành ghế, bung ly rượu, chậm rãi uống: “Không thành vấn đề.”

Hai người yên lặng ăn món Pháp, Trương Mạn Định cảm thấy thật châm chọc, đây là nhà hàng cô thích nhất, nhưng sau này, cô không bao giờ muốn quay lại đây nữa.

Lệ Trọng Mưu đưa cô đến chỗ chụp ảnh, cực kì phong độ mở cửa cho cô xuống xe.

Trương Mạn Định định nói hẹn gặp lại, dư quang thoáng dừng tại một chỗ, nói với anh: “Tặng em một cái Goodbye Kiss được không?”

Âm thanh đây vè buồn bã, nhưng lúc này trong mắt cô hiện lên tia sáng, không thể tránh khỏi tầm mắt Lệ Trọng Mưu được, anh nói: “Cần gì phải làm thế?”

Trương Mạn Định biết anh lợi hại, tâm tư của cô anh đoán được hết, vậy có nghĩa anh chắc chắn không cần cô nữa, cô còn có thể làm gì: “Anh nợ em đây.”

Anh hiểu, dành cho cô một việc cuối cùng, ôm cô hỏi: “Phóng viên ở đâu?”

“Hương chín giờ.”

Lệ Trọng Mưu cúi đầu, hôn lên môi cô. Nghiêng người để cho người đứng hướng chín giờ thấy rõ ràng. Thực ra anh vẫn thấy thương tiếc Trương Mạn Dịch, nhưng hôn xong, anh chẳng muốn dây dưa thêm chút nào.

Anh quay đầu bước đi, Trương Mạn Dịch bình thản nói: “Hy vọng người anh yêu thấy chúng ta thân mật sẽ không ghen với em.”

Anh càng bình tĩnh hơn: “Chắc hẳn em biết anh chẳng quan tâm đến mấy chuyện này.” Nói xong liền lên xe.

Sự thân nhiên của anh chẳng khác nào một cái tát quất thẳng vào lòng cô, nhìn theo đuôi xe nhanh chóng khuất dạng. Vậy là... anh sẽ không bao giờ trở lại.

Trương Mạn Dịch máy móc quẹo vào studio, tìm một góc khuất, cô che miệng, khóc không thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37

Một tay Lệ Trọng Mưu nắm vô-lăng, một tay cầm cần gạt, đánh xe rời khỏi. Anh thấy có chút gì mất mát, nhớ lại lúc nãy, hình như anh quá vô tình.

Nhưng anh không hối hận.

Đúng, tất cả đã là quá khứ.

Hiện tại, anh chỉ có một nhược điểm duy nhất.

Là tình yêu ư?

Anh không biết. Tóm lại, anh muốn tận dụng mọi cơ hội. Nếu trong thương trường đối diện với muôn ngàn sóng dữ anh vẫn bình thản, thì giờ đây trái tim mới rung động một chút, anh cảm thấy thật ngọt ngào.

Anh gọi điện thoại cho Đồng Đồng. Thăng bé được đưa về Ngô gia sau khi tan học, giờ chắc đã ăn xong cơm tối.

Lệ Trọng Mưu tin Ngô Đồng sẽ chiều theo mọi yêu cầu của con trai.

Hương Tá nhìn màn hình hiển thị chữ “Ba Đồng Đồng” to tướng, tâm trạng anh tốt hẳn lên: “Hello?”

Đầu bên kia điện thoại Lệ Trọng Mưu im lặng. Hương Tá nghĩ đến bộ mặt đen xì của Lệ Trọng Mưu, anh thấy vô cùng sung sướng.

“Lại là cậu?” Âm thanh Lệ Trọng Mưu thấp đến cực điểm.

Hay ghê, vậy mà Lệ Trọng Mưu cũng nhận ra giọng anh, Hương Tá không biết mình có nên thấy vinh hạnh hay không nữa. Anh dựa vào sofa, không trả lời.

“Bảo Ngô Đồng nghe máy.”

Hương Tá cười ra tiếng, lười biếng: “Anh là ai? Đồng Đồng đang làm bài tập, Ngô Đồng đang trải giường cho thăng bé. Tôi đang bận uống nước.”

Đáp lại Hương Tá là âm thanh vật gì đó bị va chạm mạnh, Lệ Trọng Mưu ném điện thoại xuống ghế bên cạnh.

Hương Tá tắt máy, đuổi người nằm thoải mái trên sofa.

Một lát sau Ngô Đồng quay lại, Hương Tá giả vờ lơ đãng, nói: “Lúc nãy Lệ Trọng Mưu gọi tôi, anh nhận máy.”

Ngô Đồng nheo mắt, anh thấy rõ ràng, chần chờ rồi bỏ sung: “Được rồi, được rồi. Anh thừa nhận là mình có ý.”

Tự nhiên tâm tình Ngô Đồng xui xuống, cô đi sang chỗ khác, cách xa Hương Tá: “Anh nói với Đồng Đồng anh là bạn trai tôi, ý của anh là gì?”

Hương Tá ngửa người ra sau, “Nếu em nói là mục đích, đúng là có một—”, anh nhìn cô, ”—có được em.”

Anh thẳng thắn thế này, Ngô Đồng cảm thấy bất lực: “Tôi có gì tốt?”

“Chính vì em không tốt nên anh muốn đem hạnh phúc cho em.”

Anh nói thật thản nhiên, Ngô Đồng tự nhủ. Nhưng tim cô, không rung động chút nào.

Cô không nói gì, Đồng Đồng làm xong bài tập bước ra. Ngô Đồng định gọt hoa quả, Hường Tá nhanh nhẹn cầm con dao: “Để anh làm.”

Tay vừa chạm đến cô, Ngô Đồng giật mình rút lại.

Không khí giữa hai người đầy gương gạo. Đồng Đồng vui vẻ nhìn Hường Tá cầm quả táo, trong nháy mắt đã gọt xong, thằng bé ngưỡng mộ: “Lợi hại quá!”

Hường Tá nhét miếng táo vào miệng nó: “Muốn học không? Chú dạy cháu.”

Bạn nhỏ Đồng Đồng tất nhiên gật đầu nhưng bị Ngô Đồng ngăn cản: “Trẻ con không được cầm dao kéo.”

Đồng Đồng bĩu môi, không cam lòng. Hường Tá bế thằng bé lên, bắt đắc dĩ: “Mẹ cháu ác thế.”

Thằng nhóc này mới vui mừng, giờ trừng mắt với anh: “Không cho chú nói mẹ cháu như vậy.”

Hường Tá nhìn Ngô Đồng, rồi nhìn Đồng Đồng, anh nhún vai: “Thằng quý nhỏ, cháu cũng không vừa đâu.”

Anh nói xong, Đồng Đồng giật tóc anh, hai người đùa với nhau. Ngô Đồng nhìn cảnh này, một lớn một nhỏ, bóng họ in lên tường, giống như – một nhà ba người đang vui vậy.

Ngô Đồng bị anh làm cảm động.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, tâm trí cô thanh tỉnh hơn rất nhiều. Cúi đầu tìm kiếm, nghe máy, thanh âm Lê Trọng Mưu vang lên.

“Ngô Đồng?”

“Ừm.”

Cảm giác xao động lại nổi lên, anh luôn khiến cô bất an.

“Anh đang ở dưới nhà em.”

Ngô Đồng cố gắng áp chế tâm trạng: “Có việc gì?”

Ngữ khí lãnh đạm của cô làm anh khựng một chút, Lê Trọng Mưu dựa vào thân xe, đưa điện thoại sang tay kia. “Mai anh muốn đưa Đồng Đồng đi gặp bà nội nó, còn mấy thứ chưa thu xếp xong, hôm nay không cho nó ở đây được.”

Anh muốn nói gì?

Lê Trọng Mưu đã quên mất rồi.

Nhiều lời càng vô ích, anh định nói lại thôi, sự thất vọng bủa vây lấy anh.

Ngô Đồng cầm điện thoại đến bên cửa sổ: “Không phải anh nói đêm nay cho Đồng Đồng ở đây à? Sao tự nhiên lại đổi ý?”

Anh hơi ngạc nhiên: “Đồng Đồng không nói với em sao?”

“Nói gì?”

“Nó muốn em đi New York cùng.”

Đến lượt cô im lặng, phải chăng cô đang nghĩ cách cự tuyệt? Có đàn ông rồi thì không đoái hoài đến con nữa? Cô cũng thoải mái quá nhỉ!

Lê Trọng Mưu nhăn mày, giọng anh nhẹ nhàng hơn, dường như đang suy nghĩ thay cô: “Nếu em khó xử, không muốn đưa con đi cùng được, em có thể không đề ý đến nó trong mấy ngày mà, cần gì so đo một đêm nay. Em đưa người đàn ông khác về nhà qua đêm, còn muốn đề cho con em chứng kiến à?”

Anh cười như không cười, Ngô Đồng nghĩ anh và cô không bao giờ có thể đã thông tư tưởng với nhau. Cô cắn môi gần như bật máu, liếc tờ báo cạnh chậu hoa. Bỗng dưng cô bật cười: “Đúng, tôi đem đàn ông về nhà, nhưng so với những chuyện anh làm trên khắp mặt báo thì còn kém xa lắm.”

“Anh không muốn cãi nhau với em.”

Bị cô nói trúng tim đen chứ gì? Lại còn cáu gắt nữa?

Ngô Đồng hừ lạnh: “Yên tâm đi, đến lúc đó – nhất định tôi sẽ đến sân bay đúng giờ, không dám phiền anh. Thắng bé là sinh mệnh của tôi, so với những oanh oanh yến yến của anh thì nó vô cùng quan trọng.”

Ngô Đồng không cho anh nói thêm nữa chữ, lập tức tắt máy.

Trở lại phòng khách, Hường Tá và Đồng Đồng cùng lúc quay đầu nhìn cô. Lúc này cô và Lê Trọng Mưu lớn tiếng như vậy, mặc dù cô tránh ở ban công nhưng trong phòng khách vẫn nghe được rõ ràng.

“Mẹ lại cãi nhau với ba à?” Mặt Đồng Đồng xụ xuống, Hường Tá nhẹ nhàng ôm thắng bé. Anh bị vẻ mặt trầm tư của nó thu hút.

Tâm tình Ngô Đồng giảm xuống, cô đã tự nhủ chính mình đừng quan tâm đến anh, đến cuộc sống của anh, đến niềm vui của anh... Tất cả đều liên quan tới cô, nhưng đâu đâu cũng thấy tin tức của anh, cô muốn trốn cũng không trốn được!

Ngô Đồng ngồi trước mặt con trai: “Mẹ hứa sau này, sẽ không bao giờ... cãi nhau với ba con nữa.”

Cô hứa hẹn với thắng bé, nhất định cô sẽ làm được.

Đồng Đồng dù không tin lắm nhưng vẫn gật đầu.

Hường Tá thấy cảm xúc của cô không đúng lắm, anh không muốn trêu cô, lo lắng hỏi: “Không có việc gì chứ?”

Ngô Đồng lắc đầu, kéo Đồng Đồng đến cạnh cô: “Sao con không bảo mẹ con định đi New York? Không muốn mẹ đi cùng à?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của bạn Đồng Đồng nhăn nhó: “Con sợ mẹ thấy ba sẽ không vui. Nếu mẹ không vui, con không cần mẹ đi cùng đâu.”

Ngô Đồng ôm chặt thắng bé, gác cằm lên vai con, không cho thắng bé nhìn thấy hai mắt rưng rưng của mình. Một lúc cô mới chỉnh lại được tâm trạng: “Sao lại thế? Mẹ bảo với ba con rồi, mai mẹ sẽ đi cùng con.”

Mặt cô Đồng Đồng không thấy, nhưng Hường Tá không hề rời mắt.

Khi bị thương đến cực hạn, nước mắt sẽ không rơi xuống nữa – Hường Tá nhìn cô, bỗng nhớ tới câu này.

“Anh cũng đang được nghỉ phép, không ngại cho anh đi cùng chứ?”

Ngô Đồng đưa Đồng Đồng về Lê Trạch, ngày mai thắng bé sẽ chờ cô ở sân bay. Cô vừa nắm tay con ra cửa, định đưa thắng bé đến chỗ Lê Trọng Mưu, tiện thể tiễn Hường Tá luôn. Ngày hôm nay cuối cùng cũng kết thúc, Ngô Đồng muốn ngủ một giấc thật sâu, sau đó đưa thắng bé đi Mỹ chơi thật vui vẻ.

Ba người đi vào thang máy, mấy con số từ từ chuyển động, không có âm thanh nào.

Sắp tới tầng chót, Ngô Đồng ôm lấy con, hôn lên trán: “Tối nay phải ngủ sớm một chút, đừng nghịch nữa, biết chưa?”

Đồng Đồng ngoan ngoãn gật đầu, Ngô Đồng buông con ra. Hường Tá đứng cạnh cười cười, tiếng cười của anh hấp dẫn sự chú ý của cô. Nụ cười của anh càng sâu, như muốn xua tan sự lạnh giá trong trái tim Ngô Đồng.

Anh bắt chước cô: “Em cũng ngủ sớm đi.”

Để người khác nghe thấy, chắc chắn sẽ rất xúc động nhỉ.

Thang máy kêu “Đỉnh – !” một tiếng dừng lại.

Ngô Đồng nắm tay Đồng Đồng bước ra, bị Hường Tá kéo vai: “Anh còn quên chưa làm một việc.”

“Cái...”

Ngô Đồng chưa kịp nói hết, Hường Tá hôn lên trán cô.

Cái hôn nhẹ nhàng và ấm áp. Mí mắt chau chặt của cô bị anh làm dần ra.

Cửa thang máy mở.

Lê Trọng Mưu đứng ngoài chứng kiến toàn bộ cảnh tượng này.

Ánh mắt anh lập tức hạ xuống âm độ, quấy nhiễu hai người bên trong. Ngô Đồng nghiêng đầu nhìn thấy Lê Trọng Mưu, khi ấy mắt cô còn đang mê ly đắm chìm trong nụ hôn kia. Lê Trọng Mưu thấy thật gai mắt.

Đúng lúc Ngô Đồng cố tình cầm tay của Hường Tá, trước mặt Lê Trọng Mưu nắm càng thêm chặt.

Còn Hường Tá, tất nhiên anh chẳng đại gì mà cự tuyệt.

Bộ dạng tình nhân thẩm thiết đối diện với ánh mắt lạnh trờ của Lê Trọng Muru.

Giây phút này, trời long đất lở!!!

Anh đứng đó trong chốc lát, rồi cười lạnh tanh.

Nháy mắt đối thành gương mặt đầy dịu dàng, vẫy tay gọi Đồng Đồng. Trước cô, anh nhất định phải làm người tốt, rất khiêm nhường nói với Ngô Đồng: “Phiên em rồi.”

Ngô Đồng đưa thằng bé ra ngoài, Lê Trọng Muru đưa Đồng Đồng rời đi. Cánh cửa thang máy đóng rồi mở, Ngô Đồng vội tách khỏi Hường Tá.

Cô nói: “Cảm ơn.”

Hường Tá vuốt tóc mình: “Diễn trò này, anh thích.”

Ngô Đồng cúi đầu nghĩ, nên trả lời anh thế nào?

“...Anh, thật sự muốn đi Mỹ với chúng tôi?”

“Tại sao không?”

Anh cười nhìn cô, trong lòng nghĩ, sao cô phải cúi đầu chứ? Có gì phải áy náy? Cô nên ngẩng đầu ưỡn ngực, nói cho toàn bộ thế giới này biết rằng, cô là người phụ nữ quá tuyệt vời mới đúng.

Có điều anh biết, cô sẽ không làm được.

Hường Tá bắt đầu dĩ, xoa đầu cô như trẻ con: “Anh không muốn thất hứa với con nít. Anh đã hứa với Đồng Đồng, cho nên ít nhất em cũng tỏ ra vui vẻ chút được không? Đừng cô phụ tấm lòng thẳng nhóc.”

“...”

“Anh sẽ dốc toàn tâm toàn lực làm bạn trai em mấy ngày. Yên tâm, sẽ không biến giả thành thật đâu.” Anh đưa tay kéo miệng cô, “Cười một cái xem nào.”

Ngô Đồng thật sự không cười nổi. Đúng lúc này, tiếng nói trào phúng cách đó không xa vang lên: “Thủ đoạn cưa cẩm của cậu mười năm vẫn không đổi nhì. Không cách tân chút nào sao?”

Lê Trọng Muru đã quay lại, khoe miệng anh cười châm biếm.

Hường Tá nghe vậy, hơi lúng túng. Cuối cùng anh nhún vai.

Ngô Đồng bị kẹp giữa hai người đàn ông, mơ hồ nép vào Hường Tá, phòng bị nhìn Lê Trọng Muru –

Lê Trọng Muru nở nụ cười, ba phần thấu hiểu, bảy phần ghen tức: “Em vội tìm đàn ông thế à? Trước mặt con không thấy xấu hổ à?”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Anh nói chuyện khó nghe như vậy, lưng Ngô Đồng chợt lạnh, theo thói quen cô cúi đầu, nhưng lại nghĩ, anh dựa vào cái gì mà lớn tiếng chỉ trích cô?

Chẳng lẽ bây giờ anh định tu thân dưỡng tính, trở thành tấm gương sáng cho Đồng Đồng chắt?

Ngô Đồng cố hết sức mỉm cười đáp: “Anh Lê, chúng ta không có quan hệ gì.”

Hường Tá tiến lên phía trước, trong tay vẫn cầm túi xách của Đồng Đồng, anh đưa cho Lê Trọng Muru, vô cùng nhẹ nhàng nói: “Tôi còn chưa so đo chuyện của cô ấy thì thôi, anh quản hơi rộng rồi.”

Lê Trọng Muru không nhận chiếc túi, đột nhiên anh túm cổ áo Hường Tá. Động tác của anh nhanh đến mức Hường Tá không kịp tránh né. Kề tai Hường Tá,

anh đề thấp thanh âm “Cậu không từ thủ đoạn nào để theo đuổi cô ấy, không phải vì tôi và cô ấy có quan hệ khó nói hay sao? Cậu không thấy mình quá đề tiện à? Hãy đối mặt với tôi đây này, đừng lờ cô ấy vào!”

Hướng Tá bị người đàn ông cao lớn chặn lại, anh không giận cũng chẳng xấu hổ. Nhìn ánh mắt sắc bén của Lê Trọng Mưu, anh càng không muốn giải thích.

Mặc dù Ngô Đồng không nghe được hai người họ nói gì với nhau, cô vẫn lờ mờ đoán được vài phần. Cô phân vân: vì sao anh phải tức giận như thế?

Vì cô ư?

Châm chọc quá...

Thói quen của anh là ngửa mặt sai khiến người khác cơ mà; là để cho phụ nữ phải phủ phục dưới chân anh cơ mà...

Hay là, sáng nay cô cự tuyệt nên anh coi đó là sỉ nhục?

Phải chăng tối hôm qua trên giường cô thể hiện tốt nên anh “động lòng trắc ẩn”?

Giờ cô quyết định quay bước thì tự tôn của anh bị giảm đáp?

Ngô Đồng đặt tay lên vai Lê Trọng Mưu, cố kéo tay anh khỏi Hướng Tá: “Chuyện của chúng ta không liên quan đến anh ấy, buông anh ấy ra.”

Lê Trọng Mưu bỏ ngoài tai câu nói của cô, nhìn thẳng vào mắt Hướng Tá: “Cách xa cô ấy một chút!”

Nói xong, anh khoát tay Ngô Đồng, bỏ tay khỏi cổ áo Hướng Tá.

Lê Trọng Mưu gần từng tiếng, Hướng Tá nghe xong không nhịn được bật cười, anh đứng vững lại, cất giọng như thách thức: “Lập trường của anh ở đâu chui ra thế? Anh có tư cách gì để nói những lời này?”

“...”

Một lần nữa Hướng Tá bị Lê Trọng Mưu ghì chặt, tay anh gồng lên gần như muốn bóp nghẹt cổ Hướng Tá.

Hướng Tá càng cười tươi hơn: “À, đúng rồi, tôi quên không báo với anh, tôi, bây giờ, là...”, Hướng Tá liếc qua Ngô Đồng, “...bạn trai cô ấy.”

Thần sắc Lê Trọng Mưu trầm xuống, có vẻ gì buồn bã nhưng nhanh chóng bị lửa giận thiêu cháy. Hướng Tá quan sát sắc thái trên khuôn mặt Lê Trọng Mưu, anh khoan thai bồi thêm: “Cho nên, hẳn là phải để tôi nói, anh hãy cách xa cô ấy một chút.”

Lê Trọng Mưu không nói gì, mi tâm chau lại thành hình chữ xuyên, quay đầu nhìn Ngô Đồng, con ngươi lạnh băng, chăm chú đợi câu trả lời của cô.

Trong thời gian ngắn, Ngô Đồng như ném đủ ngũ vị tạp trần, cô thấy giải thoát, thoải mái, còn rất nhiều cảm giác không tả hết được.

Lê Trọng Mưu từ từ buông lỏng nhưng đầu ngón tay anh bầu chặt bả vai Hướng Tá. Anh lạnh lùng: “Cậu và người phụ nữ này muốn làm gì thì làm – chỉ cần không phiền đến cuộc sống của con trai tôi.”

Mặt Hướng Tá không thay đổi, anh đánh giá Lê Trọng Mưu: “Đừng có dùng giọng điệu đó ra lệnh cho tôi, tôi không phải cấp dưới của anh.”

Lê Trọng Mưu dừng lại: “Muốn tốt cho cậu thôi. Cậu ngắm xem, quan hệ của tôi và cô ấy sẽ mãi mãi dây dưa không rõ, liệu “ông-bó-tốt-đẹp” kia của cậu sẽ đồng ý cho cậu cưới cô ấy sao?”

Ngữ khí đầy châm chọc, nhắm trúng vào mục tiêu, chỉ như câu nói băng quơ bình thường.

Ánh mắt Hướng Tá chột đờm buồn, mím chặt môi không phản bác được.

Lê Trọng Mưu đã đụng tới tử huyệt của anh.

Cuối cùng Lê Trọng Mưu cười khế, nhìn Hướng Tá đầy khiêu khích, nhận lấy cặp sách của Đồng Đồng, xoay người. Anh đến cạnh Ngô Đồng, hơi cúi người sát tai cô, nói: “Không ngờ em cự tuyệt lời cầu hôn của anh là vì cậu ta. Nhưng mà, quy tắc của trò chơi này do anh quyết định. Đừng quên điều đó.”

Ngô Đồng nâng mắt, đụng phải mâu quang lạnh như băng. Cô cảm thấy anh quay về với Lê Trọng Mưu trước đây: mình đồng da sắt, không có tình cảm, khó xác định cảm xúc, giết người không dao. Anh biết hết mọi hành động của cô, cách đối xử của anh với cô không hề thay đổi.

Đây thực sự là người đàn ông cô cần sao?

Tình yêu của cô đã trở thành thứ quá đỗi xa vời bị chính tay anh phá hủy từ lâu.

Nhưng sao cô vẫn thấy thê lương thế này?

Lệ Trọng Mưu tiêu sái bước đi, lưu lại Hương Tả và Ngô Đồng, hai con người hoảng loạn, sợ hãi, bất lực...

Đồng Đồng ngồi rong xe chờ lâu đến phát chán, túm dây an toàn. Đến tận khi Lệ Trọng Mưu vào xe, Đồng Đồng còn ảo não nhìn ra ngoài cửa sổ, cố gắng tìm kiếm thân ảnh Ngô Đồng phía sau.

Không thấy cô, Đồng Đồng thất vọng, tự an ủi một lúc, sau đó mới ngồi ngay ngắn.

Xe chạy khá lâu, Đồng Đồng không kim được hỏi Lệ Trọng Mưu: “Ba, không phải ba nói chúng ta cùng mẹ quay về nhà à? Sao hai người lại cãi nhau?”

Lệ Trọng Mưu nghiêng đầu nhìn con trai, vô tình thấy chiếc vòng trên cổ tay Đồng Đồng. Ánh mắt anh sắc bén, kéo tay thẳng bé, tỉ mỉ xem xét: “Đây là...?”

“Chú Hương tặng con.”

“Chú Hương...?” Lệ Trọng Mưu nghiêng răng.

“Chú ấy siêu lắm nhá, cầm con dao vung vung thành bông hoa trên quả táo.”

“Ồ?”

Thanh âm Lệ Trọng Mưu có chút nguy hiểm, Đồng Đồng hồn nhiên kể tiếp chuyện, không quên bổ sung: “Chú ấy còn khiến mẹ cười rất nhiều nữa. Ba không biết đâu —”

Đồng Đồng đang hưng phấn, tự nhiên thấy xung quanh im lặng như tờ, thẳng bé quay sang nhìn Lệ Trọng Mưu.

Ấy, nguy hiểm!

Cả Đồng Đồng và Lệ Trọng Mưu đều tự hiểu, tốt nhất là không nên tiếp tục đề tài này.

Lát sau, đột nhiên Đồng Đồng nhìn thẳng anh, vô cùng nghiêm túc hỏi: “Ba, mẹ mang bạn trai đi cùng, ba có muốn mang chị Mandy đi không?”

Lệ Trọng Mưu bất đắc dĩ, giọng điệu thẳng thắn này khiến anh không biết trả lời thế nào, nhưng cũng không thể thừa nhận được. Anh đắm chiều ngắm con trai, chau mày, từ từ dừng xe.

“Đồng Đồng thích chị Mandy thật sao?”

“Tất nhiên!”, Đồng Đồng thật thà đáp, “Trương Hàn Khả thích chị ấy lắm lắm luôn, trong phòng toàn là ảnh chị ấy.”

Biểu tình khá gượng gạo, có vẻ không cam lòng, thanh âm thẳng bé trầm xuống: “...Nhưng con thích mẹ nhất.”

Lệ Trọng Mưu sờ sờ mặt con: “Nếu ba nói, ba cũng thích mẹ thì sao?”

Đồng Đồng giật mình, nghi ngờ nhìn anh. Không hiểu biểu tình trên mặt ba là gì nhỉ? Ý ba là sao đây? Nghĩ không ra...

Mãi sau Đồng Đồng mới thò thè: “Ồm... Chú Hương phải làm thế nào?”

“Nên làm gì thì làm thôi.” Lệ Trọng Mưu thân nhiên trả lời, vừa nói vừa tháo chiếc vòng trong tay Đồng Đồng xuống.

Anh mỉm cười, vuốt cằm, khởi động xe.

Ngô Đồng, anh nói rồi, quy tắc trò chơi do anh quyết định...

Ngô Đồng mang hành lý đơn giản ra khỏi nhà.

Định xuống gara lấy xe thì thấy có chiếc xe đã sớm chờ cô. Trên thảm cỏ bên cạnh là bạn nhỏ Ngô Đồng Đồng sung sướng khua tay múa chân: “Mẹ ơi!!!”

Ngô Đồng thấy con thì cười hạnh phúc, nhưng mắt vừa chạm đến Lệ Trọng Mưu đứng bên cạnh thì trầm xuống ngay lập tức.

Cô đến gần, nghe thấy con thúc giục Lệ Trọng Mưu: “Ba, mau lên, mau lấy đồ ra đi.”

Nháy mắt, Lệ Trọng Mưu lấy từ trong xe ra một bó hồng tươi đưa đến chỗ cô. Ngô Đồng nhìn những bông hoa được bọc tỉ mỉ, lại nghe Đồng Đồng nói: “Con chọn đây mẹ ạ, có đẹp không? Có đẹp không?”

Lệ Trọng Mưu đứng im re bên cạnh, không giải thích, không trả lời.

Tay Ngô Đồng cứng ngắt cầm bó hoa, miễn cưỡng cong khóe miệng: “Ừ, đẹp lắm.”

Cô nói với con: “Đồng Đồng, mẹ có chuyện muốn nói với ba con, con vào xe chờ mẹ nhé.”

Đồng Đồng ngoan ngoãn vào trong xe ngồi, chốc chốc ngoảnh ra sau nhìn hai người.

Ngô Đồng không biết Lệ Trọng Mưu lại muốn giờ trò gì, chỉ thấy anh dựa người vào thân xe, vẻ mặt không giống đang suy tính, cũng không giống đang khiêu khích cô.

Cô muốn đi ra chỗ khác nói chuyện, miễn cho Đồng Đồng thấy bọn họ cãi nhau. Lệ Trọng Mưu không động, Ngô Đồng cực kì sợ anh như vậy, càng sợ cô càng tức giận, tiến gần đến anh.

“Rốt cuộc anh muốn gì?”

Anh không vội trả lời, hạ tầm mắt, nhìn bàn tay cô kéo áo tay anh. Ánh mắt Lệ Trọng Mưu khiến mu bàn tay Ngô Đồng bồng rớt, cô vội vàng buông ra.

Anh quan sát biểu cảm hoảng hốt trên mặt cô rồi nói: “Anh chỉ muốn Đồng Đồng vui vẻ.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Câu nói xưa như trái đất này Ngô Đồng nghe muốn mòn tai luôn rồi, cô oán thầm trong lòng, hẳn là anh lại muốn làm “người-cha-gương-mẫu” cho Đồng Đồng? Bây giờ sẽ nắm lấy tay cô, thể hiện một cặp vợ chồng hạnh phúc, có phải quá muộn rồi không?

“Anh nên nghĩ như thế lúc tòa án phán quyết quyền nuôi dưỡng Đồng Đồng mới đúng.” Tự nhiên nhớ về khoảnh khắc anh cầu hôn, cô bật cười khe khẽ, “Tôi sẽ không kết hôn với anh đâu.”

Mỗi biểu cảm trên mặt cô không lọt khỏi mắt Lệ Trọng Mưu, anh vừa buồn vừa giận trả lời: “Đừng hiểu lầm, khi đó anh quá thiếu suy nghĩ. Yên tâm, từ giờ anh sẽ không bao giờ nhắc lại hai chữ ‘kết hôn’ nữa.”

Ngô Đồng thật sự không thể nào hiểu nổi trong đầu anh nghĩ cái quái gì, coi cô là sủng vật à? Chỉ lúc cô tức giận xù lông anh mới thấy vui vẻ?

Lệ Trọng Mưu không chế Ngô Đồng, hai vai nặng trĩu, cô ngẩng đầu đối diện với anh.

Cô chợt nhận ra, bấy năm nay mình đang lạc trong một vòng lẩn quẩn, không được làm chủ cuộc sống của bản thân, mỗi lần cô sắp nắm được cơ hội thoát ra thì sẽ có việc nào đó ập đến, kéo cô lún sâu xuống.

Cái nhìn của Lệ Trọng Mưu bây giờ là ví dụ điển hình, lần nữa lôi cô vào vũng lầy.

Anh thì thầm bên tai: “Anh cũng không biết cảm giác khi ở bên em gọi là gì, nhưng mà nơi này —”, anh chỉ tay vào trái tim, “—rất lạ. Anh biết ý nghĩa của nó, em phải ở cạnh anh, còn anh, sẽ không ‘làm gì’ em đâu.”

“...”

“Hiểu chưa?”

Ngô Đồng ngẩn ngơ.

“Anh, muốn có em bên cạnh.”

Chẳng nhẽ anh không biết những lời này chỉ dùng giữa hai vợ chồng hay sao?

Anh nói như vậy nghe như định gánh lấy trách nhiệm to lớn lắm.

Tại sao lại nói với cô?

Còn dùng loại giọng điệu cao cao tại thượng nữa chứ?

Ngô Đồng đẩy tay anh, cuối cùng cô cũng nghĩ ra điều nên nói: “Anh coi tôi là gì? Anh không hiểu bản thân thì cần tìm bác sĩ tâm lý đi. Có thể xin anh sau này đừng làm loạn tâm trí tôi được không?”

Tâm trạng anh lạnh hẳn, xem lời cô như gió thoảng qua tai, nói theo ý mình: “Em không hiểu ý anh.”

Ngô Đồng bắt đầu cười khê: “Người không hiểu là anh đây.”

Sắc mặt anh trầm xuống, Ngô Đồng thấy vậy, lòng cô dậy sóng. Cô từng nghĩ không gì thay đổi được biểu cảm trên mặt anh, hóa ra, cũng có lúc anh khác bình thường. Có điều, cảm xúc này, giống như anh vừa đánh rơi một thứ cực kì quan trọng —

Tình yêu.

Cô bắt đầu cảm thông với anh.

“Anh bị phụ nữ từ chối nên mới thấy hụt hẫng thôi. Trái tim anh có thực sự rung động hay không? Giờ đây anh muốn lấy tôi làm thử nghiệm, không phải sao?”

Lệ Trọng Mưu im lặng, cô tưởng anh đã hiểu. Ngay lúc Ngô Đồng xoay người định đi, anh bắt lấy cánh tay cô: “Em nói em yêu anh.”

Cô thực sự hối hận vì đã nói ra câu đó, biết nước đổ khó hót, cô không phủ nhận.

“Vậy vì sao em t-ừ-n-g yêu anh?”

“...”

“Em biết thế nào là ‘động tâm’? Liệu nó có còn tồn tại trong em không?”

Từng từ trong lời Lệ Trọng Mưu thấm vào tai Ngô Đồng, dần dần, anh tiến gần đến bên. Bó hoa rơi xuống đất, hương hoa quện cùng mùi hương tỏa ra trên người anh quanh quẩn chớp mũi.

Anh nghiêm mặt, ngăn chặn tiếng hét sợ hãi của cô, dùng đôi môi mình phủ lên cánh hoa căng mọng, con giận nguôi đi một cách nhanh chóng, tay anh từ từ buông lỏng — chuyển xuống chế trụ vòng eo cô, ôm cô di chuyển sang góc khuất cạnh xe.

Một tay anh chống lên mặt xe, góc độ lúc cúi đầu vừa đủ để ngắm được chiếc cằm thon gọn. Anh thấy hàng lông mi cô run rẩy, thấy trái tim anh cũng run theo. Bất chợt anh như người lạc lối, bởi anh cảm nhận được một thứ vô cùng chân thật: nhịp tim anh đang đập liên hồi...

Con đau khi lưng chạm vào mặt kính khiến Ngô Đồng búng tỉnh.

“Đừng nhúc nhích...” Thanh âm trầm thấp vang ngay bên tai, lòng cô tê dại, “Đồng Đồng thấy bây giờ...”

Anh nói xong lại kề sát, tiếp tục hôn cô.

Mọi cố gắng vùng thoát đều không có kết quả, cô không tránh được khỏi bàn tay mạnh mẽ của anh, cũng không né được hơi thở bá đạo vây quanh mình. Một tay anh nắm chặt gáy cô, đầu lưỡi mềm dẻo chiếm cứ khoang miệng, mùi vị nam tính càng lúc càng tiến vào sâu.

Ngọn lửa từ ngực dần bùng cháy, không được, chuyện này sẽ lại là một tai họa nữa!

Ngô Đồng không biết anh thả cô ra từ lúc nào.

Ba hôn bảy vía của cô chẳng biết đã phiêu bạt đến đâu.

Tay Lệ Trọng Mưu đặt trên ngực trái của cô, bàn tay in lên trái tim đang đập dồn dập, “Đây không phải là ‘động tâm’ ư?”

Ngô Đồng không nói nên lời, cô thờ dốt.

“Đây chính là minh chứng —”, tự nhiên giọng anh trở nên bất thường, “— cho việc em vẫn còn yêu anh, phải không?”

Anh muốn giờ trò gì? Một người kinh doanh sáng suốt sẽ không tự gây tổn hại cho bản thân, trong phương diện tình cảm cũng thế, đây mới là anh.

Trước mặt anh, Ngô Đồng rút khăn tay chà mạnh môi mình, giống như cô vừa chạm phải thứ gì dơ bẩn. Lệ Trọng Mưu lập tức chau mày.

Thấy bộ dáng của anh, ngón tay cô dần nắm lại, không để anh phát hiện.

Bị cô nhìn chăm chăm, Lệ Trọng Mưu nở nụ cười, anh giật phắt chiếc khăn tay của cô. Cúi đầu tới gần, Ngô Đồng không biết anh định làm gì. Rất nhanh tay anh kìm chặt cằm cô.

Trực giác mách bảo Ngô Đồng anh sắp làm gì đó: “Tôi đã nói rõ ràng với anh rồi...”

Anh chẳng thèm bận tâm, nâng mặt cô lên, dịu dàng lau vết son môi bị nhòe.

Ngô Đồng đứng ngược chiều sáng, nhìn khuôn mặt anh, cô hoàn toàn không thể lên tiếng.

“Nếu như khi trước em đồng ý với những điều kiện của anh, thì bây giờ... Xem như anh xin em: ở Mỹ đừng để mọi người phải lo lắng. Ngô Đồng, anh đối với em đã khác rồi.”

Anh không cho phép cô phản biện.

Trời ơi, đúng là ‘râu ông nọ cắm cằm bà kia’, Ngô Đồng không thể nào có chung suy nghĩ với Lê Trọng Mưu được.

Trở vào xe, nhìn con trai đang cười hạnh phúc nhưng tâm trạng cô chẳng thể nào vui nổi.

Đôi môi sưng đỏ của cô bị thằng bé phát hiện, Đồng Đồng lắc đầu, chép miệng: “Môi mẹ bị nê kia.”

Ngô Đồng á khẩu, bèn ôm con, nói lảng sang chuyện khác: “Hoa đẹp mua ở đâu thế này? Lại còn biết để tặng mẹ nữa...”

“Ba bảo mẹ nhất định sẽ thích.”

Vừa nghe có liên quan đến Lê Trọng Mưu, Ngô Đồng đang định hỏi thì nhin xuống. Đúng là dở khóc dở cười, cô thom má Đồng Đồng: “Cảm ơn con, mẹ thích lắm.”

Lê Trọng Mưu lái xe, Đồng Đồng ngồi phía sau, hai tay ôm bó hoa hồng, cố đưa người về phía trước đón cái hôn của Ngô Đồng.

Chợt thằng bé nhớ lại câu nói tối qua của Lê Trọng Mưu, thấy ánh mắt ba dán chặt lên người mẹ, Đồng Đồng nhanh nhẩu: “Mẹ cũng thom ba một cái đi.”

Đồng Đồng nói xong, đôi lông mày nhướng lên cong vút.

Không ngờ người mở miệng từ chối thằng bé lại là Lê Trọng Mưu –

Anh nhìn cô qua gương, rồi chuyển tầm mắt sang con trai, từ tốn: “Ba bận lái xe.”

Đồ khẩu thị tâm phi... (nói một đằng nghĩ một nẻo)

Nói dối mũi sẽ dài ra đấy...

Đến sân bay vẫn sớm, nhân viên nhanh chóng ra đón họ.

Khu chờ VIP chỉ có mỗi ba người, thư kí đã chờ từ lâu, Lê Trọng Mưu tranh thủ xử lí nốt công việc, Đồng Đồng kéo Ngô Đồng chạy ra cửa sổ sát đất ngắm cảnh. Cả khuôn mặt thằng bé dán lên tấm kính thủy tinh.

Đồng Đồng chỉ vào chiếc máy bay đỗ trên sân: “Mẹ ơi, mẹ xem đi! Tên Đồng Đồng kia!!!”

Ánh nắng tươi sáng quá mức khiến Ngô Đồng hơi chói mắt, mãi cô mới nhìn được dòng chữ tiếng anh trên thân chiếc máy bay hẹp dài.

Hai chữ “TONGTONG”* to tướng, phía sau còn kèm theo sau là hình đầu con mèo mà Đồng Đồng thích. (phiên âm của từ Đồng Đồng)

“Con nghe ba bảo trên đây mỗi cái cốc đều có hình Ultraman nhá.” Thằng bé phản kích.

Ngô Đồng khó xử, Lê Trọng Mưu làm như vậy rất dễ chiều hư con. Nhưng thấy Đồng Đồng vui vẻ, tâm trạng cô cũng dần tốt lên. Cô cố nhớ lại, lúc thằng bé ở với cô, có khi nào nó cười rạng rỡ hơn lúc này?

Dường như chưa từng có.

Lê Trọng Mưu ngẩng đầu lên đứng díп nhìn đến cửa sổ, thu trọn hai bóng hình kia. Dường như cả cô và Đồng Đồng đều toát ra loại ánh sáng thanh thuần chiếu lên mặt anh.

Người phụ nữ yếu ớt nhẹ nhàng vuốt tóc con trai, khuôn mặt nghiêng của cô chuyên chú nhìn thằng bé, nụ cười thương yêu nở ra trên mặt khiến bất kì ai nhìn được cũng thấy ấm lòng... Động tâm rồi. Lê Trọng Mưu sững sốt mất 10 giây.

Hướng Tá khoan thai đi sau nhân viên tiến vào cửa, gặp cảnh Lê Trọng Mưu ngăn người, nhìn theo hướng mắt Lê Trọng Mưu, Hướng Tá nhận ra thân

ảnh của Ngô Đồng

Núi băng ngàn năm kia có khi nào – từng thể hiện ánh mắt mãnh liệt đến thế? Hường Tá lặng yên bước đến, ngồi xuống đối diện, chấn luôn tầm mắt Lệ Trọng Mưu.

Lệ Trọng Mưu hơi giật mình, hoàn hồn thu lại tầm mắt, gặp Hường Tá thì nhủ mày.

Hường Tá ngao mạn nhìn lại, âm thanh lạnh lẽo: “Anh Lệ, ánh mắt ‘trần trụi’ của anh đặt trên bạn gái tôi có vẻ không thích hợp lắm thì phải.”

Cảnh tượng hòa nhã tự nhiên bị người khác phá hỏng, Lệ Trọng Mưu bức mình, trả lời Hường Tá: “Tôi đang ngắm mẹ của con trai mình, có chỗ nào không đúng à?”

Hường Tá ngo ngoe luôn: mẹ-của-con-trai?

Không phải từ trước đến giờ Lệ Trọng Mưu hề mở miệng là nói thẳng bé không cần mẹ hay sao?

Thật bội phục anh có thể mặt dày nói ra một câu ‘hợp tình hợp lý’ thế này.

Suy nghĩ một lát, Hường Tá nhún nhún vai, không bình luận gì. Anh đứng dậy đi đến chỗ Ngô Đồng và Đồng Đồng.

Ngô Đồng biết có người tới gần, cô không quay lại nhìn. Một mùi hương thanh khiết thoảng tới, vai cô trĩu xuống, bị người ta ôm vào lòng.

Ngô Đồng kinh hãi: “Lệ Trọng Mưu, anh...”

Xoay đầu, cô thấy Hường Tá cười tươi đến mức so được với mặt trời. Đầu vai cô nhanh chóng thả lỏng.

Thần sắc thay đổi của cô không qua được mắt Hường Tá, trái tim anh bị đâm ngày càng sâu, nhưng vẫn phải mỉm cười: “Làm sao vậy? Thấy anh vui đến nỗi không nói nổi thành lời hả?”

Ngô Đồng không nói gì, chỉ cười với anh.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Đôi má lúm đồng tiền của Ngô Đồng rơi vào trong mắt Hường Tá. Anh chợt nhận ra, quan hệ giữa anh và cô đã trở nên thân thiết hơn từ lúc nào. Tất nhiên, nụ cười kia chẳng thể nào qua nổi mắt Lệ Trọng Mưu. Quanh anh hàn khí bốc lên ngàn ngút, trông mắt anh lưu chuyển mấy lần, giống như trong đó nổi lên những con sóng dữ.

Thư kí bên cạnh hơi xấu hổ, chỉ biết đứng đó dậm chân đây bắt lực. May mà không lâu sau Lâm Kiến Nhạc trở lại, thư kí nhỏ bé được giải thoát, vội ném hết công việc cho Lâm Kiến Nhạc xử lý, bỏ của chạy lấy người. Lâm Kiến Nhạc nhìn Lệ Trọng Mưu, rồi quay sang nhìn ba người đứng bên đó, vừa như phát hiện vừa như mơ hồ.

Ngô Đồng?

Cô ấy sao lại!?

Chiếc máy bay bay hơn mười tiếng, bầu trời bên ngoài tối đen như mực, Đồng Đồng mệt mỏi được cô tiếp viên hàng không đưa đến phòng nghỉ nằm ngủ.

Lệ Trọng Mưu còn bận giải quyết một số tài liệu, anh muốn mau chóng xử lý xong, để khi đến Mỹ sẽ có nhiều thời gian dành cho Đồng Đồng.

Ngô Đồng được sắp xếp ở một khoang khác, cô định đến xem Đồng Đồng, lúc đi ngang qua, nghe thấy âm thanh gõ bàn phím vang lên trong không gian tĩnh lặng.

Lệ Trọng Mưu trầm mặc ngồi tại bàn, chăm chú kiểm tra hai bản hợp đồng tiếng anh, Lâm Kiến Nhạc đứng bên cạnh, ghi nhớ chỉ thị của anh – đúng là cảnh tượng tiêu chuẩn trong công tác của Lệ Trọng Mưu.

Khi người đàn ông chuyên tâm làm việc luôn toát ra một loại sức hút đặc biệt, Ngô Đồng ngo ngoe ngăn ngắt anh hồi lâu, lúc Lâm Kiến Nhạc phát hiện ra cô, Ngô Đồng giật mình. Thấy Lâm Kiến Nhạc chuẩn bị báo với Lệ Trọng Mưu, Ngô Đồng vội đưa ngón trở lên môi, ý bảo anh ta đừng nói, sau đó cô

lặng lẽ rời đi.

Hướng Tá ngồi trên chiếc sofa rộng rãi, tập trung chơi BallGame trong điện thoại. Ngô Đồng quay lại khoang máy bay. Cô nhìn anh, cái nhìn xoáy sâu vào thân hình đang ngồi đó, dường như có chút gì thất vọng xâm chiếm lấy trái tim, Ngô Đồng nghiêng đầu, không muốn nhìn Hướng Tá thêm nữa.

Anh ấy không phải Lê Trọng Mưu, không ai có thể thay thế được Lê Trọng Mưu.

Vì thế...

Cho nên...

Cô tiêu rồi!

Hướng Tá tạm dừng trò chơi, anh ngẩng đầu, ghé gần vào cô. Đôi mắt anh không còn ý cười thấp thoáng hàng ngày, anh hờ hững: “Em biết không? Anh càng ngày càng ghen tỵ với Lê Trọng Mưu.”

Nhắc đến ba chữ kia, Ngô Đồng lập tức khởi động chế độ tự bảo vệ: “Đừng nhắc đến cái tên đó được không?”

Hướng Tá không để ý tới sự kháng cự của cô, anh tiếp tục: “Anh hiểu kì thật đấy, tại sao lại có thể có người phụ nữ vì anh ta khóc, vì anh cười chứ?”, anh đưa tay ấn lên mi tâm Ngô Đồng, “...vì anh ta cau có mặt mày, lại còn...”

“...”

“...cố gắng tìm kiếm bóng dáng anh ta trên người đàn ông khác.”

Ngô Đồng sững sờ.

Hướng Tá mỉm cười chua xót: “Biết em làm thế nhiều lần lắm rồi, làm ơn dừng lại đi, lòng tự trọng của anh sắp bị em đạp đổ rồi đấy.”

Vẫn là cái miệng dẻo quẹo, vẫn khiến người ta không thể nào đoán nổi trong lòng anh nghĩ gì. Có lẽ vì thế nên anh mới đánh đầu thắng đó, không ai có thể tránh được sự mê hoặc của anh.

Hay là, do anh sợ bị tổn thương, nên mới phải nguy trang thế này?

Ngô Đồng chột lùi về sau, tránh xa Hướng Tá: “Không liên quan đến anh.”

“Tất nhiên là liên quan chứ,”, Hướng Tá ngả ngón, đôi mắt cong cong đầy ý cười: “Anh đang là bạn trai em mà.”

Ngay lập tức cô phủ nhận: “Giả thôi.”

Hướng Tá mất mặt quá, nhưng hình như anh không thêm bận tâm lắm đến chuyện đó, anh nhún vai, tiếp tục trò chơi bị gián đoạn. Nhưng vừa vào thì gameover luôn.

Tiếng nhạc vang lên, trò chơi kết thúc, anh chính là người thua cuộc.

Anh chính là người thua cuộc...

Ngô Đồng thấy sắc mặt anh cứng đờ, mãi lâu sau... anh nhìn cô, lưỡng lự: “Nếu anh nói với em, thân phận của anh là giả, nhưng tất cả mọi điều khác đều là thật, thì sao?”

Ngô Đồng nhìn sâu vào trong mắt anh, sau đó xấu hổ thu lại: “Tôi không hiểu ý của anh.”

Khẩu thị tâm phi. Hướng Tá cười khê, nằm ngửa ra ghế, đặt tay sau đầu: “Rõ ràng em hiểu mà.”

Cô cắn môi không đáp.

Về mặt của cô trong con mắt của anh, là một vẻ bi thương sâu sắc.

Hướng Tá rất muốn hỏi cô, anh đối xử với cô tốt như thế, thương tiếc cô như thế, anh không thể nào quên cô, lại càng không thể dứt bỏ cô, vậy... có thể tính là yêu không?

Anh nhắm mắt, một màu đen bao trùm tất thấy, Hướng Tá chậm rãi nói: “Ngô Đồng, em hãy nói cho anh biết, rút cuộc anh phải làm thế nào, mới khiến em quên được anh ta?”

“...”

“...”

Máy bay xuất phát đúng ngày mưa, Đồng Đồng vừa lên đã ngủ say nên lúc gài hạ cánh, thằng bé nháo loạn cả lên. Chỉ chốc lát sau, mồ hôi vã ra như tắm, Ngô Đồng chật vật quăn con trai. Cuối cùng cũng khiến thằng bé chịu ở yên, đầu tóc cô cũng nhể nhại mồ hôi.

Hai chiếc xe nối đuôi nhau. Ngô Đồng và Hương Tá ngồi chung, Lệ Trọng Mưu và Đồng Đồng đi một chiếc xe khác.

Lệ Trọng Mưu cầm khăn lau tóc cho con, hơi giận nói: “Trời mưa mà con chạy nhảy sẽ rất dễ bị ốm. Sau này không được làm thế nữa.”

Đồng Đồng chu môi, tỏ vẻ oan ức. Thằng bé lấy khăn tự lau tóc, lát sau hậm hực: “Con là đang tạo cơ hội cho ba với mẹ đấy.”

... Nhưng, mẹ con có đi chung xe với chúng ta đâu. Biết việc này, Đồng Đồng không lên tiếng, mặt buồn rầu.

Lệ Trọng Mưu không biết phải làm thế nào mới điều chỉnh lại tâm trạng cho con. Anh lấy lại khăn, tiếp tục chăm sóc Đồng Đồng.

Tài xế và Lâm Kiến Nhạc nghe cuộc nói chuyện này thì phì cười. Lệ Trọng Mưu liếc mắt nhìn, Lâm Kiến Nhạc vận dụng hết công lực mới nhìn được cười. Bị ánh mắt của đại boss xuyên thấu, lúc này, Lâm Kiến Nhạc mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tận tâm làm bù nhìn, im lặng hết sức có thể. Lần nữa bắt đầu công việc của mình: chọn lọc thông tin để báo cáo với boss.

Tin tức vô cùng phong phú, có tin vĩa hè, tin vịt, có cả tin Lệ thị tung ra, nội dung chỉ có toàn về tập đoàn. Lâm Kiến Nhạc xem qua một lượt. Đến trang báo giải trí, ngón tay anh dừng lại – Trên mặt bìa là hình ảnh rõ nét Lệ Trọng Mưu hôn Trương Mạn Định. Tuổi nam nữ nữ, bên nhau trong đêm...

Lâm Kiến Nhạc đưa mắt nhìn qua gương, đúng lúc bị Lệ Trọng Mưu bắt được.

Lệ Trọng Mưu biết ngay về mặt muốn hỏi lại thôi của trợ lý, anh lạnh lùng: “Nói.”

Đồng Đồng còn đang ở đây, Lâm Kiến Nhạc lưỡng lự, đành đem luôn máy tính bảng cho Lệ Trọng Mưu. Không ngờ anh chỉ nhìn nhìn, rất bình tĩnh bình phẩm bức ảnh: “Chụp không tệ lắm.”

Có liên quan sao?

“Ồ... ừm... Cô Ngô...”

Có cần giấu cô Ngô không ạ? Lâm Kiến Nhạc thử thăm dò, Đồng Đồng nghe thấy mẹ liền chú ý.

Lệ Trọng Mưu trả máy tính cho Lâm Kiến Nhạc, tiện thể chấm dứt luôn đề tài này tại đây.

Đồng Đồng tỏ mò vờ đầu muốn xem, bị Lệ Trọng Mưu ấn vai xuống, ngồi yên một chỗ.

Anh bàn sang chuyện khác, nhịp chuyển biến quá nhanh làm Lâm Kiến Nhạc giật mình, vẫn phải hỏi lại ý kiến boss: “Uhm... Nên sắp xếp thế nào bây giờ?”

Lệ Trọng Mưu giống như đang thương nghị, lười biếng trả lời thắc mắc của Lâm Kiến Nhạc: “Tôi nay cô ấy và tôi ở cùng phòng.”

Giọng nói Lệ Trọng Mưu vẫn trầm ổn bình thường, thấp thoáng như mây bay bên tai Lâm Kiến Nhạc.

Đồng Đồng ngồi cạnh, nhún nhún vai, tỏ vẻ thấu hiểu ba mình, trộm cười: “Ba xấu quá nha!”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41

Lệ Trọng Mưu thân nhiên xoa đầu Đồng Đồng, cười khẩy: “Cảm ơn đã khen ngợi.”

Đồng Đồng sung sướng cười híp hai mắt, Lệ Trọng Mưu ngược lại hoàn toàn, trưng ra bộ mặt lạnh tanh.

Lâm Kiến Nhạc nhìn cảnh này, yên lặng thở dài. Haiz, chẳng biết Lệ Trọng Mưu muốn cái gì nữa, mất bao nhiêu tâm kế chinh phục Ngô Đồng.

Ai ai cũng nói Lệ Trọng Mưu và Trương Mạn Định tình cảm mặn nồng. Boss làm thế này, chỉ khiến cả hai người phụ nữ đều tổn thương mà thôi.

Theo sau là chiếc xe do Hường Tá lái, Ngô Đồng ngồi ghế phụ, anh nhìn qua cô: “Ngày mai em thích đi chơi ở đâu? Anh thuộc New York như lòng bàn tay rồi, có thể làm hướng dẫn viên du lịch miễn phí cho em.”

Ngô Đồng hít sâu, trả lời: “Nếu không phải bắt đắc dĩ, tôi cũng không nhờ anh đi cùng.”

“Em đây là muốn từ chối anh có phải không? Muốn đuổi anh về HongKong à?”

Hường Tá hỏi trực tiếp như thế, Ngô Đồng không biết nên trả lời thế nào.

“Không, tôi chỉ muốn nói chân thành xin lỗi, còn có, cảm ơn.”

Rất xin lỗi vì đã lợi dụng anh.

Cảm ơn vì không nói với tôi, rằng anh yêu tôi...

Hai chiếc xe nối đuôi nhau đi tiếp con đường phía trước, sau đó Ngô Đồng nhìn thấy, chiếc xe kia rẽ sang trái, còn xe cô rẽ sang phải.

Cả quãng đường không ai nói nữa, xe dừng trước cửa khách sạn, Hường Tá định mở cửa cho Ngô Đồng xuống xe thì bị ngăn lại. Anh nắm chặt tay lái: “Uhm... Buổi tối... chúng ta sẽ liên lạc chứ?”

Cô gật đầu.

Nhìn theo chiếc xe của Hường Tá dần biến mất, rốt cục Ngô Đồng không cần giả vờ, cô nặng nề thở dài.

Lâm Kiến Nhạc vào sảnh khách sạn, liếc mắt liền thấy Ngô Đồng. Hình như cô đang bức tức chuyện gì đó với người quản lý. Không khí có vẻ không hòa hảo cho lắm, Ngô Đồng nhìn Lâm Kiến Nhạc đột ngột xuất hiện, nhíu mày, nhìn anh đầy nghi ngờ.

Lệ Trọng Mưu đưa Đồng Đồng đi gặp bà nội, chẳng lẽ Lâm Kiến Nhạc không đi theo ư?

Lâm Kiến Nhạc nhìn xung quanh, xác nhận không thấy Hường Tá đâu, anh tự hiểu mọi chuyện sẽ dễ dàng giải quyết hơn.

Ở New York, Hường Tá có nhà riêng, tất nhiên sẽ không đi cùng Ngô Đồng, còn Ngô Đồng chắc chắn sẽ không nhờ vả Hường Tá – có lẽ Lệ Trọng Mưu đã đoán được tất cả?

Lâm Kiến Nhạc lòng thấy thương cảm cho số phận Ngô Đồng nhưng ngoài mặt vẫn phải nở nụ cười, hướng cô đề nghị: “Phòng Tổng giám đốc ở tầng cao nhất, không thiếu phòng đâu, không bằng cô Ngô chấp nhận ngủ một đêm. Thế nào?”

Người quản lý sao lại khẳng khái chuyện hết phòng chứ? Hơn nữa Ngô Đồng còn thấy anh ta nháy mắt với Lâm Kiến Nhạc. Cô có cảm giác kì quặc, giống như mình đang bị lừa vậy.

Không đợi Ngô Đồng gật đầu, nhân viên phục vụ đã xách hành lý của cô, Ngô Đồng băn khoăn bước theo Lâm Kiến Nhạc vào thang máy lên căn phòng ở tầng cao nhất.

Từng con số nhấp nháy, Ngô Đồng ngẩng đầu nhìn anh ta hồi lâu, cô liếc mắt, cười khê: “Không phải anh thường giúp ông chủ của mình câu phụ nữ thế này chứ?”

Mặc dù nội tâm Lâm Kiến Nhạc đang tính toán, ngoài miệng vẫn vờ, không nói gì. Anh nhớ kĩ lời dạy của Lệ Trọng Mưu khi mới nhận công tác – luôn luôn giữ nụ cười trên môi.

Có điều Lệ Trọng Mưu trải qua không ít phụ nữ, anh không làm được những việc trái lương tâm như thế. Suốt quãng đường thang máy đi lên, Lâm Kiến Nhạc suy nghĩ, cuối cùng anh không nhịn được, mở miệng hỏi: “Cô đã đoán ra mọi chuyện, vậy... Cô có thể từ chối, sau đó tìm một khách sạn khác để ở. Tại sao còn muốn lên trên đó?”

Tầm mắt Ngô Đồng tối sầm lại.

Lâm Kiến Nhạc khó xử cười cười. Ôi phụ nữ... đối diện với tình yêu, lý trí bị quăng đi mất hút...

“Anh... ý anh là gì?”

Lâm Kiến Nhạc không trả lời. Người phụ nữ này rất thông minh, nhưng luôn bị tình yêu làm mờ mắt.

Anh đưa máy tính bảng cho Ngô Đồng, cô nhận lấy, cúi đầu xem. Cùng lúc thang máy đến nơi, tiếng chuông kêu lên “đỉnh”, tựa như nhắc cô tỉnh khỏi giấc mộng.

Cửa mở ra, Ngô Đồng vẫn ngây ngốc tại chỗ, nhìn chằm chằm vào màn hình. Trên đó, là hình ảnh Lệ Trọng Mưu và Trương Mạn Dịch ôm hôn thắm thiết. Mãi lâu sau, trong đầu Ngô Đồng chợt xuất hiện một ý nghĩ, có tên là “đau đớn”. Cô dụi mắt, máy móc không nhìn vào bức ảnh, nhưng thời gian ở

góc dưới bắt mắt cô – nửa giờ trước khi Lê Trọng Mưu gặp cô, anh đang ôm ấp Trương Mạn Dịch.

Ngô Đồng chậm rãi trả máy tính cho Lâm Kiến Nhạc.

“Tôi hiểu rồi...”, cô nói.

Rồi thêm một câu: “Cảm ơn...”.

Lâm Kiến Nhạc cười: “Đồng Đồng là đứa bé ngoan, cô là mẹ nó. Coi như tôi giúp cô để ý đến nó. Lê Trọng Mưu đối xử với cô... Tôi nghĩ, sẽ không phải là điều cô muốn.”

Chẳng qua Lê Trọng Mưu chỉ muốn chơi đùa mà thôi, ngàn vạn lần xin cô, đừng làm mọi chuyện đi quá xa...

Ngô Đồng cảm thấy cô hiểu được ý của Lâm Kiến Nhạc, anh ta nhắc nhở cô, nhất định cô sẽ phải thất vọng...

Cô gạt đầu, động tác cứng ngắc.

Lâm Kiến Nhạc đồng cảm, cô khác với những người phụ nữ trước kia của Lê Trọng Mưu, cô đã lần sâu không thoát nổi, bị đùa bỡn không đứng dậy được. Cho nên sớm tìm cách rời khỏi mới là điều sáng suốt.

Trước mắt là cửa phòng, Lâm Kiến Nhạc đưa thẻ phòng cho Ngô Đồng: “Tổng giám đốc bảo tôi giao cho cô.”

Ngô Đồng tiếp nhận chiếc thẻ.

Lâm Kiến Nhạc không nên nhiều lời, anh tranh thủ quay vào thang máy xuống lầu, để lại Ngô Đồng lẻ loi đối mặt với cánh cửa thang máy lạnh lẽo.

Từ lúc rời khách sạn, Ngô Đồng như người lạc đường. Tại thành phố xa lạ này, đi lang thang không biết phương hướng. Ban đêm mưa phùn bay bay, không khí trong trẻo, hạt mưa thấm vào da thịt, lạnh.

Ngô Đồng dạo trên con đường thênh thang, dường như cô đang bước trong tâm trí của chính mình: tình cảm của cô chưa bao giờ được người ta coi trọng, thế mà cô còn chấp nhất...

Ngay đến cả Lâm Kiến Nhạc cũng thấy cô ngu ngốc.

Ngô Đồng mắt hồn lạc phách, mưa xối lên tóc, cô bắt đầu chạy. Cô muốn chạy đến một nơi thật xa, để cho mồ hôi toát thật nhiều, chỉ có như thế, cơ thể cô mới không thừa nước, để chuyển hóa thành nước mắt.

Trên ngã tư đường, dần dần, mọi người đều tò mò nhìn theo một người phụ nữ Trung Quốc. Cô ấy điên cuồng chạy, hình như cô ấy để lạc mất con, nên cứ mãi miết chạy...

Lê Trọng Mưu ngồi trên sofa trong phòng, lần thứ 15 nâng cổ tay xem đồng hồ. Lâm Kiến Nhạc cúi đầu đứng cạnh, không dám hé răng. Xung quanh im lặng đến mức nghe được cả tiếng đồng hồ kêu “tích tắc”.

Một tay anh cầm điện thoại gọi, dừng một chút, gọi tiếp cho Ngô Đồng.

Vẫn không có ai nhắc máy.

Anh nhấn nút tắt, sau đó tiếp tục, lại là tiếng chuông dài lê thê.

Lâm Kiến Nhạc nghe thấy tiếng thờ dài của Lê Trọng Mưu. Ấy, không phải chứ, từ trước đến nay chưa từng thấy Lê Trọng Mưu tức giận như vậy. Dù sao thì Lâm Kiến Nhạc cũng là thân phận nhỏ bé, không dám nhiều lời.

“Hành lý ở đây mà người không thấy đâu, cho tôi một lời giải thích hợp lý.”

“Tôi đưa cô ấy đến cửa phòng, sau đó đưa thẻ cho cô ấy, nhưng cô Ngô có chân, chuyện cô ấy định đi đâu, thật sự tôi không quản được.”

Bởi không đủ can đảm nhìn thẳng vào đại Boss, Lâm Kiến Nhạc không rõ biểu tình Lê Trọng Mưu thế nào. Cứ tưởng mình đã trót lọt qua cửa, không ngờ ngay sau đó Lê Trọng Mưu hỏi: “Tôi đã dạy cậu, muốn nói dối thì đừng chột dạ đến mức không dám nhìn vào mắt đối phương.”

Lâm Kiến Nhạc ngạc nhiên nhưng cố giữ vững lập trường: “Quả thật không biết ạ.”

Lần này Lê Trọng Mưu đi gặp mẹ anh, mọi chuyện vẫn lạnh nhạt như cũ, tình cảm gia đình luôn hờ hững, anh với mọi người cũng chẳng thân thiết gì, nhưng Đồng Đồng có vẻ rất được lòng bà nội, thằng bé hơn hờ ngủ lại đó, anh cố chấp không muốn ở, quyết tâm quay về khách sạn.

Gặp Lê Trọng Mưu vội vã rời đi, Đồng Đồng không quên giục già: “Ba mau về đi, mẹ đang chờ ba đấy!”

Hình như có nỗi nhớ nhưng xâm chiếm lấy anh.

Lê Trọng Mưu ngồi trong xe, những cảm xúc phức tạp vây quanh.

Giờ đây, giữa căn phòng to lớn, không có bất kì thứ gì có thể khiến anh cảm thấy ấm áp.

Lê Trọng Mưu đứng dậy, thong thả bước đến bên cửa sổ, bức tường thủy tinh sát đất phản chiếu làn mưa bụi bay lất phất bên ngoài, ánh đèn lấp lánh như hàng vạn vì sao lung linh huyền ảo, dưới kia trên cong đường rộng lớn, dòng người nhỏ bé như những con kiến hối hả đi lại.

Anh nhìn xuống, trong hàng xe cộ đông đúc kia, cô ở đâu?

Cuối cùng Ngô Đồng dừng lại, trái tim mệt mỏi nảy lên từng hồi, lồng ngực căng cứng khiến cô hít thở đầy khó nhọc, cô quay đầu nhìn khách sạn cao ngất lẩn trong mây cách đó không xa.

Ngay người khá lâu, đột nhiên cô bật cười: đi mãi, đi mãi, tại sao lại dừng chân nơi đây?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 42

Cách một cánh cửa, liệu Lê Trọng Mưu có đang ở trong đó?

Cô rất ngưỡng mộ anh, anh có biết không?

Ngô Đồng kiên quyết dứt bỏ tia hy vọng xa vời, lí trí bắt đầu trở lại, cô tự hỏi, hiện tại cô nên làm thế nào?

Ngô Đồng ôm cánh tay, cả người lạnh run. Điện thoại trong túi tiếp tục đổ chuông, cô sờ soạng, dứt khoát tắt máy.

Nếu như, tình yêu chỉ có thể nhớ nhưng trong hồi ức, chỉ bằng quyết tuyệt một chút, nên buông tay đi thôi.

Cô đứng ngoài, đối diện cánh cửa phủ ánh đèn mờ nhạt, trong lòng lặng lẽ lên tiếng: tạm biệt...

Chặt đứt dòng suy nghĩ của Ngô Đồng là âm thanh uất ức: “Sao không nghe điện thoại của anh?”

Vội quay đầu xem, Ngô Đồng sững sờ.

Là Hường Tá...

Trên tay anh còn đang cầm đi động, anh thấy cô cười với mình. Hường Tá giật mình, bởi nụ cười của cô, không có chút sức sống. Giống như một con rối bằng gỗ, cứng nhắc và vô hồn.

Là ảo giác phải không?

Rõ ràng chỉ là cơn mưa bụi, lại như lạc bước trong cơn mưa tầm tã, cơ thể không hồn phách bước đi mãi không dừng. Mưa dừng, đường hết, con rối cũng chết.

Hình như Hường Tá chưa từng nhìn thấy cô cười tươi bao giờ, thực ra trong lòng anh lóe lên tia thích thú, thanh âm của anh có vài phần chất vấn: “Hon nửa đêm mà em còn chưa về...”

Giọng anh tắc nghẹn...

Thân thể cứng đờ...

Ngô Đồng tiến vào trong ngực anh.

“Rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Hường Tá cúi đầu sát mặt Ngô Đồng, anh hạ giọng hỏi.

Ngô Đồng tựa vào lồng ngực anh, không nói lời nào, rất yên tĩnh. Hường Tá không hề ép hỏi, anh đặt cằm mình lên mái tóc ẩm ướt, hai tay ôm chặt thắt

lưng mảnh khảnh của cô.

Giờ phút này rất đẹp đẽ, Hường Tá không dám lên tiếng, anh sợ mình sẽ đánh mất khoảnh khắc ấy.

“Tôi, em không muốn gặp người đó nữa...”

“...”

“Đêm nay, ở cùng em”

Một đêm dài...

Đồng Đồng say ngủ không biết mơ thấy điều gì, nở nụ cười ngọt ngào.

Lệ Trọng Mưu đứng bên cửa sổ lặng lẽ hút thuốc, nhìn xuống cảnh đêm hoa lệ. Khói thuốc xám ngất vẩn vút trong không khí mờ ảo.

Lâm Kiến Nhạc chứng kiến tất thấy, nhìn bóng dáng cao lớn mà lẻ loi đứng giữa ranh giới bóng tối và ánh sáng. Anh thấy thật kì quái, nhưng không biết kì quái ở chỗ nào, vì thế im lặng thờ dài.

Hường Tá ôm chặt Ngô Đồng bước đi dưới làn mưa, bàn tay anh đặt trên lưng cô, lấy cơ thể ủ ấm cho Ngô Đồng. Cô nép trong lòng anh, nhưng trái tim giờ đây chỉ còn là tòa thành trống rỗng.

“Em... suy nghĩ kĩ chưa?”

Cô gật đầu.

“Không hối hận?”

Cô không lắc đầu.

Hồ hấp của Hường Tá đình trệ, cô ở ngay trong ngực anh, còn trái tim cô đang đặt tại chỗ ai?

Anh ép bản thân không được nghĩ nữa, “VẬY... Đến chỗ anh?”

Thanh âm Hường Tá bị kìm nén, Ngô Đồng chăm chú ngẩng đầu nhìn anh: “Theo em quay lại lấy hành lí đã.”

Anh im lặng thật lâu, chưa trả lời. Ngay lập tức anh nắm lấy tay cô, đi về khách sạn.

Bàn tay Ngô Đồng cứng ngắc, anh liền nắm thật chặt, nhanh đến mức không cho cô thêm bất kì tia hy vọng hảo huyền nào nữa.

Điều thuốc sắp cháy tới tay, chuông cửa lạnh lót vang lên bên tai Lệ Trọng Mưu.

Anh theo thói quen nâng tay xem đồng hồ.

Hơn 10 giờ đêm, cô quay lại vẫn chưa tỉnh là muộn... Anh dập tắt điều thuốc, lướt qua Lâm Kiến Nhạc, tự mình đi mở cửa.

Mở ra, người đứng ngoài đó, không phải Ngô Đồng.

Trương Mạn Dịch hoảng hốt khi thấy trên mặt anh thoáng qua tia thất vọng, cô chưa kịp hỏi, anh đã khôi phục vẻ lạnh lùng thường ngày, nói mỗi một câu ngắn ngủi: “Vào đi.”

Cách đó không xa, Ngô Đồng chậm rãi dừng bước.

Ngô Đồng nhìn bóng lưng trước cửa phòng, chiếc áo bó sát lấy cơ thể và bộ váy hoa nhã nhặn lộ đôi chân dài thẳng tắp kia, Ngô Đồng thấy rất rõ ràng.

Anh có bạn gái, chẳng nhẽ còn chờ đợi cô ư?

Đến khi Trương Mạn Dịch tiến vào, cách cửa từ từ khép lại, Ngô Đồng cười, nghiêng đầu nhìn Hường Tá, nụ cười của cô vẫn giữ trên môi: “Chúng ta đi thôi.”

Hương Tá không nói gì, nụ cười u sầu trên gương mặt cô gần đến chỗ anh, in vào nơi sâu nhất trong trái tim. Chốc lát, Hương Tá nhẹ nhàng đến cạnh cô, ôm lấy đôi vai mảnh, đặt đầu cô tựa lên vai mình, mang theo cô rời đi.

Trương Mạn Dịch đưa ra ba tấm vé đến trước mặt, cô bình thần nhìn xung quanh: “Đúng rồi, cô Ngô và Đồng Đồng đâu?”

Nói xong, cô thấy trên môi anh hiện lên nụ cười nhẹ.

Lâm Kiến Nhạc đứng cạnh hồi phục từ trạng thái hóa thạch, trộm nhìn Lê Trọng Mưu.

Hiện tại... là cái tình trạng gì thế này?

Bây giờ vì ai mà Lê Trọng Mưu cười?

Lâm Kiến Nhạc sực nhận ra, anh đang làm kì đà cản mũi hai người họ, cuống quýt chạy lấy người, ra khỏi phòng, gọi điện cho Ngô Đồng.

Vẫn là những hồi chuông dài, Lâm Kiến Nhạc đến phòng điều khiển, cả tầng trên cùng chỉ có mỗi phòng của Lê Trọng Mưu, camera giám sát ghi lại tất cả, không bỏ qua một ai, thế nên muốn tìm một người cũng chẳng phải chuyện khó khăn gì. Điều anh chờ rất nhanh xuất hiện: Ngô Đồng từng trở lại đây –

Lâm Kiến Nhạc vừa thở phào nhẹ nhõm thì nhận ra: ngay sau đó cô ấy cùng một người đàn ông đi khỏi.

Đàn ông?

Lâm Kiến Nhạc dậm dậm chân, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà đã tìm được đàn ông rồi...

Anh chợt sững sốt: Hương Tá?

Tối nhà, một tay Hương Tá lấy chìa khóa, một tay ấn vào khóa vân tay, anh nói với Ngô Đồng: “Vào đi.”

Mỗi bước tiến lên, nghĩa là không thể quay lại.

Ngô Đồng rào bước nhanh hơn. Cửa và phòng khách đều lấy gam màu tối làm chủ đạo, không khí trong trẻo nhưng lạnh lạnh, có vẻ không phù hợp với hình tượng bên ngoài của Hương Tá.

Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên Hương Tá mang phụ nữ về qua đêm, nhưng không hiểu sao đây là lần đầu tiên anh thấy run thế này. Anh đưa dép cho cô, mời cô vào nhà, tìm khăn lau tóc cho cô, dẫn cô vào phòng cho khách – Hương Tá tự nhận anh chăm sóc quá chu đáo rồi, cuối cùng còn nói: “Ngủ một giấc thật ngon.”

Ngô Đồng vẫn không nói câu nào, yên lặng theo sau anh, đi vào phòng khách, Hương Tá lui ra ngoài, không quên đóng cửa phòng hộ cô.

Tay Hương Tá nắm chặt tay nắm cửa, đầu anh trống rỗng, dựa vào vách tường, nhắm mắt, hít sâu.

Cửa phòng đột nhiên bị người khác mở ra –

Ngô Đồng đứng ngay trước mặt Hương Tá.

Hương Tá thấy ánh mắt cô vô định, rỗng tuếch, cô muốn hôn anh!

Cô định làm gì? Hương Tá không biết, càng không kịp nghĩ tiếp, khát vọng trong anh bùng cháy. Cô hôn anh mãnh liệt, hai cơ thể kề sát nhau, nhưng chỉ trong nháy mắt, hai người vội tách rời.

Cô không nên trêu chọc anh rồi lại khiến cho anh thất vọng –

Hương Tá chớp lấy hai bàn tay của cô đang đặt trên má anh, kéo chúng ta phía sau. Ngô Đồng bị ép nâng cằm, anh hôn cô. Giờ đây, anh thấy hơi hận người phụ nữ này.

Từ cái hôn tức giận chuyển sang ham muốn chiếm đoạt, Hương Tá hôn sâu Ngô Đồng. Cô không nên yêu người đó, thấy cô vì anh ta khóc, vì anh ta cười –

Nụ hôn trượt xuống cổ, sắp tới ngực, Ngô Đồng nắm chặt hai vai Hương Tá, định đẩy anh ra nhưng cô dừng lại.

Cứ như vậy đi...

Cứ như vậy đi, cô muốn thế.

Trong bóng tối, không hề có âm thanh của Ngô Đồng. Hường Tá hôn cô, dường như chính anh mới là người không thờ nổi. Sự bế tắc này từ đâu mà đến? Hường Tá không biết, anh chỉ biết cô càng trầm mặc, tìm anh càng đau.

Anh thả cô ra, mùi máu nhanh chóng lan trong miệng. Nhìn lại môi cô, hai cánh môi đỏ bầm. Hường Tá cúi đầu, liếm đi vết máu, tiếp tục hôn.

Không đủ, anh muốn nhiều hơn nữa, đôi tay anh vuốt ve thân thể kiều diễm.

Hường Tá tiến sát thêm một chút, cô lùi về phía sau một bước. Cúc áo đã tháo ra, quần áo loe lỏng, cơ thể trắng sứ lộ ra nhiều hơn. Làn da tiếp xúc với không khí... Hường Tá thế này, cô sợ.

Rốt cục thất lung cô căng cứng, đã không còn đường lui nữa – lưng cô va vào bức tường trong phòng khách, cùng lúc Hường Tá ép vào.

Anh cắn lên cổ cô, dường như anh muốn hút lấy dòng máu ấm áp.

Con đau truyền tới đại não, dưới tình thế cấp bách, tay Ngô Đồng quờ quạng xung quanh.

“Cốp—!!!!” Tiếng vật gì rơi xuống đất.

Bầu không khí im ắng bị phá vỡ, Hường Tá vùi đầu vào hõm vai Ngô Đồng, anh từ từ ngẩng lên nhìn cô, sau đó nhìn chiếc điện thoại bị rơi trên sàn – màn hình nhấp nháy sắc đỏ, mắt Ngô Đồng nóng rực. Hường Tá thoát khỏi cơn mê.

Anh sức tỉnh.

Anh đang làm gì?

Điện thoại của Hường Tá mãi chưa có ai nhắc máy, Lâm Kiến Nhạc nghe tiếng nhạc ở đầu dây bên kia mà đau hết cả đầu, xoa thái dương, nhấn gọi điện thoại bên nhà Hường Tá.

Thuê bao bận, chuyển sang hộp thư thoại.

Tắt máy, gọi lại, vẫn bận.

Rõ ràng Hường Tá ở nhà, tại sao lại không nghe điện thoại chứ? Lâm Kiến Nhạc nghĩ đi nghĩ lại, đi trong hành lang mấy chục vòng, cuối cùng quyết định về phòng.

Lâm Kiến Nhạc cứ nghĩ mình đã che dấu rất tốt cảm xúc của mình, Lệ Trọng Mưu dễ dàng nhận ra.

Lâm Kiến Nhạc từ bên ngoài đi vào, vẻ mặt kì lạ, mắt liếc bên này bên kia, Lệ Trọng Mưu tiến lên hỏi. Lâm Kiến Nhạc vội tìm mấy cái có linh tinh né tránh, đại Boss liền rút luôn điện thoại trong tay Lâm Kiến Nhạc.

Lệ Trọng Mưu tìm danh sách cuộc gọi, im lặng đến đáng sợ.

Quả nhiên, Lệ Trọng Mưu vừa nhìn thấy những cuộc gọi vừa nãy, mặt anh chuyển sang âm mây chực độ. Một lát sau, anh giờ điện thoại trước mặt trợ lí: “Nói thật.”

Hai chữ này còn lạnh hơn cả băng, Lệ Trọng Mưu càng bình tĩnh, Lâm Kiến Nhạc càng lo.

“Kiến Nhạc, không phải là cậu muốn sang Châu Phi công tác hai năm chứ?”

Hai người yên lặng thật lâu, Trương Mạn Dịch ngồi trong phòng khách chăm chú quan sát Lệ Trọng Mưu. Hóa ra, cũng có lúc khuôn mặt anh có biểu cảm như thế...

Cô thất thần, Lệ Trọng Mưu quay lại. Nhìn anh đến gần mình, tự dưng cô nghĩ, hiện tại chẳng khác gì thước phim quay ngược hồi ức, khi những anh chàng phải chờ đợi cô đi tới.

Đổi mặt với anh, sự rung động này, dòng nhiệt huyết trong trái tim này, chưa bao giờ thay đổi. Trương Mạn Dịch cố gắng kìm nén nỗi lòng, đứng dậy hơi cúi người: “Anh có việc, em đi trước nhé.”

Cô không biết bây giờ anh nghĩ gì, hình như anh đang chịu đựng điều gì đó, vẻ mặt anh đầy bí hiểm. Chính vẻ mặt ấy lại khiến cho người ta mê mẩn.

Thấy Lệ Trọng Mưu vuốt cằm, lòng Trương Mạn Dịch trỗi lên cảm giác mất mát. Cô chỉ có thể mỉm cười tạm biệt.

Lái xe rời đi, mưa đêm lạnh lạnh, chạy được nửa đường, từ phía sau một chiếc SUV lao vút tới, vội bật cần gạt nước, chiếc xe kia lướt vọt qua trước. Trương Mạn Dịch đánh tay lái, nhìn biển số xe phía trước, tìm cô căng cứng.

Cố nhìn lại lần nữa, cô xác định, đó là xe của Lệ Trọng Mưu.

Đôi mắt Hường Tá lộ vẻ hoảng sợ, nửa giây trước ngọn lửa trong anh bùng lên dữ dội, giờ đây bắt đầu dịu lại, anh hôn cô nhẹ nhàng, anh muốn cô quên đi tất cả, tận hưởng khoảnh khắc hạnh phúc. Anh là cao thủ tình trường, anh biết làm thế nào để khiến một người phụ nữ lạc vào mê tình, anh hiểu làm thế nào để khiến cô ấy rung động. Anh hôn cô, mon trớn làn da nhạy cảm, đặt tay cô quanh cổ mình.

Ánh mắt Ngô Đồng dần trở nên mờ lung, tay cô nắm chặt tay anh, các khớp ngón tay tái nhợt, anh đặt một nụ hôn lên mu bàn tay cô, chiếc áo bị anh cởi ra dễ dàng. Anh nhắc bổng cô lên, chen người vào giữa hai chân cô, ôm lấy thân thể lạnh run.

Cơ thể cô vẫn lạnh như vậy, không sao, anh sẽ giúp cô khơi dậy ngọn lửa nóng bỏng. Anh ôm cô trong ngực, cúi đầu hôn sâu. Đôi môi anh như được đốt cháy.

“Đừng... ở đây...” Cả người cô cứng đờ, nghiêng đầu tựa thái dương vào bả vai anh. Hường Tá cười khê, đột nhiên anh bế cô lên, đỡ hông cô, đặt cô ngồi trên bàn.

Ngô Đồng không dám sơ sẩy, sợ hãi ôm chặt anh. Cô nhìn anh, chần chừ.

Không phải anh, thì còn ai nữa?

Bỗng nhiên, cô thấy con người mình như trôi bồng bềnh trong thế giới, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, chỉ còn biết phụ thuộc vào anh. Bị anh đặt lên giường, cô mở to mắt, nụ hôn của anh trượt xuống, dây dưa trên ngực, những cái hôn ướt át in lên đó, và giữa hai chân...

Anh ngẩng đầu, nhìn cô: “Hãy cho anh, tất cả...”, anh nói đầy bình tĩnh.

Ngô Đồng vẫn không chớp mắt, cô nhìn trần nhà, không nghĩ bất kì điều gì. Ở đây rõ ràng không có chút ánh sáng nào, sao mắt cô lại xót thế?

Càng lúc cảm giác xót xa càng mạnh, xộc thẳng lên mắt.

Cô cứ tưởng, nếu như cô không nháy mắt, thì nước mắt sẽ không rơi... Ngô Đồng cười với khoảng không trước mặt.

Một đôi tay che kín mắt cô. Hường Tá dừng lại, giọng nói anh vang vọng trong bóng tối: “Đừng khóc.”

Lời khuyên thật vô dụng, nước mắt của cô len lỏi qua khe hở giữa những ngón tay của anh, chảy ra bên ngoài, thấm ướt lòng bàn tay anh. Từng giọt, từng giọt đập tắt khao khát trong lòng.

Ngô Đồng trở mình, nằm co lại. Hường Tá nhìn tấm lưng trần trụi của cô, rút tay về. Anh kéo chăn trùm kín người Ngô Đồng.

“Rất xin lỗi...”

Trong hoàn cảnh lúc này, nghe ba chữ ấy, tim Hường Tá đột nhiên trống rỗng.

Chiếc xe của Lê Trọng Mưu lao vun vút trong mưa đêm, Lâm Kiến Nhạc túm chặt dây an toàn, liếc nhìn đồng hồ tốc độ, kim chỉ sắp nhảy cả ra ngoài! Run rẩy: “Boss à, anh...”

“Câm miệng.”

Lâm Kiến Nhạc im re, không hiểu nổi Lê Trọng Mưu đi gặp Hường Tá thì giải quyết được cái gì chứ? Kể cả Ngô Đồng và Hường Tá có tình cảm với nhau thì sao? Ngô Đồng là gì của Lê Trọng Mưu? Boss nhà anh lấy tư cách gì mà can thiệp?

Từ người Lê Trọng Mưu toát ra loại áp bức vô cùng lớn, chiếc xe như bão táp phi thẳng trên đường. Lê Trọng Mưu đập phanh, bánh xe dừng ngay trước căn nhà, anh nhìn lên, sắc mặt trầm tĩnh đến đáng sợ.

Lâm Kiến Nhạc bắt đầu dỗi, anh “được” phu nhân “nhờ” đến thăm Hường Tá, vừa đúng lúc “được” dẫn theo Lê Trọng Mưu lên lầu. Lâm Kiến Nhạc ấn chuông cửa, tim đập như đánh trống, không thể nào bình tĩnh nổi, liếc trộm Lê Trọng Mưu, thấy boss nhăn mày không nói.

Thời gian chờ đợi dài như cả thế kỉ trôi qua, cuối cùng cửa phòng cũng mở ra, tự nhiên Lâm Kiến Nhạc thấy lo lo.

Bên trong cánh cửa mở hé, nửa thân trên Hường Tá để trần, thấy ở ngoài có người, mặt Hường Tá lộ vẻ khó chịu.

Lê Trọng Mưu bình thản: “Mau mời tôi vào nhà.”

Cái này không phải thỉnh cầu, mà là mệnh lệnh!

Hường Tá lấy thân mình cao lớn che luôn khe hở giữa cửa. Lê Trọng Mưu không chờ đợi thêm, đẩy mạnh cửa, bước vào trong.

Ánh mắt anh dừng trên người phụ nữ vừa từ phòng ngủ đi ra.

Ngô Đồng đứng đơ một chỗ như tượng gỗ.

Lệ Trọng Muru sững người, anh quan sát cô. Quần áo xốc xếch, hai chân lộ ra ngoài, không đi dép, cổ tay trắng nõn lộ ra dưới chiếc áo thùng thình.

Chuyện này nghĩa là gì, Lệ Trọng Muru cảm thấy anh biết quá rõ ràng.

“Anh đang xâm phạm nhà dân, nếu không đi ngay tôi sẽ báo cảnh sát.”

Tiếng cảnh cáo vang lên bên tai, Lệ Trọng Muru giả vờ không nghe thấy, con người lạnh tanh vẫn đặt chỗ Ngô Đồng. Người phụ nữ của anh, mặc quần áo của người đàn ông khác, nhếch nhác xuất hiện trước mắt –

Cảnh tượng này đau đớn đến thế nào?

Đôi môi anh khẽ nhếch, từng bước đến gần cô.

Ngô Đồng không trốn chạy, cũng không lùi lại, cô nhìn thẳng Lệ Trọng Muru, không hề e sợ. Cô đang nghĩ gì, sự trần tình giả tạo của cô khiến anh thấy bức mình, hai bên thái dương giật giật, cơn đau chột ập đến.

Lệ Trọng Muru đứng đối diện Ngô Đồng.

Anh kề sát tai cô, dừng lại.

“Sao em lại...” Lệ Trọng Muru quan sát cô thêm lần nữa – làn da trắng nõn nà, “Bản như vậy?”

Mỗi từ phát ra đều là tiếng gằn nặng nề, phả vào vành tai Ngô Đồng.

Cô thoáng nhìn bóng hai người in lên sàn.

Hai chiếc bóng quá gần, giống như đang dựa vào nhau cùng sưởi ấm. Thực tế trái ngược hoàn toàn, anh kề tai cô, nói những lời khinh miệt.

Lệ Trọng Muru tách khỏi cô, tỉ mỉ đánh giá: tại sao cô không nói câu gì? Nếu cô nói một câu: Rất xin lỗi. Anh sẽ không đến mức để cho lửa giận thiêu cháy lí trí.

Thật sự không nói lời nào? Được lắm! Lệ Trọng Muru túm lấy cô, nắm mái tóc dài. Giờ phút này, trong đầu anh chỉ còn một ý nghĩ, anh muốn ít nhất cô phải chịu đau đớn, còn hơn là để cô coi như không nhìn thấy anh.

Có lẽ chỉ còn cách này, vì anh nhận ra, khi trong mắt cô không còn anh nữa, tòa thành vững chắc trong anh đã sụp đổ hoàn toàn.

Tiếng bước chân càng lúc càng rõ, tiến gần đến Lệ Trọng Muru. Lệ Trọng Muru còn đang tức giận, cả thể xác và tinh thần anh đều cạn kiệt, chưa phát hiện ra điều gì.

Tiếng bước chân dừng lại ngay sau Lệ Trọng Muru, anh thấy vai trái mình trầm xuống, nháy mắt, anh bị người ta kéo bả vai, một cú đấm bay thẳng tới –

Lệ Trọng Muru lao đảo lùi về sau vài bước, gò má tê dại, âm thanh kêu rên nghẹn ứ trong cổ họng. Anh đứng dậy, nhìn Hường Tá tay nắm chặt, hiện ngang trước mặt.

Hường Tá nắm tay, các khớp xương kêu răng rắc, “Một cú này là vì anh ăn nói lỗ mắng!”

Lệ Trọng Muru ngã ngón, anh giơ chân định đá lại Hường Tá, Lâm Kiến Nhạc không kịp ngăn cản. Trợ lí như Lâm Kiến Nhạc biết rõ tính cách ông chủ của mình, giờ có thêm Ngô Đồng dây dưa vào, nhất định Lệ Trọng Muru không lấy được nửa cái mạng của Hường Tá thì sẽ không dừng tay.

Quả nhiên, chẳng mấy chốc thế cục đã thay đổi. “Bốp” một tiếng vang lên, là tiếng của xương, máu và thịt hòa lẫn.

Lâm Kiến Nhạc thảm kêu không ổn, lúc anh nhìn lại, phát hiện ra Lệ Trọng Muru đã thu tay. Quay sang bên kia –

Hường Tá bầm dập, nhưng – lúc Ngô Đồng chen vào giữa ngăn cản hai người, vô tình trúng một đòn.

Cô ôm Hường Tá hồi lâu, sau đó chậm rãi buông anh ra, nhìn Lệ Trọng Muru, sắc mặt cô trắng bệch.

Lệ Trọng Muru hoảng hốt, cuống quýt đi lên, tầm mắt vội vã đậu trên hai hàng mi của cô đang nhũn chặt, anh nói ra một câu, giọng điệu thân thiết lạ thường: “Theo anh về.”

Ngô Đồng ngăn bước chân đến gần, khoảng cách hai người không xa lắm, cô đáp lại: “Tôi qua đêm ở nhà bạn trai, có vấn đề gì không? Anh đi đi.”

“...”

“Lệ Trọng Mưu, đừng ép tôi phải nói những lời khó nghe.”

“...”

“Cút!”

Ngô Đồng thấy Lệ Trọng Mưu cất bước rời khỏi, cô nghĩ mình đã làm rất tốt. Ngô Đồng bật cười. Hường Tá nhìn cô, rồi anh không có đủ dũng cảm nhìn lại đôi mắt đau thương ấy lần nữa.

Anh không nói thêm câu nào, vỗ vỗ vai cô, đi đóng cửa nhà.

Khi quay lại, Hường Tá biết cô định nói gì, chắc chắn sẽ là: rất xin lỗi. Anh hỏi: “Có đau không?”

Ngô Đồng bình tĩnh trả lời anh: “Đau, đau lắm, đau đến chết. Có được không?”

Nếu là cái đau thể xác, anh có thể chữa lành. Nhưng nỗi đau trong tim, anh không có cách nào trị khỏi. Chính bản thân anh còn là ngàn mảnh vỡ, sao có khả năng trở thành lương y.

Hường Tá nâng mặt cô, hôn lên mắt Ngô Đồng, rồi đi tìm hòm thuốc.

Anh tò mò, vì sao cô không khóc? Tự nhiên anh nghĩ, phụ nữ đúng là một loạn sinh vật kì lạ. Miệng cảm thán, tim nhói đau. Lần đầu tiên anh nhận ra, trên người Lệ Trọng Mưu có hai chữ “khốn-nạn”. Hôm nay anh thắng, nhưng lòng anh chẳng có chút sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Hai người yên lặng thật lâu, Trương Mạn Dịch ngồi trong phòng khách chăm chú quan sát Lệ Trọng Mưu. Hóa ra, cũng có lúc khuôn mặt anh có biểu cảm như thế...

Cô thất thần, Lệ Trọng Mưu quay lại. Nhìn anh đến gần mình, tự dưng cô nghĩ, hiện tại chẳng khác gì thước phim quay ngược hồi ức, khi những anh chàng phải chờ đợi cô đi tới.

Đối mặt với anh, sự rung động này, dòng nhiệt huyết trong trái tim này, chưa bao giờ thay đổi. Trương Mạn Dịch cố gắng kìm nén nỗi lòng, đứng dậy hơi cúi người: “Anh có việc, em đi trước nhé.”

Cô không biết bây giờ anh nghĩ gì, hình như anh đang chịu đựng điều gì đó, vẻ mặt anh đầy bí hiểm. Chính vẻ mặt ấy lại khiến cho người ta mê mẩn.

Thấy Lệ Trọng Mưu vuốt cằm, lòng Trương Mạn Dịch trỗi lên cảm giác mất mát. Cô chỉ có thể mỉm cười tạm biệt.

Lái xe rời đi, mưa đêm lạnh lạnh, chạy được nửa đường, từ phía sau một chiếc SUV lao vọt tới, vội bật cần gạt nước, chiếc xe kia lướt vọt qua trước. Trương Mạn Dịch đánh tay lái, nhìn biển số xe phía trước, tìm cô căng cứng.

Cố nhìn lại lần nữa, cô xác định, đó là xe của Lệ Trọng Mưu.

Đôi mắt Hường Tá lộ vẻ hoảng sợ, nửa giây trước ngọn lửa trong anh bùng lên dữ dội, giờ đây bắt đầu dịu lại, anh hôn cô nhẹ nhàng, anh muốn cô quên đi tất cả, tận hưởng khoảnh khắc hạnh phúc. Anh là cao thủ tình trường, anh biết làm thế nào để khiến một người phụ nữ lạc vào mê tình, anh hiểu làm thế nào để khiến cô ấy rung động. Anh hôn cô, mon trón làn da nhạy cảm, đặt tay cô quanh cổ mình.

Ánh mắt Ngô Đồng dần trở nên mộng lung, tay cô nắm chặt tay anh, các khớp ngón tay tái nhợt, anh đặt một nụ hôn lên mu bàn tay cô, chiếc áo bị anh cởi ra dễ dàng. Anh nhắc bóng cô lên, chen người vào giữa hai chân cô, ôm lấy thân thể lạnh run.

Cơ thể cô vẫn lạnh như vậy, không sao, anh sẽ giúp cô khơi dậy ngọn lửa nóng bỏng. Anh ôm cô trong ngực, cúi đầu hôn sâu. Đôi môi anh như được đốt cháy.

“Đừng... ở đây...” Cả người cô cứng đờ, nghiêng đầu tựa thái dương vào bả vai anh. Hường Tá cười khẽ, đột nhiên anh bế cô lên, đỡ hông cô, đặt cô ngồi trên bàn.

Ngô Đồng không dám sơ sẩy, sợ hãi ôm chặt anh. Cô nhìn anh, chần chừ.

Không phải anh, thì còn ai nữa?

Bỗng nhiên, cô thấy con người mình như trôi bồng bềnh trong thế giới, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào, chỉ còn biết phụ thuộc vào anh. Bị anh đặt lên giường, cô mở to mắt, nụ hôn của anh trượt xuống, dây dưa trên ngực, những cái hôn ướt át in lên đó, và giữa hai chân...

Anh ngừng đầu, nhìn cô: “Hãy cho anh, tất cả...”, anh nói đầy bình tĩnh.

Ngô Đồng vẫn không chớp mắt, cô nhìn trần nhà, không nghĩ bất kì điều gì. Ở đây rõ ràng không có chút ánh sáng nào, sao mắt cô lại xót thế?

Càng lúc cảm giác xót xa càng mạnh, xộc thẳng lên mắt.

Cô cứ tưởng, nếu như cô không nháy mắt, thì nước mắt sẽ không rơi... Ngô Đồng cười với khoảng không trước mặt.

Một đôi tay che kín mắt cô. Hường Tá dừng lại, giọng nói anh vang vọng trong bóng tối: “Đừng khóc.”

Lời khuyên thật vô dụng, nước mắt của cô len lỏi qua khe hở giữa những ngón tay của anh, chảy ra bên ngoài, thấm ướt lòng bàn tay anh. Từng giọt, từng giọt đập tắt khao khát trong lòng.

Ngô Đồng trở mình, nằm co lại. Hường Tá nhìn tấm lưng trần trụi của cô, rút tay về. Anh kéo chăn trùm kín người Ngô Đồng.

“Rất xin lỗi...”

Trong hoàn cảnh lúc này, nghe ba chữ ấy, tim Hường Tá đột nhiên trống rỗng.

Chiếc xe của Lê Trọng Mưu lao vun vút trong mưa đêm, Lâm Kiến Nhạc túm chặt dây an toàn, liếc nhìn đồng hồ tốc độ, kim chỉ sắp nhảy cả ra ngoài! Run rẩy: “Boss à, anh...”

“Câm miệng.”

Lâm Kiến Nhạc im re, không hiểu nổi Lê Trọng Mưu đi gặp Hường Tá thì giải quyết được cái gì chứ? Kể cả Ngô Đồng và Hường Tá có tình cảm với nhau thì sao? Ngô Đồng là gì của Lê Trọng Mưu? Boss nhà anh lấy tư cách gì mà can thiệp?

Từ người Lê Trọng Mưu toát ra loại áp bức vô cùng lớn, chiếc xe như bão táp phi thẳng trên đường. Lê Trọng Mưu đạp phanh, bánh xe dừng ngay trước căn nhà, anh nhìn lên, sắc mặt trầm tĩnh đến đáng sợ.

Lâm Kiến Nhạc bắt đầu dè, anh “được” phu nhân “nhờ” đến thăm Hường Tá, vừa đúng lúc “được” dẫn theo Lê Trọng Mưu lên lầu. Lâm Kiến Nhạc ấn chuông cửa, tim đập như đánh trống, không thể nào bình tĩnh nổi, liếc trộm Lê Trọng Mưu, thấy boss nhăn mày không nói.

Thời gian chờ đợi dài như cả thế kỉ trôi qua, cuối cùng cửa phòng cũng mở ra, tự nhiên Lâm Kiến Nhạc thấy lo lo.

Bên trong cánh cửa mở hé, nửa thân trên Hường Tá để trần, thấy ở ngoài có người, mặt Hường Tá lộ vẻ khó chịu.

Lê Trọng Mưu bình thản: “Mau mời tôi vào nhà.”

Cái này không phải thỉnh cầu, mà là mệnh lệnh!

Hường Tá lấy thân mình cao lớn che luôn khe hở giữa cửa. Lê Trọng Mưu không chờ đợi thêm, đẩy mạnh cửa, bước vào trong.

Ánh mắt anh dừng trên người phụ nữ vừa từ phòng ngủ đi ra.

Ngô Đồng đứng đơ một chỗ như tượng gỗ.

Lê Trọng Mưu sững người, anh quan sát cô. Quần áo xộc xệch, hai chân lộ ra ngoài, không đi dép, cổ tay trắng nõn lộ ra dưới chiếc áo thùng thình.

Chuyện này nghĩa là gì, Lê Trọng Mưu cảm thấy anh biết quá rõ ràng.

“Anh đang xâm phạm nhà dân, nếu không đi ngay tôi sẽ báo cảnh sát.”

Tiếng cảnh cáo vang lên bên tai, Lê Trọng Mưu giả vờ không nghe thấy, con người lạnh tanh vẫn đặt chỗ Ngô Đồng. Người phụ nữ của anh, mặc quần áo của người đàn ông khác, nhếch nhác xuất hiện trước mắt –

Cảnh tượng này đau đớn đến thế nào?

Đôi môi anh khẽ nhếch, từng bước đến gần cô.

Ngô Đồng không trốn chạy, cũng không lùi lại, cô nhìn thẳng Lệ Trọng Mưu, không hề e sợ. Cô đang nghĩ gì, sự trấn tĩnh giả tạo của cô khiến anh thấy bức mình, hai bên thái dương giật giật, cơn đau chột ập đến.

Lệ Trọng Mưu đứng đối diện Ngô Đồng.

Anh kề sát tai cô, dừng lại.

“Sao em lại...” Lệ Trọng Mưu quan sát cô thêm lần nữa – làn da trắng nõn nà, “Bản như vậy?”

Mỗi từ phát ra đều là tiếng gằn nặng nề, phả vào vành tai Ngô Đồng.

Cô thoáng nhìn bóng hai người in lên sàn.

Hai chiếc bóng quá gần, giống như đang dựa vào nhau cùng sưởi ấm. Thực tế trái ngược hoàn toàn, anh kề tai cô, nói những lời khinh miệt.

Lệ Trọng Mưu tách khỏi cô, tỉ mỉ đánh giá: tại sao cô không nói câu gì? Nếu cô nói một câu: Rất xin lỗi. Anh sẽ không đến mức để cho lửa giận thiêu cháy lí trí.

Thật sự không nói lời nào? Được lắm! Lệ Trọng Mưu túm lấy cô, nắm mái tóc dài. Giờ phút này, trong đầu anh chỉ còn một ý nghĩ, anh muốn ít nhất cô phải chịu đau đớn, còn hơn là để cô coi như không nhìn thấy anh.

Có lẽ chỉ còn cách này, vì anh nhận ra, khi trong mắt cô không còn anh nữa, tòa thành vững chắc trong anh đã sụp đổ hoàn toàn.

Tiếng bước chân càng lúc càng rõ, tiến gần đến Lệ Trọng Mưu. Lệ Trọng Mưu còn đang tức giận, cả thể xác và tinh thần anh đều cạn kiệt, chưa phát hiện ra điều gì.

Tiếng bước chân dừng lại ngay sau Lệ Trọng Mưu, anh thấy vai trái mình trầm xuống, nháy mắt, anh bị người ta kéo bả vai, một cú đấm bay thẳng tới –

Lệ Trọng Mưu lao đảo lùi về sau vài bước, gò má tê dại, âm thanh kêu rên nghẹn ứ trong cổ họng. Anh đứng dậy, nhìn Hường Tá tay nắm chặt, hiện ngang trước mặt.

Hường Tá nắm tay, các khớp xương kêu răng rắc, “Một cú này là vì anh ăn nói lỗ mắng!”

Lệ Trọng Mưu ngã ngón, anh giờ chân định đá lại Hường Tá, Lâm Kiến Nhạc không kịp ngăn cản. Trợ lí như Lâm Kiến Nhạc biết rõ tính cách ông chủ của mình, giờ có thêm Ngô Đồng dây dưa vào, nhất định Lệ Trọng Mưu không lấy được nửa cái mạng của Hường Tá thì sẽ không dừng tay.

Quả nhiên, chẳng mấy chốc thể cục đã thay đổi. “Bốp” một tiếng vang lên, là tiếng của xương, máu và thịt hòa lẫn.

Lâm Kiến Nhạc thầm kêu không ổn, lúc anh nhìn lại, phát hiện ra Lệ Trọng Mưu đã thu tay. Quay sang bên kia –

Hường Tá bầm dập, nhưng – lúc Ngô Đồng chen vào giữa ngăn cản hai người, vô tình trúng một đòn.

Cô ôm Hường Tá hồi lâu, sau đó chậm rãi buông anh ra, nhìn Lệ Trọng Mưu, sắc mặt cô trắng bệch.

Lệ Trọng Mưu hoảng hốt, cuống quýt đi lên, tầm mắt vội vã đậu trên hai hàng mi của cô đang nhú chặt, anh nói ra một câu, giọng điệu thân thiết lạ thường: “Theo anh về.”

Ngô Đồng ngăn bước chân đến gần, khoảng cách hai người không xa lắm, cô đáp lại: “Tôi qua đêm ở nhà bạn trai, có vấn đề gì không? Anh đi đi.”

“...”

“Lệ Trọng Mưu, đừng ép tôi phải nói những lời khó nghe.”

“...”

“Cút!”

Ngô Đồng thấy Lệ Trọng Mưu cất bước rời khỏi, cô nghĩ mình đã làm rất tốt. Ngô Đồng bật cười. Hường Tá nhìn cô, rồi anh không có đủ dũng cảm nhìn lại đôi mắt đau thương ấy lần nữa.

Anh không nói thêm câu nào, vỗ vỗ vai cô, đi đóng cửa nhà.

Khi quay lại, Hường Tá biết cô định nói gì, chắc chắn sẽ là: rất xin lỗi. Anh hỏi: “Có đau không?”

Ngô Đồng bình tĩnh trả lời anh: “Đau, đau lắm, đau đến chết. Có được không?”

Nếu là cái đầu thể xác, anh có thể chữa lành. Nhưng nỗi đau trong tim, anh không có cách nào trị khỏi. Chính bản thân anh còn là ngàn mảnh vỡ, sao có khả năng trở thành lương y.

Hướng Tá nâng mặt cô, hôn lên mắt Ngô Đồng, rồi đi tìm hòm thuốc.

Anh tò mò, vì sao cô không khóc? Tự nhiên anh nghĩ, phụ nữ đúng là một loạn sinh vật kì lạ. Miệng cảm thán, tim nhói đau. Lần đầu tiên anh nhận ra, trên người Lệ Trọng Muru có hai chữ “khôn-nạn”. Hôm nay anh thắng, nhưng lòng anh chẳng có chút sung sướng.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

“Cởi áo ra.”

Hướng Tá nói, cô liền nghe theo, rất ngoan ngoãn. Ngô Đồng ngồi trên sô pha, mở vạt áo, lộ ra hơn nửa vai.

Hướng Tá ngồi sau, đôi mắt dán chặt vào làn da tím bầm, anh muốn đắm Lệ Trọng Muru một phát!

Anh nhẹ nhàng bôi thuốc, chắc do lạnh nên cô rụt vai, sau đó cố gắng ngồi thẳng như cũ. Tay Hướng Tá dừng trên vai cô – anh ôm cô từ đằng sau.

Thân thể cô nhỏ bé và yếu ớt nằm trọn trong ngực anh, ngọn lửa trong lòng Hướng Tá bùng lên lần nữa.

“Xin lỗi...”

Lại là câu này! Chỉ một câu mà ném anh xuống tận địa ngục.

Hướng Tá không muốn buông cô ra, anh siết cánh tay, “Gặp dịp thì chơi thôi mà, có phải là thật đâu”, anh bình tĩnh đáp lời, “...không làm người yêu, chúng ta vẫn có thể làm bạn.”

Lâm Kiến Nhạc đỗ xe ngoài cửa hàng, vào trong mua thuốc, đưa cho Lệ Trọng Muru.

Lệ Trọng Muru nhìn ra cửa sổ, không hề động đậy, mãi lâu sau mới quay đầu, nói: “Có phải tôi quá phận rồi không?”

“Phải.”

“Nhưng với cô ấy, tôi không kiềm chế được bản thân.”

Lệ Trọng Muru rất ít khi tự mở miệng biện hộ cho mình như vậy, anh hay làm việc theo bản năng, giờ đây, có lẽ tâm trí anh đang quá mơ hồ. Lâm Kiến Nhạc đánh tay lái, khởi động cần gạt nước, suy nghĩ kĩ rồi trả lời: “Không không chế được, đối với anh mà nói, chắc là chuyện tốt.”

Lệ Trọng Muru hừ lạnh, động vào miệng vết thương, cơn đau nhói lên.

Đúng là tự làm tự chịu, Lâm Kiến Nhạc bắt đắc đĩ: “Có lẽ anh và cô Ngô nên thành thật nói chuyện với nhau một lần.”

“Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, nhưng cô ấy chắc vẫn sẽ lựa chọn Hướng Tá.”

Giọng anh tràn ngập mất mát, Lâm Kiến Nhạc nhìn ra, tâm tư đại boss thực sự đặt cả lên người Ngô Đồng. lát sau, Lâm Kiến Nhạc nói: “Dự án hợp tác cùng TC lần này lấy sự tham gia của cô Ngô làm điều kiện tiên quyết, vậy... Có tiếp tục hợp tác không?”

Lệ Trọng Muru trầm ngâm, lại quay đầu nhìn ra làn mưa bụi bên ngoài. Còn cần tiếp tục sao? Anh tự hỏi chính mình, cô ấy đã thuộc về người khác, có gì phải tranh cãi nữa?

Đầu anh đau nhói, hai bên thái dương giật giật.

Ngô Đồng ở lại nhà Hướng Tá thêm hai ngày.

Cô đổi một bộ quần áo, đi ra phòng khách, Hướng Tá đã chuẩn bị xong bữa sáng chờ cô. “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.”

Dáng vẻ lúc ở nhà của Hương Tá rất đẹp trai – một người đàn ông vô cùng ấm áp.

Không làm người yêu, chỉ làm bạn... Ngô Đồng thấy thoải mái hơn nhiều.

Đang ăn bánh mì kẹp thịt xông khói thì có điện thoại gọi tới. Nhìn lại thấy từ tối qua đã có mấy chục cuộc gọi nhỡ, Ngô Đồng vẫn không muốn nghe máy.

Thấy đầu dây bên kia sắp dừng, Hương Tá chớp lấy chiếc di động, Ngô Đồng không kịp ngăn, anh nhấn luôn nút nghe.

Hương Tá đưa nó đến trước mặt Ngô Đồng, ý bảo cô tiếp máy. Ngô Đồng ngồi im.

“Nếu em vẫn không dám đối mặt thì sau này lấy đâu ra can đảm?”, sau đó anh áp điện thoại vào tai cô.

“Ngày mới rồi, đừng cảm lên.”

Anh nói những lời thành tâm nhất, Ngô Đồng ngập ngừng, trả lời: “A lô?”

Bên kia vang lên giọng trẻ con hồn dỗi: “Mãi mẹ mới nhận điện thoại của con!”

Ngô Đồng sững sốt, cô cười, xoay người rời khỏi chỗ Hương Tá, giọng cô nhẹ hẫng: “Con đi thăm bà nội về rồi à?”

“Mẹ đang ở đâu thế? Sao mẹ chưa về?”

Ngô Đồng ghen lời, da đầu cô tê rần, quay đầu liếc nhìn Hương Tá, cô nói: “Mẹ về bây giờ đây.”

Đồng Đồng đột nhiên bảo cô: “À mẹ ơi, dì Tư Kỳ đang cùng ba ở phòng bên kia họp đấy.”

“...Đồng Đồng, con đưa điện thoại cho dì Tư Kỳ được không?”

“Vâng!”, Đồng Đồng đáp lời, sau đó im lặng. Rất nhanh có người tiếp nhận, Ngô Đồng đợi một lát mà không thấy đối phương nói gì, cô đành hỏi trước: “Tư Kỳ, cậu đến New York khi nào thế?”

“...”

“Tư Kỳ?”

“... Là anh.” Giọng nói trầm thấp của Lê Trọng Mưu vang lên.

Bỗng nhiên người nhận điện thoại là Lê Trọng Mưu, Ngô Đồng căng thẳng.

Trong khoảng thời gian ngắn, Ngô Đồng thậm chí không biết nên dùng ngữ điệu gì để nói chuyện với anh.

Ngược lại với cô, Lê Trọng Mưu dùng thái độ hoàn toàn bình tĩnh để đối mặt: “Em hãy theo lời mình nói mà trở về một chuyến đi. Bạn em đang cần em hiệp trợ.”

“Mọi người đang họp?”

Rút cuộc cô cũng tìm được cách nói phù hợp, cuộc đối thoại này tốt nhất không nên dùng tình cảm.

“Tất cả người đứng đầu TC đều ở đây, anh còn hẹn thêm mấy người bạn ở các tập đoàn khác, cô Cố nói cần bọn họ đầu tư.”

Tập đoàn tài chính, đầu tư... “Đây là công việc của mọi người, tôi có vẻ cũng không giúp được gì. Anh bận thì mau đi đi, tôi sẽ chờ Đồng Đồng ở ngoài...”

Lê Trọng Mưu ngắt lời: “Ngô Đồng...”

Cô không nói nữa.

Lê Trọng Mưu cũng trầm mặc, rất lâu sau, “...Xin lỗi.”

“...”

“Anh nói, rất xin lỗi.”, Lê Trọng Mưu chưa nghe cô hồi đáp, anh nói lại lần nữa.

Giờ phút này, anh đưa lưng về phí cửa phòng họp, Đồng Đồng được nhân viên phục vụ dẫn ra phòng khách xem TV. Anh tự hỏi, không biết phản ứng

của cô sẽ thế nào.

Mãi không có câu trả lời.

Anh day dứt, có nên nói hay không? Có nên nói thêm một câu? Cuối cùng, anh chịu thua trước sự im lặng của cô: “Anh hy vọng em cùng tham gia dự án này.”

Anh lặng lẽ chờ.

Rất lâu, cô hỏi: “Tại sao?”

Tại sao?

Lệ Trọng Mưu tự hỏi chính mình, tại sao?

Đáp án chuẩn bị sáng tỏ thì có âm thanh vọng đến từ xa: “Baby, em ăn sa lát với sốt cà chua phải không?”

Màn kịch này, cũng chỉ có mỗi Hường Tá mới có thể diễn đúng lúc như vậy, càng buồn cười hơn là Lệ Trọng Mưu phát hiện ra, dù biết sự thật anh vẫn thấy ghen tị.

Sự bình tĩnh của anh không có chút tác dụng, Lệ Trọng Mưu cố nén xúc động để không xả vào trong điện thoại, anh nói với cô: “Em yên tâm, anh không bao giờ để chuyện tình cảm xen vào công việc. Anh hỏi em một câu, em có dám nhận lời khiêu chiến không?”

Rất lâu về trước, anh cũng hướng tới cả ngàn người nghe, hùng dũng hỏi: Có dám nhận lời khiêu chiến không?

Khi đó Lệ Trọng Mưu diễn thuyết tại đại sảnh, đứng giữa hàng nghìn con người, cô từng là một trong số những người trẻ tràn đầy nhiệt huyết lắng nghe lời anh nói.

Ngô Đồng tắt máy, lặng lẽ trở về bàn ăn.

“Làm sao vậy?”

Ngô Đồng cắn một miếng bánh mì, vô vị quá. “Em muốn được phân đến tổ công tác kia, có lẽ là do Lệ Trọng Mưu đề bạt.”

“Rồi sao?”

“Anh ấy nói cho em hai mươi phút, quá thời hạn sẽ không còn gì nữa.”

Hường Tá suy nghĩ một lát, lấy bữa sáng của cô, “Anh đưa em về đó.”

Ngô Đồng cắn môi, theo dõi người đàn ông trầm tĩnh trước mặt.

Hường Tá cười tươi rói: “Con người ta quan trọng nhất chính là sự nghiệp. Có mỗi một Lệ Trọng Mưu, việc gì phải sợ?”

Cô dừng lại, cẩn thận thăm hỏi ý anh là gì, đột nhiên cô đứng phắt dậy, chạy ra cửa. “Khách sạn cách đây xa lắm, xem ra anh phải tăng tốc lên thôi.”

Nhìn cô khôi phục bình thường, Hường Tá trở mặt mấy giây, nụ cười của anh càng sâu, theo cô ra khỏi cửa.

Hường Tá lái xe, dừng trước cửa khách sạn, Ngô Đồng mở cửa bước xuống, Hường Tá với người qua cửa sổ: “Cố lên!”

Ngô Đồng xoay người lại, liếc anh một cái, sau đó quay về chỗ chiếc xe, thom lên má Hường Tá: “Cảm ơn.”

Bước chân của cô mau lẹ và vững vàng, kiên định tiến vào cửa xoay, lớp thủy tinh bao quanh đại sảnh tỏa ra ánh sáng lấp lánh.

Lâm Kiến Nhạc chờ cô ở cửa thang máy, thấy cô, anh nhìn đồng hồ: mười một phút.

Lâm Kiến Nhạc dẫn cô đi xuyên qua hành lang, giải thích đơn giản tình huống hiện tại, phòng họp nằm cuối cùng.

“Ừm, mấy vị bà lão chưa đá động gì.”

Nói xong, anh vỗ vỗ vai Ngô Đồng, tựa như nói với cô: hãy tự cầu phúc đi.

Lâm Kiến Nhạc gõ cửa, ngay sau đó đẩy cửa đi vào, tất cả mọi người trong phòng đổ dồn ánh mắt về phía cô. Lệ Trọng Mưu ngồi trên vị trí cao nhất nhìn Ngô Đồng. Lát sau anh đứng dậy, muốn đích thân đưa Ngô Đồng tới chỗ ngồi.

Trong tập đoàn, mặc dù Lệ Trọng Mưu còn trẻ tuổi nhưng giữ cương vị cao nhất, dưới anh là mấy vị đã già, mọi người đều gật đầu chào Ngô Đồng.

Không khí trong phòng họp chẳng thoải mái gì cho cam, Cố Tư Kỳ trầm mặc ngồi bên cạnh, Ngô Đồng vừa xuất hiện, cô sững sờ, bắt gặp ánh mắt cầu cứu của Ngô Đồng.

Lệ Trọng Mưu đã bước tới bên Ngô Đồng, Ngô Đồng nhìn anh, anh cười khẽ, giống như muốn trấn an cô. Anh và cô, hai người đứng sóng vai.

Lệ Trọng Mưu dừng một chút, nói: “Anh đang chờ em tới.”

Ngô Đồng đến sau, Lâm Kiến Nhạc theo lời Lệ Trọng Mưu, đưa cho cô tập tài liệu. Trong đó trình bày đầy đủ những dự án trong tương lai, thông tin phân tích thị trường, tình hình tiêu thụ... mọi thứ đều đúng chuẩn phong cách của Lệ thị.

Thời gian eo hẹp không cho phép Ngô Đồng được nghiên cứu kỹ càng, nhưng nhìn qua tập tài liệu đã được chuẩn bị chu đáo này, tuy trình tự không giống lắm, nhưng có thể chắc chắn đây là phong cách của Tư Kỳ.

Ngô Đồng liếc Lệ Trọng Mưu.

Anh đứng dậy, không khí trong phòng họp chùng xuống, anh bắt đầu thuyết trình, hình ảnh và tư liệu hiện lên tường.

Sau một hồi, Ngô Đồng nghe thấy anh bình tĩnh: “Các vị hoàn toàn có thể tính nhiệm lập trường và sức mạnh của Lệ thị chúng tôi.”

“Tôi hi vọng cùng hợp tác với TC, tạo nên một sản phẩm hoàn hảo mới.”

Lời này, anh nhìn thẳng vào Ngô Đồng mà nói.

Ngô Đồng cảm thấy mình giống như bình tốt nhỏ nhỏ, giờ gặp phải đại tướng, lòng cô chột loạn. từ lúc tốt nghiệp đến bây giờ cô chỉ làm việc với số liệu trên máy, chưa từng đi thực nghiệp.

Cố Tư Kỳ ngồi bên kia còn chưa kịp nói với Ngô Đồng tiếng nào. Hai ngày trước cô bị triệu tập đến New York, hơn 19 tiếng sau, vừa bước xuống máy bay đã đến đây họp.

Thời gian chậm rãi trôi qua, hội nghị chấm dứt là việc của mấy giờ sau đó. Lệ Trọng Mưu bắt tay mấy vị lãnh đạo rồi trở lại bàn họp, Ngô Đồng đang ngồi đó, cẩn thận xem xét tài liệu, Lâm Kiến Nhạc giải thích cho cô hiểu.

Tổng thể dự toán và phương thức đầu tư được nghiên cứu kỹ càng, chứng tỏ Cố Tư Kỳ đã mất khá nhiều thời gian với tập giấy này.

“Cô Ngô có thể xem từ từ, không cần vội đâu, Tổng giám đốc Lệ...” Vai Lâm Kiến Nhạc trầm xuống, Lệ Trọng Mưu vỗ vỗ vai, ý bảo trợ lý tạm thời ra ngoài trước.

Lâm Kiến Nhạc vuốt cằm rời đi, Ngô Đồng thấy là lạ liền ngẩng đầu: “Tổng giám đốc Lệ làm sao?”

Ngô Đồng giương mắt, bắt gặp Lệ Trọng Mưu.

Anh ngắm cô trong chốc lát, sau đó đưa cho cô một cái đĩa: “Hiện tại có nguồn lợi rất lớn trong đó, em mau nghĩ ra phương án cho anh.”

Ngô Đồng không trả lời, điện thoại đúng lúc vang lên tiếng chuông. Cô nhìn tên người gọi, đi ra chỗ khác nghe.

Hướng Tá bảo anh đang chờ cô dưới lầu, uống cà phê, hỏi cô khi nào trở về.

Ngô Đồng cố nén giọng cho nhỏ lại. Lệ Trọng Mưu nhìn cô đưa lưng về phía anh, nghe cô nhẹ nhàng đáp lời: “Có chút việc cần giải quyết... chờ chút nữa...”

Giờ đây cô thật thanh thoát, rất dễ dàng. Lệ Trọng Mưu cảm thấy bây giờ anh nên cười mới đúng. Sự thật là anh bước đến chỗ cô, cướp lấy chiếc di động.

Không đợi Ngô Đồng phản kháng, Lệ Trọng Mưu tắt luôn.

Cô đòi anh, anh chẳng thèm đoái hoài, chỉ nói: “Đang họp mà em nghe điện thoại à, chẳng chuyên nghiệp gì cả, càng không tôn trọng người họp cùng em.”

Điện thoại nằm trong tay anh, bị tắt nguồn luôn.

Rõ ràng họp xong rồi mà!

“Sau này đàm phán với TC, Cố Tư Kỳ sẽ là cố vấn của em.”

Dựa theo ý anh, có nghĩa là hạng mục này cô nhất định phải phụ trách.

Không phải là cô tới đây làm trợ lý của Tư Kỳ à?

Dường như Lê Trọng Mưu đoán được suy nghĩ của cô, anh nghiêm túc nói: “Em có thể.”

Cố Tư Kỳ đang chứng kiến cảnh tượng của hai người này, dù xấu hổ nhưng không thể làm phiền người ta được.

Đến tận lúc Tư Kỳ ho khan vài tiếng, Lê Trọng Mưu mới im lặng, hoàn hồn đưa mắt qua cô.

Ngô Đồng nhún nhún vai, Lê Trọng Mưu càng trầm mặc. Tư Kỳ nhìn Ngô Đồng, chân chờ, dùng khẩu hình miệng: “Đừng từ chối anh ta, coi như giúp mình đi.”

Ngô Đồng gật đầu không được, lắc đầu càng chẳng xong, trơ mắt nhìn Cố Tư Kỳ đẩy cửa ra ngoài.

Tiếng đóng cửa rất khê vang lên, Lê Trọng Mưu suy sụp.

Vấn đề giữa hai người bùng lên từ khi nào? Tại sao cô luôn muốn cự tuyệt anh?

Khi tranh giành quyền nuôi Đồng Đồng, cô và anh cùng lên tòa.

Chờ anh động lòng, muốn để hai mẹ con cùng ở chung, cô lại chọc anh tức giận, kí phí phụng dưỡng, đoạn tuyệt quan hệ.

Muốn kết hôn cùng cô, cô thẳng thừng từ chối.

Anh đau đầu nghĩ, cô yêu anh cần anh đến thế, ngay cả lúc say rượu mất hết lí trí vẫn chỉ gọi tên anh; vậy mà lúc anh do dự, cô lại dứt khoát bỏ đi.

Cô vừa mới bên anh, ngay sau đó liền ôm ấp Hướng Tá.

Phải chăng anh mãi dây dưa với cô chỉ vì cô không chịu khuất phục? Lê Trọng Mưu từng tự nhủ như thế, anh sẽ không là con người bị tình cảm chi phối.

Nhưng anh cũng không dễ dàng bộc lộ tình cảm của mình, điều muốn nói nghẹn trong cổ họng.

Mệt mỏi quá...

Hình như chỉ có mình anh càng ngày càng chìm xuống, còn cô thì ngược lại. Chào đón tình yêu mới, cuộc sống mới.

Ngô Đồng thấy mặt anh lộ vẻ mệt mỏi, cô đoán chắc tại hôm qua anh bận chuyện dự án. Chắc giờ mệt lắm rồi.

Ngô Đồng không muốn quấy rầy anh thêm nữa: “Tuy tôi rất muốn tham dự, nhưng không thể làm người lãnh đạo được...”

Anh ngắt lời: “Ngô Đồng, em có biết em từ chối anh bao nhiêu lần rồi không?”

Không, cô không từ chối, mà là cô hiểu năng lực bản thân thế nào.

Lê Trọng Mưu từng bước đến gần, bước vào tầm mắt của cô.

Ngô Đồng nhìn chăm chăm đôi giày của anh, không ngẩng đầu. Lê Trọng Mưu liền nâng cằm cô lên.

Sự tiếp xúc bất ngờ khiến cô vô thức lùi về sau, Lê Trọng Mưu không ép cô. Cuối cùng cô cũng nhìn anh, Lê Trọng Mưu đã đạt được mục đích, anh thu tay về.

Lê Trọng Mưu tà nghệ, khoanh tay trước ngực, nhún mày theo thói quen: “Luôn từ chối một người đàn ông, em có biết như thế sẽ chỉ làm anh ta thêm thêm muốn không?”

Tư thái này, ngữ điệu này, thần nhiên biết mấy. Ngô Đồng chợt cảm thấy xa lạ, cô trào phúng: “...Ồ, không cần nói cũng biết, anh đang tự nói bản thân mình.”

Nếu như miệng lưỡi độc địa là cách cô tự bảo vệ mình... Lê Trọng Mưu lắc đầu, anh không muốn âm ỉ với cô. Anh muốn...

Che chở cô...

Lê Trọng Mưu không nói, chắc là anh cam chịu.

Phụ nữ với anh chẳng là vấn đề, duy nhất cô, không được tự nhiên, không chịu hợp tác, anh bắt không được, thả cũng không được. Chỉ như vậy, anh mới khắc ghi trong lòng.

Ngô Đồng trầm nghĩ, tìm cô không còn chút gì lưu luyến. Có lẽ cô nên để tâm đến Hướng Tá đang đợi dưới lầu.

Lệ Trọng Mưu mở chiếc đĩa, ánh mắt không thay đổi, càng thêm thần nhiên: “Em có biết trong hai ngày em vui vẻ bên người khác, anh đang làm gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

“Em có biết hai ngày hôm nay em vui vẻ bên người khác, anh đang làm gì không?” Lệ Trọng Mưu chăm chú nhìn vào màn hình máy tính, “Anh phải phân loại, xử lý dữ liệu cho em đấy.”

Coi như Ngô Đồng được “tinh giáo” thêm một lần, giọng nói anh dễ nghe đến mức cứ ngỡ anh làm tất cả chỉ vì cô...

“Anh biết đấy, tôi không đủ khả năng...”

“Anh sẽ dạy em.”

Ngô Đồng nheo mắt, Lệ Trọng Mưu rời mắt khỏi máy tính chuyển sang cô: “Cùng anh làm dự án này, anh sẽ dạy em tất cả. Đây từng là mục tiêu của em, anh hy vọng em có thể tự mình hoàn thành nó.” Lời nói của anh càng lúc càng êm tai.

“...Vì sao?”

Lệ Trọng Mưu tức giận, lại còn hỏi vì sao nữa? Chẳng nhẽ cô thật sự không biết vì sao?

Thường ngày Đồng Đồng linh động đáng yêu, từ già đến trẻ đều thích thằng bé, đặc biệt là Tư Kỳ, cô cực kì chiều chuộng thằng nhóc này.

Lúc ở với Tư Kỳ, Đồng Đồng chỉ không nhẽo là giới. Ngô Đồng vào phòng khách, thấy Đồng Đồng bắt chước quái vật trong TV làm bá chủ thế giới, Cố Tư Kỳ cười như nắc nẻ, bẹo má thằng bé.

Đồng Đồng vừa phát hiện ra mẹ liền nhảy tới kéo tay cô: “Mẹ đến đây xem đi, đoạn này hay lắm.”

Cố Tư Kỳ ngồi thẳng người quay sang nhìn Ngô Đồng.

Ngô Đồng không xem phim cùng con, cả Tư Kỳ cũng đứng dậy, đi tới chỗ khác cùng Ngô Đồng. Đồng Đồng ngoan ngoãn chỉnh nhỏ tiếng TV.

Cố Tư Kỳ liếc mắt ra phía sau Ngô Đồng, không thấy Lệ Trọng Mưu, “Đàm phán thế nào?”

“Minh không chắc, muốn tập cho quen nghiệp vụ trước, sau mới quyết định.”

Cố Tư Kỳ cúi đầu nghĩ, “Có anh ta dạy cậu, cậu sẽ tiến xa nhanh thôi, đừng lo gì cả.”

Lời nói của cô bạn tốt nhất này khiến Ngô Đồng tròn trừng mắt: “Sao cậu biết?”

Tư Kỳ biết mình nói hớ, cô vội im lặng, “...Hôm trước anh ta gọi cho mình, đưa mình tới New York, còn hỏi mình vài chuyện của cậu...”

Ngừng một lát, Tư Kỳ chờ phản ứng của Ngô Đồng.

Hôm đó thật kì lạ, Cố Tư Kỳ đang ở HongKong, xe chưa kịp về đến công ty thì nhận được một cuộc điện thoại. Đối phương nói: “Tôi là Lệ Trọng Mưu.” Cố Tư Kỳ giật mình.

Cuộc điện thoại này chỉ có hai người, Lệ Trọng Mưu hỏi rất nhiều chuyện về Ngô Đồng, làm thế nào Ngô Đồng đang mang thai mà có thể tốt nghiệp đại học, nhà cửa Ngô Đồng ra sao, cuộc sống của Ngô Đồng và con trai thế nào...

Lúc ấy, Cố Tư Kỳ đỗ xe ở bên đường, kể hết mọi thứ cho anh nghe.

Ngày ấy trời HongKong đổ mưa, Cố Tư Kỳ tìm chỗ trú, ánh đèn từ những chiếc xe chạy ngang qua chìm trong làn mưa bụi, tràn vào trái tim cô, gợi nên nỗi buồn được giấu kín.

Ở đầu dây bên kia, Lệ Trọng Mưu không nói gì, chỉ đánh bàn phím, tiếng lật giấy sột soạt, truyền đến tai Cố Tư Kỳ.

Nhớ lại, có lẽ lúc đó Lệ Trọng Mưu đang nghiên cứu kế hoạch. Eric Li nổi tiếng là động vật máu lạnh, quyết tâm của anh ta cực kì cao, Cố Tư Kỳ không

thể khẳng định liệu anh ta có nghe lọt những gì cô nói hay không.

Ngô Đồng trầm mặc nhìn Cổ Tư Kỳ.

Có thể cùng Lê Trọng Mưu có một bí mật, liệu cảm giác là thế nào? Có lẽ chuyện này không thể tính là bí mật được, có lẽ cô... Tư Kỳ chuyển đề tài khác: “Đúng rồi, khi nào thì cho mình gặp bạn-trai-mới của cậu đây?”

Ngô Đồng đang định hỏi Tư Kỳ thì cô bạn đã lảng sang việc khác, hồn Ngô Đồng còn chưa nhập đủ vào xác, “Bạn trai mới?”

“Đồng Đồng khoe với mình đấy nhá.” Tư Kỳ nháy mắt với Đồng Đồng.

Thằng bé xem TV có vẻ vui lắm, cười gập cả bụng, một tay ôm bụng một tay che miệng, sợ làm phiền hai người.

“Cuộc gọi vừa nãy cũng là người-đó phải không?”

“...”

“Áy, ngọt ngào quá nhỉ.”

Ngọt ngào? Thật không?

Ngô Đồng nghĩ, cô cười khẽ, lắc đầu.

Nhắc tới Hường Tá, Ngô Đồng sức nhớ điện thoại của cô vẫn nằm trong tay Lê Trọng Mưu.

Trò chuyện một lát, Cổ Tư Kỳ nghe điện thoại của cấp trên, nói phải đi ngay. Ngô Đồng cùng cô ấy trở về lấy đi động.

Đồng Đồng thấy hai người đi, hăm hở chạy tới.

“Di phải tăng ca rồi, lần sau đi đưa con đi chơi, ok?”

Mặt Đồng Đồng viết hai chữ THẤT VỌNG to đùng, Ngô Đồng cắn răng, hỏi: “Chú Hường đang chờ dưới lầu, không thì chúng ta đi nhờ xe chú Hường nhé?”

Đồng Đồng nhớ rõ nhiệm vụ của mình, thằng bé lắc đầu từ chối ngay lập tức, hai mắt đảo quanh, khẳng định: “...Chúng ta đi cùng ba mà.”

Đôi mắt với đôi mắt trong suốt của Đồng Đồng, Ngô Đồng không thể nói từ “Không”. Cô oán thăm, Hường Tá ở đây thì tốt biết mấy, bằng cái lưỡi dẻo quẹo của mình, nhất định anh ấy sẽ dỗ được Đồng Đồng.

Hường Tá, Lê Trọng Mưu...

Đau hết cả đầu.

Cũng không biết có phải cãi nhau quen rồi hay không mà bây giờ Ngô Đồng không còn sợ phải đối mặt với Lê Trọng Mưu nữa. Cô bước vào phòng họp, gõ cửa, thấy Lâm Kiến Nhạc cất tài liệu vào cặp.

Ngô Đồng suy nghĩ, nên xưng hô thế nào, “Lê... Tổng giám đốc Lê ở đâu?”

Lâm Kiến Nhạc do dự, “Cô Ngô... Hôm trước, tôi nói với cô mấy lời đó, có thể hơi tiêu cực, cô đừng để ý.”

Anh ta nói khách sáo nên Ngô Đồng cũng dùng giọng điệu y hệt: “Tôi nên cảm ơn anh mới đúng, nhờ anh nhắc nhở, nếu không bây giờ tôi vẫn chưa định hình được tình trạng của mình.”

Ngô Đồng không muốn chậm trễ thêm một giây nào, hỏi lại Lâm Kiến Nhạc lần nữa, anh ta lại giải thích với Ngô Đồng: “Không không không, tổng giám đốc đối xử với cô rất đặc biệt, người không hiểu chuyện là tôi. Trương Mạn Dịch, cô ấy...”

Cô không muốn nghe!

Cuối cùng Lâm Kiến Nhạc cũng phát hiện: “Ồ, tôi lại nhiều chuyện rồi.”. Nhiều lời thì nhiều sai, Lâm Kiến Nhạc anh không hy vọng “được” sang Châu Phi công tác, “Tổng giám đốc Lê nghỉ ở phòng bên cạnh.”

Anh đưa cô đến đó, giọng nói khôi phục sự khách khí.

Ngô Đồng đẩy cửa, mùi thuốc lá xộc vào mũi. Suýt nữa cô bị sặc, vội vàng bật mũi, không phát ra âm thanh nào.

Phòng ngủ ở bên trong, cửa phòng khép hờ, Ngô Đồng đặt tay trên nắm cửa, đang định gõ, từ bên trong truyền đến giọng nói quen thuộc: “Giới truyền thông đang sẵn tin? Đừng quấy rầy cô ấy... Nói cho cô ấy... Cỗ phần công ty điện ảnh và truyền hình...”

Động tác của cô đông cứng, không đẩy cửa bước vào nữa, cô đóng luôn. Quay đầu rời xa căn phòng đó.

Mặt bàn làm việc hỗn độn, Ngô Đồng nghĩ có khi nào anh vứt mọi thứ lên bàn luôn không?

Anh đang nói chuyện điện thoại với ai?

...

Tìm điện thoại quan trọng hơn chứ!

Mấy tờ giấy nhớ dán chi chít lên tập tài liệu, đầu mẫu thuốc lá và tàn thuốc, vài chén cà phê... Cái gì cũng có, bày hết lên bàn. Chỉ thiếu mỗi di động của cô.

Ngô Đồng nhìn nét chữ cứng cáp, trong đầu cô hiện lên một loạt hình ảnh.

Người đàn ông dựa vào bàn, nhấp môi uống cà phê, tay không ngừng viết lên giấy.

Chắc anh đã thức trắng một đêm. Khó trách sao trông anh mệt mỏi như thế, nghe anh nói chuyện với Trương Mạn Dịch, âm thanh cũng mệt mỏi quá.

Vất vả như thế để làm gì? Ngô Đồng thở dài. Không gian im lặng, cô nên tìm việc gì để phân tán sự chú ý thôi.

Cô sắp xếp lại văn kiện, tập trung nhìn từng tờ giấy, mỗi hạng mục anh đều chú thích rất tỉ mỉ, xem ra dự án này thu hút anh nhiều lắm.

“Em đang làm gì thế?” Âm thanh trầm tĩnh truyền đến, Ngô Đồng buông tập tài liệu, ngẩng đầu.

Lệ Trọng Mưu đứng trước cửa phòng ngủ, Ngô Đồng dùng mắt trên người anh.

Ồ, chiếc khăn tắm quấn hờ hững trên hông, hai tay khoanh trước ngực để lộ ra cơ bụng rắn chắc, đi chân trần, trên người còn vương hơi nước...

Lệ Trọng Mưu bị ánh mắt chăm chú của cô xuyên vào da thịt, anh định nói chuyện thì cô liền dời mắt đi. Ngô Đồng nâng cổ tay xem đồng hồ, hóa ra cô đã ở đây lâu đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

“Xin hãy trả điện thoại lại cho tôi.”

Ngữ khí của cô tỏ vẻ không thích, thậm chí còn chẳng thèm nhìn Lệ Trọng Mưu, quay người về phía phòng đối diện. Thấy anh đi lướt qua mình, chẳng nhẽ anh không nghe thấy cô nói gì à?

Ngô Đồng cắn răng, tới trước cửa phòng: “Tổng giám đốc Lệ, xin hãy trả điện thoại cho tôi.”, tiếng máy sấy tóc và giọng Ngô Đồng vang lên cùng lúc khiến âm thanh của cô chìm ngấm.

Lệ Trọng Mưu sấy tóc, nhìn cô qua gương, anh cười nhẹ, không trả lời. Chờ xem cô có tức xì khói không nào.

Đội anh sấy khô tóc, bắt đầu chọn quần áo, mãi sau mới nhớ đến sự tồn tại của Ngô Đồng. Cô kìm nén: “Anh Lệ, dưới lầu còn có người chờ tôi...”

Cô vẫn không thể nói một câu đầy đủ.

Lệ Trọng Mưu cời khăn tắm.

Ngô Đồng hoảng hốt xoay người sang chỗ khác. Anh nghiêng đầu nhìn chiếc lưng thon thả của cô, nụ cười sâu thêm, một lát sau mới vắt khăn tắm lên giá, mặc quần áo vào.

Tự Ngô Đồng nghe thấy tiếng tim mình đập thành thịch, đằng sau vang lên tiếng vải sột soạt, vai trái của cô bỗng nặng xuống.

Người cô cứng đờ.

Khi lạnh lùng, khi dịu dàng, khi lạnh tình, khi thâm tình... Người đàn ông như vậy, cô đối phó được sao?

Không.

Cô không phải là đối thủ.

Không chờ cô mở lời, Lê Trọng Mưu kéo vai cô, quay người cô về phía anh. May mà anh đã mặc xong áo quần, không thì Ngô Đồng không dám chắc mình có “tặng” anh một cái tát không.

Anh giờ lên hai cái cà vạt: “Chọn cái nào bây giờ?”

Cô không chọn, anh sẽ không buông tha... Ngô Đồng tùy ý chỉ vào một cái, anh cũng chẳng ý kiến gì, khoe môi cong lên, trở lại chỗ chiếc gương thất lại.

“Tối nay em có dự định gì chưa?:

“...”

Cô muốn dùng im lặng để chống đối anh. Lê Trọng Mưu cực kì thích bộ dạng nghe lời này của cô, càng lúc anh càng thấy thoải mái: “Bà ấy muốn gặp mẹ Đồng Đồng. Mời em ăn cơm tối, em có nhận vinh dự ấy không?”

Thất xong, anh cài nút tay áo, nghiêng người hỏi thêm lần nữa: “Mời em ăn cơm tối đấy, em có nhận lời không?”

Đôi mắt anh lúc cười thật sự rất mê người. Ngô Đồng nhớ lại trước kia, anh bình thân nói: đừng quấy rầy cô ấy... cứ để cho cô ấy...

Đúng, đúng là giọng nói nhẹ nhàng này. Khác nhau ở chỗ, là nói cho hai người phụ nữ nghe.

Muốn đối nghịch với anh, nhưng mãi dây dưa không dứt. Có phải chỉ khi cô nhẫn nhục chịu đựng, anh mới thấy chán hay không?

Trong con người anh, làm gì tồn tại chữ “Yêu”.

“Mấy giờ tối?” Cô đáp lại một cách thoải mái, đến mức hơi nực cười, “Ăn bữa cơm thôi mà, tôi đâu có sợ anh ăn tôi chứ.”

Lê Trọng Mưu cười, anh không nói nữa, đi đến bàn làm việc.

Ngô Đồng nhìn anh bước đi, cô cũng im lặng.

Anh xem thời gian. Sắp hai giờ chiều, “Anh phải ra ngoài một chuyến, lúc về sẽ đón em và Đồng Đồng.”

Mới đó mà đã khôi phục cái tính hách dịch rồi... Ngô Đồng ghét nhất là kiểu cách anh hiện tại, “Không cần, tôi đưa Đồng Đồng đến Six Flags * chơi, tối sẽ tự đến đó.”

Hướng Tá đang chờ cô, có anh đi cùng, nhất định sẽ khiến Đồng Đồng vui vẻ.

Lê Trọng Mưu nghe xong mặt trầm xuống. Cô vẫn không ngoan chút nào, không cho người khác biểu lộ sự quan tâm với mình. “Ồ trong này mà phát ngốc đi, đừng đi loạn nữa,” Lê Trọng Mưu chớp mắt, đưa cho cô mấy tập văn kiện, “...bảng này tư liệu đủ cho em xem đến tối luôn.”

Nói xong, anh đi ra ngoài, không đợi Ngô Đồng phản pháo.

Anh mở cửa bước ra tiêu sái biết mấy, nghe “cạch” một tiếng, Ngô Đồng không hiểu tại sao mình lại đắc tội với anh? Để anh trút giận lên cánh cửa tội nghiệp.

Chợt cô phát hiện, mình-bị-nhốt-trong-phòng!

Ngô Đồng gõ cửa: “Lê Trọng Mưu!”

Bên ngoài không có động tĩnh gì.

“Lê Trọng Mưu! Mở cửa!”

Ngô Đồng giận dữ đá cửa, không xi nhê. Giống như ném quả bom vào nước mà chẳng thấy gợn lên tia sóng nào.

Cô nản chí, cho nên càng bực hơn!

Hướng Tá cầm tách trà, chờ trong quán cà phê lộ thiên, một lát sau anh gọi điện thoại. Vẫn không có ai nghe máy, tin nhắn chuyển sang hộp thư thoại.

Tiếng chuông kêu được một nửa thì bị cắt đứt, Hường Tá vội đi vào khách sạn, đến đại sảnh, đột nhiên anh không có đủ dũng cảm lên lầu.

Anh trở ra ngoài, uống thêm một tách trà, gọi lại một lần.

Ánh sáng lộng lẫy trong không gian sang trọng, Hường Tá ngẩng đầu nhìn, anh nghĩ nếu lần này không có ai nghe máy, có thể anh sẽ lên đó tìm Lê Trọng Mưu?

Đôi mắt với Lê Trọng Mưu...?

Dù thế nào thì anh cũng không muốn nhìn thấy Ngô Đồng đau khổ!

Nhưng anh hối hận, vốn dĩ anh và cô chẳng là gì của nhau.

Đúng lúc, Hường Tá thấy có người đứng cạnh bàn. Trong tay anh đang cầm di động, ngẩng đầu: trước mặt anh là Lê Trọng Mưu, mặt không thay đổi nhìn lại anh.

Cảm giác lạnh lẽo bao trùm, hai người không ai mở miệng.

Lê Trọng Mưu phá tan không khí trầm mặc: “Thức thời đi, đừng tìm cô ấy nữa.”

Ôi câu này có phải quá tầm thường rồi không? Hường Tá lười trả lời.

Lê Trọng Mưu nghiêng người thả một chiếc điện thoại vào ly nước trên bàn. Xuyên qua lớp thủy tinh, Hường Tá nhận ra chiếc điện thoại ấy. Biểu tình trên mặt Lê Trọng Mưu như thế: cậu đầu không lại tôi đâu.

“Tôi nay tôi sẽ dẫn cô ấy đến gặp mẹ mình, cậu hiểu ý nghĩa rồi đấy.” Câu nói của Lê Trọng Mưu khiến hô hấp của Hường Tá ngưng trệ.

Tất nhiên anh biết ý nghĩa...

“Không phải anh tuyệt đối không kết hôn à?”

Lê Trọng Mưu nhướn mi làm câu trả lời. Mọi chuyện đều không có “tuyệt đối”, chỉ là có gặp đúng người hay không.

Tất nhiên là anh không cần phải giải thích thêm về điều này.

Hường Tá đứng dậy, hai người đàn ông cao lớn nhìn thẳng vào nhau, Hường Tá cười khẩy: “Anh dựa vào cái quái gì để khẳng định cô ấy sẽ đồng ý?”

Lê Trọng Mưu khinh thường việc phải tranh luận với vị luật sư giáo biện. Hường Tá đột nhiên trở nên nghiêm túc, mang theo tia tư nghị: “Này, ngàn vạn lần đừng nói cho tôi biết, anh yêu cô ấy...”

Lê Trọng Mưu ngẩn người.

Hường Tá tỏ vẻ đường hoàng: “Tôi nói cho anh biết, phụ nữ rất tham lam, anh nghĩ là tình yêu anh dành cho cô ấy chỉ như thế là đủ rồi sao? Đến lúc đó, cô ấy sẽ càng muốn nhiều hơn. Mà anh... Vĩnh viễn không thể yêu một người được, không phải sao?”

Hường Tá hiểu rõ Lê Trọng Mưu, anh biết im lặng là gì. Đang chờ phản ứng của Lê Trọng Mưu thì đúng lúc có một chiếc xe có rèm che dừng bên cạnh, đánh thức Lê Trọng Mưu, Lâm Kiến Nhạc xuống xe, mở cửa cho Lê Trọng Mưu: “Tổng giám đốc.”

Lê Trọng Mưu dừng rồi xoay người bước lên.

Hường Tá lười biếng ngồi nguyên chỗ cũ, nhìn theo chiếc xe nghiêng ngang xa dần, đúng là nực cười!

Trong khoang xe, Lê Trọng Mưu chìm trong yên lặng, cho đến tận khi Hường Tá mắt hút trong gương chiếu hậu, anh mới nói: “Mấy ngày nữa tôi không muốn gặp lại cậu ta, nghĩ cách xử lý đi.”

Khi Lê Trọng Mưu quay về khách sạn cũng là lúc chạng vạng, Đồng Đồng đã được đưa về Lê Trạch.

Không được anh cho phép, cô muốn làm loạn thế nào đây, lại càng không có ai dám mở cửa cho cô ra, cứ tưởng tượng khuôn mặt cô giờ đây sẽ thế nào, Lê Trọng Mưu bất giác nở nụ cười. Quảng đường của thang máy rất ngắn ngủi nhưng không hiểu sao Lê Trọng Mưu cảm thấy hơi bối rối, tâm trạng anh càng lúc càng loạn. Đến nơi rồi.

Tiếng chìa khóa lách cách khiến Ngô Đồng giật mình, Lê Trọng Mưu đẩy cửa đi vào bất gặp Ngô Đồng đang nhìn anh.

Xem ra cô rất tức giận, trừng mắt với anh, nghiến răng nghiến lợi.

Lê Trọng Mưu cười gượng tới gần, liếc qua thành quả của cô: “Thế nào? Tiến triển ra sao?”

Ngô Đồng ném luôn tập tài liệu vào mặt anh, quay bước đi. Má Lệ Trọng Mưu bị cạnh giấy sắc bén sượt qua, anh bắt lấy cánh tay cô, kéo cô dựa vào bàn, nằm trong vòng tay anh.

“Anh hỏi em, trả lời đi.”, nhìn biểu tình của anh, không biết có phải là giận hay không, giọng nói cũng coi như nhẹ nhàng, “Em không hiểu à, có biết nói chuyện cùng người khác hay không?” Âm thanh vẫn ôn hòa, nhưng hai tay tăng thêm lực, không chế hành động của cô.

Ngô Đồng không cự quấy được, cánh tay bị anh nắm chặt đau đớn: “Anh nhốt tôi cả buổi rồi, đến bây giờ vẫn chưa thả được sao?”

Con tức của Ngô Đồng bùng phát, anh bình tĩnh hỏi: “Em muốn đi đâu?”

“Không cần anh quan tâm.” Cô thử giật tay ra, anh vẫn cản được.

“Đồng Đồng đang chờ chúng ta cùng đến Lệ Trạch.”

“Bỏ tay ra.” Hiện tại ngay cả mắt cô cũng chẳng buồn nhìn vào anh.

“Nếu em muốn tìm Hường Tá thì thôi, khỏi cần. Cậu ta mình còn chẳng mang nổi mình ốc, không rảnh để xen vào chuyện của em.”

Anh khôi phục vẻ đắc thắng thường ngày, Ngô Đồng bắt đầu run sợ: “Anh đã làm gì?”

“Chỉ cho cậu ta vài chuyện để làm, miễn cậu ta rảnh rồi sinh nông nổi, cả ngày nhúng mũi can thiệp này chuyện kia.”

Dáng vẻ mạnh mẽ của cô bị tiêu diệt một cách nhanh chóng. Nghĩ đến cảnh Hường Tá biết cô ở đâu, nhưng không vào tìm...

Ngô Đồng không muốn nghĩ thêm về thủ đoạn bức bách người khác của Lệ Trọng Mưu nữa, tâm cơ của anh và cô không cùng đẳng cấp.

Cô ghen lời: “Đừng làm anh ấy khó xử.”

Lệ Trọng Mưu nhìn cô xù lông, anh không xác định nổi cảm xúc của mình. Thật ra anh không định hù dọa cô, chỉ tại cô cứ phá hủy kế hoạch của anh.

Lệ Trọng Mưu lười giải thích: “Còn phải xem em có chịu phối hợp hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Tin tưởng người khác một cách dằn là điều ngu ngốc nhất, Lệ Trọng Mưu cảm thấy anh nên dạy cô điều đó. Tất nhiên không phải hiện tại, nếu không thì đâu thể khiến cô ngoan ngoãn ngồi cạnh anh chứ.

Lệ Trạch nằm trên một hòn đảo nhỏ, thời gian không còn sớm, chiếc trực thăng cất cánh, khung cảnh ngoài cửa sổ dần nhuộm tối, tiếng cánh máy bay quạt vào không khí tạo nên những thanh âm đượm buồn. Lệ Trọng Mưu ghé vào tai cô thì thầm: “Chúng ta sẽ ở trên đảo hai ngày tới.”

“...”

“Khi giao tiếp sẽ phải chơi golf, anh sẽ dạy em vài kỹ thuật cơ bản, sau này nhất định có tác dụng.”

Ngô Đồng không biết do sự dao động của máy bay hay do khoảng cách giữa hai người quá gần làm cho cô càng sầu não, không muốn nói thêm bất kỳ lời nào.

Quả thực anh đã biến cô thành một đứa nhóc vất vả mũi không sạch, mặc cho anh điều khiển trong lòng bàn tay.

Trước kia anh không phải thế này, anh từng cười cô, từng khiến cô đau khổ. Nhưng dù sao vẫn tốt hơn bây giờ, làm cho cô thu trái tim mình lại, dùng cách nào cũng khó mở được nó ra.

Đột nhiên bàn tay nóng lên, Ngô Đồng giật mình vội rút tay về, bắt gặp đôi mắt Lệ Trọng Mưu – anh cầm tay cô, ý bảo: “Tới nơi rồi.”

Đúng là anh muốn bức cô phát điên mà!

Chiếc trực thăng đỗ trên bãi cỏ, cảnh sắc bên ngoài quá lộng lẫy, bờ biển dài đan cùng những hàng cây xanh vẽ nên khung cảnh đẹp tuyệt vời nhất.

Ngô Đồng ngậy người nhìn ngắm, Lệ Trọng Mưu đã dẫn cô xuyên qua hành lang.

Cô không thuộc về thế giới này, Ngô Đồng luôn luôn khắc ghi điều đó, thế nhưng đôi chân cô vẫn phải bước vào.

Người giúp việc báo cậu chủ nhỏ đang chơi ở bể bơi không chịu ra đây, Lê Trọng Mưu buông tay cô, nói: “Em ra đó trước đi, lát nữa anh tới tìm hai người.”

Chắc anh đến chỗ mẹ mình, Ngô Đồng nhìn anh lên lầu, cô được đưa tới bể bơi.

Khi Ngô Đồng gặp Đồng Đồng mới chợt nhận ra, thằng bé chơi vui đến quên hết cả trời đất, mà ở bể bơi không chỉ có mình Đồng Đồng, còn có mấy người bạn mới của con. Đồng Đồng đã hoàn toàn thích ứng với hoàn cảnh mới, có thể bắt đầu cuộc sống mà không cần có cô bên cạnh. Ngô Đồng không biết mình nên vui hay nên buồn.

Thấy mấy đứa nhóc ầm ĩ, cô không muốn làm phiền nên đứng cùng người giúp việc ngắm con trai.

Đồng Đồng quơ tay trong nước: “Mẹ ơi! Mẹ mau thay áo tắm đi, chốc nữa có sóng biển đấy, thích lắm!”

Mấy đứa nhóc khác thậm chí không thèm sợ cô, thấy cô xấu hổ không xuống, chúng ồ ạt bơi vào bờ, hắt nước lên người Ngô Đồng. Thoáng chốc cô ướt sũng, cô bẻ tóc vàng mắt xanh đứng gần cười tí mắt. Con trai cô chẳng giúp cô thì thôi, lại còn hò hét cổ vũ từ xa.

Người giúp việc nghe theo yêu cầu của Đồng Đồng, dẫn Ngô Đồng đi lấy áo tắm. Nghĩ đến cảnh mình cùng một đám nhóc nghịch nước, cô lắc đầu, mở cửa tủ, vô ý rút ra một chiếc áo.

Cải xong hết nút cô phát hiện, mùi hương trên chiếc áo rất thơm –

Trên người Lê Trọng Mưu luôn có mùi này!

Mà thôi, dù sao thì chiếc sơ mi cũng dài qua đùi, trùm qua cánh tay và khuỷu tay, có thể dùng được. Ngô Đồng lười đổi bộ khác.

Đồng Đồng ngồi trên thềm bể bơi đá đá nước, thấy Ngô Đồng quay lại, thằng bé hỏi cô: “Sao mẹ vẫn chưa thay áo tắm?”

Nói xong liền nhảy vào trong nước, nhô đầu lên, kéo cô xuống.

Ngô Đồng đứng cạnh bể, nhìn nụ cười tươi rói trên mặt con, cô cúi đầu, do dự có nên chỉ ngồi trên bờ hay không?

Lê Trọng Mưu từ xa đi đến, thoáng thấy bóng dáng cô bất đắc dĩ, vây quanh toàn trẻ con, có thằng nhóc còn hô toáng lên: “Hey, girl!”

Cô thế này thảo nào toàn bị mấy đứa nít ranh bắt nạt.

Cảm giác gì ở trong tim anh? Tựa như ánh nắng rực rỡ xưa tan mọi mệt mỏi, chỉ vì gặp được cô...

Lê Trọng Mưu cởi giày và áo khoác, lặng lẽ xuống nước, đi dọc theo thành bể. Bọn trẻ con phát hiện anh, có mỗi Ngô Đồng không hề hay biết. Anh đưa ngón trỏ lên môi, đám nhóc biết điều im re. Lê Trọng Mưu lặn xuống, nắm mắt cá chân Ngô Đồng kéo mạnh. Nháy mắt cả người cô chìm vào bể.

Ngô Đồng bị tập kích bất ngờ, tiếng hét thất thanh còn chưa kịp vang lên thì đã chìm ngheim.

Bỗng chốc nước vây quanh người.

Tuy nước chỉ cao đến cằm Lê Trọng Mưu nhưng với cô thì đủ ngập qua đầu. Nước tràn vào khoang miệng, xộc vào mũi, cô sợ hãi.

Lê Trọng Mưu đang chờ cô trả thù thì nhận ra chân cô không tới đáy bể. Anh vội kéo cô lên, bọt nước bắn tung tóe.

Vừa đụng vào người, Ngô Đồng như chết đuối vớ được cọc, tay bám chặt lấy cổ anh. Hai thân thể kề sát, ngực chạm ngực, trái tim chạm vào nhau.

Đến lúc tiếng cười vang lên, Lê Trọng Mưu ngớ người, tâm trạng giờ đây anh thật thoải mái.

...

Nhìn rõ gương mặt của người đối diện, Ngô Đồng thả tay ngay lập tức, nhưng đã quá muộn, Lê Trọng Mưu ôm chặt thất lưng cô.

Ngô Đồng bị ép dính sát người anh, không thể cự quậy. Khuôn ngực phập phồng kề cạnh, một sợi tóc của cô vướng trên môi, Lê Trọng Mưu thay cô gạt ra, ngón tay anh dừng trên bờ môi căng mọng.

Anh vuốt môi cô, trong mắt hiện lên tín hiệu nguy hiểm. Ngô Đồng lùi lại, ngửa người ra sau, anh đành phải thả tay. Ngay sau đó liền đổi ý, kéo cô về. Tay anh nâng hông cô, bế cô lên cao, đôi mắt cô trong veo mờ nước thật mê hoặc biết mấy.

Ngô Đồng quàng tay quanh cổ anh, bị anh nhắc nhở, trọng tâm không vững, tim đập thình thịch, cô nhắc anh, cũng nhắc bản thân mình: “Con đang nhìn kia!”

Bể bơi vô cùng yên ắng, Lê Trọng Mưu nghiêng đầu, năm sáu đôi mắt đổ dồn sự chú ý về phía họ.

Ngô Đồng trở về phòng nghỉ, ôm cánh tay, chờ người giúp việc mang quần áo tới.

Lê Trọng Mưu đẩy cửa bước vào đúng lúc cô rùng mình vì lạnh, anh nhủ mảy: “Vào phòng tắm nước nóng đi.”

Cô thấy anh phiền phức nên cúi đầu nhìn xuống chiếc cúc trên áo sơ mi. Lê Trọng Mưu thấy cô ướt sũng, xoay người đi tới phòng tắm.

Tiếng xả nước vang lên, Ngô Đồng ngẩng đầu gặp Lê Trọng Mưu đang đến, cô hồ hững liếc qua. Lê Trọng Mưu ngửi thấy tư vị trầm mặc lượn lờ trong không khí.

Khiến cưỡng thì ai vui vẻ được?

“Cho em tự chọn đấy,” Anh nắm bả vai cô, “em muốn anh ném em vào bồn tắm hay là tự em vào?”

Chiều này dùng được, dù cô quật cường mấy cũng phải khuất phục.

Lê Trọng Mưu cũng khá chật vật, anh xoa xoa tóc, phòng tắm không thấy động tĩnh gì, trang phục khô nhanh chóng được đưa tới. Anh bảo người giúp việc mang vào phòng tắm, suy nghĩ một lát, anh nói: “Từ từ.”

Lê Trọng Mưu đứng dậy đi qua, nhận lấy bộ quần áo, tự mình mở cửa định bước vào.

“Ai thế?”

Thanh âm mơ hồ từ bên trong vọng ra, êm ái như hòa vào tầng hơi nước. Lê Trọng Mưu nghe, cảm thấy giống như có móng vuốt của một con mèo nhỏ cào cào bên tai.

Người giúp việc đứng một bên, thấy Lê Trọng Mưu không nói liền thay anh mở miệng: “Cô Ngô, quần áo của cô.”

“Chờ một lát.”

Tiếng cửa lách cách vang lên, Lê Trọng Mưu bảo người giúp việc ra ngoài, tự anh ở lại.

Cửa mở, Ngô Đồng quần khăn tắm đi ra, bóng dáng nhỏ bé xuất hiện.

Lê Trọng Mưu đứng sững, lặng lẽ quan sát cô.

Ngô Đồng theo phản xạ đóng cửa, cánh tay mạnh mẽ của anh nhanh nhẹn giữ lấy.

Cánh cửa bị một người đẩy vào một người kéo ra, cuối cùng cô không thắng nổi anh, đành lùi lại. Bỗng chân cô trượt trên nền men sứ, không đứng vững nên ngã xuống.

May mà Lê Trọng Mưu kịp giữ cô.

Sương mù tan trong phòng tắm, nhiệt độ tăng vọt, hơi nước phủ kín tầm mắt cô. Có lẽ cô bị ảo giác, khi xuyên qua lớp sương mù, cô thấy đôi mắt anh đông đầy yêu thương.

Là mơ thôi, mơ thôi.

Tấm gương trên tường phản chiếu lại hình ảnh hai người. Ánh mắt anh từ từ chuyển xuống, cằm, cổ, xương quai xanh... Dưới nữa...

Cô cuống quýt phủ tay lên khăn tắm trước ngực, “Đi ra ngoài!” Tay cô bị anh cầm chặt, lúc cô khép tay làm tay anh chạm nhẹ qua ngực mình.

Lúc này, anh cười: “Sợ gì? Sợ anh... ăn em sao?”

Câu hỏi này, bảo cô trả lời thế nào?

“Ăn bữa cơm thôi mà, tôi đâu có sợ anh ăn tôi chứ.” – Anh nhớ rõ cô từng thân nhiên nói như vậy.

Thế mà giờ đây, mặt cô nóng bừng, môi mím chặt.

Ngô Đồng cau mày đau nhói, không biết có phải tại tay anh làm đau cô, hay là vì trò diễn quá mức thân mật này. Anh ghi nhớ những lần cãi nhau với cô nên mới quyết định kéo dài trò chơi tình ái, khiến cô nhớ kỹ, không thể động vào anh...

Vậy là hiện tại anh đã mất hết kiên nhẫn, muốn kết thúc tất cả?

Chương 48

Lệ Trọng Mưu ngăn cản cô phản đối, anh nâng cằm cô, đặt một nụ hôn lên thái dương, ngay sau đó trượt xuống đôi môi căng mọng, cạy mở khớp hàm.

Lệ Trọng Mưu thoáng chậm thoáng nhanh, Ngô Đồng lùi về phía sau, vật khăn tắm không biết bị tuột từ lúc nào, bàn tay anh tiến đến thiêu đốt làn da trắng muốt, từ từ lên phía trên.

Hơi thở nam tính phả bên tai, quanh quần thân thể Ngô Đồng.

Cô đã lùi đến chỗ bậc thang bước vào bồn tắm, anh vẫn tiếp tục dồn cô, cô trốn tránh, gáy chạm vào bức tường lạnh buốt. Tiếng hét còn chưa kịp bật ra khỏi miệng, anh đã nhanh chóng chặn nó lại. Tay anh giữ gáy cô, cuối cùng anh cũng thành công chiếm giữ đôi môi Ngô Đồng. Tiếng môi lưỡi chạm vào nhau vang lên trong không gian chật hẹp.

Thi thoảng anh tách rời, nhìn vào cô, xác nhận sự tồn tại của cô. Giờ khắc này, khuôn mặt cô toát ra vẻ xinh đẹp động lòng người.

Anh ôm cô, vô cùng chặt chẽ, bàn tay anh nắm chặt tay cô, con ngươi tối sẫm của anh xuyên suốt mắt cô, giống như con lốc xoáy mạnh mẽ cuốn đi tâm trí cô. Còn anh, mắt anh rung chuyển, anh phải xác nhận điều gì đó!

Xác nhận xem, có phải anh đã sa vào lưới tình hay không?

Cô biết anh chưa hoàn toàn chấp nhận, anh có thể hưởng thụ một đêm hoan ái, nhưng cô thì không!

Ngô Đồng vươn tay, nắm lấy vôi hoa sen. Dồn lực xuống tay, cô muốn ném thẳng vào anh.

Lệ Trọng Mưu bắt được cổ tay Ngô Đồng, khóa lên đỉnh đầu cô, anh vẫn hôn cô như cũ, anh thì thầm: "...Chuyên tâm một chút..."

Tay cô không kịp nắm khăn tắm đang rơi, chỉ có thể đặt trước người che đậy một số chỗ, nhưng phía sau lưng đã trống trơn, làn da tiếp xúc với không khí. Bị anh ép sát vào tường, cảm giác lạnh buốt xông tới.

Anh xoa lưng cô, ngón tay trượt theo sống lưng, anh nghe thấy cô khẽ rên một tiếng, lúc này mới buông cô ra, ngẩng đầu hỏi: "Làm em đau à?"

Cô bầu vào vai anh, không cho anh tiếp tục, nhất định không chịu mở miệng. Anh kéo thắt lưng cô, phát hiện lưng cô có vết thương.

Trên da thịt nổi lên một vết bầm tím, anh than thở: "Kiệt tác!"

Lệ Trọng Mưu kinh ngạc, cú đấm kia của anh đã quá dùng sức rồi. Anh quên mất phải nói chuyện thế nào. Phòng tắm chỉ còn vang lên tiếng hít thở của Ngô Đồng.

Anh vòng ra sau. Im lặng. Ngô Đồng không biết anh định làm gì, cô nên làm gì. Cô không biết.

Đột nhiên anh hôn lên vết thương đó.

Có chút đau đớn, có chút tê dại. Cảm giác lạ lẫm chạy theo các dây thần kinh đi khắp cơ thể. Cô muốn bỏ chạy, anh đè vai cô xuống.

Đôi môi anh quyến luyến chỗ bị thương, một tay ôm thắt lưng cô, một tay chuyển ra phía trước, khiến cho cô tan chảy. Anh hỏi: "Đau sao?"

Không cho cô cơ hội trả lời, anh thả chiếc hôn của mình lên lưng cô, tay xoa vết bầm tím, ghì chặt cô, anh khát khao được có cô gần thêm nữa. Dù cô có người, gãy dựa như thế nào cũng vẫn bị anh tóm được, chẳng còn cách nào ngoài dán chặt vào ngực của anh. Bị anh đeo lên người những xiềng xích vô hình.

Một tay của anh rời khỏi cô, ngay lập tức có tiếng khóa kéo vang lên.

Lưng cô bị nhấc lên cao, càng làm cho da thịt tiếp xúc với anh nhiều hơn. Cô biết điều này nghĩa là gì. Người cô chột cứng đờ.

Anh muốn có được cô, sau đó anh lại không động nữa.

Đúng, anh muốn, nhưng anh biết không nên nóng vội, vì thế anh hỏi: "Hay là?"

Khăn tắm đã sớm rơi xuống bên chân, tay cô buông thõng trên tường, cho dù lí trí có nhắc nhở, tâm cô vẫn phạm vào điều cấm kị kia...

“Lệ Trọng Mưu, tha cho tôi đi...”

Anh dừng lại.

Rất lâu sau không có động tĩnh gì, suýt chút nữa cô đã khụy xuống, anh kéo cô về mình: “Rốt cuộc là làm sao vậy? Tại sao lại xảy ra những vấn đề này? Em hãy nói cho anh biết?”

Thanh âm rất thấp, như nỉ non, như đau đớn.

Ngô Đồng định phủ chiếc khăn tắm, thì ra nó đã ướt đầm, cô cuộn mình, lạnh run. Cô ngẩng đầu nhìn anh, trang phục của anh vẫn hoàn hảo, không chút nhàu nhĩ.

Cô sẽ vĩnh viễn như vậy, mưu toan tìm được một chút cân bằng. Dù chỉ là một chút tình yêu ngang hàng cũng tốt.

Tại sao lại xảy ra vấn đề ư?

Niềm si tâm tuyệt đối của cô chính là vấn đề.

Nhưng làm sao cô có thể nói ra?

“Tôi và Hướng Tá...”

Anh chặn miệng cô, giọng lạnh ngắt: “Đừng nhắc cái tên đó trước mặt anh!!!”

Lệ Trọng Mưu tự cho mình một phút bình tâm, anh nhận ra, đối mặt với cô, anh không thể giữ nổi bình tĩnh.

Anh mang bộ quần áo lúc này được đưa tới, khoác áo vào cho cô. Thay cô cài từng chiếc cúc, ánh mắt xẹt qua những dấu hôn. Ngọn lửa trong lòng anh chưa hoàn toàn tắt hẳn, lúc này rục rịch nhóm lên. Hô hấp của anh ngưng trệ.

Ngô Đồng không hé nửa lời, tâm trí cô không biết đang ở phương trời nào. Ép buộc một người đến bước này, Lệ Trọng Mưu cũng thấy thật nực cười. Sửa sang quần áo, Lệ Trọng Mưu trả không gian cho cô, anh đi ra khỏi phòng tắm.

Lệ Trọng Mưu chưa đi xa thì gặp Đồng Đồng, thằng bé dáo dác tìm người. Gương mặt nặng trĩu của Lệ Trọng Mưu bị con trai bắt được, thằng nhóc đứng im không hề động đậy.

Anh vội điều chỉnh tâm trạng, nhẹ nhàng đến chỉnh trang phục Đồng Đồng: “Trở về phòng thay quần áo mau, sau đó đi ăn cơm.”

Đồng Đồng “Dạ!” một tiếng, vừa định rời đi thì ánh mắt đưa qua chỗ căn phòng, có người mới đi ra, mắt Đồng Đồng vụt sáng: “Mẹ!”

Ngô Đồng ngồi xồm ồm lấy con trai trước mặt Lệ Trọng Mưu, cô sững sờ rồi chậm rãi quan sát thằng bé: “Sao ăn mặc thế này mà còn chạy khắp nơi? Con sẽ bị cảm đấy, biết chưa? Nhanh đi thay quần áo!”

Trước mặt con thì Lệ Trọng Mưu luôn ra vẻ người-cha-tốt-bụng-hiền-lành, còn Ngô Đồng đóng vai người-mẹ-hung-ác. Đồng Đồng phụng phịu bĩu môi với Lệ Trọng Mưu, Ngô Đồng lấy chiếc khăn quàng trên cổ Đồng Đồng lau đầu con trai làm mái tóc thẳng bé rối bù.

Ngô Đồng chính là hình mẫu bà mẹ nghiêm túc tiêu biểu, đôi mắt Đồng Đồng lộ qua chiếc khăn mặt. Bỗng thằng bé thốt lên: “Ồ!”, Đồng Đồng tò mò nhìn vào cổ Ngô Đồng.

Lệ Trọng Mưu lặng lẽ nhìn theo ánh mắt Đồng Đồng, thấy dấu hôn rõ ràng trên cổ cô, chưa lên tiếng thì bị Đồng Đồng ngắt lời: “Mẹ ơi, mẹ bị muỗi đốt ă? Sao lại đỏ thế kia?”

Anh nhanh tay che lên cổ Ngô Đồng, tay kia xoa đầu con: “Đi thay quần áo đi, đừng để bạn con chờ.”

Hai người lớn chắc hẳn đang có “kế hoạch” gì đấy, Đồng Đồng không hỏi nhiều, chạy bay lên lầu.

Ngô Đồng cảm thấy tay anh rất nóng, khiến cho cổ cô bỏng rát.

Cảm giác được làn da dưới lòng bàn tay căng lên, anh vội thả ra. Ngô Đồng định thở hắt một hơi thì anh đột nhiên đến gần, không nói gì, đưa tay cài cúc áo của cô lên cao.

Ngô Đồng nín thở chờ anh rời khỏi, anh lại không hề di chuyển, môi như có như không chạm vào vành tai cô.

Cô giật mình lùi ra sau nửa bước.

Thật đáng sợ!

Lệ Trọng Mưu vươn tới kéo thắt lưng cô, cố định: “Cứng rắn với em không được, dịu dàng với em cũng không được... Em nói cho anh biết, anh nên làm thế nào bây giờ?”

Ngô Đồng nhớ lại cảnh trong phòng tắm, cứ tưởng anh đã biết được rồi chứ? Tại sao anh vẫn không hiểu?

Phải là cô nên làm thế nào bây giờ mới đúng...

Bàn tay anh cứng rắn đặt trên eo Ngô Đồng, cô càng phản đối, anh càng kìm chặt.

“Không phải bạn gái anh đến New York sao? Chúng ta... trừ công việc thì chẳng còn quan hệ gì, xin anh đừng đùa cợt tôi nữa.”

Lệ Trọng Mưu dừng một chút, hơi lỏng tay rồi siết chặt: “Ồ, sao em lại quan tâm đến tình hình bạn gái của anh thế?”

“...”

“Tốt lắm, đến lúc đó em nhớ để ý đến tin tức của cô ấy nhiều hơn một chút.”

Khi nói chuyện, cánh cửa ngoài hành lang từ từ mở ra, Đồng Đồng mới thay quần áo xong vui vẻ nhảy chân sáo đi đến. Áo quần thẳng thớm, đôi mũ lưỡi trai, bước chân bịch bịch chạy trên hành lang. Lệ Trọng Mưu nghe thấy liền buông Ngô Đồng.

Cô vuốt tóc, lùi về sau mấy bước, cố gắng cách xa anh.

Rất nhanh, anh và cô đều tự đeo mặt nạ cho mình trước mặt con trai.

Ở trên đảo đêm đầu tiên, Ngô Đồng bị mất ngủ, cô cầm chén nước đi qua phòng Đồng Đồng nhìn xem.

Có phải do chơi quá mệt nên Đồng Đồng ngủ sớm hơn không. Ngô Đồng đưa mắt, hóa ra đèn vẫn sáng.

Cửa không khóa, Ngô Đồng nghe con trai đang nói chuyện điện thoại. Theo nội dung, có lẽ đầu dây bên kia là Khả Khả.

Ngô Đồng chờ con nói chuyện xong, cô gõ cửa, Đồng Đồng giật mình co vai lại, ngạc nhiên ngẩng đầu. Nhìn con mở to mắt nghiêm trọng nhìn mình, Ngô Đồng bật cười.

Ôi thằng nhóc này...

Ngô Đồng hỏi: “Có phải con muốn về không?”

Đồng Đồng lè lưỡi, cười cười trốn vào trong chăn: “Khả Khả hỏi khi nào con về. Chắc chắn bạn ấy nhớ con.”

Nụ cười của thằng bé rạn rở và có phần “nham hiểm”.

Ngô Đồng cười theo.

Cả ngày hôm nay, tâm trạng cô cuối cùng cũng tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Triển lãm tại New York kết thúc, ở Hong Kong bên kia đại dương, báo chí thi nhau đưa tin, trên bất kì mặt báo nào cũng thấy nổi lên cái tên: Trương Mạn Dịch.

Ấm giải thưởng lớn từ New York trở về, Trương Mạn Dịch càng thêm thu hút đám nhà báo, cũng chính lúc này, minh tinh mới nổi đột ngột tuyên bố: cô và Eric Li đã chia tay.

Đúng là “Đen tình đỏ bạc” –

Ngay đến cả người phụ nữ đứng bên Lệ Trọng Mưu lâu nhất cũng tuyên bố rời đi...

Nguyên nhân là gì?

Giới truyền thông được một trận huyền ảo. Phải chăng nữ minh tinh không chịu được tính cách hái hoa ngắt cỏ của Tổng giám đốc Lê, nản lòng thoái chí nên chủ động chia tay?

Lê Trọng Mưu bên kia thế nào? Ra nước ngoài “giải sầu” rồi ư? Đại diện phát ngôn của Lê thị từ chối trả lời mọi câu hỏi.

Tất cả báo chí đều xôn xao, còn quần chúng nhân dân thì chẳng biết nên tin ai bây giờ.

Lê Trọng Mưu chẳng thêm đá động gì đến chuyện này, Ngô Đồng thì chẳng có tư cách nào hỏi, dù sao thì cô và Hường Tá đang căng lúc dây dưa không rõ.

Ngô Đồng lắc đầu, cô muốn rũ sạch những suy nghĩ vớ vẩn ra khỏi đầu ngay lập tức.

“Em có biết là trong vòng 5 phút em thất thần 17 lần không?”

Ngô Đồng nghe vậy ngạc nhiên, cô giật mình.

Tờ giấy trong tay bị cô vò nát bét, nhìn Hường Tá đối diện, anh đang xoa cằm đánh giá cô.

Mấy ngày hôm nay cô bận rộn, anh cũng không khá hơn... Toàn bộ là “được” Lê Trọng Mưu “tặng”. Hai người nói chuyện điện thoại vài lần, cô nói ở Lê trạch chăm sóc con trai, còn lại không nói nữa.

Hôm qua Ngô Đồng ôm máy tính cả ngày, hiện tại vẫn vậy. Cô hỏi lại anh: “Dạo này anh bận gì thế?”

Hường Tá cười: “Sống ở Lê trạch thấy sao?”

Ngô Đồng di di con chuột: “Còn sao được nữa.”

Lâu lắm rồi cô không liên lạc với anh, tự dưng giờ lại hẹn gặp, Hường Tá hình như không ngạc nhiên lắm, anh trả lời: “Vị phu nhân kia tính tình không tốt lắm đâu, em phải ứng phó cẩn thận.”

Cô không nghe ra điều anh muốn nhắc, mãi sau mới hiểu: “Anh biết Lê phu nhân ư?”

Ở cùng nhà đã mấy ngày nhưng từ lúc dùng cơm, cô mới có cơ hội nhìn thấy mẹ của Lê Trọng Mưu. Thái độ bà ấy rất khách khí, có vẻ khá lãnh đạm. Về phản ứng phó gì đó, Ngô Đồng cảm thấy đến cả việc tiếp xúc với nhau còn chẳng có thì ứng phó thế nào đây.

Hường Tá đưa tay cheo má cô, cô liến lui về sau, tỏ thái độ tránh né.

Động tác trốn tránh trong vô thức của Ngô Đồng khá rõ ràng. Cô nghĩ anh sẽ xấu hổ, không ngờ Hường Tá không hề thu tay, quay đầu nhìn về hướng cửa phòng chiếu phim 3D: “Xong rồi, ra đón Đồng Đồng đi.”

Hôm nay đưa Đồng Đồng đi chơi, may mà có Hường Tá đi theo nếu không chắc chắn thằng nhóc Đồng Đồng này sẽ hăm hực cả ngày, mẹ nuôi không rảnh đưa thằng bé đi chơi, đến mẹ ruột cũng hứa lên hứa xuống...

Ngô Đồng nghe anh nhắc, cô xem đồng hồ. Hai giờ đồng hồ trôi qua từ lúc nào, Đồng Đồng mãi mê với mô hình 3D, bỏ mặc hai người lớn chờ mình ngoài cửa hàng bánh ngọt bên cạnh.

Cửa sổ kéo dài sát đất, hướng dẫn viên chụp ảnh cho những “thượng đế nhí”.

Ánh mặt trời rất trong, không vương chút muộn phiền.

“Thế kỉ 3D” kết thúc, một đám nhóc ồ ạt ào ra ngoài, hai người đứng dậy tìm Đồng Đồng.

Mái tóc đen nhánh của thằng bé tạo được điểm nhấn vô cùng nổi bật, chỉ chốc lát sau, Ngô Đồng đã thấy con. Thằng nhóc đang nói chuyện với một cô bé, dùng tiếng anh hân hoan.

Ngô Đồng tiến lên, Đồng Đồng hơi hoảng hốt nhìn cô đầy vẻ cầu cứu: “Bạn ấy, bạn ấy muốn xin số điện thoại của con, có nên cho không hả mẹ?”

Khuôn mặt búp bê như sứ trắng quay sang nhìn Ngô Đồng, cô phát hiện ra, ‘lực hấp dẫn’ của con trai lớn thật, tất nhiên cô nên thấy hạnh phúc vì điều này. “Con muốn cho thì cho.”

“Nhưng mà chúng ta có ở New York mãi đâu.”

Lúc này Hường Tá xuyên qua đám người đi tới, thấy Ngô Đồng bị một câu nói của con trai mà á khẩu, anh cười: “Em xem, em còn không bằng con mình nữa. Biết rõ là không thể, thì đừng cho người khác những hy vọng xa vời.”

Anh cười rất tươi, nụ cười hoàn mỹ không chê vào đâu được.

Cuối cùng vẫn cho cô bé kia số điện thoại của Đồng Đồng. Ngô Đồng dắt thằng bé đi giữa hai người, có mấy lần Ngô Đồng định hỏi mà lại thôi. Lòng bàn tay cô bắt đầu rịn mồ hôi, đành phải đổi tay khác nắm tay Đồng Đồng.

Sắp đến cửa chính, rút cuộc Ngô Đồng không nhịn nổi, cô dừng bước: “Hương Tá, thật ra...”

Đồng Đồng đang đứng cạnh, cô phải nói thế nào đây?

Bỗng nhiên Hương Tá dừng lại, để cho cô một bóng dáng cao gầy.

Tiếng còi xe vang lên inh ỏi: “Bíp – !!!”, chiếc xe cắt ngang lời nói của cô. Cách đó không xa, một người phụ nữ bước ra từ chiếc xe mui trần: “Mark!”

Chung quanh dần có người chú ý đến bọn họ. Ngô Đồng không nhìn rõ dung mạo người kia, nhưng cô biết cô gái này có nụ cười rất đẹp.

Hương Tá quay lại: “Không phải em hỏi dạo này anh bận gì à? Anh “bận” cô ấy.”

Hương Tá cười.

Ngô Đồng sững sờ.

Anh vẫy tay với cô gái kia, Ngô Đồng không biết cô nên phản ứng thế nào. Hương Tá nhìn cô, thấy đôi mắt cô tối lại, cô không muốn hỏi thêm, nhưng cái nhìn của anh như thể muốn bắt cô phải nói ra điều gì đó.

Ngô Đồng cắn răng: “Cô ấy là?”

Khoảng cách kéo gần trở lại, Hương Tá bước đến bên Ngô Đồng, tay cô nắm chặt thêm bàn tay nhỏ bé của Đồng Đồng, không biết nên làm gì.

Cô thấy cô gái kia đang nhìn mình chăm chú, trước mặt cô là Hương Tá đầy vẻ thần nhiên: “Nhiệm vụ của anh là diễn kịch cùng em trước mặt Lệ Trọng Mưu mà, còn trong cuộc sống thực... Vẫn nên thuận theo dòng đời thôi. Em nói xem, có đúng không?”

Câu nói này chẳng khác gì tiếng chuông báo thức lôi Ngô Đồng từ trong mộng tỉnh dậy, đập vào tai cô.

Anh vẫn hờ hững, rồi đột nhiên anh nắm lấy vai cô, cúi mặt xuống. Ngô Đồng hoảng hốt lùi về sau, nụ hôn của anh rơi trên trán cô.

Cái hôn ngắn ngủi chỉ trong tích tắc. Đôi môi anh không còn ở lại nhưng dường như hơi ấm còn đọng trên làn da.

Cảm giác bất an bao phủ lấy Ngô Đồng.

“Good bye kiss.” (Nụ hôn tạm biệt), anh buông lỏng tay, nhìn cô hồi lâu: “... tạm biệt.”

Hương Tá lên xe, im lặng nhưng mắt anh dõi theo hình dáng của Ngô Đồng qua kính xe, và cả thằng nhóc kia nữa, đến tận khi cả hai cùng bước vào một chiếc xe khác, anh mới thu mắt về.

“Why did you do so?” (Tại sao anh làm như vậy?)

Hương Tá nghĩ nghĩ, anh nở nụ cười.

Anh đã quá ngu ngốc rồi, anh đánh mất trái tim mình lúc nào mà chẳng biết.

Cứ ngỡ chỉ là trò chơi, cứ ngỡ anh vẫn luôn theo đuổi Trương Mạn Dịch, theo đuổi tất cả những gì Lệ Trọng Mưu đang có...

“I realize I love her, but I can’t make her happy.” (Tôi nhận ra mình yêu cô ấy, nhưng tôi không thể mang cho cô ấy hạnh phúc.)

Lệ Trọng Mưu cho xe đến đón Ngô Đồng và con trai. Trên xe Ngô Đồng thất thần mãi, Đồng Đồng nhìn cô bao nhiêu lâu mà cô không biết chút gì, dần dần thằng bé nhìn cô đầy nghi ngờ.

Lát sau, Đồng Đồng hỏi: “Mẹ thích chú Hương Tá thật à?”

Ngô Đồng ngạc nhiên, cười khổ, thằng bé này hể mở miệng ra là hỏi “có thích không”.

Nhớ lại hình ảnh Hương Tá ban nãy, Ngô Đồng cảm thấy tình cảm của mình rất khó nói thành lời, cô ôm Đồng Đồng, vuốt tóc thằng bé: “Mẹ đã đối xử với chú Hương không tốt chút nào... Mẹ rất áy náy. Hình như, chú ấy... sẽ không bao giờ chịu tha thứ cho mẹ.”

Đồng Đồng cái hiểu cái không, Ngô Đồng cugh không muốn con nghĩ nhiều, sợ thằng bé vặn hỏi, cô mở chiếc tủ lạnh mini lấy một chai nước ngọt cho con. Đồng Đồng uống một nửa thì quên bém việc mình đang tò mò. Thằng bé quay sang hồn nhiên hỏi cô: “Thế bây giờ chúng ta về khách sạn gặp ba

ạ?”

“Mẹ và ba của con có việc phải đi ngay. Con về khách sạn trước, có chuyện gì thì bảo chú Lâm, tối nay mẹ gặp lại con nhé?”

Đồng Đồng gật đầu, không phản bác lại ý kiến này. Nghe từ “ba của con”, “ba của con”, thằng bé sung sướng cười thầm.

Ngô Đồng không biết con trai đang thích thú điều gì, Đồng Đồng không chịu nói cho cô, ngoan ngoãn uống nước.

Ngô Đồng đến Lệ thị đã thấy mọi người có mặt đông đủ.

Dự án căn hộ tác đã bắt đầu tiến hành, TC giữ cương vị quản lý, nhận phần tiêu thụ sản phẩm, có nguy cơ phải đối mặt với khá nhiều vấn đề phức tạp. Suốt cả quá trình, thần kinh Ngô Đồng căng như dây đàn, đúng hôm nay Tư Kỳ lại trở về Hong Kong, để Ngô Đồng ở lại, đến một người hợp tác cô cũng không có.

Càng lúc Ngô Đồng càng cuống, Tư Kỳ chưa về, thiếu cô ấy, mọi việc Ngô Đồng phụ trách cứ rối tung lên. Lệ Trọng Mưu theo thói quen tận dụng từng giây từng phút, mấy nhân viên trong TC thăm nhủ với nhau: anh bị cuồng công việc.

Lệ Trọng Mưu chịu trách nhiệm phân phối sản phẩm, không đồng ý cho TC kiểm tiền từ chi nhánh con, ý này là muốn TC phải giảm biên chế. Vì thế là người trung gian giữa hai bên, Ngô Đồng chịu chỉ trích nặng nề.

Hai bên cùng hợp suýt nữa trở nên hỗn loạn.

Lệ Trọng Mưu cho họ năm phút, anh im lặng, không cho ý kiến gì. Ngô Đồng thấy thế bực mình đứng dậy: “Giảm biên chế không thể giải quyết được vấn đề, chúng ta có thể tham khảo hệ thống nhân lực của Lệ thị...”

Lệ Trọng Mưu quan sát Ngô Đồng, anh lặng lẽ nhếch môi.

“Việc là do tôi quyết định, tôi không có ý muốn thay đổi. Cô Ngô, tôi nghĩ là cô biết rồi chứ.”

Ngô Đồng xấu hổ, những người khác trầm xuống ngay lập tức, chờ xem phản ứng của cô. Ngô Đồng là người của TC, nhưng lại có quan hệ khác phức tạp với Tổng giám đốc Lệ.

Ngô Đồng hít sâu một hơi: “Tổng giám đốc Lệ, tôi cũng nghĩ anh biết là lần này Lệ thị và TC có quan hệ hợp tác, chứ không phải là các anh thu mua chúng tôi. Dùng mấy con số trên hợp đồng đối lấy sản nghiệp của TC, việc này chẳng mang đến lợi ích gì cho Lệ thị cả.”

Cô đồng dục nói như vậy trước mặt mọi người, không ai dám lên tiếng ủng hộ.

Lệ Trọng Mưu trầm mặc. Anh đưa tay xem đồng hồ: “Rất xin lỗi, năm phút hết rồi.”

Những người bên TC thất vọng tràn trề, thấy Lệ Trọng Mưu đến cửa, anh đột nhiên quay đầu gọi Ngô Đồng: “Cô Ngô, chúng ta cần nói chuyện. Đi theo tôi.”

Ngô Đồng cảm thấy lập trường của cô không sai chút nào nên không động đậy, có mấy vị ở TC nhỏ giọng khuyên cô đi theo anh. Ngô Đồng chán nản đành làm theo.

Phòng Tổng giám đốc có khác, tầm nhìn quá hoàn hảo, có điều lạnh lẽo y hệt phong cách Lệ Trọng Mưu. Ngô Đồng đưa bản kế hoạch đem qua cô thức cả đêm làm cho anh xem.

“Tổng giám đốc Lệ, mời anh xem qua...”

Lâm Kiến Nhạc đang dựng lỗ tai ‘hóng hót’ thì bị Lệ Trọng Mưu hắt cho một gáo nước lạnh toát: “Kiến Nhạc, ra ngoài.”

Tiếng đóng cửa vang lên, không đợi Ngô Đồng mở miệng, Lệ Trọng Mưu hỏi luôn: “Tối nay có tiệc rượu, em đi cùng anh.”

“Tôi tưởng anh muốn bàn chuyện công việc?”

“Công việc?”, anh nhắc tập tài liệu của cô lên ném sang một bên: “Nói về công việc anh chỉ có một câu thôi: em không nể mặt anh gì cả.”

Ngô Đồng nghiêng người nhặt lên, mở ra lần nữa đưa cho Lệ Trọng Mưu, đặt nó ngay trước mắt anh: “Tôi nói sự thật, Lệ thị làm việc rất hiệu quả.”

Cô có phải cùng một con người không thế?

Lệ Trọng Mưu nhướn mày, anh bắt đầu di nhìn lướt qua văn kiện.

Cô tiến bộ nhanh đấy chứ! Đến thời điểm này cũng coi như đủ tư cách đối mặt với anh rồi.

Bất chợt tiếng gõ cửa vang lên: “Cốc, cốc, cốc.”, Lệ Trọng Mưu lạnh giọng: “Vào đi.”

Lại là Lâm Kiến Nhạc.

Nhìn trợ lý đẩy cửa vào, mặt Lệ Trọng Mưu hiện đầy vạch đen.

Lần này quả thực Lâm Kiến Nhạc quang minh chính đại đi vào, hợp tình hợp lý “dâng” thông báo: “Là điện thoại của Đồng Đồng ạ.”

Mới đưa lên nghe, giọng trẻ con non nớt cất lên: “Con ghép xong hết rồi, bao giờ ba mẹ về?”

Lâm Kiến Nhạc hứng chịu ánh mắt sắc bén của đại boss, trong một giây đồng hồ tự hỏi bản thân cả ngàn lần mình đã làm sai chuyện gì? Lát sau, anh giải thích: “Tôi sợ thằng bé quấy rầy hai người nên mua cho nó một bộ ghép hình ba nghìn miếng, không ngờ...”

Lệ Trọng Mưu đưa mắt, bảo trợ lý ngậm miệng. Đúng là không ngờ thằng nhóc con anh kế thừa trí thông minh của ba nó. Hiệu suất cao thật.

Lâm Kiến Nhạc nhăn mặt, oán thăm trong lòng~~~

Lệ Trọng Mưu thu hồi mắt, chưa kịp nói thì, “Tổng giám đốc, tối nay có tiệc rượu ạ.” Lâm Kiến Nhạc nhanh nhẹn nhắc đại boss.

Đại boss, cầu xin anh đừng vì con mà đổi lịch trình!!!

Lâm Kiến Nhạc cúi gằm mặt, Lệ Trọng Mưu trừng mắt với trợ lý, đành trả lời điện thoại: “Ba còn có việc quan trọng phải làm, con muốn gì thì gọi cho quản lý khách sạn hoặc gọi nhân viên phục vụ, được chứ?”

Đồng Đồng nhỏ giọng: “Ba đi làm với mẹ à?”

Lệ Trọng Mưu nghe vậy liền liếc mắt qua Ngô Đồng đứng sau, đúng là anh cố ý mời cô đi cùng, muốn giới thiệu cô với mấy vị lãnh đạo cấp cao, nhưng để một mình thằng bé ở khách sạn anh không yên tâm lắm.

Lệ Trọng Mưu đang do dự, con trai cười hi hi thay anh quyết định: “Ồ thế à, ba với mẹ cứ đi đi nha, con chờ hai người trở về.”

Thấy Lệ Trọng Mưu nhìn mình, Ngô Đồng mau chóng từ chối: “Tôi không đi.”

Mặt anh không đổi sắc, chỉ vào tập văn kiện trên bàn: “Muốn anh xem chúng thì em phải đồng ý.”

Thủ đoạn bức người của Lệ Trọng Mưu không bao giờ cho người ta có lựa chọn khác, Ngô Đồng bị đưa đi chọn trang phục.

Trong cửa hàng trang phục cao cấp, nhân viên giúp cô chọn lựa, giới thiệu mấy cái cô đều không vừa lòng. Phong cách chọn quần áo của cô trước nay đều “dựa dẫm” vào Tư Kỳ.

Đúng lúc phân vân nhất thì một bộ váy đưa qua.

Còn tưởng là nhân viên cửa hàng, không ngờ bên tai vang lên giọng nam trầm thấp: “Bộ này hợp với em, chọn bộ này đi.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50

Ngô Đồng cúi đầu, ngắm nghía bộ váy tron, tiện đà theo tầm mắt nhìn lên người đàn ông.

Màu sắc của bộ trang phục phản chiếu trong mắt Hường Tá.

Ngô Đồng sững sốt một lúc, cô cố nặn ra nụ cười yếu ớt: “Đẹp quá.”

Nhưng cô không nhận lấy nó.

Không biết có phải do lâu ngày mới gặp lại hay không mà tự nhiên Ngô Đồng thấy hơi lo lắng. Hường Tá có vẻ gì đó là lạ. Anh quay lại cười, đôi mắt cong cong: “Gigi đang ở bên trong thử đồ. Anh đi cùng cô ấy.”

Nói xong, anh cũng phát hiện ra Ngô Đồng thở phào một hơi, giọng cô vui hẳn lên: “Là cô gái lần trước sao?”

Hường Tá nhếch môi như đang cười. Không lâu sau cô gái tên Gigi từ phòng thử đồ bước ra, nhìn thấy Ngô Đồng, cô ấy thân mật chào hỏi. Cô gái trẻ

khuyến Ngô Đồng thử bộ váy kia, bảo con mắt chọn bạn gái của Mark không tốt chút nào, nhưng chọn trang phục thì không chê vào đâu được.

Gigi giải thích cả buổi, Hường Tá không nói gì, anh chỉ nhìn Ngô Đồng chăm chú.

Ánh mắt lạnh lùng ấy khiến Ngô Đồng không có đủ can đảm đối diện, cô yên lặng cầm bộ váy vào phòng thử.

Màu lam hoàn toàn tương phản với màu da, phía sau để trống lộ ra tấm lưng trắng ngần.

Ngô Đồng cố tình kéo dài thời gian, cứ tưởng bọn họ đi rồi cô mới ra ngoài – không ngờ Hường Tá vẫn ở lại, nhưng Gigi không biết đã đi đâu.

Hường Tá quan sát Ngô Đồng, anh hơi bất ngờ. Anh từng thấy cô trong đồ công sở, thấy cô luộm thuộm với quần áo ở nhà, chưa từng thấy một Ngô Đồng gọi cảm đến thế.

Từ từ đến gần cô, anh không tiếc lời khen ngợi: “Bộ váy thực sự rất hợp với em” Sau đó anh bổ sung: “Nhất định anh ta sẽ thích.”

Ngô Đồng nghĩ anh đã hiểu lầm rồi, cô lại không biết phải giải thích thế nào, đành trả lời: “Tối nay có tiệc rượu, chỉ mang tính chất công việc thôi. Chẳng liên quan gì đến anh ấy.”

“Ngô Đồng.” Hường Tá khẽ gọi tên cô, Ngô Đồng ngẩng đầu lên. Âm thanh của anh đầy tiếc nuối: “Nếu chỉ mình anh ta mang cho em vui vẻ, hãy tìm anh ta đi.”

“...”

“...”

“Anh đang giúp anh ấy sao? Không phải anh luôn ghét anh ấy à?” Ngô Đồng càng không rõ cô nên tiếp tục câu chuyện này kiểu gì, nhưng tuyệt nhiên nhớ rõ, cô phải luôn mỉm cười.

Nụ cười quá khiến cưỡng.

...

Không, anh không hề giúp anh ta.

Anh hận anh ta biết mấy.

Hận anh ta đem Gigi tới bên anh, hận anh ta biết rằng anh không thể cự tuyệt, đơn giản bởi gia tộc của Gigi có thể giúp anh...

Nếu người em yêu là anh, anh có thể từ bỏ tất thảy.

Nhưng, em yêu anh ta...

Hường Tá cười khỏ, anh lắc đầu, cái gì nên nói và không nên nói, anh đều biết. “Em biết không, khoảnh khắc em bước vào cửa hàng này, anh vẫn luôn quan sát em. Từ người em thoát ra thần thái mà chỉ những người đang yêu mới có.”

Làm sao có khả năng ấy? Ngô Đồng tự nhìn lại mình trong gương. Cô không nhận ra điểm nào khác biệt.

“Anh ta cũng biết chúng ta chỉ diễn kịch, chưa bao giờ là thật. Là tự anh nói cho anh ta, em không cần lo lắng nữa đâu.”

Câu này có được tính là an ủi không vậy?

“Em...”

“Lúc em mời anh đi xem phim 3D, thực ra em đã định nói với anh: chúng ta chấm dứt tại đây, không phải sao?”

Đột nhiên Ngô Đồng cảm thấy tấm lưng trần lộ ra ngoài lạnh toát.

Bất chợt Gigi từ gian phòng thử đồ đi ra, muốn nói gì đó nhưng bị Hường Tá ngăn lại. Anh hỏi Gigi thêm vài thứ linh tinh rồi đưa cô ấy đi thanh toán.

Để lại mình Ngô Đồng dõi theo hai bóng hình bước vào xe, dần dần biến mất trên con đường tấp nập.

“I hear you talking about Eric” (Em nghe thấy anh nói về Eric)

Hường Tá đập mạnh phanh.

Chiếc xe chưa dừng hẳn anh đã mở cửa đi xuống, Gigi kéo cửa kính xe, nhìn thân hình cô đơn của anh.

Chỉ một lần, anh đến tìm cô, dặn cô phải giả vờ thân thiết với anh trong tiệc rượu tối nay. Khi biết Lê Trọng Mưu nhất định đến tham dự, anh đưa cô đến cửa hàng trang phục Lê Trọng Mưu hay tới nhất –

Gigi cắn răng, nói: “You should tell her the truth.” (Anh nên nói cho cô ấy sự thật.)

“Just leave me alone, please.” (Làm ơn để cho anh được yên.)

Ngô Đồng ngồi trong xe, cô đắm chiêu nhìn ra cửa sổ, vô tình bắt gặp cảnh hai người khác nhau.

Tâm tình khác thường của cô ngay đến cả tài xế cũng nhận ra, anh nhìn theo tầm mắt cô: “Cô Ngô, có cần dừng xe không ạ?”

Ngô Đồng vội vã thu mắt: “Không, không cần đâu.”

Hãy làm như lời anh từng nói: Biết rõ không thể, thì đừng bao giờ cho người khác những hy vọng hão huyền – Ngô Đồng nhớ lại thái độ lạnh lùng của anh, cô chợt nhận ra, mình đã tàn nhẫn như thế nào.

Nếu sau này gặp anh, chắc chắn cô chỉ có thể nói hai từ: xin lỗi, và, cảm ơn.

Chiếc xe chở Ngô Đồng lướt qua người Hướng Tá, không hề giảm tốc độ.

Khi cô trở lại Lê thị, Lê Trọng Mưu đang dự hội nghị, lúc kết thúc, trời đã chạng vạng. Lê Trọng Mưu vào văn phòng thì gặp cô: “Không phải em đến khách sạn trước sao?”

Ngô Đồng không ngẩng đầu, cô chăm chú nhìn vào tập tài liệu trong tay.

Chính là văn kiện buổi chiều cô đưa cho anh, trên đó đã có những nhận xét, phê bình và cả chữ kí của anh. Không ngờ anh lại cẩn thận như vậy. Kí xong còn đặt lên bàn công tác của cô.

“Tổng giám đốc Lê đã xem tài liệu tôi đưa cho anh rồi à?”

Đáp án không nói cũng biết.

Lê Trọng Mưu không trả lời.

Anh đánh giá một chút, vẫn thấy cô mặc trang phục công sở: “Sao em chưa thay lễ phục?”

“Không chọn được cái nào thích hợp.”

“...”

Cô ghi thêm chú thích vào trang tài liệu, “Lâm Kiến Nhạc bảo tôi lấy thân phận trợ lý đi theo anh, nếu anh không ngại tôi có thể làm thư kí tạm thời của Tổng giám đốc. Có điều, mọi người đều đi cùng bạn gái, mỗi anh đem theo thư kí, chỉ sợ bôi xấu hình ảnh của anh. Cho nên...”

Chưa nói xong anh liền kéo tay cô, đi thẳng ra cửa.

Bước chân của anh quá nhanh, Ngô Đồng đi giày cao gót không theo kịp, cô túm tay Lê Trọng Mưu: “Đi đâu?”

Anh không quay đầu lại: “Em không chọn được bộ nào, anh sẽ giúp em chọn.”

Thang máy của nhân viên mở ra, mấy chục con mắt dán lên hai người.

“Tổng... tổng giám đốc Lê.”

“Cô... cô Ngô...”

Lê Trọng Mưu khẽ gạt đầu với họ, anh nhanh chóng kéo Ngô Đồng vào thang máy.

Vừa đúng lúc tan tầm, nhân viên Lê thị nhiều, người chen chúc trong thang máy khá đông. Ngô Đồng đứng bên Lê Trọng Mưu, cô cố gỡ tay ra khỏi anh, bàn tay anh càng thêm nắm chặt.

Ngô Đồng cảm nhận nhiệt độ trong thang máy tăng vùn vụt. Đúng ra là lúc ra khỏi thang máy, đối mặt với những người đi trong đại sảnh, nhiệt độ càng tăng theo cấp số nhân.

Có thể nói là tất cả đều hướng về hai người họ, dồn về chiếc xe đang đỗ trên đường.

Lâm Kiến Nhạc ngồi ở vị trí lái, Lệ Trọng Mưu mở cửa. Lâm Kiến Nhạc khó hiểu: “Tổng giám đốc – ”

Lệ Trọng Mưu lạnh lùng: “Xuống xe.”

Lâm Kiến Nhạc chần chừ, Lệ Trọng Mưu bồi thêm một câu: “Cậu tự đến tiệc rượu trước.”

Sau đó anh xoay chìa khóa, lái xe rời đi.

Bỏ mặc Lâm Kiến Nhạc đứng bên đường, mặt ngẩn ngơ chẳng hiểu gì.

Trong nháy mắt, Lệ Trọng Mưu dừng xe trước cửa hàng. Lại tới nơi này, Lệ Trọng Mưu cũng lại chọn bộ váy khi này.

Anh đứng ngoài chờ đợi, Ngô Đồng từ tốn thay váy áo, anh mất kiên nhẫn nói anh muốn vào giúp cô cho nhanh.

Bất đắc dĩ phải thay vội thay vàng, Ngô Đồng mặc bộ váy đi ra.

Anh nhìn cô, cười cười, không biết là ưng hay không.

Lệ Trọng Mưu bước từng bước đến trước mặt cô, đột nhiên anh đưa tay mân mê chiếc vòng của cô.

Nó vướng vào tóc, ánh lên những tia sáng li ti. Lệ Trọng Mưu đưa mắt dọc theo chiếc mũi của cô đi xuống, như là thì thầm: “Môi em chưa đủ hồng kia.”

Chỉ một khắc sau đó, Lệ Trọng Mưu nâng cằm Ngô Đồng lên, hôn cô mạnh mẽ.

Gần đến lúc Ngô Đồng khó thở anh mới dừng lại, môi và lưỡi cô tê dại. Tay anh vuốt nhẹ hai cánh môi của cô.

Chúng đồ bưng.

Lệ Trọng Mưu rất hài lòng. Anh cười.

“Tại sao không đẩy anh ra?”

“...”

“Ồ, hình như nó vẫn chưa đủ hồng đâu. Thử lại lần nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Cái gọi là “bị hôn đến quay cuồng trời đất” cuối cùng Ngô Đồng cũng “tĩnh giáo” được rồi. Mãi mới tách nhau ra, cô thấy choáng váng hết cả đầu óc, thân thể cũng ngẩn ngơ luôn.

Người phụ nữ đôi môi hé mở, hai mắt phủ đầy sương, quả thực quá hấp dẫn. Nếu có thời gian, chắc chắn anh sẽ “từ từ” hưởng thụ, đáng tiếc nếu bây giờ chưa đi ngay thì sẽ muộn mất.

Lệ Trọng Mưu nhẹ nhàng quét môi mình qua môi Ngô Đồng, anh dẫn cô ra ngoài, bỗng tay anh bị cô kéo lại.

Bàn tay cô đặt trên tay anh, dường như đang cố gắng níu kéo thứ gì đó vô cùng quan trọng.

Lệ Trọng Mưu quay đầu nhìn lại, anh thấy cô cắn môi, có vẻ đang do dự, đang cố gắng trở nên dũng cảm. lát sau, anh nghe cô hỏi: “Có thể trả lời một vấn đề không?”

Khuôn mặt cô trở nên nghiêm túc, Lệ Trọng Mưu cũng căng thẳng theo.

“Tại sao anh lại chia tay với Trương Mạn Dịch?”

Thời khắc này mà cô còn hỏi vấn đề đó sao? Lệ Trọng Mưu sửng người –

Vì Mandy?

Vì chính anh?

Vì Đồng Đồng?

Đúng ra là...

“Vì em”

Đáp án này cũng không tính là quá bất ngờ, nhưng rơi vào tai Ngô Đồng, trái tim cô vẫn bồi hồi không yên.

Lệ Trọng Mưu mong chờ phản ứng của cô, sẽ thế nào đây? Cười nhạo? Khinh bỉ? Hay khiếp sợ? ... Không gì cả! Cô chỉ gật đầu, sau đó lặng yên đi theo anh vào cửa hàng, không có ý kiến gì.

Cứ tưởng rằng tình cảm luôn phụ thuộc vào cảm giác, phải chăng chỉ có mình cô vẫn luôn hồ đồ, không chịu chấp nhận? Đến cả Hương Tả cũng khuyên cô nên...

Ngô Đồng nhũn mày, cô nghiêng đầu ngắm cảnh ngoài cửa sổ.

Bóng đêm dần bao trùm cả New York, đến khách sạn đã tối, Lâm Kiến Nhạc điều hành mọi chuyện khá thuận lợi, thấy Lệ Trọng Mưu tới, anh nhanh nhẹn ra đón, nhìn người bên cạnh Lệ Trọng Mưu, anh giật mình.

Mỹ nhân búi tóc cao, vì khoảng cách khá xa mãi Lâm Kiến Nhạc mới biết đó là ai...

Nhớ ra còn có chuyện quan trọng hơn phải báo cáo, Lâm Kiến Nhạc bước nhanh lên trước, ghé vào tai Lệ Trọng Mưu nhỏ giọng: “Hương Kiên Quyết trong hội trường”

Lệ Trọng Mưu hơi khựng lại, anh im lặng, nhẹ nhàng nắm tay Ngô Đồng khoác vào cánh tay mình, vững vàng tiến vào bên trong.

Lâm Kiến Nhạc thấy thế thì chau mày: thật là, càng ngày càng không thể hiểu nổi tâm tư đại boss nhà mình nữa.

Biểu tình Ngô Đồng có vẻ cứng nhắc, nhưng người ngoài nhìn vào vẫn thấy hai người vô cùng thân thiết. Cô ngẩng đầu, thấy cằm Lệ Trọng Mưu siết chặt lại. Tại sao?

Chủ bữa tiệc tối nay là vị Hoa Kiều nổi tiếng trong thương giới: Lương Thụy Cường. Con gái yêu của ông ấy là Lương Kỳ đang học luật liên quan đến kinh tế, vì thế tối nay ông ấy mở tiệc chiêu đãi tân khách.

Lệ Trọng Mưu tới, đích thân Lương Thụy Cường ra tiếp đón. Ô, người cô chỉ nhìn thấy trên báo chí hiện đang đứng trước mặt mình, Ngô Đồng cảm thấy mình như đang nằm mơ vậy.

Mà chủ nhân thực sự của bữa tiệc, Lương Kỳ –

Ngô Đồng vừa gặp cô ấy, liền trở mặt.

Tĩnh lại, cô liếc nhìn xung quanh.

Thừa dịp Lương Thụy Cường và Lệ Trọng Mưu đang bàn chuyện, Lương Kỳ ghé sát Ngô Đồng, thì thầm: “Whom you looking for? Mark is not here” (Cô đang tìm ai thế? Mark không ở đây đâu.)

“Gigi –” Lệ Trọng Mưu ngắt lời.

Đầu óc Ngô Đồng loạn cả lên, nhưng ít nhất cô vẫn ý thức được, cô gái này và người-nào-đó đang đứng bên cạnh cô có quan hệ.

Ngô Đồng quay sang Lệ Trọng Mưu: “Cô ấy...”

Mặt Lệ Trọng Mưu lạnh tanh: “Em chỉ cần nhìn một mình anh là đủ rồi.”

Có nghĩa là cô không cần hỏi thêm nữa.

Vào tiệc, không ít người đến mời Lệ Trọng Mưu, có vài người nhận ra Ngô Đồng, họ hơi lúng túng.

Lệ Trọng Mưu chẳng thèm để ý, anh cười cười nói nói như thường lệ, còn Ngô Đồng thì đầu óc không ở chỗ này, mọi lời đều nghe tai phải ra tai trái, tay cô khoác tay anh, lâu lâu cô lặng lẽ bỏ xuống, sau đó liền bị anh đặt lại chỗ cũ.

Rượu trong tay cô gần cạn, mấy người đàn ông trò chuyện với nhau, cô không muốn tham dự chút nào, ánh mắt bọn họ nhìn cô khiến cô không thể bình tĩnh nổi, cứ như cô đang nhấm trên một đồng lửa.

“Tôi muốn sang kia ngồi nghỉ một chút.”

Nghe vậy, Lệ Trọng Mưu nghiêng đầu nhìn cô. Anh im lặng phất tay gọi phục vụ, đổi cho cô một ly khác, nhưng không cho cô rời khỏi mình.

Rất cục người xung quanh cũng tán bốt, miệng Ngô Đồng toàn mùi vị ngọt ngọt thơm thơm của rượu. Lệ Trọng Mưu đẩy hết công việc sang cho Lâm Kiến Nhạc, anh cùng cô rời đại sảnh, đi ra ban công.

Đêm nay trời rất nhiều mây, không thấy ánh sao nào hiện hữu.

Lệ Trọng Mưu thấy cô cau mày, anh vuốt lên trán cô: “Sau này những buổi tiệc như vậy nhất định không ít. Em phải từ từ thích nghi với nó.”

“Hương Tá, anh ấy...”

“Không được nhắc đến cậu ta...”, giọng Lệ Trọng Mưu trầm xuống.

Tay anh đặt trên eo cô, Lệ Trọng Mưu dịu dàng kéo cô gần mình, anh ôm lấy Ngô Đồng. Đặt cằm trên vai cô, từ người cô toát ra hương rượu say đắm. Anh cúi đầu hít hà, men say lan tỏa trong người anh: “Em có biết tại sao anh đưa em tới đây không?”

Khoảng cách gần sát, Ngô Đồng định đẩy anh ra.

“Cẩn thận kéo ngã.”

Lệ Trọng Mưu cảnh cáo, ôm cô chặt hơn.

“Vì anh muốn tôi tích lũy kinh nghiệm dần dần.”

“Nói đúng một nửa,”, hơi thở của anh bám lên cổ cô, môi anh như chạm vào da thịt cô, chỗ đó không biết là lạnh hay nóng. Tiếng nói của anh trầm bổng bên tai: “nguyên nhân chính là, bây giờ tất cả mọi người đều biết quan hệ giữa anh và em – ‘

“...”

” – cuối cùng em cũng không trốn được nữa rồi.”

Theo thói quen, cô cãi: “Tôi trốn? Là anh lừa dối tôi đấy chứ.”

“Đùa dối?” Lệ Trọng Mưu nhắm nháp hai từ này, ồ, nghe có vẻ khiêu khích nhỉ... Anh nở nụ cười: “Cũng đúng, nhưng mà em không được dùng chiêu này với người đàn ông khác, còn em muốn hiểu sao đều được.”

Râu ông nọ cắm cằm bà kia! Ngô Đồng thâm than trong lòng, giữa hai người họ chắc sẽ không bao giờ hiểu được nhau.

Không gian bỗng trở nên trầm lắng, Lệ Trọng Mưu nhìn chăm chăm vào chiếc cổ trắng mịn. Ngô Đồng run rẩy.

“Ngô Đồng...”

“Hả...”

“Anh không ép em, chỉ cần em giống như bây giờ...” ... đứng bên anh, là quá tốt rồi.

“Trước mặt quần chúng, xin hai vị chú ý hình tượng.”

Giọng nói đột ngột vang lên giữa khoảng không. Người đó đứng ngược sáng, không nhìn thấy rõ mặt. Ngô Đồng nhận ra giọng nói này.

Lệ Trọng Mưu buông cô ra, chỉnh lại vạt áo cho Ngô Đồng.

Hai ngón tay Hương Tá nâng ly rượu, chậm rãi lắc lắc: “Tôi hơi say, ra ngoài hóng gió chút, không quấy rầy chứ?”

Vừa nói Hương Tá vừa đến bên hai người, anh nhào người trên lan can, quan sát hàng cây trồng dưới sân.

Lệ Trọng Mưu không nói một lời, anh định đưa Ngô Đồng đi, Hương Tá quay người lại, cười nói: “Hương Kiên Quyết tìm anh.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52

Lệ Trọng Mưu vì câu nói của Hương Tá mà khựng lại. Anh cười như không. Có cô ở đây, anh không muốn nói nhiều, Lệ Trọng Mưu chưa vào đến hội

trường, Hường Tá nói thêm: “Chúc may mắn.”

Giọng Hường Tá trầm xuống, trước khi hai người rời đi, anh liếc qua Ngô Đồng.

Đứng giữa hai người đàn ông đang giương cung bạt kiếm, Ngô Đồng như lạc trong sương mù, không biết làm thế nào cho phải. Hường Tá biết ánh mắt cô nhìn mình đầy dịu dàng, anh nhìn lại Lê Trọng Mưu với vẻ khiêu khích.

Giương mặt anh tuấn của Lê Trọng Mưu vì một câu nói bang quơ của Hường Tá mà nghiêm lại.

Ngô Đồng vẫn ngây người, Lê Trọng Mưu buông cô ra, tiến lên siết lấy cà vạt của Hường Tá, lời nói của anh lạnh như băng: “Đừng đùa với tôi.”

“Tôi chỉ dẫn ông ấy tới gặp Lương Thụy Cường thôi mà,” Hường Tá hỏi hột trả lời, “anh nói xem, sao ông ta có thể ngốc như thế? Không đoán ra được ai đứng sau điều khiển mình?”

Khuôn mặt hai người kè sát nhau, gần như thì thầm, bị tiếng gió ngoài ban công che đậy.

Làn váy của Ngô Đồng bị thổi tung, tạo thành một cái bóng màu xám in trên mặt sàn. Cô biết mình đứng ở đây, nhưng chẳng thể nói gì, càng không thể làm được gì. Cô đến gần họ, tựa như dẫm lên từng đóa u lan, đưa ánh sáng tới nơi đó, Lê Trọng Mưu tức giận, Hường Tá lảng tránh, cô thấy rõ ràng, đáng tiếc trong mối qua hệ giữa hai người này, cô chỉ là người dưng nước lã. Nghĩ nghĩ, Ngô Đồng nói với Lê Trọng Mưu: “Hơi lạnh, tôi muốn vào trong.”

Đôi mắt Lê Trọng Mưu vẫn nhìn thẳng vào Hường Tá, Ngô Đồng đặt tay lên mu bàn tay anh, tay cô thực sự rất lạnh. Lê Trọng Mưu quay lại nhìn bờ vai cô đề trần, con tức giận từ từ giảm xuống, anh thả chiếc cà vạt của Hường Tá ra, nhếch môi, không thèm nhìn Hường Tá thêm một lần nào, đi thẳng vào hội trường.

Lê Trọng Mưu và Ngô Đồng đi rồi, để lại Hường Tá đứng một mình trong góc tối, anh giật mình.

Một lúc sau, anh hoàn hồn, chậm rãi xoay người, ngắm nhìn màn đêm mênh mông, không biết mình nên vui hay buồn.

Ngô Đồng, người đàn ông đó vì em mới trở nên ôn hòa, cố lên...

Lâm Kiến Nhạc thấp thóm đứng trong hội trường, vừa nhìn thấy Lê Trọng Mưu, anh nhanh chóng chạy tới: “Lương Thụy Cường và Hường...”

Lê Trọng Mưu chau mày ý bảo trợ lí đừng nói, âm thanh đang chuẩn bị phát ra bị nghẹn lại trong cổ Lâm Kiến Nhạc. Anh đưa mắt nhìn theo Lê Trọng Mưu –

Hường Kiên Quyết tiến về phía bọn họ.

Ngô Đồng cũng cảm nhận được hơi thở nguy hiểm khi người đàn ông này đến gần, bước đi trầm ổn, thấp thoáng vẻ uy nghiêm của những vị trưởng giả, khuôn mặt khiến người ta khó phân biệt được tuổi tác, nhưng trên trán đã lộ ra vài dấu vết của thời gian.

Ông ta tới gần chào hỏi, chỉ có điều khuôn mặt đầy lạnh lẽo: “Eric.”

Nghe ông ta nói vậy, Lê Trọng Mưu cong môi cười thân thiện: “Ông Hường, xin chào.”

Giương mặt Hường Kiên Quyết cứng đờ, giả vờ ho một tiếng, nói: “Anh Lê, chúng ta có thể trò chuyện một lát?”

Lê Trọng Mưu không đoái hoài, để lại việc này cho Lâm Kiến Nhạc xử lí, hoàn toàn không coi Hường Kiên Quyết ra gì.

Lương Thụy Cường đã chuẩn bị một gian phòng tiếp khách đặc biệt dành cho Lê Trọng Mưu, anh nắm tay Ngô Đồng đi vào, cả quảng đường, hai bàn tay nắm chặt không rời.

Căn phòng được chuẩn bị rất tiện nghi, Lê Trọng Mưu tự rót cho mình một ly rượu ở quầy bar. Anh ngửa cổ uống cạn ly Vodka, môi anh mằn mề trên niềng chiếc ly thủy tinh. Ngô Đồng ngồi trên ghế cao gần đó, nhìn anh không chớp mắt.

Dường như anh còn mệt mỏi hơn so với cô.

Tối tận bây giờ, anh luôn là kẻ bất bại, không gì cản nổi anh.

“Người đàn ông lúc nãy...”

Ngô Đồng phát hiện có tia sáng vụt qua mắt anh, cô dừng lại.

Cô không muốn hai người lại người gây sự.

Thấy cô muốn nói lại thôi, Lệ Trọng Mưu tà nghệ liếc cô, cô không nói thêm từ nào. Anh hơi kinh ngạc, rót cho cô một ly, đem đến trước mặt cô, anh từ tốn nói: “Đừng hỏi anh bất kì điều gì.”

Anh giấu kín mọi bí mật, là không muốn để ai biết, hay là không muốn nói với cô?

Ánh sáng phản chiếu trên mặt rượu lấp lánh, Ngô Đồng cúi đầu xem, thứ ánh sáng này quá mỏng manh, giống như quan hệ giữa anh và cô vậy.

Căn phòng trở nên tĩnh lặng.

Lệ Trọng Mưu với tay qua quầy bar, anh nhẹ nhàng vuốt ve vành tai Ngô Đồng, nâng cằm cô lên. Khuôn mặt nhỏ nhắn nằm trong tay anh, tại sao anh vẫn thấy chưa đủ? Đột nhiên anh muốn hôn cô thật sâu.

Anh bối rối.

Không khí bỗng trở nên khác thường, Ngô Đồng nghiêng đầu, tránh khỏi bàn tay Lệ Trọng Mưu, cô cầm ly rượu.

Rượu có màu hổ phách. Cô tự hỏi, uống nó, rồi buông thả bản thân một lần nữa; hay là rời bỏ nó, bảo vệ chút lí trí của mình?

Tiếng gõ cửa cắt đứt dòng suy nghĩ của cô, quay đầu xem, Lương Kỳ đang đứng ngoài. Bất gặp ánh mắt Ngô Đồng, Lương Kỳ mỉm cười: “Hello.”. Không cần ai mời, cô ấy tự đi vào.

Cô gái này hoàn toàn không sợ hãi Lệ Trọng Mưu, vừa cười vừa nói mượn bạn gái anh một lát.

Chứng kiến mọi chuyện xảy ra, Ngô Đồng nhìn Lệ Trọng Mưu, trong mắt anh tràn ngập ý cười, không giống như bình thường.

Cô thuộc tiểu sử của anh như lòng bàn tay, nhớ lại, năm ấy anh 14 tuổi, biết thanh danh hiển hách của Lương Thụy Cường, liền đến hỏi vay ông ta 100 vạn Đô La. Không ai hiểu tại sao năm đó ông ta đồng ý yêu cầu vô lí của một thiếu niên, nhưng sau này, mọi người đều phải trầm trồ trước thành công của Lệ Trọng Mưu.

Lương Kỳ yêu cầu như thế, Ngô Đồng cũng không từ chối. Cô không muốn ở trong căn phòng này thêm một giây phút nào, cô không muốn nhìn cô ấy và Lệ Trọng Mưu liếc mắt đưa tình thêm nữa. Cô muốn trốn chạy khỏi nơi đây.

Lệ Trọng Mưu không ngăn cản, trước khi cô đi còn trên đầu Lương Kỳ: nhớ phải mang trả anh, rồi thực sự “đá” cô ra ngoài.

Trên hành lang u tĩnh, chiếc thảm quý gia phô bày vẻ đẹp lộng lẫy của nó, đèn tường bằng thủy tinh phát ra những tia sáng long lanh. Nhìn cô gái trước mặt mặc bộ lễ phục sang trọng, Ngô Đồng trầm mặc.

Không ngờ Lương Kỳ đứng dưới ngọn đèn, tỉ mỉ quan sát Ngô Đồng từ đầu tới chân. Ngô Đồng ngạc nhiên, người cô cứng đờ.

Lương Kỳ thu mắt, cô cau mày, lẩm bẩm: “Có gì tốt đâu? Sao họ lại thích nhỉ?”

Quốc ngữ của cô không chuẩn chút nào, mắt một lúc Ngô Đồng mới nghe hiểu được.

Rất nhanh sau đó Lương Kỳ thay đổi vẻ mặt: “Sorry, just a joke!” (Xin lỗi nhé, tôi đùa thôi!). Nói xong, cô ấy cười cười rồi đi mất, bỏ lại Ngô Đồng đứng một mình trong hành lang.

Tiệc rượu chưa bao giờ thiếu thương nhân giàu có, càng không thể thiếu phụ nữ đẹp. Chủ đề bàn luận của mấy người phụ nữ luôn xoay quanh tiền tài, hoặc thời trang, hay là vật trang sức muốn có trong cuộc đấu giá. Vân vân và vân vân. Ngô Đồng ngồi cùng họ, chẳng có chút hứng thú. Chưa kể Lương Kỳ đang ngồi đối diện cô, thỉnh thoảng lại liếc mắt đánh giá Ngô Đồng.

Ánh mắt cô ấy như mũi giáo chĩa thẳng vào người, Ngô Đồng lấy cớ đi toilet, muốn thoát khỏi chỗ này.

Rời khỏi hội trường, nhưng không thể đi tới ban công, Ngô Đồng nghĩ nghĩ, nhớ tới căn phòng của Lệ Trọng Mưu.

Cửa khóa, không biết có phải người bên trong đã đi rồi không. Ngô Đồng đứng ngoài hồi lâu, cô phân vân có nên gõ cửa?

Mới rời đi chưa được bao lâu, hình như cô hơi nhớ anh rồi.

Không, không phải hơi nhớ.

Mà là rất nhớ.

Sững sờ, trong lòng Ngô Đồng chợt trống rỗng.

Nắm chặt chiếc tay nắm cửa, Ngô Đồng dồn hết dũng khí, định đẩy cửa đi vào. Đột nhiên, từ bên trong cánh cửa vang lên tiếng vỡ vụn.

“Cốp!!!” một tiếng, hàng trăm mảnh thủy tinh vỡ vụn, mặc dù cách cánh cửa gỗ, Ngô Đồng vẫn cảm thấy chói tai, giống như có sợi dây thép xuyên thủng màng nhĩ cô.

Ngay lập tức, cánh cửa mở ra.

Ngô Đồng không kịp lùi lại, phải đối mặt với người đàn ông vừa mở cửa.

Khuôn mặt Hường Kiên Quyết đầy tức giận, ông lườm Ngô Đồng, nhanh chóng rời đi.

Qua cánh cửa mở rộng, Ngô Đồng thấy mấy chai rượu vỡ vụn trên mặt đất, chất rượu thấm vào thảm, dậy lên mùi cồn nồng nặc. Lệ Trọng Mưu đứng ở đó, lặng lẽ như một bức tượng.

Cô đứng ngoài cửa, anh ở bên trong, tựa như hai thế giới cách biệt – cô cảm nhận được nỗi cô đơn bao phủ quanh anh.

Một con người luôn cao ngạo như thần thánh, cũng có lúc bất lực như một đứa trẻ.

Có lẽ ánh mắt của cô quá mạnh mẽ, quấy rầy thế giới yên tĩnh của anh, Lệ Trọng Mưu xoay người, âm thanh lạ lẫm: “Ài?”

Giờ phút này, Ngô Đồng không hề do dự, cô đến bên anh, bỏ mặc quá khứ, nhìn anh kiên định: “Chán lắm, chúng ta đi thôi.”

Cô không thêm quan tâm tới chuyện gì đã xảy ra, nghiêm túc nói với anh, thần sắc mỗi mảy.

Anh cũng thế.

“Lại đây.”

Anh nói.

Ly rượu nằm trên đất, phản chiếu tia sáng đau đớn trong đôi mắt Ngô Đồng. Con người trong mắt anh đen như mực, sâu thẳm thẳm không thấy đáy, vẻ bình tĩnh của anh khiến lòng Ngô Đồng nổi lên từng cơn gió lốc.

Anh cường thế, anh bá đạo, anh tuyệt tình, anh lạnh lùng, nhưng không thể bằng hiện tại, làm cho cô rung động thế này.

Tay anh bị thủy tinh cắt, máu nhỏ xuống sàn vang lên âm thanh “tí tách”, thấm vào thảm, thấm vào trái tim Ngô Đồng.

Người đàn ông bỗng trở nên xa lạ, Ngô Đồng không biết phải làm sao, cô đứng yên tại chỗ. Lệ Trọng Mưu chợt đưa tay, kéo cô tới gần.

“Ôm một chút.”

Giọng nói bên tai cô như thờ dài.

Rất nhanh, Ngô Đồng cảm thấy mình sắp chết ngạt đến nơi, cánh tay anh siết chặt lấy cô.

Đây có phải là ôm đầu, muốn đem cô khám vào anh thì đúng hơn.

“Chúng ta đi thôi.”

“Đi đâu?”

“Về nhà.”

“Nhà...”

Lệ Trọng Mưu rời đi mà không thêm chào hỏi ai cả, nhưng trước khi đi anh không quên nhắc nhở Lâm Kiến Nhạc xin lỗi Lương Thụy Cường hộ mình. Xe chạy như bay, đèn hai bên đường lóe trên kính xe.

Ánh sáng chiếu lên khuôn mặt anh tuấn, sùnn mặt đẹp dễ khiến Ngô Đồng không chuyển mắt đi được.

Trong lòng cô suy nghĩ, còn có vẻ mặt nào của anh mà cô chưa thấy qua không nhỉ?

Trở lại khách sạn của Lệ thị, còn chưa đến 20 phút mà trong phòng đã tối om – Đồng Đồng lười kéo quản lý khách sạn đi du ngoạn Manhattan về đêm

mất rồi.

Ngô Đồng gọi điện thoại nội bộ, nhờ phục vụ mang lên đồ sơ cứu, Lê Trọng Mưu ngồi trên sô pha, bên tai là giọng nói vội vã của Ngô Đồng.

Anh không nói một lời, dường như đang thất thần, không biết đau đớn.

Chuông cửa vang lên, thanh âm lạnh lót vang lên trong không gian, Ngô Đồng đứng dậy đi mở cửa.

Bất chợt Lê Trọng Mưu bừng tỉnh, thấy cô đứng vụt dậy hướng về phía cửa phòng, anh nghĩ cô định đi khỏi đây.

“Đừng đi.”

“...”

“Ở lại đêm nay.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53: Chương 53 – 18+

Bất ngờ, tay cô bị anh nắm chặt, Ngô Đồng không biết nên nói gì.

Cô nhìn anh từ trên cao, anh ngẩng đầu lên nhìn cô.

Có thể cảm nhận được rõ ràng trái tim mình đang tan chảy, chậm rãi, tinh tế, như móng vuốt của chú mèo nhỏ khẽ đánh động. Ngô Đồng cúi đầu, hôn lên trán anh: “Em đi mở cửa.”

Lê Trọng Mưu biết mình thất thố, đầu ngón tay anh thả lỏng, cô đẩy anh, đi tới cửa.

Đứng ngoài là một anh chàng phục vụ tóc vàng, cung kính đưa hộp thuốc cho cô, tay cô đặt trên cánh cửa, đang định nói cảm ơn thì một bàn tay lặng lẽ từ phía sau đưa tới, phủ lên bàn tay Ngô Đồng.

Lê Trọng Mưu thay cô đóng cửa lại.

Thân ảnh phục vụ viên còn chưa hoàn toàn biến mất, Lê Trọng Mưu đã mê mẩn chiếc cổ Ngô Đồng.

Cửa phòng đóng “cạch” một tiếng.

Lưng cô kề sát ngực anh, cả thân thể cô đều bị anh kiểm giữ, anh không cho cô xoay người, cứ ôm cô từ đằng sau như vậy. Đem mái tóc dài của cô vắt sang một bên vai, từng nụ hôn của anh chậm rãi thả xuống dọc theo sống lưng. Bàn tay của anh đặt trên bụng cô, kéo cô nghiêng người về phía sau. Tay Ngô Đồng vẫn đặt trên cánh cửa, cơ thể cô run rẩy, muốn quay đầu lại nhưng không còn chút sức nào.

Anh nhanh chóng kéo khóa chiếc váy, chưa cởi ra hết, tay anh đã vội vã tiến vào, từ từ vuốt ve đường cong, hướng bên trong đi tới.

Hơi thở của Ngô Đồng bị chặn đứng, cô bắt lấy bàn tay anh du ngoạn trên cơ thể mình. Anh liền nhẹ nhàng hôn lên vành tai cô, hơi thở nam tính thổi vào màng nhĩ. Tiếng hít thở xuyên qua tai, chạy thẳng tới trái tim đang đập dồn dập.

Nụ hôn của anh khiến cho mọi dây thần kinh của cô căng lên, trong vô thức, cô đưa tay ngăn anh lại, thờ dốc, sau đó, cô để mặc tay anh chạy loạn.

Ngay đến không khí dường như cũng muốn ngưng lại, ngoại trừ tiếng hít thở của hai người, không còn bất kì âm thanh nào khác.

Cô sắp ngạt thở đến nơi, cuối cùng không chịu nổi nữa, đành quay người lại, đúng lúc anh cúi xuống, đoạt lấy đôi môi căng mọng.

Môi kề môi, tiếng hôn vang lên trong không gian im ắng. Lê Trọng Mưu dặt tay cô, đặt chúng lên cổ mình khiến nụ hôn càng sâu thêm.

Lễ phục đã rơi xuống tới thắt lưng, mỗi một tế bào trong Ngô Đồng đều tham lam cảm thụ thân thể anh.

Động tác vừa cuồng dã vừa ản ản, cô ôm anh, mềm mại đáp trả, nhìn vào đôi mắt mê hồn của anh – quả thực anh điên rồi, động tác tinh tế, từ tốn, anh muốn dẫn dụ dục niệm của cô thoát ra.

Ngón tay anh quăn lộn tóc của cô, Ngô Đồng cảm thấy không thở được. Làm sao cô bây giờ?

Con lóc dục vọng cuốn tới, cô phải làm thế nào?

Hai cơ thể kề sát, anh hơi run rẩy, cúi đầu hít hơi thở của cô, cảm nhận lửa tình của cô. Anh vuốt ve cô, tiến dần xuống phía dưới, muốn tiến công tới hai chân cô đang khép chặt. Lúc này cô kháng cự yếu ớt, Lê Trọng Mưu dùng động tác, hai tay nâng mặt cô lên, trong đôi mắt tràn ra ngọn lửa, trong đó, có cả hình ảnh của cô.

Cô cứ hôn loạn xạ, nhìn anh nhưng không nói gì.

Con người Lê Trọng Mưu trầm xuống, nhiệt độ tăng lên, lặng lẽ thiêu đốt Ngô Đồng. Nháy mắt, ánh sáng trong mắt anh dừng lại, không thể tự chủ nữa.

Lê Trọng Mưu xoay người Ngô Đồng. Ngay trước mặt cô, xé rách bộ lễ phục rườm rà. Tiếng vải rách lướt qua tai, bộ váy đất tiền trượt theo chân cô rơi xuống đất. Cùng lúc đó, anh tách chân cô ra, chiếm lấy.

Tay anh chuẩn xác nhắm vào nơi ướt át, dùng đầu ngón tay xoa nắn, một giây sau đưa vào bên trong.

Cơ thể đột nhiên bị xâm chiếm, Ngô Đồng không kiềm chế nổi tiếng thét bật ra. Không quá nửa giây tiếp theo, Lê Trọng Mưu chặn miệng cô lại.

“Dừng...”

“Thả lỏng,” giọng nói trầm thấp đầy khêu gọi, lưu luyến bên môi, bên tai cô, “cho anh.”

“Bản lắm...”

Dùng nụ hôn ngăn cô nói, anh ôm cô, bế vào phòng tắm.

Trong phòng tắm, nước từ vòi hoa sen xả xuống, bọt nước róc rách chạy trên cơ thể anh, xuôi theo đường cong của cô. Cằm, ngực, bụng, cho đến hai chân. Anh khôn khéo lợi dụng dòng nước, cứ thế đoạt lấy thứ mình muốn.

Hồn phách Ngô Đồng bị nước cuốn trôi mất hút.

Đầu anh càng lúc càng cúi thấp, trừ tiếng nước, Ngô Đồng tự nghe thấy tiếng gật gật trên huyết thái dương của mình. Tay đặt trên cổ anh, cô nhận thấy yết hầu anh chậm rãi lên xuống.

Anh đang...

Nhấp nháp cô.

Anh ngừng đầu quan sát phản ứng của cô, ánh mắt anh đan vào cô, không biết từ lúc nào, đôi mắt cô đã mờ nước, giống như thân thể cô, từ sâu trong đó đang tràn đầy nước.

Trong mắt anh nổi lên ngọn lửa, nhiệt độ sục sôi trong cơ thể, Lê Trọng Mưu cảm thấy trái tim mình như bị thiêu cháy. Anh xoay người cô, ép lên gạch ốp tường lạnh giá.

Đầu óc Ngô Đồng trống rỗng, thân thể như nhũn ra, chân cô miễn cưỡng chạm đất, không có chút sức lực chống đỡ. Anh dán người vào cô, tựa đầu trên tường, che kín tầm mắt cô.

Vật thể cứng rắn thay thế tay anh, để ở phía sau mông cô.

Ngô Đồng không thể ngăn nổi tiếng rên rỉ thoát ra từ cổ họng, toàn bộ xúc giác đều tập trung ở một chỗ.

Lê Trọng Mưu thấy cô rên khẽ như con mèo nhỏ, một ý nghĩ hay ho nảy lên trong tâm trí, anh nâng chân của cô, kê cao mông cô, khiến lưng cô cong lại kề sát người anh.

Tiến tới khuôn mặt nhỏ nhắn, anh hôn thật sâu.

Miệng Ngô Đồng không chịu nổi nữa, dây dưa mãi không dứt, bỗng nhiên mọi xúc cảm của cô tăng vọt. Bị anh kéo tay đặt trên tấm gạch men sứ, hai tay cô vô lực, anh ôm lấy thắt lưng cô, mạnh mẽ va chạm từ phía sau, mỗi một lần đều khiến cô không thở nổi.

Tiếng hít thở, tiếng nước chảy, hòa lẫn vào tiếng anh: “Thích không?”

Cô không trả lời được, đầu óc hỗn loạn, ở phía sau anh ra sức khống chế cô, mãnh liệt rồi dịu dàng, Ngô Đồng mềm nhũn, trượt người xuống sàn.

Hơi nước lượn lờ xung quanh, Lê Trọng Mưu quỳ bên cạnh, cô cảm nhận được, anh vẫn ở trong cô, không chia lìa, mà ngược lại, càng lúc càng mạnh hơn, nhanh hơn...

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 54: Chương 54 – 18+

Anh chiếm cứ nơi đó một cách chặt chẽ, tê dại, đau đớn, từ từ chuyển thành thứ cảm giác kì lạ, không thể kiềm chế được. Thân thể nhũn như nước, bị anh xoa nắn, vuốt ve và công chiếm không ngừng nghỉ, cuối cùng cô trượt xuống, hòa lẫn với vùng nước trên sàn. Mọi thứ dường như tan biến. Cúi đầu, đập vào mắt cô là cảnh tượng của hai người.

Mắt cô thu lại khuôn mặt phản chiếu trong gương, đôi môi căng mọng, gương mặt mị hoặc, cả người bị chế trụ từ phía sau...

Người phụ nữ trước mắt cô là ai thế?

Ngô Đồng không thể nghĩ thêm điều gì, không biết làm thế nào... Đột nhiên có vết máu theo dòng nước tan ra trước mắt cô, hòa thành một vùng đỏ thẫm.

Cô chợt nhớ ra cánh tay đang bị thương của anh.

Chật vật xoay người: “Anh... dừng lại... tay của anh...”

Giọng nói của cô càng ngày càng bé, đứt gãy theo chuyển động mãnh liệt bên trong.

Anh kéo tay cô, làm cho thất lưng cô kè sát thêm, ấn xuống thấp, đặt cô tại tư thế phóng túng nhất. Cùng lúc ấy, anh bất ngờ tiến về phía trước, động tác nhanh chóng và mạnh mẽ, phá bỏ mọi trở ngại, tìm đến nơi sâu nhất trong cô.

Không kịp phòng bị, hơi thở của cô tắc nghẹn ở cổ, âm thanh không thoát ra được, cô há miệng, khó nhọc thở dốc. Chỉ có thể cắn răng chịu đựng, bị giam giữ trong những gông cùm vô hình của anh, cả người cô xụi lơ như sắp bị anh phá vỡ.

Không thể nắm bắt được bất kì thứ gì, trừ bàn tay tà ác của anh trên ngực.

Không thể cảm nhận được bất kì điều gì, trừ tần suất của anh mỗi lúc một nhanh.

Thanh âm của cô phát ra đứt quãng, áp bức chính cô nhưng đồng thời tra tấn anh, mắt anh híp lại, quan sát bộ dạng mơ hồ của cô, bỗng anh bật cười.

“Nếu em thích, cứ nói với anh, đừng ngại.”

Giọng anh thản nhiên, đặc biệt nhấn mạnh từ cuối, mắt anh phát ra tia sáng sâu thẳm, cách cô rất gần, truyền thẳng vào trong đáy mắt Ngô Đồng.

Người đàn ông này! Người đàn ông này!

Bây giờ anh làm gì có điểm nào “yếu ớt” đâu chứ! Tại sao có thể thay đổi cách thức tra tấn cô hả?

Mặc dù trong lòng vô cùng bức xúc, nhưng tay chân cô chẳng có chút sức lực, không làm gì được, cô liền kéo tay anh, dồn sức cắn lên đó. Chốc lát, mùi máu tanh nồng nặc trong miệng, anh ở trong cơ thể cô, hiện tại cô cắn vào da thịt anh, có vẻ công bằng đấy nhỉ?

Răng nanh cắm sâu trên cánh tay, Lệ Trọng Mưu hít sâu, anh ôm cô đến bên bồn rửa tay. Trong giây lát, bốn mắt chạm nhau, đọng đầy hình ảnh của người đối diện.

Hai mà một, trừ bỏ tất cả, chỉ còn đôi mắt thâm đắm tình ái.

Tự nhiên Ngô Đồng mất đi dừng cảm nhận tiếp, cô cúi đầu, tựa lên vai anh nặng nề hít thở.

Cả người ướt mồ hôi, trong mắt cũng mờ hơi nước. Anh đưa tay lau những giọt nước li ti trên trán cô, tách đầu gối của cô, đặt hai chân cô vòng qua thất lưng của mình.

Cô không chịu phối hợp, sự phản kháng yếu ớt dễ dàng bị anh khống chế, anh vắt hai tay của cô lên cổ mình, nhấn mạnh một cái, anh thì thầm bên tai cô: “Đừng buông tay...”

Cô khẽ gật đầu, cắn lên vai anh, hai chân bị anh nắm chặt, giữ lại bên eo của anh, cả người cô bị anh ôm lấy.

Giữa hai chân luôn kết hợp chặt chẽ, sự ra vào nhanh chóng khiến cho anh gần như mất đi khống chế, hôn cô mãnh liệt. Gần đến lúc cô sắp ngạt thở, anh mới chịu buông tha, vẫn trong tư thế gắn kết, anh nhắc cô rời bồn rửa tay.

Dịu dàng chặn lại tiếng kêu sợ hãi của cô, anh cười nhẹ, đưa cô ra khỏi phòng tắm. Ngô Đồng không dám mở mắt nhìn, cũng không dám nghe thêm âm

thanh nào, đến tận khi lưng cô chạm lên chiếc nệm êm ái, tay của cô vẫn còn che trên mắt, không chịu bỏ ra.

Sau giây lát tách rời, anh tiến vào lần nữa, chìm trong bóng tối, bên tai cô vang lên tiếng thở gấp gấp của anh.

Anh không hề bức bách, chỉ chậm rãi tấn công, nhưng mỗi một lần đều khiến cô phải run rẩy, anh hôn lên mu bàn tay đang che mắt, dẫn dụ: “Nhìn anh.”

“...”

“Buông tay ra.”

“...”

“Đứng rồi, tốt lắm, nhìn anh.”

“...”

“Gọi tên của anh.”

Ngô Đồng mở mắt, chạm phải con ngươi sâu thẳm tràn đầy ảm áp, đáy mắt đen nháy hút tất cả linh hồn cô, ngay đến chân cô cũng vô thức cong lên, quần lấy thất lưng của anh.

Cô khó nhọc vươn người, vòng tay lên cổ anh, ôm chặt: “Lệ Trọng Mưu...”

Lệ Trọng Mưu sững người, tiếp sau đó anh ép sát cô, mạnh mẽ đi vào, để cho ngọn lửa bùng phát. Móng tay cô ấn lên lưng của anh, lưu lại mấy vết đỏ sạm.

Cuối cùng, anh tách cô ra. Cô nghe thấy anh khẽ rên một tiếng, anh vui mặt bên cổ cô, khoảnh khắc ấy, có một dòng ảm nóng tràn lên chân Ngô Đồng.

Đồng Đồng đi chơi trở về, bước vào cửa, thẳng bé quan sát mấy vòng, sao lại tối om om thế này?

Hoi thất vọng, Đồng Đồng ngẩng đầu hỏi quản gia: “Mấy giờ rồi ạ?”

“Dạ, 10 giờ.”

Đồng Đồng nhú mồm, đá văng chiếc giày, thay dép lê, không thèm bật đèn, chạy vào trong, nhảy lên sofa, mở điện thoại gọi cho Ngô Đồng.

Chờ, chờ, chờ... Tiếng chuông vang lên cách đó không xa, Đồng Đồng ngạc nhiên quay đầu nhìn, từ trong bóng tối, có thân ảnh cao lớn đang đi tới. Chưa kịp nhìn rõ, người đàn ông đã đến bên Đồng Đồng, đưa tay ôm thẳng bé vào lòng. Từ người anh tỏa ra mùi xà bông tắm thơm mát.

“Về rồi sao? Đi ngắm cảnh đêm Manhattan có thấy đẹp không?” Lệ Trọng Mưu mỉm cười, nhỏ giọng hỏi.

Đồng Đồng chăm chú nhìn vào di động nhấp nháy trong tay Lệ Trọng Mưu, hỏi: “Mẹ con đâu ạ?”

Lệ Trọng Mưu nghĩ nghĩ: “Mẹ con mệt nên ngủ trước rồi.”

Đồng Đồng chu môi, cầm gói đồ ăn đang tỏa mùi thơm quơ quơ trước mặt Lệ Trọng Mưu: “Con vội chạy về mang cho ba mẹ ăn đấy, để con đi gọi mẹ đây.”

Lệ Trọng Mưu giật mình, thằng nhóc đã chuồn khỏi vòng tay anh từ lúc nào, thấy thằng bé chuẩn bị vào trong phòng, Lệ Trọng Mưu bước nhanh đến túm áo kéo lại.

“Mẹ con khi này... đã ăn... rất no rồi.”

Lệ Trọng Mưu chậm rãi tìm từng từ thích hợp giải thích, đồng thời nhận lấy chiếc túi trên tay Đồng Đồng.

Khi này? Sao mẹ vừa ăn xong đã đi ngủ chứ? Đồng Đồng dừng bước, không cam lòng định ngồi xuống bên cạnh Lệ Trọng Mưu.

Anh dắt Đồng Đồng đến cửa phòng thằng bé: “Muộn rồi, con tắm xong thì đi ngủ.”

Đồng Đồng tiếc thương túi đồ ăn kia, nhìn chúng đầy đau xót: “Ồ, vậy thì ba ăn đi.”

Lệ Trọng Mưu giữ nguyên phong thái nghiêm cẩn, không chút gọn sóng, dù ở nhà nhưng vẫn lộ ra vẻ mặt như bình thường, anh duỗi tay giao túi thức ăn cho quản gia, giả bộ không để ý.

“Ba á, ba cũng ăn no rồi.”

Chương 55

Từ ngày đến New York, Đồng Đồng chạy nhảy tung tăng không biết mệt. Hôm nay chơi bên ngoài mệt lử, thường thức đủ mọi loại đồ ăn đến căng bụng, về tới phòng đã khuya mà vẫn chưa thấy buồn ngủ.

Trên tủ đầu giường có mấy quyển truyện cổ tích mà Ngô Đồng đặt. Không thể nào chịu nổi sự nhõng nhẽo của con trai, Lệ Trọng Mưu tựa người vào thành giường, để cuốn truyện lên đùi, bắt đầu kể chuyện cho thằng bé. Anh tự nhận thấy mình quả thực có “hăng khiêu” kể chuyện, giọng nói nhỏ nhẹ dịu dàng, dần dần đưa Đồng Đồng vào giấc ngủ, ngoài cửa sổ, trời càng lúc càng tối.

Anh lẳng lặng trở về phòng. Cửa sổ không rèm che, ánh sáng le lói chiếu lên thân hình mong manh nằm trên giường, sau cơn mưa, cô yên lặng nằm đó.

Lệ Trọng Mưu đến gần, sai bước tới bên cạnh, nằm xuống.

Hai thân thể gần sát trong gang tấc, giờ phút này cô như chìm chìm trong bộ quần áo ngủ của anh, chỉ lộ ra mỗi tay và chân. Lệ Trọng Mưu dùng hai ngón tay nâng cằm cô lên.

Hai cánh hoa ướt át đầy kiều diễm – Lệ Trọng Mưu cúi đầu hôn lên đó.

Từ cơ thể anh tỏa ra mùi sữa tắm dịu mát. Anh nhẹ nhàng hôn môi cô, thì thầm câu chuyện cổ tích mà khi nãy anh kể cho Đồng Đồng ...

Khỏe miệng Ngô Đồng cong cong, khuôn mặt thoải mái, ngay đến hơi thở cũng phẳng phất mùi vị tình yêu.

Lệ Trọng Mưu nhận ra điều không ổn, anh không kim được nụ hôn mãnh liệt của mình, nhanh nhẹn tiến vào khoang miệng Ngô Đồng. Đến tận khi cô thở gấp mới thôi.

Trừ công việc, anh rất ít khi yêu thích thứ gì, nhưng hóa ra khi yêu một người, cảm giác lại tuyệt vời thế này.

Dù không đành lòng nhưng vẫn phải dậy, rời giường, anh bước ra ban công, từ bỏ ý niệm đang dấy lên trong đầu.

Không có gió, không có sao, màn đêm sâu thẳm và trống trải, kéo dài vô tận.

Lệ Trọng Mưu gọi cho Lâm Kiến Nhạc, khá lâu sau mới có người nhận máy. Anh không thêm xin lỗi vì đã quấy rầy giấc ngủ của người khác lấy một câu, giọng anh cũng lạnh như trời đêm lúc này: “Mau tìm ra bệnh viện Hướng Kiên Quyết điều trị. Tôi muốn nói chuyện với bác sĩ của ông ta.”

Ngày nào Ngô Đồng cũng vội vã, thường xuyên thức đêm, ngày hôm sau đều phải nhờ đồng hồ báo thức mới dậy được.

Một giấc ngủ dài và an ổn, đồng hồ báo thức không kêu, Ngô Đồng mơ mơ màng màng tỉnh lại, không biết đã mấy giờ, kéo mở tấm rèm dày cộp, ánh sáng chói chang chiếu vào mắt cô.

Ngô Đồng vỗ vỗ trán, nhìn bốn phía xung quanh, chợt phát hiện đây không phải phòng mình!

Mà người nằm cạnh cô đã sớm rời đi.

Đưa tay vuốt nhẹ chiếc gối, Ngô Đồng không biết phải đi bước tiếp theo thế nào.

Có ngọt ngào, có cay đắng, đủ mọi vị ...

Cũng xảy ra rồi.

Cô lắc đầu, bắt giác nở nụ cười. Quần áo đã bày sẵn trên giá, cúi đầu, thấy trên đầu giường đặt cốc nước, bên cạnh còn có một hộp thuốc nhỏ màu trắng.

Trong nháy mắt, cô sững sờ, nụ cười đông cứng trên mặt. Ngô Đồng ngáy người một lát, cô bóc hộp thuốc.

Viên thuốc màu vàng lẳng lẽ nằm trong hộp.

Có phải anh đã chuẩn bị đầy đủ hết hay không?

Ngô Đồng mở miệng, bỏ viên thuốc vào, nuốt xuống.

Đáng quá...

Nổi chua xót mau chóng lan ra trong lòng, nhưng cô không biết chính bản thân mình còn có thể chán ghét ai nữa.

Nhìn đồng hồ, không ngờ đã hơn 10 giờ. Cô sực tỉnh –

Còn có thể là ai? Ngoại trừ chính cô?

Cứ tưởng mình và những người phụ nữ khác không giống nhau, chứng kiến tận mắt rồi mà còn không chịu tin, một viên thuốc tránh thai đã đủ để bóc trần sự thật.

Ngô Đồng rời giường thay quần áo, hai chân vô lực, mặt tái nhợt, trang điểm mấy lần vẫn không vừa ý, cô nhào người lên giường, khóc không ra nước mắt.

Cô đến phòng con trai, có lẽ nếu nhìn thấy Đồng Đồng, lí trí của cô sẽ trở lại. Đáng tiếc thằng bé không có ở đây, không biết đã được quản gia đưa đi chơi ở đâu, chỉ để lại một tờ giấy chồng cho.

Ngô Đồng lái xe tới TC, vừa đi vừa nhủ, đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ nữa...

Cô bước thật nhanh, cuối cùng cũng tới, đúng lúc hội nghị bắt đầu. Người trong phòng đẩy cửa ra thì cô đến, liền đối mặt với nhau. Đôi phương cười khách sáo: “Cô Ngô, đến muộn thế?”

Ngô Đồng miễn cưỡng cười cười, nói gót theo đường dành cho đoàn đại biểu, nếu cô nhớ không nhầm thì hôm nay Cố Tư Kỳ quay về New York.

Không lâu sau khi kết thúc, Cố Tư Kỳ ngẩng đầu thấy Ngô Đồng liền trách cứ: “Cậu đến muộn quá đấy – ”

Nhưng vừa nhìn sắc mặt của Ngô Đồng, Cố Tư Kỳ bỗng im lặng, từ từ chỉ tay vào Ngô Đồng, cười nham hiểm “Ày, vị bạn trai đại luật sư của cậu đúng là chẳng biết tiết chế gì cả, bỏ hấn ta đi, đừng nhân từ với hấn ta thế chứ.”

Ngô Đồng không biết tại sao, nghe cô ấy nói thế, cô cố gắng đè nén nỗi buồn trong lòng: “Tôi hôm qua mình bận giải quyết công việc nên...”

Cố Tư Kỳ chặc lưỡi, thừa dịp xung quanh không có ai, kéo kéo cổ áo Ngô Đồng che đi dấu hôn, vỗ vỗ bả vai Ngô Đồng: “Mình hiểu mà.”

Thấy sắc mặt cô không tốt, lại không giống vẻ ngượng ngùng thường ngày, Cố Tư Kỳ thu lại biểu tình, nghiêm túc: “Bây giờ mình định đến Lệ thị, cùng nhau đi thôi.”

“Mình không đi.”

Cố Tư Kỳ ngạc nhiên, không thèm nói nữa, kéo tay Ngô Đồng, “Đến gặp giám đốc tài chính của Lệ thị thôi, đường đường chính chính bàn công việc, không nói nhiều nữa.”

Cứ bị túm vào xe đến Lệ thị như vậy, Cố Tư Kỳ biết cô chưa ăn sáng, đưa cho cô túi bánh quy, Ngô Đồng chưa thể ăn được, thuốc tránh thai có tác dụng phụ, không được ăn uống. Cố Tư Kỳ nói qua nội dung chính của cuộc họp, Ngô Đồng nghe mà chẳng hiểu gì.

Cô chống mí mắt đến đại sảnh Lệ thị, Cố Tư Kỳ dừng xe, véo má Ngô Đồng, “Mặt cậu bây giờ cứ đàn ra ý, cười một cái xem nào. Đừng có dọa người khác chứ!”

Được Tư Kỳ lay tỉnh, Ngô Đồng theo lời cô ấy, treo lên mặt nụ cười công việc chuyên nghiệp. Cố Tư Kỳ không nói tiếp, hai người cùng bước vào công ty.

Đến đúng giờ, hai người bàn việc cùng giám đốc hành chính và giám đốc nhân sự, ít ra thì hai vị giám đốc này nói nhiều hơn Lệ Trọng Mưu. Bàn bạc cùng họ một lúc, đến thỏa thuận xong số liệu cuối cùng, hai người kia muốn trình lên cho Lệ Trọng Mưu xét duyệt, bất chợt Ngô Đồng thấy nhột chí.

Lệ Trọng Mưu...

Chỉ cần nghĩ đến ba chữ này đã đủ đau đầu.

Giờ cơm trưa, họ cùng hai vị quản lí đi ăn, Ngô Đồng không muốn đi chút nào, nhưng lại không nỡ để Tư Kỳ tự đi, nên cô đành phải theo. Đúng là, người tính không bằng trời tính, tại căng tin có gặp Lâm Kiến Nhạc.

Vị trợ lí này quả thực quan hệ rất rộng, có mấy vị quản lí nên anh ta liền đến chào hỏi. Vừa nhìn thấy Ngô Đồng, anh ta hơi ngạc nhiên, sau đó cười nói: “Ồ, cô Ngô, trùng hợp nhỉ.”

Lâm Kiến Nhạc nhận ra Ngô Đồng có dáng vẻ muốn nói lại thôi, đầy mâu thuẫn, anh cúi người nói thầm với cô: “Là thế này, tổng giám đốc và nghị viện chuẩn bị xuống đây dùng cơm, cô có thể gặp anh ấy đấy.”

Lâm Kiến Nhạc đoán đúng rồi! Đúng là Ngô Đồng không muốn gặp Lệ Trọng Mưu.

Cô gật đầu, coi như cảm ơn Lâm Kiến Nhạc, sau đó nói với ba người kia: “Bỗng nhớ ra tôi còn có việc, xin phép đi trước.”

Cố Tư Kỳ định ngăn lại, Ngô Đồng đã xoay người đi.

May mắn, không, chẳng may chút nào! Vừa ra đến cửa cô liền chạm mặt Lệ Trọng Mưu.

Nhân viên phục vụ khom người chào, Ngô Đồng đứng sững một chỗ, Lệ Trọng Mưu đang nói chuyện cùng mấy vị lãnh đạo cấp cao thì quay đầu bắt gặp cô.

Người qua kẻ lại vô số, tò mò nhìn, Lệ Trọng Mưu lặng lẽ quan sát Ngô Đồng.

Cô đi đôi giày cao gót đỏ, chiếc váy xám ôm đôi chân thanh mảnh, bên trên là chiếc áo màu đen viền màu lá sen, tóc buộc sau gáy, duyên dáng yêu kiều, sành sỏi mà không mấy đi nét dịu dàng. Cô cứ tưởng mình tránh một góc sẽ trốn được anh, đáng tiếc chuyện không như cô mong muốn.

Lệ Trọng Mưu xin lỗi lãnh đạo, hướng đến Ngô Đồng.

Lâm Kiến Nhạc dẫn họ đến phòng ăn, Ngô Đồng cúi đầu, chỉ ước có lỗ nào trên mặt đất cho cô chui xuống. Chợt thấy trên sàn xuất hiện đôi giày da, Ngô Đồng biết ngay không ổn, hơi thờ nam tính phả lên mặt, tay Ngô Đồng bị người ta nắm lấy.

“Cùng nhau ăn trưa.”

“Có việc rồi.” Nói xong cô rút tay về, dù mặt anh không đổi sắc nhưng phản xạ rất nhanh, lại nắm lấy tay cô.

“Em muốn chơi trò kéo co với anh trước mặt đông người thế này à, vậy thì em cứ thử đi.”

Anh nói cực kì nghiêm túc, thanh âm trầm ổn, không hiểu vì sao trong mắt anh ánh lên ý cười. Tay cô bị anh kéo, mỗi bước đi đều cố tình chậm lại. Bất chợt Lệ Trọng Mưu dừng bước, nhìn cô: “Em có thể đi chậm, nhưng mà anh không ngại bế em đâu.”

Lúc nào cũng là chiêu đe dọa này! Ngô Đồng không tin anh dám làm vậy, cô tròn mắt nhìn anh.

Hành động tiếp theo của Lệ Trọng Mưu quả thực giống như định bế cô, Ngô Đồng vội vàng lùi xa. Bất đắc dĩ đi theo anh.

Cả đám đàn ông nói chuyện rôm rả về trận bóng chày, Ngô Đồng không hiểu Lệ Trọng Mưu nghĩ cái gì mà cố tình dẫn cô đến, từ trước đến nay cô chẳng thích thú gì mấy môn thể dục thể thao cả.

Mãi lâu sau mới được một cú điện thoại cứu, xung quanh trở nên im ắng, Lệ Trọng Mưu nói còn có chuyện gấp, cần phải đi ngay. Ngô Đồng bị sự yên tĩnh bao phủ, cô cắt một miếng thịt bò, tiếng dao nĩa va chạm vang lên lịch cách.

Lệ Trọng Mưu hạ bút kí, không ngẩng đầu: “Tối nay gặp nhau đi.”

Ngô Đồng khựng lại.

Cô ép bản thân phải giả như không nghe thấy, nuốt miếng thịt, đột nhiên, dạ dày cô quặn lên, dịch vị như muốn trào ra ngoài.

Lệ Trọng Mưu thấy cô không trả lời, anh ngẩng đầu nhìn thẳng vào cô.

Ngô Đồng lấy tay bịt miệng giống như muốn ối, Lệ Trọng Mưu sững sờ: “Ngô Đồng?”

Không ngăn được cơn buồn nôn, bỏ vội bát đĩa, Ngô Đồng chạy vào toilet. Cô cúi gập người nôn khan trên bồn rửa tay, vừa nhìn lên gương liền thấy bóng hình của Lệ Trọng Mưu đứng ngay bên cạnh.

Anh chau mày lo lắng: “Em làm sao thế?”

Ngô Đồng mở vòi nước, thấp đầu, cho nước chảy vào miệng, thoáng giọng trả lời: “Không có việc gì cả, tác dụng phụ của thuốc tránh thai thôi.”

Phía sau chợt trở nên im lặng, rồi Ngô Đồng bị người ta kéo mạnh. Vì dùng lực quá lớn, Ngô Đồng bị xoay chóng hết mặt, trở mình đối diện với Lệ Trọng Mưu.

Mặt anh tối sầm, nhưng đôi mắt sáng quắc: “Ý em là gì?”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 56

Bộ mặt thâm trầm của anh là sao chứ?

Ngô Đồng nhìn về mặt như đang giận giữ của anh, không biết nên mắng hay nên cười.

Dạ dày lại quặn lên, cô hất tay anh ra, quay lại bồn rửa mặt nôn khan.

Lệ Trọng Mưu thấy cô khó chịu như thế, trái tim anh nhanh chóng dịu xuống, nắm tay cũng buông lỏng.

Thôi, cô muốn thế nào... thì tùy cô vậy.

Cuối cùng Lệ Trọng Mưu đưa tay kéo mấy sợi tóc rối của cô, qua chiếc gương, anh lặng lẽ quan sát Ngô Đồng.

Cô lại hất tay anh, vốc nước lên mặt, rút ra hai tờ khăn giấy rồi cất bước đi.

Nhìn bóng dáng vội vã của Ngô Đồng, Lệ Trọng Mưu nhú mày: “Đứng lại!”

Bất chợt cánh tay cô bị anh túm chặt, Ngô Đồng vẫn không muốn dừng bước, cô không quay đầu. Lệ Trọng Mưu kéo bả vai cô, bắt cô phải xoay người, anh cúi đầu, ánh mắt dán lên vẻ tức giận và xấu hổ trên gương mặt cô.

Không hiểu tại sao cô giận dữ, trách anh tối hôm qua không kiềm chế được ư? (=.=’)

Sáng sớm anh phải đi làm nên tắt luôn báo thức của cô, muốn cô ngủ một giấc thật ngon. Sau đó anh dặn dò quản gia để ý đến cô. Nhưng mà cô lại đem khuôn mặt tái nhợt này đến công ty –

Đây cũng là lỗi của anh sao?

Lệ Trọng Mưu ôm chặt Ngô Đồng, bị anh kẹp trong ngực, Ngô Đồng thử đẩy ra nhưng không thành công, anh ấn sườn mặt của cô lên bả vai mình.

Động tác nhẹ nhàng nhưng không giảm lực chút nào.

Sự phẫn nộ của anh vừa đối diện với cô liền sụp đổ ngay tức khắc, Lệ Trọng Mưu bất đắc dĩ cười, thì ra anh đã không thể điều khiển nổi chính bản thân mình nữa.

Anh điều chỉnh cảm xúc: “Gần đây bận nhiều việc quá, anh cũng không hy vọng phát sinh ra chuyện gì ngoài ý muốn. Lần sau anh sẽ chú ý.”

Anh sẽ cẩn thận, sẽ không để cô phải uống loại thuốc có hại cho sức khỏe thế này.

“Không có lần sau.”

Cô cố giữ bình tĩnh, giọng nói mềm mại chôn trong ngực anh, nhưng nghe ra, dường như là bất lực.

Lệ Trọng Mưu hiểu ý cười cười, rất nhanh anh giấu nụ cười ấy, nâng mặt cô lên, nhướn mày, nhìn cô với vẻ phức tạp: “Em chắc không?”

Gần quá! Gần đến mức bóng dáng, hơi thở của anh đều rơi trên mặt cô. Trong mắt anh không có chút gọn sóng, ẩn chứa nỗi lưu luyến cung chiêu, liệu có người phụ nữ nào có thể chống cự nổi?

Suýt nữa Ngô Đồng lại rơi vào con ngươi đen nhánh đó, đúng lúc ngoài toilet vang lên tiếng bước chân.

Tiếng vọng từ xa càng lúc càng gần, Ngô Đồng rút về theo bản năng, hai người bỗng tách ra.

Giây kế tiếp, Lệ Trọng Mưu giữ chặt cánh tay cô, một lần nữa kéo cô quay về. Lần này anh giữ chặt hơn, trong nháy mắt, thất lung Ngô Đồng bị anh ôm vào gian bên cạnh. Lệ Trọng Mưu hạ chốt khóa, gần như cùng lúc, người ở bên ngoài đi vào trong.

Mấy nữ nhân viên dậm lại phần trang điểm, tán gẫu mấy chuyện bát quái nổi lên dạo này, trong gian nhỏ hẹp, Ngô Đồng nghe được tất cả.

“Ban nầy tổng giám đốc đuổi theo cô gái kia đến đó làm gì thế?”

Ngô Đồng cảm thấy lạnh sống lưng: vừa rồi lúc cô chạy theo anh, hóa ra là đến khu của nhân viên –

“Ừ, làm loạn hết cả căng tin, ai chả thấy, cậu có biết người ta nói gì không?”

“Nghe đồn là người bên TC đấy, hôm qua cũng là cô ta, được đi thang máy chung với tổng giám đốc nữa chứ.”

“À, khi nãy mình và thư kí Linda ngồi ăn chung, nhưng mà hỏi gì cô ấy cũng không chịu nói, chỉ trả lời là cấp trên phân phó.”

Lệ Trọng Mưu cúi đầu xem Ngô Đồng, anh đang định mở miệng nói chuyện thì cô đưa tay che miệng anh.

Ngẩng đầu nhìn anh, mặt cô lộ vẻ lo lắng.

Hành động “yêu thương nhưng nhớ” này của cô khiến anh mỉm cười, lấy tay chặn cánh cửa, giam cô trong lòng. Biết cô lờm lờm, lòng anh càng vui vẻ.

Đến tận khi bên ngoài im ắng trở lại, Ngô Đồng vẫn không dám bước ra. Tay cô vẫn đang đặt trên miệng Lệ Trọng Mưu, không hề nhận ra khoảng cách giữa anh và cô gần đến mức nào.

Lệ Trọng Mưu chẳng thèm để ý mấy lời linh tinh của những cô gái kia, đột nhiên anh há miệng cắn đầu ngón tay của cô. Ngô Đồng giật bắn người, vội rút tay về.

Lệ Trọng Mưu liếc nhìn tay trái của cô đang đặt trên lưng mình, mắt anh tối lại, cười nham hiểm: “Nếu em mà không buông tay ra, thì ngay tại đây chúng ta sẽ...”

Những câu từ sau được Lệ Trọng Mưu ghé sát vào tai cô thì thầm, nói xong, trên môi anh mang nụ cười phảng phất, đặc biệt là âm cuối cố tình kéo dài ra: “...Hử?”

Ngô Đồng không chút do dự mở cửa, đi thẳng ra ngoài, không quên bỏ lại một câu: “Anh! Đồ lưu manh!!!”

Lệ Trọng Mưu đứng trong phòng vệ sinh một lát rồi mới ra ngoài, nụ cười của anh mau chóng tắt lịm, nhường chỗ cho vẻ cô đơn.

Ngô Đồng trở về phòng họp, may mà mấy vị lãnh đạo còn chưa về, nếu không chắc cô xấu hổ chết mất.

Mở điện thoại, bên trong có mấy cuộc gọi nhớ, đều là của Cố Tư Kỳ. Ngô Đồng gọi lại mới biết Tư Kỳ đã rời khỏi Lệ thị, đang trên đường về công ty.

“Không biết ai đã tiết lộ danh sách cắt giảm biên chế, mình sợ việc này sẽ làm công ty loạn lên nên phải quay về. Cậu ở đâu thế?”

Ngô Đồng quay về hướng cửa.

Lệ Trọng Mưu về thì gặp cô vội đi, anh nhanh nhẹn đuổi theo.

Chưa kịp nói gì thì nghe thấy Ngô Đồng trả lời điện thoại: “Mình cũng về ngay đây.”

Ngô Đồng vừa nghe vừa bước thật nhanh, đến lúc Lệ Trọng Mưu đuổi theo cô mới phát hiện ra anh.

Hình như anh nói gì đó, Ngô Đồng định tắt máy, Lệ Trọng Mưu đè tay cô, bắt cô tiếp tục cuộc gọi. Đồng thời anh cúi đầu, nói nhỏ bên tai cô: “Đừng quên cuộc hẹn tối nay.”

Ngô Đồng sửng người một lúc.

Giọng anh giống như nói với người yêu vậy.

Đầu dây bên kia Tư Kỳ lo lắng, bên này Lệ Trọng Mưu ôn nhu, nhất thời Ngô Đồng quên mất việc Tư Kỳ có thể nghe thấy giọng nói của Lệ Trọng Mưu.

Giờ đây đầu óc Ngô Đồng loạn cào cào, cô gật đầu bừa.

Thấy cô đồng ý, Lệ Trọng Mưu trụ vững gáy cô, hôn lên trán Ngô Đồng.

“...Đồng? Đồng?”

“Hả?”

“Cậu có nghe mình nói gì không đấy?”

“À, mình xin lỗi.”

Cố Tư Kỳ chán nản thở dài: “Mình muốn gọi cho bên đại diện luật sư, phiền cậu đến gặp Mark trước nhé. Vụ này đã được Jeff Law Firm nhận rồi.”

“...” Ngô Đồng cũng muốn thờ dài, “Ừ, để mình đi.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57

Thấy cô đồng ý, Lê Trọng Mưu trụ vững gáy cô, hôn lên trán Ngô Đồng.

“...Đồng? Đồng?”

“Hả?”

”Cậu có nghe mình nói gì không đấy?”

“À, mình xin lỗi.”

Cố Tư Kỳ chán nản thờ dài: “Mình muốn gọi cho bên đại diện luật sư, phiền cậu đến gặp Mark trước nhé. Vụ này đã được Jeff Law Firm nhận rồi.”

“...” Ngô Đồng cũng muốn thờ dài, “Ừ, để mình đi.”

CHƯƠNG 57

Ngồi trên taxi, Ngô Đồng ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ, chống cằm suy nghĩ, đúng là không trùng hợp đến thế chứ? Cô đến tiếp Jeff Chen thì chẳng phải sẽ đụng độ Hường Tá sao?

Tới công ty luật, Ngô Đồng ngồi chờ trong phòng tiếp khách, không lâu sau một người đàn ông bước vào. Gặp người đó, Ngô Đồng hơi giật mình.

Hường Tá nhìn Ngô Đồng, thấy sắc mặt cô không tốt, anh cũng ngẩn ra, may mà anh biết cách che giấu cảm xúc của mình, anh cười với cô: “Jeff đang phải thụ lý một vụ án quan trọng nên nhường lại cho anh vài vụ.”

“...”

“Không phải gấp lắm à? Đi thôi.”

Ngô Đồng gật đầu, hơi kích động, cô lặng lẽ theo Hường Tá ra ngoài.

Mang tiếng đến “đón” luật sư nhưng sự thật là Hường Tá lái xe. Anh bật đĩa CD, Ngô Đồng nhún nui, chọn mấy bài nhạc mà vẫn thấy không đủ để phá vỡ bầu không khí ngưng ngậm trong xe.

“Anh...” Cô nói với người đang cầm lái, nhẹ hít sâu một hơi, “...còn ở đây lâu không? Khi nào anh về Hong Kong?”

Qua gương, cô thấy anh mỉm cười, thực ra cũng không giống cười lắm, khóe miệng anh chỉ hơi nhếch mà thôi. “Mới đây mà em đã đuổi anh về rồi à? Không muốn nhìn mặt anh nữa sao?”

Kiểu gì anh cũng nói được, giống như trêu đùa cô vậy.

Cô cảm thấy anh nụ cười của anh vẫn vui vẻ như trước, dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Ngô Đồng cúi đầu, nhỏ giọng: “Em không có ý đó.”

Tự bản thân cô cũng nhận thấy lời nói và trái tim mình hoàn toàn trái ngược, cho nên cô cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Xe bon bon trên đường, Hường Tá nhìn thẳng phía trước, không nhìn cô lần nào. Anh cất tiếng nói trầm ấm: “Tiệc rượu tối qua chúng ta còn chưa nói chuyện xong, chúng ta... vẫn coi là bạn bè chứ?”

Không cần suy nghĩ, Ngô Đồng trả lời: “Tất nhiên!”

Cô và Hường Tá đến TC, Cố Tư Kỳ đã đứng trước cửa thang máy trong bãi đỗ xe chờ, ba người nhanh chóng đi đến phòng họp, mấy người cầm bản danh sách cắt giảm biên chế đang cãi nhau om sòm.

Nếu không nhờ có Tư Kỳ xử lý chắc bây giờ họ đã đánh nhau to rồi. Ngô Đồng vừa bước chân vào liền trở thành tâm điểm hứng chịu mắng mỏ của mọi người. Cô giải thích: “Danh sách giảm biên chế này mới chỉ là dự định mà thôi, chưa chắc đã thực hiện, chúng tôi còn đang bàn bạc với bên Lệ thị.”

Mọi người nửa tin nửa ngờ, không ai nói gì tiếp.

Hướng Tá từng xử lý khá nhiều vụ việc thế này, anh cũng nói đệm cho Ngô Đồng. Có điều ai cũng biết, Lệ thị chưa bao giờ để mất tới nghiệp vụ của TC. Mọi chuyện được dàn xếp ôn hòa, thời gian đã quá trưa, Ngô Đồng bụng đói meo, sôi ục ục, người lâng lâng như trên mây. Chưa kể đến sự tra tấn của đôi giày cao gót dưới chân, mỗi bước đi làm mất cả nhân nhức lên từng cơn.

Ngô Đồng và Tư Kỳ về chỗ đỗ xe, không thấy bóng dáng Hướng Tá đâu cả.

Xe của anh đỗ cách chỗ các cô một đoạn, Ngô Đồng gọi điện thoại, anh bảo chờ một lát.

Ngô Đồng cùng Tư Kỳ ngồi trên xe, tài xế của công ty đứng bên ngoài hút thuốc, cuối cùng Tư Kỳ cũng có thể thoải mái vuron vai: “Đội tẹo nữa xử lý xong đám người kia, mình mời cậu ăn đại tiệc.”

Cô cởi giày, để chân trần, tay ấn dạ dày, cười cười: “Đừng có quên tối nay mình bận rồi.”

Ngay lập tức Tư Kỳ cười nham hiểm: “Hẹn hò à? Hạnh phúc thế nhỉ. Là cái vị đại luật sư kia à? Bao giờ mới thực sự giới thiệu người ta với mình đây?”

Ngô Đồng nuốt nước bọt, tự nhiên, cô thấy chán nản quá, cô nên trả lời Tư Kỳ thế nào?

Không lâu sau, Tư Kỳ liến thoắng phải “ra mắt thế này thế kia,...”, có người mở cửa xe ra. Ngô Đồng chưa kịp định thần, Hướng Tá không nói gì, nhét một túi đồ vào tay cô.

Ngay sau đó anh quay trở về xe mình, không để ý đến hai người phụ nữ ngồi trong chiếc xe phía sau đang ngơ ngác chẳng hiểu gì.

Ngô Đồng cúi đầu nhìn, hóa ra là túi đồ ăn to đùng, vẫn còn nóng hổi.

Xe khởi động, đại não của Ngô Đồng cũng bắt đầu hoạt động trở lại, hai chiếc xe chạy song song, Ngô Đồng cuộn cửa kính xuống, thấy Hướng Tá, cô nói: “Cảm ơn.”

Anh không nghiêng đầu, thản nhiên: “Ăn đi nhanh lên.”

Cố Tư Kỳ ghé sát vào cạnh Ngô Đồng, hỏi: “Hai người... biết nhau à?”

Ngô Đồng chợt nhận ra, thì ra sẽ có lúc cô có thể trả lời vấn đề này vô cùng bình tĩnh: “Anh ấy là luật sư bào chữa tranh quyền giám hộ của mình.”

Giọng Ngô Đồng nhỏ dần, nói xong, cô ngẩng đầu, nhưng chưa kịp nhìn kỹ, Hướng Tá đã kéo cửa kính xe lên. Chiếc kính thủy tinh màu đen che mất tầm mắt Ngô Đồng.

Tư Kỳ ngồi cạnh lặng yên không nói, trên mặt cô tỏ vẻ lo lắng, sau đó như nhận ra điều gì, càng trở nên trầm mặc.

May mà còn có chuyện cần xử lý nên không ai rảnh để phỏng đoán linh tinh, Ngô Đồng nhanh nhẹn tiêu diệt đồng đồ ăn, Tư Kỳ chỉ nhìn cô rồi cúi đầu.

Thời gian buổi trưa cứ thế trôi qua, các cô là người của TC. Những bí mật trong đó sẽ khó giữ nếu nhiều người biết, tin tức giảm biên chế tuần được ra ngoài đã khiến mấy đơn vị đình công, người bên New York cũng đã được điều sang, hai cô không cần phải đến công ty gấp nữa.

Xe chạy trên đường, điện thoại của Ngô Đồng vang lên, nhìn dãy số, cô do dự một lúc mới bắt máy.

“Ồ đâu thế?”

Là giọng nói trầm thấp, thông thả của Lệ Trọng Mưu.

“Ừm, đang vội, không rảnh đâu.”

“Khi nào tam tâm anh đến đón em.”

Người đàn ông này không bao giờ cho phép ai có quyền từ chối anh.

Ngô Đồng đang định không đồng ý thì Cố Tư Kỳ bên cạnh nói: “Chắc là không có chuyện gì lớn đâu, một mình mình cũng giải quyết được mà, cậu cứ đi ‘hẹn hò’ đi.”

Nói xong, không đợi Ngô Đồng nói “không”, cô ấy đã bảo tài xế dừng xe.

Hình như Lệ Trọng Mưu nghe được cuộc đối thoại bên này, giọng anh giống như đang nhin cười: “Đồng nghiệp của em thức thời quá nhỉ, nhớ cảm ơn cô ấy hộ anh.”

Ngô Đồng nhủ thầm, thăm lờm Tư Kì một cái. Cô nghĩ, hai người này đúng là ăn ý với nhau. Tất máy, cô nhìn đồng hồ, đúng lúc dường như có người thấp thoáng gần đó.

Hóa ra là Hường Tá.

Sao lại thế này? Tại sao khi Hường Tá vừa xuất hiện cô liền thấy lo lắng thế này?

Anh mở cửa sổ xe mình, nói với sang: “Có chuyện gì thế?”

“Em... em phải về công ty.”

“Để anh đưa em đi.”

“Không cần đâu, chỗ Tư Kì còn cần anh giúp nữa, tự em đi...”

“Lên xe.” Hường Tá hắng giọng, anh đã mở cửa cho cô, “Anh đưa em về công ty xong lại qua đó, không muộn được đâu.”

Chiếc xe nhanh chóng hòa vào con đường tấp nập. Bên trong tĩnh lặng, cô do dự, còn anh chờ đợi.

Không ai chịu mở lời.

Cuối cùng, khi đến nơi, Ngô Đồng nhìn nhìn Hường Tá: “Phiền anh rồi.”, sau đó cô nói thêm một câu, “Cảm ơn.”

Hường Tá bất đắc dĩ cười, anh uể oải: “Bạn bè thì phải tương trợ nhau mà, đừng nói cảm ơn với anh, nhớ chưa?”

Sự thay đổi đột ngột của anh khiến cô giật mình – anh, từ lúc nào đã trở về với con người trước kia?

Còn cô đã đứng đưng với anh như thế?

Nhưng chẳng phải đây mới là điều cô muốn sao?

“Bạn bè...” Ngô Đồng chậm rãi nhâm nhi hai từ ấy, rồi cô gật đầu.

Cô cười với anh, vừa như nói cho anh nghe, vừa như nói cho chính bản thân. “Ừ, bạn bè.”

Hoàng hôn mùa hạ luôn kéo dài lâu lắm, mặt trời ngã về phía tây, không khí vẫn vương vấn cái oi ả của ban ngày, mãi không chịu tan đi.

Hường Tá quay xe vào cổng TC, hình như anh định nói gì nhưng lại thôi, rốt cuộc anh chỉ bảo: “Tạm biệt.”

“Vâng, tạm biệt.”

“Chờ đã.”

Ngô Đồng mới đi được mấy bước đã bị Hường Tá gọi lại. Cô quay đầu, Hường Tá liền nhét vào tay cô túi đồ.

Cô cẩn thận cầm nó, cúi đầu nhìn đồng chai lọ: “Cái gì đây?”

Hường Tá nhìn xuống mắt cá chân đang sưng đỏ của cô: “Trên đường tiện nên mua, tiêu sưng giảm đau.”

Có phải nên khen ngợi đôi mắt tinh tường của anh không?

Ngô Đồng cười rồi nhận lấy, nụ cười của cô có chút ngây ngốc. Trong mắt Hường Tá hiện ra một cảnh hoàng hôn đầy ánh sáng, mặt đất gần như hòa cùng với ánh tà dương.

Thấy cô không nói gì, tự dưng Hường Tá cũng quên mất điều anh định nói, đành tự dặn lòng hãy kìm lại khát vọng, hãy để cô ở lại trong hồi ức.

Chưa kịp chuẩn bị tinh thần, Hường Tá đã ấn cô ngồi xuống.

Anh ngồi xổm trước mặt Ngô Đồng, cõng giày cô, Ngô Đồng sợ hãi rụt chân về, suýt nữa thì đá vào vai anh.

Hường Tá cười, né được: “Bạn bè phải giúp đỡ nhau mà, em sẽ không khách sáo với anh thế chứ?”

Anh ngẩng đầu quan sát cô, có vẻ cô vẫn mù mịt lắm.

Cảnh này khiến cô nhớ lại lần đầu hai người gặp nhau, cô thì sợ chết khiếp, còn anh giống như không thèm để ý.

Hường Tá tranh thủ lúc cô ngồi im, anh mở nắp bình, nâng mắt cá chân cô rồi phun thuốc lên.

Chất thuốc ngấm dần vào da thịt, thấm tận vào tim cô.

“Kéttttttttt”

Tiếng phanh xe bén nhọn vang lên ngay bên tai, dòng suy tư của Ngô Đồng bị bẻ vụn.

Cùng nhìn qua, chiếc xe kia đỗ cách hai người khá gần.

Ngô Đồng co chân về, lại bị Hường Tá bắt lấy, thay cô đi giày vào rồi mới buông ra.

Hường Tá hướng theo ánh mắt Ngô Đồng, trên mặt không có biểu hiện gì.

Đến tận khi Hường Tá trở về xe của anh, Ngô Đồng vẫn đứng im như phỗng.

Người trong xe đang đấu mắt với cô.

Ánh mắt nổi lên giông bão, xuyên qua cả cửa kính, nguy hiểm và lạnh lẽo.

Ngô Đồng đi qua đó, mở cửa xe, ngồi vào.

Cô chưa kịp thắt dây an toàn, Lê Trọng Mưu bỗng khởi động xe. Chiếc xe quay nửa vòng, lao vọt đi.

Phong cảnh bên ngoài lướt qua nhanh như gió, khiến người khác hoa cả mắt, Ngô Đồng cảm giác trái tim cô đập liên hồi, máu trong người dồn hết lên mặt.

Cô gần như hét lên: “Anh ấy là luật sư đại diện cho công ty, anh ấy đưa em về, chỉ là bạn thôi... Lê Trọng Mưu, nghe em nói... anh...”

Tiếng phanh xe chói tai lại vang lên, bánh xe miết xuống mặt đường.

Trái tim gần như nhảy ra khỏi ngực, Ngô Đồng cố gắng hít thở, “Chúng em không có gì hết, anh phải tin em”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58

Ngô Đồng đi qua đó, mở cửa xe, ngồi vào.

Cô chưa kịp thắt dây an toàn, Lê Trọng Mưu bỗng khởi động xe. Chiếc xe quay nửa vòng, lao vọt đi.

Phong cảnh bên ngoài lướt qua nhanh như gió, khiến người khác hoa cả mắt, Ngô Đồng cảm giác trái tim cô đập liên hồi, máu trong người dồn hết lên mặt.

Cô gần như hét lên: “Anh ấy là luật sư đại diện cho công ty, anh ấy đưa em về, chỉ là bạn thôi... Lê Trọng Mưu, nghe em nói... anh...”

Tiếng phanh xe chói tai lại vang lên, bánh xe miết xuống mặt đường.

Trái tim gần như nhảy ra khỏi ngực, Ngô Đồng cố gắng hít thở, “Chúng em không có gì hết, anh phải tin em”

....

CHƯƠNG 58

“Chúng em không có gì cả, anh phải tin em”

Lê Trọng Mưu tự cho mình 5 giây để bình tĩnh. Sau đó, anh vờn người qua, giam cô lại, nhanh chóng đặt lên môi cô một nụ hôn.

“Thường cho em, có tiến bộ, đã biết giải thích với anh rồi.”

Xi, đúng là đồ khẩu thị tâm phi, lời nói ra nhưng mà mặt không có tí tẹo cảm xúc nào. Ngô Đồng cũng đành bó tay, trong lòng hơi chán nản. Suốt đường đi, cô vẫn phập phồng không yên, rốt cuộc anh đang suy nghĩ gì, nếu không tức giận, anh sẽ không giữ cái nụ cười như có như không ấy.

Anh là đang cung chiều cô đấy, vượt qua mọi nguyên tắc của bản thân mình rồi, không biết cô có biết hay không nữa. Lệ Trọng Mưu trầm nghĩ, càng lúc anh càng thấy chán bản thân mình. Nhưng hóa ra, cứ nhường nhịn người con gái mình yêu, thì dù là bao nhiêu lần đi nữa, trái tim vẫn sẽ hạnh phúc.

Xe đỗ trước bến cảng, trời đêm đã tối đen như mực, Lệ Trọng Mưu dẫn cô lên du thuyền.

Boong tàu không hề lắc lư, gió biển từng cơn vuốt nhẹ khuôn mặt Ngô Đồng, tựa như cuốn trôi hết mọi buồn phiền.

Ăn tối xong, hai người đứng trên đó ngắm cảnh.

Thu hết cảnh đẹp vào mắt, rượu vang sóng sánh trong chiếc ly hình hoa tulip, bọt khí trong rượu đua nhau bay lên. Bóng đêm như bao trùm tất thấy, bỏ mặc lại sự xa hoa hào nhoáng trên bờ bên kia.

Có nên giải thích thêm với anh không? Nhưng mà như thế sẽ phá hỏng bầu không khí lãng mạn này mất.

Trên tàu chỉ có duy nhất bàn ăn của hai người, gió biển hòa cùng giọng hát của ca sĩ và nhịp điệu du dương của dương cầm.

Dần dần, Ngô Đồng cũng đã quên mất việc này, anh là cao thủ uống rượu, hai ngón tay của anh khẽ nâng ly đầy tao nhã. Ôi cảnh đẹp! Xung quanh còn có bóng đêm làm nền nữa chứ.

Uống một hồi, tâm tư của Ngô Đồng thực sự tập trung hết ở trong này, du thuyền bồng bềnh trên mặt nước, những gì cô định nói cũng bị nước cuốn trôi. Bỗng cô quay sang hỏi anh: “Muộn thế này rồi, không biết Đồng Đồng đã về khách sạn chưa? Anh có muốn gọi điện thoại cho con...”

Lệ Trọng Mưu cười, anh thở dài, gương mặt hiện lên vẻ dịu dàng. Anh phát tay, nhạc đệm cũng chuyển sang giai điệu nhẹ nhàng hơn. Đứng dậy, đi đến trước mặt Ngô Đồng, anh khom người: “May I?” (đại ý là “Anh có thể mời em khiêu vũ không?”)

“Em không nhảy đâu.”

“Anh nhảy cùng em là được.”

Cô bị anh kéo dậy.

Lệ Trọng Mưu cầm ly rượu của cô đặt sang một bên, hai tay ôm lấy cô: “Đồng Đồng sẽ có người chăm sóc, nhất định nó đang vui đến quên cả trời đất rồi, chúng ta đừng làm phiền con.”

Trong mắt anh hiện lên vài tia sáng, nhìn thẳng vào Ngô Đồng.

Thế là cô hoàn toàn bị anh chinh phục, bắt đầu khiêu vũ cùng anh.

Âm nhạc vô cùng êm tai, quanh thân anh tỏa ra mùi rượu, vừa thơm vừa ngọt, từ từ vây lấy Ngô Đồng, như thể muốn gây nghiện cho cô.

Anh quả thực là cao thủ, một tay chế trụ vòng eo của cô, đem hai tay cô vòng qua cổ anh, chậm rãi xoay người Ngô Đồng. Cả thế giới của cô dường như bị cuốn theo tiếng đàn, dù cô đang cố chịu đựng cơn đau ở cổ chân.

Sau khúc nhạc, mắt cá chân của cô đã tê rần.

Lúc anh rót rượu cô mới dám cúi xuống xoa chân, nhưng vẫn bị anh bắt gặp. Sắc mặt anh trầm xuống.

Đột nhiên anh cúi người, nắm lấy chân của cô. Anh nhíu mày: “Sao em không nói sớm?”

“Cũng không đau lắm.”

Lệ Trọng Mưu nghiêng răng, sung lên thế này mà còn dám mạnh mẽ à?

Anh cởi giày của cô, quỳ một chân xuống, đặt chân cô lên đầu gối mình.

Ngô Đồng định rút chân về, anh không cho, cẩn thận mát xa mắt cá chân của cô. Anh nhận lấy bình xịt giảm đau từ nhân viên. Đúng là dờ khóc dờ cười mà, cô rút ra mấy tờ tiền trong ví đưa cho nhân viên.

Lệ Trọng Mưu cầm bình xịt, chột anh nhớ ra một việc, ngẩng đầu nhìn cô, vừa mát xa chân cho Ngô Đồng vừa hỏi: “Lúc ở bãi đỗ xe, cậu ta giúp em xử lý chân bị thương à?”

Cô gật đầu.

“...”

“...”

“Tay cậu ta không bằng tay anh đúng không?”

Một người đàn ông lạnh lùng, sao tự nhiên lại trẻ con thế này? Vậy mà còn cố giả vờ làm bộ nghiêm túc nữa chứ.

Ngô Đồng quan sát anh, bỗng cô muốn ôm anh một cái thật chặt. Nhưng cô kìm lại cảm xúc ấy.

“Đúng.”

Lời nói chân thành khiến Lê Trọng Mưu không thể không tin.

Người hát đổi một bài mới, tiếng dương cầm êm ái lại vang lên.

“Em vẫn muốn nhảy.” Cô thích anh nắm tay cô khiêu vũ, chỉ có như vậy, hai người mới được gần nhau, hơi thở hai người mới gắn kết.

“Không được, chân em thế này.” Anh chăm chú mát xa chân cho cô.

Ngô Đồng không nói nữa, ánh mắt cô lưu luyến trên người anh.

Anh luôn mặc tây trang trắng thơm, cuộc sống lúc nào cũng chau chuốt, liệu anh có mệt không?

Tay cô khẽ đặt lên vai anh, từ từ chuyển qua gương mặt anh.

Lê Trọng Mưu dừng động tác, anh nhìn cô. Tối hôm qua, ở trong phòng tắm, hai người cũng nhìn nhau như vậy.

Góc độ nì hoặc này...

Lê Trọng Mưu chắc chắn đây là cô đang dụ dỗ anh!!! Dụ dỗ anh!!!

Ngô Đồng nói: “Em sẽ bỏ giày ra nhảy.”

Anh không từ chối nữa, nhẹ ôm lấy cô, không để chân cô chạm đất, anh nhấc bổng cô lên. Anh ôm chặt cô không rời, để cho đôi chân cô đặt trên chân mình.

Điệu nhảy này, mỗi bước đi của anh khiến cô lung lay, khi người cô ngã về phía sau, anh sẽ giữ cô lại.

Vì thế cô nín vai anh chắc hơn, tựa cằm vào vai anh, giữa hai người không hề có chút khoảng cách. Mặt đối mặt, vai kề vai, ngay cả hai chân cũng chạm vào nhau –

Có phải ý của cô là muốn anh mau chóng chấm dứt bản nhạc, đưa cô lên giường phải không? Lê Trọng Mưu cười cười, cần nhẹ tay cô, anh ôm cô thật chặt, cùng cô hoàn thành điệu nhảy.

Gió lướt nhẹ trên boong tàu, Lê Trọng Mưu đưa cô vào khoang. Ngô Đồng bước đi nhẽ tẻnh, giày cao gót cô cầm trong tay.

Trong phòng, Lê Trọng Mưu bày đủ các loại rượu, anh tiến vào quầy bar, dưới ánh sáng ấm áp tỏa ra từ ngọn đèn, anh rót rượu, động tác thành thạo. Ngô Đồng nhìn mà hoa cả mắt.

Cô ngồi đối diện anh, hai tay chống cằm, cô nghĩ đến những ngón tay của anh, hóa ra chúng còn có thể pha rượu nữa.

Bỗng cô bật cười ra tiếng.

Lê Trọng Mưu đã làm xong một ky cocktail có màu rất đẹp, đưa đến cho Ngô Đồng. Anh giới thiệu: “Valentine’s Martini.”

Cocktail tình nhân ư? Đúng rồi, cái tên này vô cùng phù hợp với khung cảnh hiện tại. Từ chính miệng anh nói ra, nó còn mang theo nhiều hàm ý khác.

Ngô Đồng chậm rãi nhấp nháp, không hẳn là uống: “Anh đang định chuốc say em đấy à?”

Cô đảo mắt, thực sự rất xinh đẹp. Cách quầy bar, Lê Trọng Mưu nhẹ nâng cằm cô, kề sát vào, như nỉ non: “Thông minh quá...”

Nói xong, anh hôn cô.

Nụ hôn này khác hẳn với trước kia, anh mạnh mẽ, cuồng nhiệt, gần như ép cô không thở nổi, đầu lưỡi quanh quẩn trong miệng cô khiến Ngô Đồng phải mở miệng khá lâu, dường như tham luyến vị rượu ngọt ngào, đến tận khi hơi thở của Ngô Đồng rối loạn, anh mới buông ra.

Tình ý lan tỏa khắp nơi, mây mà trong khoang này chỉ có anh và cô.

Người Ngô Đồng mềm nhũn, không nhấc nổi ly rượu. Lê Trọng Mưu nhìn đôi giày cao gót nằm trên sàn, anh gọi quản lý tới: “Có đôi giày nào ở đây không?”

Vị quản lý cúi đầu nói với Lê Trọng Mưu, anh ngẩn ra rồi trả lời: “Đem đến đây đi.”

Đó là một đôi giày màu trắng tinh xảo, lấp lánh như ánh sao.

Đúng là thuyền của giới thượng lưu có khác, cái gì cần cũng có.

Ngô Đồng vừa nhìn đến đôi giày, mặt cô cứng đờ.

Trương Mạn Dịch đi theo Lê Trọng Mưu đã lâu, quả nhiên tính tình cũng bị nhiễm của anh ít nhiều, bất kì vật gì của cô ấy đều được “đánh dấu chủ quyền” bằng kí hiệu “M”.

Lê Trọng Mưu quan sát Ngô Đồng, anh nói: “Xuống thuyền sẽ đi mua đôi mới ngay. Đôi này em đi tạm vậy.”

Cô ngần ra, sau đó mau chóng đi vào, vừa vịn với chân cô, “Không sao đâu, đàn ông cô ấy dùng qua rồi em còn dùng, một đôi giày mà thôi, em không để ý.”

Cô không hề có ý mỉa mai gì cả, cô chỉ nói sự thật mà thôi. Chẳng qua trong lời nói ấy, mang theo một chút nghi ngại, Ngô Đồng tự an ủi mình.

Rất nhiều lần Lê Trọng Mưu bị chụp được cảnh anh nắm tay Trương Mạn Dịch trên thuyền này, bức ảnh trên trang báo HongKong ấy khá lớn, Ngô Đồng vẫn còn chút ít ấn tượng.

Nếu như đã chọn sống vai cùng anh, thì dù hậu quả ra sao, cả hai sẽ cùng gánh vác.

Không ngại.

Không sợ.

Nụ cười của cô khiến trái tim Lê Trọng Mưu quặn thắt.

Thì ra anh đã đưa cô đến nhằm nơi mất rồi.

“Vào bờ thôi.” Anh nói với quản lí.

Xuống thuyền, lên xe, Ngô Đồng hỏi anh: “Bây giờ đi đâu? Quay về khách sạn sao?”

Lê Trọng Mưu tăng tốc, tiếng gió vi vút bên tai, chiếc du thuyền sáng rõ chìm trong bóng đêm, dần dần tụt lại phía sau, anh đáp lại: “Đến một nơi anh chưa từng đưa ai tới.”

Phố người Hoa vừa phồn vinh vừa hỗn loạn, Ngô Đồng nhìn cảnh trí tiêu điều bên ngoài, cô tò mò Lê Trọng Mưu cao quý thì có liên quan gì đến nơi này?

Xe dừng lại, “Em nghe thấy Doyers Street1 bao giờ chưa? Nơi đây chính là địa bàn hoạt động của anh hồi thiếu niên đấy.”

“Doyers Street”? Cái tên này cô biết, đó là “khu đầm máu”.

Anh dẫn cô xuống xe: “Trị an nơi này không tốt lắm, anh định không đưa em đến.”

Hình như Lê Trọng Mưu đã quá quen thuộc với mọi góc gác ở đây, anh đưa cô đến một quán bar ngầm. Tiếng nhạc rock đập ầm ầm, mùi nước hoa lẫn với mùi rượu nồng nặc, Lê Trọng Mưu rẽ bảy tám lần mới đi xuống tầng ngầm thứ hai, ngồi trên chiếc ghế tại quầy bar, anh gõ gõ mặt bàn.

Ngô Đồng phát hiện người phục vụ biết Lê Trọng Mưu.

Anh ta nhanh nhẹn đem tới 2 ly, không biết là loại rượu gì. Ngô Đồng nhấp một ngụm, không kim được ho khan. Cô nghiêng đầu nhìn, Lê Trọng Mưu ngửa cổ uống cạn ly rượu kia, không tỏ ra vẻ gì. Nhưng mà cái tư thế “phàm phu tục tử” này, chỉ có mỗi anh là có khả năng biến nó trở nên “tao nhã”.

“Tại sao anh lại đưa em đến đây?” Vì tiếng nhạc quá to, cô đành phải cao giọng lên.

Câu trả lời của anh cũng bị lẫn trong tiếng nhạc: “Vì anh chưa từng đưa ai đến cả.”

Cô không gạt đầu, vì nửa hiểu nửa không. Ngô Đồng thờ dãi, rút cuộc cô cũng biết cô thực sự đang ở trong thế giới đen rồi.

Có cả trai lẫn gái ngồi trong góc, ôm ấp lẫn nhau, vạt áo hé mở và những đôi mắt mờ ướt.

Anh và cô ngồi đó, cách nhau một khoảng hơi xa, tự nhiên trở nên lạc lõng với nơi đây. Lê Trọng Mưu kéo Ngô Đồng tới gần, để cô ngồi lên đùi mình. Anh cởi áo khoác, choàng lên người cô, che đi đôi tay của mình đang lấm lộn.

Ngô Đồng đẩy vai anh: “Anh làm gì thế?”

“Nhập gia tùy tục.”

Trời ạ, sao anh có thể nói câu này thân nhiên quá vậy? Ngô Đồng cắn môi, chôn mặt trong ngực anh, kéo tay anh ra khỏi vạt áo của mình.

Từ lúc bước vào nơi này, Lê Trọng Mưu đã trở nên khác thường.

Ngô Đồng cảm thấy mình không thể nắm bắt được anh nữa.

“Muốn nghe chuyện xưa không?” Anh thổi nhẹ vào tai cô.

Lúc này anh cực kì mê hoặc, răng nanh còn cắn cắn vào tai cô. Hình tượng hiện tại khác một trời một vực với bình thường, trong đôi mắt anh có một vực đen sâu thẳm.

Cô gật đầu.

Ngón tay anh miết trên môi cô: “Muốn nghe thì phải trả giá chứ.”

Con người kì dị, lời nói cũng kì dị theo!!!

Tuy lòng còn ngần ngại nhưng cô vẫn ôm lấy anh, chạm nhẹ môi.

Vừa rời đi lại bị anh kéo về, anh thở dài: “Kĩ thuật hôn của em đúng là... Sao anh dạy em lâu thế rồi vẫn không thấy tiến bộ...” Âm cuối cùng anh đặt nó trên môi của cô.

Ngô Đồng không chống nổi sự quyến rũ của anh, suýt nữa cô đã chìm vào trong đó. Cũng may DJ bỗng đổi sang một bài nhạc sôi động hơn, Ngô Đồng chợt tỉnh, cô chống tay trên ngực anh, cố tách hai người.

Anh cười nhẹ, mắt lóe lên những tia sáng.

Lặng một hồi, anh bắt đầu kể: “Những đồng tiền đầu tiên của anh là từ nơi này kiếm ra, cũng chẳng phải sạch sẽ gì. Ngày đó Lâm Kiến Nhạc chỉ là một tên du côn ở đây, anh cho cậu ta đi học, sau rồi áo gấm vinh quy, nhưng bản chất thì không thay đổi được, đến bây giờ vẫn hay phá hoại chuyện tốt của anh.”

Dứt lời, anh nhìn cô.

Ngô Đồng nằm im trong ngực anh, không nhìn thẳng vào đôi mắt kia, giọng nói anh rất trầm, cô nghiêng tai lắng nghe.

“Anh không có cha, mẹ anh cũng chưa từng nói cho anh biết, anh chết ở bên ngoài có khi bà ấy cũng chẳng biết. Lúc trẻ anh vẫn thối mác, không biết bà sinh ra anh để làm gì.”

“...”

“...”

“Nói xong rồi à?”

“...”

“...”

“Chuyện xưa thật là ngắn gọn.”

Lê Trọng Mưu nghe cô cảm thán, dường như cô cũng cảm nhận được sự im lặng của anh, ngoan ngoãn tựa đầu vào vai anh, hơi nhíu mày.

Thực ra là Ngô Đồng đang nghĩ, con người như anh luôn chất chứa quá nhiều tâm sự, có bao giờ anh nghĩ đến việc nói ra tất cả chưa?

Cô muốn hỏi, lại chẳng biết mở miệng ra sao... Bởi cô biết, giấu mọi nỗi niềm trong lòng một đến nhường nào.

Ngô Đồng không ngẩng đầu, cô yên lặng nép vào ngực anh, một tay Lê Trọng Mưu ôm cô, tay kia chỉ sang chỗ ban nhạc: “Đổi bài khác.”

Không lâu sau, mấy vũ nữ đều đi xuống, chỉ một câu nói của Lê Trọng Mưu đã khiến nơi này “sạch sẽ” hơn hẳn.

Giữa sân khấu đặt một chiếc ghế, một người da đen cầm chiếc kèn Saxophone2 ngồi lên.

Tiếng Saxophone du dương vang lên trong không gian yên ắng, Ngô Đồng chợt ngẩng đầu lên. Càng nghe càng thấy hay, cô ngồi thẳng dậy, ánh mắt dán lên người nghệ sĩ da màu. Lê Trọng Mưu ngắm khuôn mặt nghiêng của cô: “Em thích à?”

Ngô Đồng cười, cô nhắm theo điệu nhạc: “Vẫn luôn cảm thấy người thổi Saxophone rất quyến rũ.”

Lệ Trọng Mưu cũng cười, anh vỗ vai cô, bảo cô đứng dậy.

Ngô Đồng ngơ ngác nhìn anh bước lên sân khấu.

Anh thì thầm gì đó với người da màu kia, tiếng Saxophone dừng lại, người kia đứng lên nhường chỗ cho anh, nhường luôn cả cây kèn. Lệ Trọng Mưu thay vào vị trí, anh điều chỉnh tư thế, quay người theo hướng Ngô Đồng, bắt đầu thổi.

Bản nhạc “Bóng ma”³ lặng lẽ cất lên, hòa theo làn gió bay đến tai Ngô Đồng, anh nháy mắt với cô, một động tác nhỏ này làm Ngô Đồng ngây ngốc. Dần dần, mọi thứ xung quanh như biến mất, cả không gian nơi đây như chỉ còn lại anh và cô.

Đáng tiếc, thời gian hạnh phúc luôn luôn ngắn ngủi, Lệ Trọng Mưu thổi xong khúc nhạc, DJ lại bật sang mấy bài rock, sự âm ỉ nhanh chóng khuấy động không gian xung quanh Ngô Đồng.

Trái tim cô giờ đây tràn ngập hình bóng anh.

Lệ Trọng Mưu quay về chỗ, như một thói quen, anh cần nhẹ tai cô: “Phần thưởng tính thế nào nhỉ?”

“...”

“...”

“Quay về khách sạn rồi tính.”

Anh sung sướng thơm má cô: “Nói phải giữ lời.”

Hai người nhanh chóng rời khỏi quán bar, ý Lệ Trọng Mưu là nhanh chóng hiện thực hóa “phần thưởng”. Anh đi lấy xe, Ngô Đồng đứng ngoài cửa chờ.

Gió đêm lạnh lẽo thổi qua, hơi rượu tản đi nhiều, cô ôm vai đứng đó. Đột nhiên có người vỗ vai, cô vui vẻ quay đầu lại nhìn. Là một người đàn ông lạ mặt, không, hai người.

Đưa mắt nhìn ra xa, không thấy Lệ Trọng Mưu đâu, cô lùi về sau. Một tên chặn đường lui của cô. Hắn đòi tiền, trong tay còn cầm dao. Được đảng chân lân đảng đầu, tay tên kia lướt qua cánh tay, tiến lên bờ vai nệm màng của Ngô Đồng. Anh dao lóe lên, sống lưng Ngô Đồng chợt lạnh, cô vừa định hét lên thì bị người ta bịt kín miệng.

Con dao sắp sửa hạ xuống mặt, người đó nói: “Dừng lên tiếng.”

Tên kia túm lấy chiếc ví của Ngô Đồng, chưa kịp giật đi thì bị người khác tóm được tay, bẻ quặt ra ngoài.

Bả vai Ngô Đồng được thả ra, còn chưa thể định rõ tình hình, cánh tay vừa rồi còn bịt miệng cô đã dòi xuống, bẻ xóc cô lên.

Cả quá trình đánh nhau thế nào cô không nhìn rõ, chỉ nghe thấy những thanh âm đấm đá, loáng thoáng ẩn hiện hình ảnh của ba người đàn ông.

Tiếng con da rơi xuống đất vang lên cùng với tiếng rên của một người đàn ông, hai chân Ngô Đồng mềm nhũn tưởng chừng khụy xuống, bất chợt có người nắm tay kéo cô, mở đường chạy thật nhanh.

Gió lướt qua tai, xung quanh dần sáng đèn, đến bây giờ Ngô Đồng mới có cơ hội nhìn rõ sườn mặt người đó.

Một khuôn mặt không hề lo sợ, ánh mắt kiên định, mãi mãi luôn là Lệ Trọng Mưu. Bàn tay anh mạnh mẽ nắm lấy tay cô, không hề buông lơi, mười ngón tay đan chặt lấy nhau, đưa cô rời khỏi.

Trái tim cô đập loạn trong lồng ngực, thử hỏi, còn điều gì có thể quan trọng hơn?

Tới khi không thấy hai kẻ kia đuổi theo, anh dừng lại, hai người dựa lưng vào một bức tường, mười ngón tay vẫn đan thật chặt.

Khung cảnh này ban đêm quả thực say lòng người.

Tự nhiên cô bật cười: “Anh biết pha rượu, biết khiêu vũ, biết thổi Saxophone, biết đánh nhau,” cô nghiêng đầu: “còn điều gì mà em chưa biết nữa không?”

Lệ Trọng Mưu điều chỉnh nhịp thở, vừa nãy đánh nhau khá tốn sức, các khớp xương lúc này đau rất. Anh nhìn sâu vào đôi mắt cô, từng bước khóa chặt cô vào lòng. Anh cúi đầu. Mãi lâu sau mới thăm thẳm: “Vậy em có biết không...”

...Anh yêu em

Doyers Street là một con phố dài khoảng 61m nằm giữa khu phố người Hoa ở New York. Con phố này nổi tiếng với những tiệm cắt tóc và làm tóc rất đẹp. Mà những chỗ này thường có đánh nhau, chém giết... kiểu “Bụi đời Chợ Lớn” ý =))

Trời ơi, bạn Quickconvert bạn ý dịch cho em là kèn “Saskatchewan” @.@ ban đầu em tưởng nó là kèn Thái Lan ý == tìm trên anh Google cũng chả có kiểu kèn này, mất toi 20 phút chứ == Em mò lại bản tiếng trung, dịch lại bằng từ điển mới biết nó là “Saxophone”. Muốn đập máy tính luôn!!!

Bản tiếng trung nó là bài này ạ: “人鬼情未了“, em cũng chẳng biết nó là bài gì, dịch nghĩa ra thì nó có nghĩa là “ma”, “ghost”, thôi em dịch là “bóng ma” nghe cho nó bóng bẩy

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59

Ngô Đồng chìm sâu vào đôi mắt ấy, kém anh một cái đầu, nhìn anh chậm rãi hé đôi môi mỏng.

“Vậy em có biết không...”

Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, phá vỡ câu nói của Lê Trọng Muru.

Tiếng nhạc liên tục truyền tới từ trong ví của cô.

Một tia mắt lướt qua khóe mắt anh, hai người dừng lại một lúc, rồi anh khẽ lùi về phía sau.

Cô lấy di động, nhìn dãy số mà ngây ngẩn, cô do dự. Ngô Đồng cầm điện thoại đi cách một đoạn mới nghe.

Đầu dây bên kia là giọng nữ, kèm theo chút chần chừ: “Đồng?”

“...”

“Là cậu sao?”

Giọng của Tư Kỳ, cô hiểu 3 phần còn 7 phần nghi ngờ, nghe giọng Ngô Đồng hơi lạnh lùng: “Tư Kỳ, sao cậu lại cầm điện thoại của anh ấy...”

“Khoan hãy bàn chuyện này, mình không định quấy rầy buổi hẹn của cậu đâu, nhưng mà... Lúc chúng mình đang đàm phán thì xảy ra xung đột, tình hình có vẻ khá nghiêm trọng, cậu có thể nhanh đến bệnh viện Calitri không?”

Chắc Tư Kỳ đã cố để cho lời nói của mình khỏi lộn xộn, tốc độ rất nhanh nhưng dần chậm lại, trái tim Ngô Đồng chợt hẫng một nhịp, cô kìm lại lời muốn nói, chỉ hỏi: “Tình hình nghiêm trọng lắm à?”

“Cả hai bên đều có người bị thương”, dừng một chút, “Luật sư Hường cũng bị kéo vào, chúng mình đang ở phòng cấp cứu của bệnh viện.”

Không cần Ngô Đồng hỏi, Tư Kỳ đã cho cô biết đáp án.

Chẳng biết Lê Trọng Muru đã tới cạnh từ khi nào, anh đột nhiên cất tiếng: “Sao lại thế này?”

Tay cô run lên, vô thức siết chặt điện thoại.

Cô thấy bản thân thật hèn mọn, cố chỉnh lại cảm xúc, nói với anh: “Em phải đến bệnh viện Calitri.”

Anh chỉ lặng yên nhìn cô, rồi quay người đi trước dẫn đường cho cô.

“Anh đưa em đi.”

Ngồi trong xe, dù Ngô Đồng có cố gắng mấy, cô vẫn phải hít sâu vài lần mới dám mở miệng: “Hường Tá đang ở bệnh viện.”

“...”

“Hình như anh ấy bị thương.”

Dường như mặt Lê Trọng Muru vẫn không biểu lộ gì, không có kinh ngạc, chỉ có nét tiếc hận: “Sớm biết thế này, chẳng bằng để cho em đi cùng bọn họ.”

Cô cười nhẹ, vì hiếm khi mới có dịp anh nói đùa.

Xe tới trước cổng viện, Ngô Đồng tháo dây an toàn, nhìn nhìn Lê Trọng Muru, hơi khó xử: “Em tự đi vào.”

Chợt gương mặt Lê Trọng Mưu trầm xuống.

Người đàn ông này thật khó ứng phó, chỉ phạm vào anh một chút cũng không được. Bước xuống xe, anh đi đến bên kia, mở cửa xe cho Ngô Đồng.

Cô vẫn ngồi trên xe không nhúc nhích: “Đồng nghiệp của em đều ở đó, nếu anh xuất hiện, e là...”

“Em ngại không muốn để mọi người biết chuyện em và anh ư?”

“Em không có ý này.”

“Xuống xe.”

Bị anh nhìn chằm chằm, Ngô Đồng ảo não cắn răng, anh trở mặt còn nhanh hơn lật sách nữa, chẳng còn vương lại cái gì gọi là “nhu tình mặt ý”.

Cô phụng phịu đi xuống, hướng thẳng đến cửa bệnh viện.

Vào phòng cấp cứu cũng không thấy Tư Kỳ, nhìn sang xung quanh, mọi thứ đã được an bài khá ổn. Có người quay đầu lại, thấy Ngô Đồng: “Đồng tới rồi à?”

Sau đó phát hiện ra người đàn ông đứng cạnh cô, vẻ mặt đột nhiên chuyển sang trạng thái nghiêm túc: “Tổng giám đốc Lê.”

Ngô Đồng khoanh tay đứng cạnh cửa liếc mắt với Lê Trọng Mưu. Anh nhìn lại cô, cảm thấy ánh mắt của cô như đang nói: xem đi, anh cứ gần ai là làm người ta sợ rồi.

Tình hình vẫn chưa ổn định lắm, giới truyền thông như thường lệ sấm soi nhất cử nhất động, lát sau Cố Tư Kỳ cầm cốc cà phê từ tốn đi vào phòng cấp cứu.

Cố Tư Kỳ gặp hai người, phản ứng của cô cũng chẳng khác vị đồng nghiệp kia là mấy, rất cung kính chào một tiếng: “Tổng giám đốc Lê.” rồi quay sang với Ngô Đồng, mặt rầu rĩ: sao anh ta lại ở đây?!

Ngô Đồng cực kì bối rối, cô cắn môi, nhìn Lê Trọng Mưu: “Anh...”

Cuối cùng anh cũng thuận theo ý mọi người: “Anh chờ em ở ngoài.”

Nói xong, anh gật đầu với Tư Kỳ, coi như chào hỏi.

Hình bóng anh vừa biến mất sau cửa, Cố Tư Kỳ liền kéo Ngô Đồng: “Luật sư Hường chỉ bị xây xát nhẹ ở đầu, không có gì đáng ngại. Minh đã liên lạc với người nhà của anh ấy, còn chuyển đến cả phòng bệnh cao cấp rồi, hình như là mẹ anh ấy tới. Giờ có lẽ cậu còn có thể gặp được bà ấy đấy.”

Hiểu ra cô bạn đang ám chỉ điều gì, Ngô Đồng càng rối hơn: “Tư Kỳ...”

“Hả?”

“Thực ra mình và anh ấy không phải như cậu nghĩ.”

Ngay lập tức Tư Kỳ phản pháo: “Đừng có gạt mình, chiều nay mình còn thấy cậu và anh ấy có gian tình, với lại người bạn trai luật sư mà Đồng Đồng bảo không phải Hường Tá thì còn là ai nữa?”

Ngô Đồng đành thở dài. Nếu như kể cho Tư Kỳ nghe đầu đuôi câu chuyện, cô sợ Tư Kỳ sẽ chế cười sự hèn nhát của mình.

Ngừng một lúc, Tư Kỳ hỏi tiếp: “Tổng giám đốc Lê đến đây khi nào thế?”

Theo lí thì chuyện con con như vậy thì Tổng giám đốc Lê đâu cần phải nhúng tay vào, chỉ đơn giản cử quản lí ra mặt là xong.

Ngô Đồng lảng tránh câu hỏi này, cô nói: “Hường Tá đang ở phòng nào? Minh qua thăm anh ấy.”

Tư Kỳ hiểu Ngô Đồng không muốn giải thích, lòng cô chùng xuống nhưng vẫn nói địa chỉ, trước khi rời khỏi còn bổ sung: “Chúc may mắn!”

Theo hướng dẫn của Tư Kỳ, Ngô Đồng đến phòng cấp cứu, đã thấy Lê Trọng Mưu đứng cạnh cửa từ bao giờ. Người đàn ông này có vóc dáng cao ráo, cởi bỏ chiếc áo vest khiến anh lộ ra cơ thể hơi gầy, anh cúi đầu, hình như đang nhìn tay mình.

Ngô Đồng tới gần, cô cố gắng để bước chân thật nhẹ, đáng tiếc còn chưa đến cạnh, anh đã phát hiện ra.

Lê Trọng Mưu vòng tay ra sau, đôi tay cảm áo khoác. Sắc mặt anh không tốt lắm, Ngô Đồng do dự có nên hỏi thăm anh hay không.

Lê Trọng Mưu mở lời: “Bây giờ đi đâu?”

“Em đến thăm Hường Tá.”

“Cùng đi.”

“...Tay anh làm sao thế?”

Anh không trả lời.

Ngô Đồng với tay ra sau lưng anh, bắt lấy bàn tay anh đang giấu. Trên tay áo sơ mi đã nhuộm máu, không biết vết thương trên tay anh nứt ra từ lúc nào, ngay cả băng gạc cũng thấm đầy máu đỏ. Cô cảm thấy Đồng Đồng rất giống anh, nhất là dáng vẻ giấu giếm thế này. Khi Đồng Đồng chơi đá cầu bị thương, thằng bé cũng che che giấu giấu, nhất định không muốn cho cô biết. Chợt nhớ đến vụ đánh nhau ban nãy, cô luống cuống đứng dậy. Anh rất cao, cô tí mĩ quan sát liệu anh còn bị thương chỗ nào nữa không.

Bỗng anh nâng cằm cô, hôn nhẹ, anh cười khê: “Em đang làm gì? Ở nơi công cộng mà định lột sạch anh ra à?”

Anh còn cười được! “Mau đi tìm bác sĩ băng bó lại.”

“...”

Thật sự là làm cô phát điên mất, “Anh đi nhanh đi, ngoan nào.”

Ý cười trên môi Lê Trọng Mưu càng lúc càng đậm, anh cắn vành tai cô. Đôi tai của cô rất đặc biệt, chỉ cần nhẹ nhàng hôn lên đó, dù cô có tức giận đến mấy cũng lập tức xụi lơ.

Nhưng hiện tại là lần đầu tiên cô ra oai trước mặt anh, nắm tay anh kéo đi. Đáng tiếc do sự chênh lệch về thể lực, cô kéo anh bảy tám lần, cuối cùng lại bị anh kéo đến cửa phòng bệnh.

“Chỉ cần vào liếc mắt một cái, xác định cậu ta chưa chết là được.” Lê Trọng Mưu để cô đứng đối diện cánh cửa, “sau đó ra ngoài giúp anh tìm bác sĩ.”

Ngô Đồng ngửa đầu nhìn số phòng, đúng là phòng của Hường Tá. Cô vừa định gõ cửa, cánh cửa lại tự động mở ra.

Người mở cửa này Ngô Đồng biết, là một người trung niên, nói tiếng Trung quốc, mỗi ngày đúng 3 giờ chiều sẽ đẩy xe lăn giúp Lê phu nhân ra phơi nắng. Trong phút chốc, Ngô Đồng không nhớ được tên người này, giọng nói bị mắc nghẹn trong cổ họng. Cùng lúc, âm thanh lạnh lùng của Lê Trọng Mưu vang lên: “Mã Lê An?”

“Cậu chủ.”

Ngô Đồng vẫn đang ngây ngốc tại chỗ, tiếng chiếc xe lăn đi tới rơi vào tai cô, Mã Lê An lui về sau chiếc xe, mà tất nhiên, chủ nhân của nó cô cũng biết.

Lê Chi Trữ thân nhiên: “Cô Ngô.”

Ngô Đồng im lặng rút tay ra khỏi tay Lê Trọng Mưu, cung kính chào: “Cháu chào bác gái.”

Lê Chi Trữ không nói gì, đẩy xe tiến lên phía trước.

Ngô Đồng tránh sang bên nhường đường, chợt nghe thấy Lê Trọng Mưu nói với cô: “Em vào trước, xong đừng đi đâu cả, đứng đây đợi anh trở lại tìm em”

Cô gật đầu, có chuyện muốn hỏi Lê Trọng Mưu, lại không biết phải nói thế nào.

Một tay anh đẩy xe lăn, tay kia thay Ngô Đồng đóng cửa lại.

Phòng bệnh yên tĩnh lạ thường, nhờ ánh trăng chiếu sáng, Ngô Đồng cẩn thận đi vào, cô khẽ gọi.

May mà Hường Tá đang ngủ say, không bị cô đánh thức.

Hường Tá nằm ở đó, đầu anh quấn băng trắng đến tận gáy. Xung quanh yên tĩnh đến mức gần như nghe được tiếng thở đều đều của anh.

Thời tiết hơi lạnh, Ngô Đồng không biết bao giờ anh mới tỉnh lại, cô ngồi lên sô pha. Luồng gió lạnh lẽo thấm vào cả tinh thần và thể xác Ngô Đồng, mùi rượu nồng nồng khiến cô hơi buồn ngủ. Người đến thăm Hường Tá không phải mẹ anh, mà lại là mẹ của Lê Trọng Mưu –

Thế giới thật kì lạ.

Hường Tá không chịu nổi bóng tối bủa vây, anh từ từ tỉnh lại, mở mắt, anh thấy ánh sáng từ đèn tường và sự nhấp nháy của điện tâm đồ. Đảo mắt nhìn quanh, bà ấy đi rồi, còn lại một phụ nữ trẻ tuổi đang ngồi trên sô pha. Vừa ngồi dậy, đầu anh đau nhói, sờ tay lên đồng băng gạc trên đầu rồi đưa tay xuống – có mùi tanh tanh của máu.

Ngô Đồng không thể kháng cự nổi, cô mơ màng ngủ thiếp, dù trong lòng vẫn tâm niệm – khi nào Hường Tá tỉnh, khi nào Lê Trọng Mưu quay lại – sau

đó lí trí dần mờ đi.

Hương Tá nhìn cô ôm cánh tay ngủ, khó trách vì cô đang nằm đúng hướng gió thổi. Anh xuống giường, định đi chân trần trên thảm đến chỗ cô. Nhưng vừa đặt chân xuống đất, cô liền mở mắt. Nhìn anh vài giây, cô hỏi: “Anh tỉnh rồi sao?”

Hương Tá không trả lời, anh sợ nếu mở miệng, mọi con đau sẽ ủa tới. Anh gật đầu, khoát tay, ý bảo cô mình không tiện nói chuyện.

Ngô Đồng đứng dậy tới đỡ anh: “Đừng đi lại nhiều, mau về giường nằm đi.”

Ngay cả cười anh cũng thấy đau, nhưng vừa nhìn cô, anh cố nở nụ cười. Anh không muốn nói chuyện, Ngô Đồng muốn nói lại thôi, phút chốc, phòng bệnh bị cái lạnh và sự im ắng bao phủ.

Hương Tá viết lên giấy: “Em định nói gì?” Người đàn ông này đứng trước mặt cô, Ngô Đồng chợt thấy xấu hổ, ba chữ sắp nói ra thì anh đưa thêm một tờ giấy cho cô: “Đừng nói rất xin lỗi.”

Trừ xin lỗi, cô còn có thể nói gì nữa đây?

“Ừm, vậy em hỏi anh một vấn đề.”

Hương Tá gật đầu.

“Có thể nói cho em biết anh và Lê Trọng Mưu có quan hệ gì không?”

Hương Tá im lặng.

Biết mình lỡ lời, cô nói: “Là em tò mò quá, nếu cảm thấy khó xử, anh không cần trả lời đâu.”

Hương Tá do dự một lát: “Để Lê Trọng Mưu nói cho em biết, một số chuyện nếu anh nói ra, anh ta sẽ...” Anh làm động tác đưa tay cắt cổ.

Cô nhú mày, sau đó bật cười.

Bỗng Hương Tá hỏi: “Uống rượu?”

Ngô Đồng gật đầu.

“Tôi nay đi chơi vui lắm à?”

Cô ngẩn ra, rồi tiếp tục gật đầu.

Hương Tá tủm tỉm cười, cúi đầu tìm chiếc bút, không nói chuyện với cô nữa.

Ngô Đồng cẩn thận dìu anh về giường. Hương Tá xoay người đưa lưng về phía cô, nhắm mắt lại, nụ cười của anh biến mất.

Ngô Đồng nâng cổ tay nhìn đồng hồ, hóa ra cô đã ngủ lâu như vậy. Lê Trọng Mưu vẫn chưa tới, cô tạm biệt Hương Tá, anh chỉ “ừ” một tiếng.

Bên ngoài phòng bệnh, gió vẫn thổi, Ngô Đồng đến máy bán tự động mua một cốc cà phê, sau đó gọi điện về cho Đồng Đồng. Đầu dây bên kia vang lên giọng nói non nớt đã được ghi âm lại của Đồng Đồng: “Cô Ngô, cô còn tìm con trai cô để làm gì nữa? Không phải cô đi chơi quên đường về rồi à? Ngô Đồng Đồng bức mình lắm rồi đó, hậu quả nghiêm trọng lắm đó...”

Giọng nói cứ lặp đi lặp lại mà không có ai nhắc máy, trong vô thức, Ngô Đồng đã đi ra khỏi hành lang bệnh viện, cô đành gọi cho quản gia. Quản gia lập tức nghe máy, cung kính trả lời: “Cậu chủ nhỏ đang trên tầng thượng đá cầu, tạm thời không tiếp được điện thoại.”

Mùi cỏ xanh thoang thoảng, càng lúc Ngô Đồng càng đi xa. “Bây giờ mọi người đang ở đâu thế? Trễ vậy rồi vẫn còn đá cầu sao?”

“Cậu chủ nhỏ cả ngày đều đứng ở cổng...”

Đúng lúc này có âm thanh vọng vào tai Ngô Đồng. Là giọng Lê Chi Trữ: “Hai người chỉ biết ăn chơi, vứt đứa con cho ai chăm sóc?”

Trong điện thoại lại có tiếng: “Cô Ngô, cô Ngô, cô có đang nghe không?”

Ngô Đồng rùng mình: “Xin lỗi, tôi cúp máy trước, lát nữa gọi lại sau.”

Cô bước lên trước, đứng khuất trong góc. Ở hành lang dài u tối, hình bóng kia chẳng phải là Lê Trọng Mưu?

“Bà Lê”, Ngô Đồng chợt tò mò, tại sao Lê Trọng Mưu có thể dùng giọng điệu châm chọc để nói ra hai chữ ấy, “Bà quản nhiều quá rồi.”

Lê Chi Trữ ngồi trên xe lăn, khuôn mặt bị che mắt nhưng Ngô Đồng vẫn nghe rõ âm thanh của bà: “Nếu không có tôi chăm sóc nó, nếu không phải quản lí khách sạn chính mắt nhìn thấy, thì không phải anh định cùng cô ta có thêm một đứa con nữa, danh chính ngôn thuận bước vào cửa Lê gia?”

Khoảng cách xa như vậy mà Ngô Đồng vẫn nhận ra sự ngạc nhiên hiện lên trên khuôn mặt Lê Trọng Mưu, anh cười nhạt: “Bà hiểu con mình thật đấy nhỉ, thay con mình suy tính hết mọi chuyện. Thực ra nếu tôi là hoàng đế thời cổ đại, tôi muốn làm hạnh ai, còn cần bà lên tiếng sao?”

Chân Ngô Đồng mềm nhũn, cô cắn ngón tay cái, cố nép mình vào trong góc. Càng lo sợ, cô thấy tính lực của mình càng tăng lên.

“Nhưng tôi không phải hoàng đế, có điều, bà lại là khí phi.” (Phi tần bị phế bỏ)

Ngô Đồng chưa bao giờ nghĩ sẽ có người dùng lời lẽ bén nhọn như vậy làm tổn thương mẹ của mình. Hơn thế nữa, về mặt người mẹ đó chỉ lộ vẻ thần nhiên.

Câu cuối cùng của Lê Chi Trữ giống như lưỡi dao đâm thẳng vào Ngô Đồng: “Tôi thật sự muốn nhìn xem Ngô Đồng đó có gì tốt đẹp mà cả hai anh em các anh đều sa vào.”

Tình cảnh này Mã Lệ An đã nhìn quen, yên lặng đẩy xe lăn cho Lê Chi Trữ đi vào. Ngô Đồng định tránh khỏi đây, nhưng chân cô không thể nào nhấc lên nổi, bất đắc dĩ chạm mặt Lê Chi Trữ và Mã Lệ An.

Lê Chi Trữ quan sát cô. Một người phụ nữ khá trẻ, mặt trắng bệch, trong mắt có sợ hãi và mờ mịt. Bà quay đầu, trước khi đi bỏ lại cho Ngô Đồng một câu: “Lần sau nhớ cho kĩ, nghe lén không phải là thói quen tốt.”

Bánh xe lăn đè lên mấy nhánh cỏ xanh mà như nghiêng lên trái tim của cô vậy.

Lê Trọng Mưu đưa lưng về phía cô, sống lưng thẳng tắp, giống như trước kia, sừng sững không bao giờ ngã gục. Anh mặc tây trang thẳng thớm, áo khoác che lấp cánh tay, sự mạnh mẽ của anh khiến người ta quên mất rằng trên người anh cũng có những vết thương.

Ngay cả thương thế ngoài da người ta còn không biết, nói gì đến vết thương trong lòng?

Ngô Đồng bước lên, ôm lấy anh từ phía sau. Hai tay cô vòng qua thắt lưng, mặt dán vào lưng anh. Rõ ràng anh khẽ run, chậm rãi xoay người. Muốn bỏ tay cô nhưng Ngô Đồng không chịu, vòng ôm của cô càng thêm chặt.

Lê Trọng Mưu đặt tay lên tay cô: “Đến đây từ khi nào?”

Giọng anh vẫn trầm thấp, không chút gợn sóng.

“Anh có đau không?” Bỗng Ngô Đồng hỏi.

“Gì cơ?”

“...”

“Tay anh à? Không đau.”

“Điều quá.” Ngô Đồng đưa tay chạm vào ngực trái của anh, “Nói cho em biết, rất đau phải không?”

Anh im lặng.

Cô cảm nhận được sự vững trãi trên lưng anh: “Vậy anh nói cho em biết, anh có yêu em không?”

Ngô Đồng nín thở chờ đáp án của anh.

Lê Trọng Mưu mở bàn tay cô ra, đặt tay mình lên vai Ngô Đồng, anh cúi người nhìn thẳng vào cô: “Em có nhớ là ở HongKong em cũng từng hỏi anh rồi không?”

Cô gật đầu thật mạnh.

Ánh mắt anh chợt thay đổi, anh kéo tay cô chạy dọc hành lang, Ngô Đồng cố gắng theo kịp bước chân anh, những ngón tay đan chặt vào nhau.

Rất nhanh họ ngồi lên xe, Lê Trọng Mưu khởi động, quên mất nhìn thời gian, anh gọi điện thoại, chỉ nói một câu: “Chuẩn bị trực thăng cho tôi.”

Anh nhấn nút tắt, Ngô Đồng hỏi: “Đi đâu vậy?”

“Kết hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60

Ngô Đồng ghen lời, toàn bộ tâm trí cô giờ đây trống rỗng, vừa rồi cô nghe nhầm phải không?

Cô trừng mắt nhìn, xoay người lại nhìn anh: “Anh nói gì cơ?”

Lệ Trọng Mưu cười yếu ớt, đổi một tay cầm lái, tay kia anh miết nhẹ chóp mũi cô: “Đừng nghi ngờ điều em vừa nghe thấy.”

Anh tăng tốc, đi thẳng đến sân bay gần nhất. Ngô Đồng im lặng, đến khi điện thoại reo vang hồi chuông thứ hai, cô vẫn chẳng muốn tiếp. Lệ Trọng Mưu thay cô nghe máy. Giọng Đồng Đồng reo lên: “Mẹ!”

Anh nhẹ nhàng hỏi: “Đồng Đồng à?”

Thằng bé ngẩn người, sau đó cười khúc khích. Nghe tiếng cười xảo quyết của con trai, Ngô Đồng giật mình, trả lời: “Con đang ở đâu, Đồng Đồng? Đã về nhà chưa?”

“Dạ, con đang đá cầu, bây giờ đang nghỉ giữa hiệp mẹ ạ, bác quản gia bảo khi này mẹ tìm con. À đúng rồi, bao giờ ba mẹ về nhà?”

Đồng Đồng nói liền một hơi, ns chẳng xen vào được câu nào.

Lệ Trọng Mưu lại thay cô trả lời, anh nhỏ giọng: “Hôm nay chơi thế nào? Ở nhà người khác con phải ngoan một chút, đừng chi mải đá cầu, biết chưa?”

Hình như nhóc con này hơi đổi: “Nhưng mà Tiểu Tiểu với em trai nó giỏi lắm, con không thắng được bạn ấy. Con là khách mà mấy bạn ấy cứ không chịu nhường con.”

Nghe vậy, cả hai người lớn trong xe đều bật cười.

Đồng Đồng nghĩ gì đó một lát, xong lại quay sang hỏi Ngô Đồng: “Mẹ ơi, hôm nào mẹ với ba nghịch lừa tiếp đi, sinh cho con một em trai nữa. Như thế con mới thắng được Tiểu Tiểu.”

Rồi thằng bé phá lên cười khanh khách, không khí trong xe tràn ngập tiếng cười vô tư ấy. Tốc độ lái xe của Lệ Trọng Mưu vẫn không giảm. Ngô Đồng cảm thấy mồ hôi đã chảy dài bên thái dương, may mà tiếng cười của con vẫn vang lên không ngừng. Bỗng Đồng Đồng cao giọng, vội vàng nói: “Bạn ấy gọi con chơi tiếp rồi, con cúp máy nhé! Chúc ba mẹ ngủ ngon!” Xong liền gác máy luôn.

Ngô Đồng nắm bàn tay đầy mồ hôi, ho khan một tiếng che giấu sự xấu hổ: “Đồng Đồng đang ở đâu thế?”

“Trong nhà thần tượng của nó.”

“Vậy chúng ta đang đi đâu?”

Lệ Trọng Mưu cười không nói.

Tâm trạng tốt như thế, chẳng nhẽ... anh thực sự muốn đi kết hôn?

Ngô Đồng nghe anh gọi điện thoại, chuẩn bị giảo đường, trái tim cô đập loạn trong lồng ngực.

Xe ngừng, Ngô Đồng lảo đảo đi theo anh lên sân bay, cánh quạt xoay trên không, lúc sắp sửa xuất phát, cô chợt do dự.

Còn quá nhiều nghi vấn, nhiều thứ chưa được xác thực đang tồn tại, thậm chí anh vẫn chưa đưa ra đáp án quan trọng nhất.

Cô nhớ lại, người đàn ông này trước kia có giống bây giờ không? Nỗi lo lắng mơ hồ xâm chiếm trái tim cô, nuốt lấy tình yêu của cô. Ngô Đồng không biết chuyện gì đang xảy ra với mình, cô có ba phần chờ mong, nhưng tới bảy phần e ngại.

“Em... Có thể không đi không?” Cuối cùng, cô do dự hỏi.

Lmт nheo mắt nguy hiểm: “Không được.”

“Em...”

Anh nắm tay cô, nhìn cô đầy chân thành: “Tới đó, anh sẽ cho em đáp án mà em mong đợi. Khi ấy, dù em muốn thế nào, đi hay ở, anh sẽ không ngăn em nữa.”

Người này... Ngô Đồng nâng mắt nhìn anh, bờ môi anh, tay anh đang giữ tay cô, phòng tuyến yếu ớt của Ngô Đồng bỗng tan rã, chóp mắt đã được anh dặt lên trục thẳng.

Hành hình kéo dài ba giờ hiện trên màn hình, cô nhìn màn đêm dày đặc bao quanh. Liệu rằng hạnh phúc nhỏ bé của cô có bị bóng tối chạm đến?

Cô nhắm mắt lại, vì cô thực sự không thể tin nổi những gì đang diễn ra. Lê Trọng Mưu tưởng cô mệt, anh đưa vai cho cô dựa vào: “Em ngủ tạm đi, khi đến nơi anh sẽ gọi em dậy.”

Rồi anh đưa tay ôm cô.

Xung quanh rất ồn, nhưng trái tim cô lại yên tĩnh lạ thường, tựa vào vai anh, mi mắt cô dần nặng xuống, Ngô Đồng chìm vào giấc ngủ.

Ba tiếng sau đã đến Florida, Lê Trọng Mưu đánh thức cô, thấy cô dụi mắt, lòng anh dịu lại, cúi xuống hôn cô, cho tới khi cô tỉnh hẳn mới thôi.

Tại nơi phù hoa này, anh dẫn cô tới sở đăng ký 24/7. Ngô Đồng khẳng định cô hoàn toàn tỉnh táo, nhưng khi nhìn biển hiệu, đột nhiên cô thấy hơi hư ảo.

Chuyện kết hôn chỉ cần có giấy chứng nhận, điền thông tin rồi ký tên, mọi chuyện đều nhờ bạn Lê Trọng Mưu, Ngô Đồng chỉ nghe thấy tiếng trống ngực đập liên hồi.

Ở Florida, kết hôn chẳng quan trọng ngày đêm, lúc trước cô còn nghĩ chuyện này chẳng khác gì hai người man nữ đi ăn đồ ăn nhanh vậy.

Thế mà giờ đây, cô lại đang ở trong hoàn cảnh đó, nhận chiếc bút từ tay Lê Trọng Mưu, ký tên lên tờ đăng ký kết hôn.

Dọc đường đi, hai người chẳng nói câu nào, Ngô Đồng không hiểu tại sao anh phải vội vàng, không muốn làm thủ tục ở New York, hay là quay về Hong Kong làm, mà nhất quyết ngồi trực thăng đến nơi xa xôi này.

Nửa đêm nửa hôm, anh đưa cô tới giáo đường, nghe mục sư giảng kinh gì gì đó, rồi anh lấy ra một chiếc nhẫn, cô sững sốt.

Ngô Đồng cuối cùng cũng hiểu tại sao cô lại không yên tâm suốt cả quãng đường: cô đã từng yêu anh bảy năm, đã từng hận anh bảy năm, nửa giờ trước cô còn không dám coi mình là bạn gái của anh, nửa giờ sau lại chuẩn bị trở thành – vợ của anh.

Lê Trọng Mưu nâng ngón tay cô, miễn cưỡng coi lái xe là người chứng hôn, trước mặt anh ta và vị mục sư, anh nói: “Bà xã, anh yêu em.”

Ngày tiếp theo, Ngô Đồng ngủ đến khi mặt trời lên cao mới tỉnh dậy. Ánh dương chiếu khắp căn phòng, làm mọi thứ trong đây đều hiện lên rõ ràng. Florida được thiên nhiên ưu ái ban tặng sự rực rỡ nhất của mặt trời, xuyên qua bức màn che ngoài cửa sổ, của dù nhắm mắt, cả hai vẫn cảm nhận được ánh nắng tươi đẹp.

Tối hôm qua còn quá mức chân thật, anh vội vã đến thế nên cũng chỉ tùy tiện thuê một khách sạn vào ở. Hai người chỉ đơn giản là ngủ, rạng sáng, Ngô Đồng mới mơ màng chìm vào mộng đẹp, giờ tỉnh lại, cô ngồi dậy, ngắm nghía sườn mặt Lê Trọng Mưu. Chợt Ngô Đồng hoảng hốt.

Anh vẫn ngủ, trải qua một ngày với quá nhiều biến cố, có lẽ giờ phút này anh cũng đã quá mệt mỏi.

Ngô Đồng nhìn anh đến ngẩn người, đột nhiên tất cả mọi chuyện tối qua hiện về trong tâm trí, cô đứng vụt dậy, xuống khỏi giường, đi tìm túi xách của mình.

“Roạt – ” Tập văn kiện được lấy ra, giấy trắng mực đen, tờ hôn thú thực sự.

Cô nhìn chữ ký của mình đến nửa ngày, cảm thấy quá mức hư ảo.

Phút chốc, đầu óc Ngô Đồng mơ hồ, bên tai cô vang giọng nói: sao lại hoang đường thế này, quá hoang đường rồi.

Cứ nghĩ đến chuyện kết hôn chớp giật này, dù là ban ngày cô cũng không thể tỉnh táo nổi, có phải mọi chuyện quá đơn giản rồi không? Lê phí đăng ký là 55 đô la, lấy hộ chiếu của hai người làm chứng, 15 phút sau giấy đăng ký kết hôn nằm trên tay cô, lái xe làm chứng hôn...

Con lạnh truyền từ đầu ngón tay chỗ chạm vào tờ hôn thú truyền đến tứ chi, Ngô Đồng không biết cô có hối hận không, nhưng vẫn thấy sờ sợ.

Đúng lúc này, người đàn ông trên giường đã tỉnh, ôm lấy cô từ phía sau. Lê Trọng Mưu lười biếng nói: “Chào buổi sáng.”

Trong giọng nói còn ngái ngủ của anh, Ngô Đồng bỗng thấy buồn. Có lẽ thời gian nên trở lại trước tối hôm qua.

Đáng tiếc, ánh mặt trời ban ngày thì không thể làm giả được, và vòng tay mạnh mẽ của anh thì càng không thể chân thật hơn.

Lê Trọng Mưu hiểu rõ Ngô Đồng còn hơn chính bản thân cô, không muốn để cho cô nghĩ ngợi linh tinh nữa, anh định hôn lên môi cô: “Bà xã, hôn buổi sáng nào.”

Anh chưa bao giờ thích cười, nhưng lúc này đây, trong mắt anh chỉ có ý cười, tạo nên một phong cảnh tuyệt đẹp trong đó. Ngô Đồng miễn cưỡng rút về chút thần trí: “Còn chưa đánh răng đây.”

Nghe cô nói, mặt Lê Trọng Mưu biến sắc, anh bĩu môi, tỏ vẻ bất mãn, nhưng cũng chẳng nhiều lời, anh thom má cô rồi vào phòng vệ sinh.

Ns ngồi trên giường, cắn môi, nhìn Lê Trọng Mưu trong phòng tắm đánh răng, quần áo trên người anh nhăn nhúm, lộ vẻ lười nhác bất cần.

Cô tựa vào cánh cửa: “Có thể tạm thời đừng nói cho ai biết được không?”

Anh khựng lại, rồi tiếp tục, không trả lời. Đến tận khi anh đánh răng xong, mới nghiêng người nhìn cô: “Nguyên nhân.”

“Bên mẹ anh, ba mẹ và anh trai em, tất cả đều chưa đồng ý.”

Lệ Trọng Mưu đến gần cô, đảo đôi mắt mệt mỏi, anh cười tươi: “Chúng ta mau chóng về nước, anh sẽ đi Nam Kinh thăm họ.”

“Em... hơi lo lắng.”

Anh nhìn cô hồi lâu, ngày đầu tiên kết hôn không phải nên ngọt ngào hơn mật? Tại sao cô lại buồn rầu vậy chứ?

“Em sợ cái gì?”

Ngô Đồng không biết phải trả lời thế nào, cô ngước lên nhìn anh, ép chính mình phải bình tĩnh lại, tựa đầu vào hõm vai anh: “Sợ ba em đánh gãy chân em.”

Hóa ra cô cũng có lúc đáng yêu, khuôn mặt anh giãn ra: “Có gì phải sợ, có ông xã em ở đây rồi.”

Cô giật mình, anh và cô, đã là vợ chồng rồi. Hy vọng xa vời của cô ngày xưa, giờ đã trở thành hiện thực.

Thấy cô ngơ ngác, anh vỗ vỗ vai Ngô Đồng: “Nhanh đi đánh răng, anh còn đang chờ hôn buổi sáng.”

Ngô Đồng đứng sau mặt kính đánh răng, Lệ Trọng Mưu vào bên cạnh tắm rửa, ngồi trong bồn tắm lớn chỉ cách nhau mấy bước, Ngô Đồng nhìn qua gương, anh bắt đầu cởi quần áo, mắt cô không dời đi nổi.

Cô dựa vào tấm kính mờ, từ từ nhìn thấy cơ thể anh hiện ra. Đầu tiên là tấm lưng kiên cố và làn da khỏe khoắn, rồi bờ vai rộng lớn. Ngô Đồng đang rình người đàn ông của mình, không nên cảm thấy tội lỗi.

Bất chợt Lệ Trọng Mưu quay đầu.

Tầm mắt hai người chạm nhau, Ngô Đồng căng thẳng, cô vội đánh mắt, thực ra là có tật giật mình, nhưng nghĩ lại, cô tự nhủ: đây là người đàn ông của mình, sao cô lại không thể nhìn chứ?

Không tránh nữa, Lệ Trọng Mưu bị cô nhìn chăm chăm, anh lại cảm thấy hạnh phúc. Ném luôn quần áo sang bên cạnh, anh đến bên cô, cũng nhìn cô qua gương.

Ngay sau đó ôm chặt lấy Ngô Đồng.

Cô đặt tay lên vai anh, bàn chải đánh răng đã rơi xuống đất, khóe môi cô còn dính kem, cô than thở: “Làm gì thế?”

Anh so với cô còn trực tiếp hơn: “Tắm chung.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 61

Ngô Đồng bị anh bế vào bồn tắm lớn, nửa giờ sau đã chẳng còn sức mà thở, cả người đau nhức, hận một nỗi cơ thể này chính là của mình.

Lần này Lệ Trọng Mưu rất cẩn thận, lưu tất cả dấu hôn ở dưới cổ, rất thân nhiên bước ra ngoài, đi lấy áo tắm, tiện thể dùng khăn tắm quấn quanh người cô.

Ngô Đồng được anh bế ra ngoài, mặt trời đã lên cao từ lâu, cô cuộn tròn trong ngực anh, ngẩn đầu chỉ thấy yết hầu và sườn mặt lạnh lùng, tự mình an ủi: trong chốc lát không thể thích ứng nổi sự thân thiết của anh là chuyện bình thường.

Tóc cô vẫn nhỏ nước, trên người anh cũng vậy. Ngô Đồng ngồi trên giường làm chăn đệm cũng thấm nước. Lệ Trọng Mưu tỉ mỉ lau tóc cho cô, cả hai rơi vào trầm mặc. Ngô Đồng cúi xuống nhìn khuỷu tay bị xước của mình, là do va vào bệ cạnh bồn tắm, anh đứng là chẳng biết tuyền hương tiếc ngọc gì cả.

Mà người đàn ông này cũng không khá khẩm hơn, băng gạc trên cánh tay anh đã tuột ra, không thèm để ý, chẳng nhẽ anh không thấy đau sao. Cả hai đều chột vật như thể vừa đi đánh trận xong vậy.

Lệ Trọng Mưu giận lòng cô không bao giờ chịu bình yên, anh xoa tóc cô cho rối lên: “Nghĩ gì thế?”

Phòng khách sạn này được thiết kế rất đẹp, Ngô Đồng nâng mắt chỉ thấy chiếc gương được khảm trên trần nhà. Trong đó phản chiếu hai má cô ửng đỏ, kiểu gì cũng không giấu nổi niềm vui sướng trong đôi mắt cô. Cô nghĩ một chút, rồi vò chiếc khăn: “Nghĩ sao đến bây giờ em mới biết anh chính là cảm thú.”

Mắt Lệ Trọng Mưu chột sâu thêm dưới ánh mặt trời rạng rỡ, đột nhiên anh giật phăng chiếc khăn tắm bao quanh người cô. Lúc này Ngô Đồng chột trở nên nhanh nhạy, cô túm chặt một góc khăn, cùng anh chơi trò kéo co.

Lệ Trọng Mưu càng không hiểu sao, chỉ cần là cô, anh sẽ luôn là người thua. Giống như hiện tại, suýt nữa thì làm ngã cô rồi, cũng may anh kịp đưa tay đón, kéo cô trở lại.

Chân Ngô Đồng chưa kịp lấy thăng bằng, đầu mắt liền bị hất lên giường. Lệ Trọng Mưu nhanh nhẹn đè lên, một tay kéo khăn tắm, một tay đặt trên lưng cô.

Anh nặng như vậy làm Ngô Đồng khó thở, quay đầu nhìn anh chăm chăm. Trải qua phen tranh đoạt khi nãy, đai áo tắm của anh đã tuột từ lâu, làm lộ ra bờ ngực rắn chắc và bả vai mạnh mẽ.

Ngô Đồng lạc trong ánh mắt cuồng dã của anh, lắng nghe giọng anh thì thầm bên tai: “Bà Lệ, em dám nói linh tinh thế à, có phải ý vào việc anh không dám bắt nạt em đúng không? Hà?”

Bà lệ...

Xung hô mắt tự nhiên quá, hơn nữa, âm cuối cổ tình lên cao của anh làm trái tim Ngô Đồng lỡ mất hai nhịp, cả tai và tâm cô đều tê dại.

Anh ghé sát vào sườn mặt cô, gạt sợi tóc ướt vương trên má khiến toàn thân Ngô Đồng run rẩy.

Tay anh nâng người cô, kéo chiếc khăn tắm ra, Ngô Đồng vội túm lại, nỉ non: “Em sai rồi, sai rồi, được chưa? Để em dậy nào.”

Không, không – Lệ Trọng Mưu nghĩ thầm, anh biến lời nói thành hành động, nhưng đúng lúc anh ném được cái khăn tắm đi thì tiếng chuông điện thoại chết tiệt lại vang lên.

Không khí giống như đông lại, hai người đều giật mình, cùng nhìn về chiếc di động.

Điện thoại trong túi Ngô Đồng rơi xuống, lặng lẽ nằm bên cạnh họ đột nhiên rung lên liên hồi. Ngô Đồng cố giãy ra một tay, khó khăn với nó.

Lệ Trọng Mưu chẳng thèm quan tâm, anh cắn nhẹ vành tai cô: “Anh không ngại em nghe điện thoại đâu.” Rồi ôm chặt cô hơn.

Nháy mắt, thất lưng Ngô Đồng bị anh kéo xuống, anh nâng mông cô lên, đặt ngay sát phía dưới của mình.

Thế này chính là cái “không ngại” của anh đấy à?

Ngô Đồng vừa giận vừa ngượng, cô nhìn màn hình, là số Đồng Đồng. Cô bùng tỉnh, đưa điện thoại đến trước mặt anh.

Cánh tay Lệ Trọng Mưu cứng đờ, ngọn lửa trong mắt anh nhanh chóng bị dập tắt, chậm rãi thả cô, tựa vào đầu giường.

Ngô Đồng nhìn về mặt bất mãn của anh.

Anh có tư cách gì để bất mãn chứ?

Cô ngồi dậy, quấn lại khăn tắm, dựa vào vai anh, cô muốn anh nhận cuộc gọi này.

Anh nhú mày, nhấn phím nghe. Lần này Đồng Đồng gọi tới là để khởi binh văn tội, thẳng bẻ giận dữ: “Ba mẹ đang ở đâu thế? Con về khách sạn mà có thấy ba mẹ đâu. Bây giờ đã là... là... 11 giờ rồi.”

Ngô Đồng ghé tai bên cạnh, chờ xem anh định giải thích với con thế nào.

Lệ Trọng Mưu nghĩ nghĩ, trả lời: “Ba mẹ đang bận.”

“Ba mẹ đang làm việc à?”

Anh sẽ không lừa dối con mình, nuốt nước miếng, liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh, anh đáp lời: “Ba và mẹ đang ở Florida.”

Đồng Đồng đã nghe về Florida từ lâu, cũng từng năn nỉ Ngô Đồng đưa đi chơi, thế mà bây giờ hai người lớn kia lại bỏ mặc con trai ở nhà, tự đưa nhau đi.

Đồng Đồng càng bực mình, thêm chuyện tối qua bị thua lúc đá cầu, giọng nói lạnh hẳn: “Có mẹ rồi quên con phải không? Ông Lệ, ba không thể như

thế... hừm, qua sông đoạn cầu!!”

Con trai sử dụng thành ngữ vô cùng chính xác, môn văn chắc chắn là tốt lắm đây, Ngô Đồng hiểu ý cười cười, Lệ Trọng Mưu nghe tiếng cô cười, thì ra là do có người gặp họa.

Nhìn bộ dạng linh hoạt và phong cảnh đẹp đẽ trước mặt, tâm trạng Lệ Trọng Mưu tốt lên rất nhiều, anh nói: “Đồng Đồng, không phải con muốn có em trai à? Ba đang nghĩ cách hoàn thành nguyện vọng của con đó.”

Vừa nói xong, anh cố ý liếc mắt với Ngô Đồng.

Ngay lập tức biểu tình cô cứng đờ.

Ánh mắt anh chứa đầy nguy hiểm. Trời ạ, con trai cô bây giờ còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, đến sau này nó hiểu được thì cô biết sống thế nào?

Cô đoạt điện thoại về, nhỏ nhẹ nói với con: “Đồng Đồng, Florida chẳng có gì vui đâu, thật đấy. Mẹ và ba về ngay đây.”

Mãi mới ngắt được, mặt Ngô Đồng đã đỏ bừng, không biết là do tức giận hay xấu hổ.

Lệ Trọng Mưu thần nhiên: “Chuyện chúng ta kết hôn ngay cả con cũng phải giấu à?”

Người này trở mặt còn nhanh lật sách, Ngô Đồng im lặng nghĩ rồi mới nói: “Em định báo với nhà đã.”

Không khí nhảy mất bị đông cứng, cô không biết mình có thể không chế tâm trạng của anh, vì thế chợt thấy e ngại, đành lảng sang chuyện khác: “Đúng rồi, sau khi về New York, lúc nào đi tìm luật sư?”

“Hả?”

“Công chứng tài sản kết hôn.”

Vừa dứt lời, Ngô Đồng bỗng cảm thấy có gì không đúng.

Chẳng nhẽ anh lại hiểu lầm? Sao sắc mặt càng ngày càng đen thế? Ngô Đồng hoàn toàn không hiểu anh, cô bỗng thấy sợ.

Lệ Trọng Mưu ngấm cô, ngấm vợ mới cưới của mình. Chuyện ân oán trước kia được cô lờ ra bằng một câu nói quá mức dễ dàng.

“Em không tin anh, hay là không tin chính mình?” Đôi mày anh nhíu lại, cố gắng kiềm chế.

Anh hiểu mình cần tỉnh táo, hẳn là anh nên giải thích vì sao mình vội vàng kết hôn như vậy, không có hôn lễ long trọng, không có người thân chứng kiến, quan trọng hơn là không cho cô có đủ thời gian để cho cô hiểu hết mọi chuyện.

Chắc là Lệ Trọng Mưu phát hiện, bỗng nhiên anh không giữ nổi bình tĩnh.

Anh ghét việc cô phải tự bảo vệ mình, không dám vứt bỏ những ngại ngần, hoàn toàn tin tưởng vào anh.

Ngô Đồng mơ hồ, không hiểu hết ý anh: “Thực ra cũng không quan trọng. Công chứng rồi cả hai đều không còn gánh nặng, em biết những điều đó.”

Rất nhanh, anh hiểu ý cô.

Ngô Đồng không tin anh yêu cô, hay ít nhất, cô không tin anh đã yêu cô chân thành.

Lệ Trọng Mưu tức giận vợ điện thoại trên đầu giường, anh gọi nội tuyến, hỏi phục vụ quần áo đem đi giặt khi nào được đưa tới.

Nhân viên nhanh chóng mang đến, Lệ Trọng Mưu thay đồ, thất thế nào cũng không được chiếc cà vạt như ý.

Ngô Đồng bước tới, cô nắm lấy chiếc cà vạt trong tay anh, ngửa đầu giúp anh thắt lại, cô nói: “Em không biết rút cuộc anh giận cái gì.”

Lệ Trọng Mưu giữ tay cô: “Là anh không biết rút cuộc em nghĩ cái gì.”

Ngô Đồng cúi đầu, không trả lời.

Bầu không khí bỗng trùng xuống, anh cố dời lực chú ý đến động tác của cô, giọng cũng ảm đạm: “Học giúp đàn ông thắt cà vạt từ khi nào thế hả?”

“Hồi trẻ anh trai em ngang ngược lắm, chuyện thắt cà vạt lằng nhằng thế này không làm được, cho nên em gái là em phải học thôi.”

Nghe cô kể chuyện gia đình, trái tim Lệ Trọng Mưu cuối cùng cũng hạ xuống, tầm mắt dời từ chiếc cà vạt xuống tay cô. Những ngón tay thon dài, trên ngón áp út là chiếc nhẫn lấp lánh. Tia sáng phát ra từ viên kim cương chiếu vào mắt, Lệ Trọng Mưu hơi nhíu mày. Anh nắm tay cô, hôn lên những đầu ngón tay: “Sau này chỉ được thắt cà vạt cho một mình anh thôi.”

Ngô Đồng chớp mắt, gật đầu không chút do dự.

Từ Florida trở lại New York, Đồng Đồng phát hiện quan hệ của ba mẹ mình đột ngột tăng mạnh.

Tất nhiên kèm theo đó thì phúc lợi cũng nhiều hơn. Nhưng Đồng Đồng nhà ta chỉ có một bất mãn duy nhất đó là tối tối không được nghe mẹ kể chuyện trước khi ngủ nữa –

Sau khi Lệ Trọng Mưu vào phòng liền khóa cửa!

Khóa cửa!?

Nghĩ về vấn đề ba mẹ khó khăn lắm mới dụ đi, Đồng Đồng đành ngậm ngùi nuốt nỗi oán giận, gọi điện về HongKong cho Hàn Khả Khả giải tỏa.

Đồng Đồng đau khổ kể lể, ai ngờ lát sau nghe bạn nhỏ kia thông báo thêm một tin dữ: “Ngô Đồng Đồng, sau này chắc tớ không nhận điện thoại của cậu được nữa đâu, chiều nào tớ cũng bận dạy Aaron tiếng Trung mất rồi.”

Còi cảnh báo vang lên trong đầu: “Aaron? Aaron là ai?”

“À...” Trương Hàn Khả ngập ngừng.

Kể từ ngày đó, mỗi ngày Đồng Đồng ở New York đều có một việc để làm: hỏi Ngô Đồng bao giờ nhà mình quay về Hong Kong.

“Trương Hàn Khả bây giờ đang đi theo bạn người Singapore tên là Aaron đấy, nếu con không trở về, Trương Hàn Khả về sau sẽ chơi cùng Aaron, không chơi với con nữa.”

Ngô Đồng an ủi con trai: “Hon mười ngày nữa trường con khai giảng, đến lúc đó chúng ta quay về, được chưa?”

Đồng Đồng hỏi đi hỏi lại vẫn chưa nhận được câu trả lời thỏa đáng, mặt mày ủ dột quay qua Lệ Trọng Mưu kể khổ. Ba thường dễ tính hơn so với mẹ, Lệ Trọng Mưu gọi hỏi trợ lý lộ trình gần nhất, xong nói: “Được rồi, ngày mốt chúng ta trở về.”

Tất nhiên điều này làm bạn Đồng Đồng vỗ tay trầm trồ liên tục, tung tăng nhảy lên thom chọt vào hai má Lệ Trọng Mưu.

Lúc Đồng Đồng vui vẻ nhảy chân sáo ra khỏi thư phòng, Lệ Trọng Mưu vẫn đang nghe điện thoại. Anh đưa máy đến bên tai, hỏi Lâm Kiến Nhạc ở đầu dây bên kia: “Tìm được bác sĩ của Hường Kiên Quyết rồi?”

“Rồi ạ. Hường Kiên Quyết theo định kì đến đó kiểm tra, mẹ của anh... thỉnh thoảng có đi cùng.” Lâm Kiến Nhạc biết tin ngày mốt Lệ Trọng Mưu sẽ quay về liền hỏi: “Lần kiểm tra tiếp theo là ngày mai, có cần tôi sắp xếp không ạ?”

“Ừ.”

Lệ Trọng Mưu gác máy, ngón tay vuốt vuốt chiếc điện thoại. Suy nghĩ của anh bay xa dần.

Kí ức về tiệc rượu vài ngày trước vẫn như in trong trí nhớ, khi đó Hường Kiên Quyết nói: “Thời gian của ba không còn, con và mẹ đã phải chịu nhiều đau khổ, đời này của ba coi như dứt rồi, nhưng xin con hãy tha cho Hường gia, tha cho Mark, đừng tạo thêm sóng gió nữa.”

Mỗi một câu của ông như một mũi giao, đâm thẳng vào ngực Lệ Trọng Mưu.

Ngô Đồng bước vào thư phòng, liếc mắt liền thấy Lệ Trọng Mưu đang đắm chiêu, cô đang do dự có nên vào hay không thì bị anh phát hiện, vẫy tay bảo cô tới.

Ngô Đồng chậm rãi đi vào: “Đồng Đồng bảo anh đã đồng ý ngày mốt quay về HongKong?”

Lệ Trọng Mưu không trả lời, anh dang tay phải, ý bảo cô tựa vào, anh hỏi ngược lại cô: “Ngày mai có thời gian không?”

“Dạ?”

“Chỉ khoảng nửa tiếng, anh muốn đưa em đi gặp một người.”

“Ai thế?”

“Anh...” Dường như anh phân vân, nhưng cuối cùng cũng nói ra: “Ba của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 62

Hôm sau Ngô Đồng dậy từ sớm sửa soạn trang phục từ đầu đến chân, đến cả trang sức đều rất tỉ mỉ. Cô sợ mất điểm, dù Lê Trọng Mưu chưa bao giờ đề cập đến quan hệ cha con này, thậm chí ngay cả tên tuổi cũng không có ai biết. Thử hỏi như vậy làm sao Ngô Đồng không lo cho được.

Bình thường Lê Trọng Mưu luôn dậy sớm hơn Ngô Đồng, lúc này vừa mở mắt, liền đưa tay sờ sang bên cạnh, không thấy thân thể mềm mại mọi hôm đâu, này anh nhủ lại.

Ngô Đồng đang cầm trên tay hai bộ quần áo quay lại, thấy anh đã tỉnh, cô chạy đến bên: “Mặc cái nào bây giờ?”

Cô đã phân vân từ nãy đến giờ, một bộ đơn giản trang nhã, Ngô Đồng lại ngại màu sắc quá nhợt nhạt, còn bộ kia lại nghĩ màu quá tươi.

Lê Trọng Mưu nằm nghiêng, đánh giá cô một vòng, Ngô Đồng thấy anh không đáp lại, cũng không biết anh định chọn bộ nào.

Một tay gỡ đầu, một tay kéo cô về gần, cảm thấy khoảng cách đủ, Lê Trọng Mưu vươn tay xẹt qua hai bộ trang phục, ngay sau đó đổi hướng thành cánh tay Ngô Đồng. Anh thuận thế kéo cô, Ngô Đồng hét lên một tiếng ngã xuống giường. Anh mau chóng phủ người lên cô. Ngoài miệng tươi cười nhưng ánh mắt anh lạnh tanh: “Không mặc là đẹp nhất.”

Hừ, dám ngó lơ anh à. Lê Trọng Mưu nhanh tay kéo đai áo ngủ của cô, Ngô Đồng ngượng ngùng né người. Thấy cô thờ dốt, mặt đỏ tai hồng, Lê Trọng Mưu cúi đầu cắn lên môi cô. Dù miệng cô không hề đau chút nào, nhưng cảm giác này lan nhanh đến tận xương tủy, Ngô Đồng hơi nghiêng đầu liền bị anh nắm được chiếc cằm xinh xắn.

Lê Trọng Mưu bày ra vẻ mặt “Em không làm khó được anh đâu”, Ngô Đồng cắn môi, không cho lưỡi của anh đi vào. Thế mà anh lại nắm mũi của cô, không thờ được, cô đành phải hé miệng ra, cuối cùng vẫn bị anh len vào. Anh nhướn mày, mái tóc đen dày của cô rơi tán loạn trên gối, đôi mi chớp chớp, môi bị anh cắn đến đỏ bừng, bàn tay mềm mại đặt trên vai anh, không hề có lực đẩy ra.

Tâm trạng của Lê Trọng Mưu cuối cùng cũng tốt hơn một chút, nỗi lòng từ bí tha cho Ngô Đồng. Khuôn mặt từ trêu chọc chuyển thành nghiêm túc: “Có phải việc gì quan trọng đâu, em cứ mặc như bình thường là được.”

Ngô Đồng hiểu ý anh. Trên thực tế, quan hệ cha con này cũng chỉ là hữu danh vô thực. Cô vẫn nghĩ hai người họ không tốt đẹp gì với nhau, huống chi, Lê Trọng Mưu lại muốn dẫn cô đi gặp.... Còn đang do dự, Lê Trọng Mưu liền liếm môi của cô, rồi kéo cô đứng dậy. Váy của Ngô Đồng bị tốc lên nhăm nhúm, anh giúp cô chỉnh lại: “Anh chạy bộ đây, làm bữa sáng đợi anh về.”

Cô ngọc này đúng là không biết nấu nướng, anh định giao việc cho quản gia, lại không muốn người khác mất công đứng trước cửa chờ mình sai bảo, nên đành miễn cưỡng bản thân ăn đồ cô nấu hai ngày nay.

Nếu Lê Trọng Mưu thấy phiền lòng mà không thể đến văn phòng vui đầu làm việc, anh sẽ chọn chạy bộ cho đầu óc chút thời gian, chuyển động tay chân, thư giãn một chút.

Khi anh trở về, thấy cô vợ mới cưới đã ngồi ngay ngắn trước bàn chờ mình. Khoảnh khắc ấy, không gian chợt sáng bừng lên, tia nắng sớm tinh khôi chiếu lên gương mặt anh, bỗng anh có cảm giác yêu thích chiếc khuyên tai trên châu đang ở trên tai Ngô Đồng, khi cô nghiêng đầu nhìn anh, viên ngọc tròn khẽ lay lấp lánh phản sáng trong mắt Lê Trọng Mưu, anh không ngăn được chân mình ngày một tiến gần đến cô.

Ngô Đồng đang định đứng dậy thì bị anh ghì vai xuống ngồi trở lại, hai tay Lê Trọng Mưu quàng qua vai cô, đưa bàn tay cô lên miệng cắn nhẹ một cái, rồi môi anh cố tình lướt qua vành tai cô.

Ngô Đồng bật cười, biểu tình trên mặt của anh chắc chắn là đang “nhịn” mà.

Hôm nay cô mặc chiếc váy màu vàng nhạt, trông rất thoải mái, quay đầu, cô cười tươi, trong đôi mắt ánh lên chút tinh nghịch. Nhân lúc anh đang thất thần, Ngô Đồng thoát ra khỏi bàn ăn, đi lấy cho anh cốc nước trái cây. Lê Trọng Mưu cúi đầu cười nhẹ, nhanh nhẹn xoay người dán vào cô, ôm cô từ phía sau.

Ngô Đồng bị anh ôm bất ngờ, quả ô mai trong tay còn chưa kịp bỏ vào cốc nước đã bị anh giành ăn mất. Tiện thể còn bị anh cắn đầu ngón tay, nhưng chẳng đau chút nào. Anh nhẹ xoay người cô lại, kề mặt vào gần tặng cho cô một nụ hôn nồng nhiệt.

Trong miệng anh toàn mùi ô mai, rất ngon, tâm trí Ngô Đồng bỗng bay đến một nơi rất xa, vô thức vươn tay quàng qua cổ Lê Trọng Mưu, tận hưởng nụ hôn của anh.

Thấy cô chủ động, Lê Trọng Mưu khẽ cười, nước ô mai màu đỏ chảy từ miệng của cô xuống cổ, anh hôn theo đó dọc xuống đến gần xương quai xanh. Ngô Đồng giật mình tỉnh lại, đẩy mạnh vai anh. Lê Trọng Mưu dừng động tác, nhắc bỗng cô ngồi lên bàn, cúi đầu gặm xương quai xanh của Ngô Đồng, còn ngẩng đầu nhìn cô: “Bình thường buổi sáng mấy giờ Đồng Đồng dậy?”

Cơ thể Ngô Đồng hiện tại tê dại, thần kinh cô bị kích thích, lại nghe được câu hỏi của anh lúc này, cô giả như không hiểu, trong mắt anh đầy vẻ kim nén, cô vờ không thấy. Hiện tại cô rất muốn anh.

Ngô Đồng nhẩn nhẩn trả lời: “Tám giờ.”

“Tốt lắm...”

Vừa nói xong, cô được anh đưa vào con lốc tình mãnh liệt.

Lệ Trọng Mưu hôn cô tới khi cô mê loạn, anh in lên môi cô một lúc lâu, tựa trán mình vào trán cô.

Nâng cô tay xem đồng hồ: “Bây giờ là...bây giờ, chúng ta có một tiếng.”

Ngô Đồng tròn mắt chỉ thấy tay anh đang đi xuống.

Ở đây?

“Đừng...” Ngô Đồng vừa hé miệng thì được ai đó thả một quả ô mai vào, nước ô mai tràn đầy khoang miệng, bị đầu lưỡi của anh cuốn mang đi, cả hai người đều có hương vị của ô mai.

Hai chân Ngô Đồng bám trên hông Lệ Trọng Mưu, trong miệng ngọt ngào, thân thể anh nóng bùng.

“Vào phòng...”

Anh lưu luyến, không muốn tách ra.

Ngô Đồng như nghe thấy âm thanh hoan ái vang lên giữa không gian tĩnh mịch, cô đưa tay ra sau chống đỡ cơ thể, chần chờ có nên thuận theo anh hay không, lúc này anh đã chuẩn bị vén váy cô lên...

“Ba mẹ đang làm gì thế?”

Tiếng nói còn ngái ngủ như cơn mưa ào trút thẳng xuống lửa nóng đang cháy dữ dội bên ngoài.

Ngô Đồng giật mình, dường như còn nghe thấy tiếng phanh gấp “két” một cái ở “nơi nào đó”, tay cô quơ qua làm rơi khay hoa quả. Đồng trái cây lăn lộn mấy vòng mà không ai nhặt lên. Ngô Đồng nhảy xuống, chân cô vô tình đá vào chân Lệ Trọng Mưu, va vào cả “bộ phận quan trọng” kia nữa.

Tiếng rên đau của Lệ Trọng Mưu lên đến cổ họng mà bị anh nuốt xuống, gồng mình chống tay lên bàn, cố gắng kìm lại.

Thấy anh như vậy, Ngô Đồng hoảng hốt muốn tới xem, quay đầu lại thấy Đồng Đồng đang tò mò đứng trước cửa phòng, nhìn chằm chằm ba mình. Cô đứng ngốc luôn, Lệ Trọng Mưu cắn răng hồi lâu, cuối cùng cũng có thể đứng thẳng dậy. Anh đi chậm rãi, nhìn có vẻ thần nhiên nhưng thật ra rất chật vật, đến cạnh Đồng Đồng còn xoa đầu thẳng bé, sau đó lẳng lặng đi vào phòng ngủ.

Đồng Đồng ngơ ngác kéo Ngô Đồng, vô tội hỏi: “Mẹ ơi, ba bị làm sao thế?”

.....

.....

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62-1

Hai giờ chiều, Ngô Đồng từ công ty đi ra, xe của Lệ Trọng Mưu đã đỗ ở cổng, Lâm Kiến Nhạc ngồi trên đó, Ngô Đồng hơi bất ngờ.

“Cô Ngô...” Bị Lệ Trọng Mưu liếc qua, Lâm Kiến Nhạc lập tức sửa lại: “À, bà Lệ, xin chào.”

Xe vừa chạy, Lệ Trọng Mưu rất tự nhiên kéo tay Ngô Đồng, dường như vô tình tay anh lướt qua, sau đó ngẩn ra, cúi đầu nhìn: “Nhấn đâu?”

Bây giờ Ngô Đồng mới nhớ ra, cuống quýt lục trong túi xách, lấy ra chiếc hộp đựng nhẫn, rồi đeo vào: “Công ty nhiều mất lắm miệng, lúc em đi làm thì tạm bỏ nhẫn ra.” Sau khi tan sở, cô lại quên mất phải đeo lên.

‘...’

“Em xin lỗi.”

‘...’

“Chồng ơi, em xin lỗi.”

Hàng lông mày Lê Trọng Mưu lúc này mới chịu giãn ra, không còn khó chịu nữa, sau đó anh nói: “Thực ra anh hơi lo, nếu không giữ bí mật với bên ngoài, nhờ mà bên phía mẹ nghe được, thế nào cũng không xong.”

Lâm Kiến Nhạc nhìn cảnh này, trong lòng nghĩ, quả thật quá ư là...

Xe chạy đến bệnh viện, Lâm Kiến Nhạc vẫn chưa đi theo, Lê Trọng Mưu đi rất chậm, hình như anh cũng không muốn đến gặp người đó. Ngô Đồng thì lo lắng không thôi, cô hỏi: “Chúng ta không cần chuẩn bị quà sao? Em nên làm thế nào? Bác trai vẫn là...”

Lê Trọng Mưu chợt dừng bước: “Gọi bác Hường là được rồi.”

Bác Hường...

Ngô Đồng thật sự tò mò, cô nghĩ mãi không ra, chỉ cảm thấy gọi như thế không phù hợp lắm. Đi theo Lê Trọng Mưu tới cửa phòng bệnh, hai người vẫn không nói gì với nhau.

Anh dừng lại.

Ngô Đồng cảm thấy không khí khá ngột ngạt, ngẩng đầu nhìn Lê Trọng Mưu, vừa mới thấy anh không hề có chút nao núng, cô cúi đầu, cảm giác bàn tay mình được anh nắm chặt hơn.

Cô cầm tay anh: “Anh sao thế?”

Anh như vậy rõ là đang phân vân, còn có cả lo lắng mà cổ tình giấu đi nữa.

Lê Trọng Mưu thấy cô cau mày vì mình, anh đưa tay捏 má cô: “Nói là đưa em tới, thực ra là anh không đủ dũng cảm một mình đi gặp ông ta.”

Đây là lần đầu tiên anh bộc lộ bản thân với cô, Ngô Đồng cũng hiểu, vì sao anh lại lo như thế. Cô kiễ chân hôn lên thái dương của anh, cười nhẹ: “Chúng ta cùng vào thôi.”

Hai người nhìn vệ sĩ đứng ngoài cửa, ngồi trên ghế bên cạnh còn có một người phụ nữ.

Là Lê Chi Trữ?

Lê Chi Trữ lo sợ nhìn vào phòng CT, không biết hai người họ đã đến. Ngô Đồng cắn cắn ngón tay, không nói gì, lặng lẽ lùi về phía sau. Lê Trọng Mưu lập tức kéo cô trở lại. Nhớ tới lời anh nói trong xe, cô vội xoay mặt chiếc nhẫn cưới vào bên trong. Lê Trọng Mưu dù nhìn thấy hành động này của cô, anh vẫn nở nụ cười.

Anh sợ Lê Chi Trữ biết chuyện kết hôn của hai người? Những lời anh nói lúc này không ngờ khiến cô nhớ đến thế. Anh nắm tay cô, đến trước cửa sổ, khẽ gõ lên.

Lê Chi Trữ giật mình, đảo mắt qua hai người. Lê Trọng Mưu không đề ý, nhưng tim Ngô Đồng đập thình thịch.

“Cháu chào bác.”

Lê Chi Trữ không đáp. Lê Trọng Mưu bên cạnh lại siết tay cô chặt hơn một chút, mắt anh nhìn chằm chằm thân ảnh nằm trên giường bệnh: “Ông ta sao rồi?”

Sắc mặt Lê Chi Trữ dịu hẳn: “Nếu kết quả kiểm tra không tốt, sẽ thay thuốc khác, nhưng cũng làm cho tim chịu nhiều áp lực hơn.”

“Ung thư giai đoạn mấy rồi?”

Lê Chi Trữ cười, bỗng nói: “Eric, thật ra con vẫn rất quan tâm đến ông ấy.”

Sắc mặt Lê Trọng Mưu trầm xuống, anh nghe Lê Chi Trữ nói tiếp: “Cô Ngô, cô có thể cùng tôi ra ngoài đi dạo một lát không?”

Ngô Đồng ngạc nhiên, Lê Trọng Mưu cũng vậy. Trước kia Lê Chi Trữ chưa bao giờ dùng giọng điệu này nói chuyện với cô. Ngô Đồng hít sâu, định trả lời, Lê Trọng Mưu liền nhích người nắm chặt tay cô, ý bảo cô từ chối.

Ngô Đồng không nghe theo anh, cô trả lời: “Vâng ạ.”

Lệ Chi Trữ không quen nhìn thấy một Lệ Trọng Mưu như vậy, sinh động, cảm xúc dễ bị ảnh hưởng – mà tất cả mọi thứ này, không nằm trong phạm vi hiểu biết của bà.

Cho dù Lệ Trọng Mưu là con trai của mình.

Con mắt nhìn Ngô Đồng của bà càng thêm sâu thẳm.

Lệ Trọng Mưu buông lỏng tay Ngô Đồng, nhẹ thâm thì vào tai cô: “Bà ta có nói gì em cũng đừng đồng ý.”

Ngô Đồng gạt đầu, đẩy xe lăn ra khỏi phòng bệnh.

Không khí phảng phất hơi nước, Ngô Đồng đẩy chiếc xe lăn qua hành lang khu chữa bệnh, ánh sáng tràn ngập khắp nơi, giờ đã qua 12 giờ trưa. Tiếc rằng quý phu nhân ở cạnh cô luôn giữ vẻ lạnh như băng, cả quãng đường một nụ cười cũng không có. Ngô Đồng dựa vào cột dừng lại, chờ Lệ Chi Trữ nói trước.

Mái tóc dài được búi cẩn thận, không hề thấy một sợi bạc, bà vuốt vuốt chúng: “Cô Ngô có biết Mark không?”

Ngô Đồng im lặng, mãi lâu sau mới gạt đầu.

Chuyện cũ không phải cô không nhớ lại, mà chỉ là phỏng đoán, Ngô Đồng không dám quá tin những gì mình nghĩ, càng không muốn chứng thật điều gì.

Sống mà rõ ràng quá, có khi lại khổ hơn những người ngốc rất nhiều.

“Mark vốn ở đây, lúc này Lương gia gọi nhờ nó chút việc nên mới đi. Nó nói sẽ nhanh chóng quay về, dù sao thì công việc với nó mới là quan trọng, còn quan trọng hơn cả cha mình nữa.”

Lệ Chi Trữ nói tới đây dừng lại. Bà thấy chút ánh sáng chợt lóe lên trong mắt Ngô Đồng. Bấy giờ mới tiếp tục: “Không giấu gì cô Ngô, lúc đầu tôi muốn giới thiệu Gigi cho Eric, nào ngờ phản tác dụng, Eric lại giao Gigi cho Mark. Chúng nó nháo nhào như thế, quả thực tôi không thể làm gì thêm nữa.”

Nói chuyện cùng Lệ Chi Trữ lúc nào cũng phải gồng mình lên, hướng chỉ mỗi một câu của bà đều là những điều Ngô Đồng không hề muốn nghe. Cô biết mình không cản được bà, đành hít thật sâu: “Bác gái muốn nói gì ạ?”

“Tôi biết cô Ngô từng có thời gian qua lại với Mark. Ngày trước hai anh em chúng nó thích đấu đá nhau tôi còn mặc kệ. Nhưng cô thấy đấy, cha ruột chúng nó bây giờ đang thế này, không được phép có bất kì sai sót nào.”

Cách lớp thủy tinh, thấp thoáng phía xa màu xanh của cây cỏ, tia sáng lấp ló sau vòm lá, rơi vào trong mắt Ngô Đồng, anh em...

Phải chăng Lệ Chi Trữ muốn nói với cô rằng cô rất may mắn trở thành vật tranh đấu của hai anh em họ?

“Ý của bác gái là muốn cháu rời đi?”

Ngô Đồng thay Lệ Chi Trữ nói thẳng ra, sắc mặt bà man mác buồn: “Cô Ngô, chuyện này cũng vì tốt cho cô. Một người đàn ông không dùng chân tình đối đãi với cô, hậu quả ra sao, tôi nghĩ cô rõ hơn tôi nhiều.”

Ngô Đồng nắm chặt các khớp tay, con đau nói cho cô biết, cô không hề nghe nhầm. Cô tin vào lời nói của bà ấy, rất tin. Nhưng – Viên kim cương cứng nhắc đâm vào lòng bàn tay, nó thực sự tồn tại. Cô từ từ thả nắm tay, xoay chiếc nhẫn kim cương trở ra, đưa tay ra trước mặt Lệ Chi Trữ. Được ăn cả, ngã về không.

Sắc mặt bà ấy chợt trở nên xám xịt, đầy vẻ khiếp sợ. Bà nhìn người phụ nữ trẻ tuổi này.

Ngô Đồng nhìn lại với ánh mắt kiên định. Lệ Chi Trữ không biết hóa ra người phụ nữ yếu đuối trước kia cũng có thể có mặt như thế này. Tầm mắt bà dừng lại trong đôi mắt Ngô Đồng.

“Bác gái, bác nên nói cho con biết sớm hơn một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Ngô Đồng cúi đầu, vắn vế chiếc nhẫn, sau đó ngẩng đầu lên khẳng định: “Mặc kệ anh ấy có yêu con thật lòng hay không, con vẫn luôn yêu anh ấy, càng không nghĩ đến việc mất anh ấy.”

Ngô Đồng đẩy xe lăn của Lệ Chi Trữ trở lại phòng bệnh, Lệ Trọng Mưu đang khom lưng chống tay lên lật bàn đựng dụng cụ y tế, nhú mày nhìn màn hình CT.

Lát sau, Hường Kiên Quyết từ trong phòng CT đi ra.

Hai bên cạnh là Lệ Trọng Mưu và Lệ Chi Trữ, ông chợt dừng bước.

Từ góc độ của Ngô Đồng nhìn vào, đó là người đàn ông ở tiệc rượu của Lương gia cô đã thấy, nhưng giờ đây, trên khuôn mặt ông là vẻ hoảng hốt.

Lệ Trọng Mưu nghiêng đầu liếc mắt nhìn Hường Kiên Quyết, rồi nghiêm túc trao đổi với bác sĩ, coi như không thấy ông.

Lệ Chi Trữ lạnh nhạt nói với ông: “Mark có việc đi trước rồi.”

Hường Kiên Quyết có chút thất vọng, nhưng Lệ Trọng Mưu có thể đến đã khiến ông cảm động: “Eric, nếu con đã đến, vậy không ngại chờ em trai con một lát chứ?”

Sống lưng Lệ Trọng Mưu đột nhiên cứng đờ.

Yên lặng vài giây, một luồng khí lạnh bỗng ập đến mọi người.

Lệ Trọng Mưu quay đầu nhìn Hường Kiên Quyết, khác hẳn với sự can trọng lúc nói chuyện với bác sĩ, anh cười lạnh: “Em trai? Ông đang đánh giá quá cao Hường Tá, hay là đang đánh giá quá cao Hường gia các người?”

Như phản xạ có điều kiện, Ngô Đồng tiến lên kéo cánh tay anh, lúc này Lệ Trọng Mưu mới giật mình nhớ tới cô cũng ở đây, anh dừng một chút rồi nói: “Xin lỗi đã khiến em chê cười rồi.”

Ngô Đồng nắm lấy tay anh, ngửa đầu nhìn anh, cô lắc đầu, mong anh đừng nói nữa.

Lệ Trọng Mưu ngấm ánh sáng toát ra từ mắt Ngô Đồng, thấy cô cố gắng giúp mình, trái tim anh đập mạnh một nhịp. Chỉ có cô đứng bên cạnh anh, chỉ có mình cô.

Bình tĩnh lại, con giận của anh đã lặng như nước hồ: “Các người nhờ Lâm Kiến Nhạc tìm tôi tới, giờ tôi tới rồi, nhưng là Hường Tá trốn tránh không muốn gặp. Các người còn định hòa giải gì nữa đây?”

Anh nhú mày, lạnh lùng quay sang Hường Kiên Quyết. Ông đang gắng gượng khắc chế bệnh tình, lửa giận bùng lên trong ngực, nhưng bị Lệ Trọng Mưu từ từ áp bức.

Ông chỉ tay vào Lệ Trọng Mưu, nổi con thịnh nộ: “Đúng vậy, anh mấy lần dồn Hường gia vào chỗ chết, sao tự nhiên lại nổi thiện tâm mà hòa giải chứ? Tôi hồ đồ quá mới nghe lời Chi Trữ khuyên để cho anh và Mark gặp nhau, để mọi chuyện tiêu tan!”

Lệ Trọng Mưu nắm tay Ngô Đồng, anh không khổng chế được sức mình siết chặt tay cô, Ngô Đồng hơi đau. Cô không tin chỉ có cô thấy anh thống khổ, cô quay sang bên Lệ Chi Trữ, bà bàng quang như thể chẳng liên quan đến mình, không hề có ý khuyên can. Bà cũng lặng lẽ nhìn đến Ngô Đồng, trong mắt bà như đang nói: làm cho họ âm ỉ như vậy thà không nói gì còn hơn.

Ngô Đồng nản lòng, tất cả những gì cô có thể làm được là nắm chặt tay Lệ Trọng Mưu, nghe anh nghĩ một đằng nói một nẻo: “Đúng là tôi có rắp tâm khác, ông có muốn biết tôi và thằng con bảo bối của ông trao đổi gì không, thôi tôi cũng chẳng muốn gạt ông, nó dùng cả hôn nhân và hạnh phúc cả đời mình để đổi lấy việc Lương gia ra tay cứu Hường thị.”

Yết hầu Hường Kiên Quyết khê động, ông ho hanh kịch liệt, Lệ Chi Trữ hoảng hốt, vội đẩy xe lăn tiến lên, trời đã xế chiều –

Hường Kiên Quyết ngã khụy trên mặt đất.

Ngoài phòng bệnh, Lệ Trọng Mưu dựa vào lan can, tóc anh hơi rối, đứng im như tượng, cho đến khi cửa phòng bệnh mở ra.

Bác sĩ và y tá nối đuôi nhau ra ngoài, Lệ Trọng Mưu đã xoay người đối diện cửa phòng, nhìn thấy cô, gương mặt anh căng lên: “Ông ta thế nào?”

“Tạm thời an toàn rồi.” Ngô Đồng từ cửa đến trước anh: “Ông ấy tỉnh lại, vào thăm đi anh.”

Lệ Trọng Mưu bất động, nhìn ánh mắt cô, Ngô Đồng biết anh không đủ can đảm đi vào đó nên cũng không miễn cưỡng. Anh cau mày, Ngô Đồng không kìm được đưa tay day day trán anh. Anh bắt được tay cô: “Mẹ anh nói cho em hết sao?”

Cô gạt đầu, Lệ Trọng Mưu hỏi tiếp: “Có phải anh quá đáng lắm không?”

Hiện tại tâm trạng anh không ổn định, không thể tự phán đoán chính xác việc nên làm, anh khẩn cầu an ủi, nhưng cũng kiêu ngạo không lên tiếng. Gần như là y lại cô.

Ngô Đồng nghĩ rất lâu: “Ân oán thế hệ trước không nên ảnh hưởng đến quan hệ của anh và Hường Tá. Hường Tá là người tốt, có lẽ các anh có thể...”

Lệ Trọng Mưu cười lạnh, ngắt lời cô: “Được lắm...”

Một lần nữa xoay người, hướng mặt ra bên ngoài. Mặt trời dừng chân giữa hai tòa nhà, ráng chiều chiếm hơn nửa bầu trời. Ngô Đồng ngẩn ngơ với bóng lưng cứng nhắc của anh, cô chợt nhận ra: “Anh ghen à?”

“Không.”

“Có.”

“Không!” Anh quay đầu lại, nhìn cô chăm chăm, dường như còn trợn mắt. Ngô Đồng bật cười, dùng hai tay ôm lấy cánh tay của anh, nghiêng đầu tựa vào vai anh: “Nhiều lúc anh giống Đồng Đồng thật đấy.”

Giọng cô ngập tràn thương xót.

“Ý em bảo anh ngây thơ chứ gì?”

Tiếng nói của anh đầy bất mãn. Trán Ngô Đồng cọ cọ vào tay anh, lắc đầu.

Lệ Trọng Mưu rút tay về, anh dịu dàng vuốt mái tóc cô: “Anh đi mua cà phê, chờ anh quay lại.”

Ngô Đồng dõi theo bóng anh biến mất sau khúc rẽ, trong lòng thăm thẳm, người đàn ông này có lắm cơ trốn tránh quá. Cô đưa tay ra sau chống lên lan can. Trong phòng lúc này chỉ còn Lệ Chi Trữ và Hường Kiên Quyết, cô biết mình không nên quấy rầy.

Cô chờ mãi mà Lệ Trọng Mưu vẫn chưa về, chỉ có một người khác đến.

Hường Tá rào bước đến, Ngô Đồng nhìn thấy, anh định đẩy cửa phòng bệnh thì phát hiện ra cô. Hường Tá dừng bước, anh lo lắng cho cha mình hơn, nên gật đầu với Ngô Đồng xong liền đi vào.

Vừa đi qua phòng khách nhỏ, đang muốn đẩy cửa phòng bệnh, giọng Lệ Chi Trữ vang lên: “... Người phụ nữ kia so với tôi năm đó dùng cảm hơn nhiều.”

“Vậy nên...” Hường Kiên Quyết nói chuyện dường như khá khó khăn, nhưng chưa đến mức quá nặng.

Lệ Chi Trữ thân nhiên tiếp lời: “Đành tùy chúng nó thôi. Ông biết mà, Eric muốn cái gì đã có ai ngăn được nó chưa, năng lực của Mark ông cũng biết, chắc chắn sẽ không để người khác thao túng.”

Đây là lần đầu tiên Hường Tá nghe thấy Lệ Chi Trữ dùng giọng điệu ôn hòa như vậy để nói chuyện, tay đặt ở cửa của anh buông xuống, xoay người đi ra ngoài.

“Vẫn nên nghĩ cách gì đó, lúc Vĩnh Hiền còn sống hiểu rõ Mark nhất, tôi rất muốn xin lỗi Vĩnh Hiền, không thể để Mark bị tổn thương được.”

Là người phụ nữ như thế nào mà nghe người đàn ông mình yêu sám hối với một người phụ nữ khác, lại thờ ơ như thế? Hường Tá cảm giác tâm trí mình đã bay mất hết, nắm tay càng siết chặt đau đớn.

Đáng tiếc, trong câu chữ của Lệ Chi Trữ, Hường Tá không nghe ra một chút cảm xúc nào: “Việc này không liên quan đến ông. Nếu khi đó không phải tại tôi, bà ấy sẽ không chết. Cho nên tôi mới là hung thủ.”

Cho nên tôi mới là hung thủ...

Cho nên tôi mới là hung thủ...

Cho nên tôi mới là hung thủ...

Thần trí Hường Tá lập tức phục hồi, hân ý lan ra toàn thân, từng chút ừng chút thâm nhập trái tim. Anh máy móc xoay người, khó khăn rời đi, không muốn nghe thêm gì nữa, trong tai anh chỉ ong ong mấy câu chữ kia –

“Đừng nói thế.”

“Không phải sao? Tá Vĩnh Hiền tạo ra tai nạn xe đó là muốn lấy mạng của tôi, sớm biết nửa đời sau phải ngồi trên xe lăn, khi bà ta muốn kéo tôi cùng chết, nhất định tôi sẽ không trốn.”

Chương 63

Ngô Đồng chuyên chú nghĩ chẳng biết khi nào Lê Trọng Mưu mới về, vừa nâng mắt thì nhìn thấy Hường Tá đẩy cửa phòng bệnh bước ra. Chưa đến hai phút mà anh đã rời khỏi, sắc mặt còn trắng bệch, Ngô Đồng biết không nên nhưng vẫn do dự đến gần.

“Anh có khỏe không?”

Nghĩ đến việc Lê Chi Trữ gặp Hường Tá trong đó, cô đoán thế nào cũng không vui nổi.

Hường Tá nhìn cô rất lâu, về mặt âm độ. Ngô Đồng biết quan hệ của mình và Hường Tá rất kì quặc, trong lòng ảo não, biết ngay lúc này mình đã sai khi quay lại, cô định lùi về sau thì bị tay anh nắm chặt cổ tay.

Cả người Ngô Đồng run lên, cô hát tay anh ra. Còn Hường Tá vẫn nhìn chăm chăm người phụ nữ này không hề chớp mắt.

Người cô gồng căng cứng, tuy hơi bực nhưng lại hơi áy náy, cô nhẹ giọng nói: “Hường Tá, buông ra.”

Anh làm như mất diếc tai ngơ, giờ phút này trong đầu anh chỉ quẩn quanh một câu nói: tại sao anh phải buông tay? Tại sao anh phải nhượng bộ? Tại sao luôn là anh...

Mất đi tất cả?

“Đồng...”

Ngô Đồng rung mình, ngẩng đầu, cô thấy đôi mắt anh ửng đỏ. Anh không thể gọi tên cô thân mật như vậy, điều đó càng khiến cho cô sợ hãi khi tiếp xúc với anh, giọng cô tự cao lên mất lần: “Buông.”

Hai người giằng co mà không hề chú ý tiếng bước chân đang tới gần, đợi đến khi nhận ra có người, Hường Tá nghiêng đầu, chưa kịp thấy mặt người kia thì cổ tay anh đã bị người ta vặn ngược.

Ánh mắt Lê Trọng Mưu tối xăm nhìn sâu vào Hường Tá, bàn tay anh siết chặt đến mức Ngô Đồng nghĩ chắc hẳn anh đã dùng hết sức, may mà chưa có chuyện gì xảy ra, cô nói với Lê Trọng Mưu: “Em và Hường Tá vừa rồi tán gẫu mấy câu, Hường Tá rất lo lắng cho bệnh tình cha mình, đang định đi tìm bác sĩ hỏi thăm.”

Không phải Lê Trọng Mưu không thấy cô vừa nháy mắt với Hường Tá, lo cho người đàn ông này đến vậy sao, chính mắt anh nhìn thấy đấy, đột nhiên trái tim anh căng lên.

Hường Tá chán nản cúi đầu, nói một câu xin lỗi với Ngô Đồng rồi xoay người bước đi. Đôi mắt xám xịt của Lê Trọng Mưu theo sát bước chân Hường Tá, tâm trạng nặng trĩu của anh bị câu nói của Ngô Đồng phá vỡ.

Cô hỏi: “Cà phê đâu?”

Ngô Đồng ngẩng đầu nhìn anh, thái dương Lê Trọng Mưu giật giật, không biết nên giận hay nên cười: “Em không định giải thích một chút về việc khi nãy à?”

“Chỉ là anh ấy nghe tin cha mình bị ngã, đột nhiên xúc động nên mới...”

Đúng là cô nói dối mà mặt không đỏ tim không đập, sao trước kia anh có thể xem thường cô cơ chứ? Lê Trọng Mưu nhếch môi: “Được! Tốt lắm!”

Quả là anh em, tư thế xoay người bước đi giống nhau y như đúc, nhưng người đàn ông này Ngô Đồng nhất định phải đuổi theo, anh đi nhanh, cô liền chậm lại: “Chờ em với.”

“...”

“Chờng ơi, chờ em với.”

Bước chân của Lê Trọng Mưu chậm lại hẳn, nhưng chưa cam lòng, chờ Ngô Đồng chạy đến trước mặt, anh nghiêm giọng: “Đừng tưởng làm sai chuyện, gọi một tiếng chồng ơi là xong.”

Ngô Đồng nhủ mày, cô làm sai chuyện gì?

Đúng, cô đúng là làm sai.

Cái sai nhất, là yêu anh.

Cô dừng một chút, cười cười: “Thế em phải gọi anh là gì bây giờ? Ba sắp nhỏ nhé?”

Chẳng biết có phải Lê Trọng Mưu nén cười không mà cánh mũi anh phập phồng, bỗng nắm lấy tay cô, mười ngón tay xen vào nhau, sau đó sải bước nhanh chóng rời khỏi chốn đây thị phi này.

“Không đi thăm chú Hướng à?” Thấy anh kéo cô đến cửa chính, Ngô Đồng rào bước hỏi.

Lê Trọng Mưu không hề quay đầu lại: “Ông ta không muốn nhìn thấy anh.”

Không đúng – Ngô Đồng gần như thốt ra, nhưng lại nhin xuống. Cho đến bây giờ, chưa có ai cản được Lê Trọng Mưu.

“Vậy bây giờ chúng ta đi đâu? Quay về công ty?”

“Về khách sạn chơi với con.”

Sáng mai máy bay sẽ trở về Hong kong, Đồng Đồng đã hồ hởi chuẩn bị đồ đạc, hăng hái nhất là quà tặng, Ngô Đồng và Lê Trọng Mưu vừa về đến khách sạn liền thấy trong phòng chật kín hộp quà, Đồng Đồng ngồi giữa đống đồ, tỉ mỉ viết tên lên trên thiệp, bỗng ngẩng đầu thì thấy ba mẹ đang đứng trước cửa.

Nhìn đống quà ngồn ngộn, Lê Trọng Mưu vui mừng cảm khái: “Sao con trai có nhiều bạn bè thế nhỉ?”

Ngô Đồng lật lật mắt tò thiếp: “May mà con không giống anh, nếu không mọi người đều sợ, chẳng ai dám làm bạn cùng.”

Lời vừa dứt, đôi môi liền bị Lê Trọng Mưu cắn, không ngờ cũng đúng lúc Đồng Đồng quay lại.

Đang làm chuyện xấu hổ, Ngô Đồng nhìn con trai, không biết phải nói thế nào, hai tai đỏ bừng. Không ngờ Đồng Đồng chỉ liếc mắt qua chỗ họ một cái thờ dài ngao ngán, rồi quay về tiếp tục với công việc của mình.

Bây giờ Lê Trọng Mưu mới chịu ngồi nghiêm chỉnh, nhưng hình như có chút không cam lòng, anh thẳng lưng, chuẩn bị chiếm lại lãnh thổ của mình, cúi xuống chỉ thấy vành tai phấp phồng của Ngô Đồng. Anh cắn lên đó khiến Ngô Đồng giật mình, cô ngượng ngừng đứng dậy ra ngoài tìm đồ uống. Lúc bụng nước trái cây trở lại thì thấy Lê Trọng Mưu dặt tay Đồng Đồng.

“Sao thế? Ra ngoài à?”

“Con còn phải mua cho Khả Khả một món quà, ba bảo ba dẫn con đi.” Đồng Đồng kiên quyết muốn mua được món đồ kia.

Lê Trọng Mưu cũng nói: “Cùng đi đi, em ở New York lâu thế mà vẫn chưa đưa em đi chơi ở đâu.”

Anh gọi điện kêu xe tới, cũng gọi cho Lâm Kiến Nhạc, Đồng Đồng rất thích “anh” Lâm này, ngồi trên xe, thẳng nhóc cứ thấp thỏm: “Anh Kiến Nhạc đâu ạ?”

Lê Trọng Mưu mặt không đổi sắc: “Cậu ta phạm trọng tội, ba điều đến Zimbabwe rồi.”

“Zimbabwe?” Đồng Đồng nghĩ mãi mà không biết đó là nơi nào, chỉ nghe Lê Trọng Mưu bên cạnh giải thích: “Đó là một quốc gia ở Châu Phi.”

Bạn nhỏ Ngô Đồng Đồng không có chút hứng thú gì với Châu Phi nên im lặng luôn từ đây.

Cái người đàn ông này vẫn bình tĩnh đến thế cơ đấy, mồ hôi Ngô Đồng chảy dài, cô nhớ là mấy tiếng trước Lâm Kiến Nhạc còn nói chuyện cùng mình. Cô hỏi: “Lúc nào thế?”

“Lúc anh đi mua cà phê ở bệnh viện.”

Ngô Đồng còn định hỏi nhưng anh giả vờ muốn cắn vành tai cô, cô vội vàng kéo dần khoảng cách, ngồi nghiêm chỉnh ở góc khác.

Xe dừng trước cửa bách hóa, Đồng Đồng nhảy tót xuống với tốc độ cực nhanh, Ngô Đồng không kịp ngăn con, tài xế đành trấn an cô: “Cô Ngô yên tâm, trước đó tôi đã báo với nhân viên ở đây, không sao đâu.”

Ngô Đồng nhìn con trai, Đồng Đồng đã được nhân viên đưa vào nơi bán đồ độc quyền về búp bê. Đồng Đồng chọn lấy ba bốn món đồ mà vẫn chưa hài lòng, Ngô Đồng chọn mấy con mèo Kitty hỏi: “Cái này đẹp lắm, chắc Khả Khả sẽ thích.”

Đồng Đồng tỏ ra quan ngại: “Con mèo này nhìn ngu ngu thế nào ấy, sao con gái các người cứ thích nó được nhỉ?”

Ngô Đồng bị ngơ luôn, mấy ngày nay cô đã quên mất cách dạy con rồi sao?

Chớp mắt Đồng Đồng đã đến một khu khác, Ngô Đồng vội đuổi theo, Lệ Trọng Mưu bên cạnh cũng giống cô, đã quen với cách nói chuyện khó đỡ của Đồng Đồng. Ngô Đồng nhìn Lệ Trọng Mưu nghi ngờ: “Con gái các người... con gái... các người... Ai dạy nó nói thế hả?”

Lệ Trọng Mưu nhún vai: “Lâm Kiến Nhạc.”

Cuối cùng Ngô Đồng cũng không còn gì áy náy với người tên Lâm Kiến Nhạc đang ở Châu Phi kia nữa.

Trở lại khách sạn đã là buổi chiều, Đồng Đồng tha lời tất cả những gì có thể mang về: “Cái này, cái này, cái kia nữa, mang hết về, nhất định phải để cho Khả Khả tự chọn.”

Đối với việc của Đồng Đồng, Lệ Trọng Mưu chỉ cười, còn Ngô Đồng chẳng có cách nào. Thấy Đồng Đồng càng ngày càng kiêu căng, Ngô Đồng hơi sốt ruột: “Về sau anh đừng dung túng con như thế.”

Đồng Đồng vội vàng vàng quay về phòng dọn đồ, Lệ Trọng Mưu thấy vậy, anh mở miệng, cũng không phủ nhận: “Chờ nó theo được đứa nhóc kia rồi tính tiếp.” không chờ cô nói tiếp, anh hỏi: “Biết hôm nay là ngày gì không?”

Anh chuyển đề tài rất nhanh, Ngô Đồng xoay xoay cái chân đau, không muốn cùng anh tranh chấp, cô đành theo chủ đề của anh: “Ngày mấy?”

“Ngày cuối cùng của tháng thứ ba.”

Ngô Đồng hơi sững người, bàn tay xoa mát cá chân dừng lại, một lát sau cười khẽ: “Đúng là một ngày kỉ niệm hồng бет.”

“Hồng?” Lệ Trọng Mưu dường như không hiểu: “Anh còn định chúc mừng với em.”

“Chúc mừng?” Tha thứ cho kiểu bắt chước này của cô, quả thực Ngô Đồng không theo nổi mạch suy nghĩ coa siêu của anh.

Càng không theo kịp hành động của anh –

Nháy mắt Ngô Đồng bị anh bế lên đùi: “Chúc mừng anh đã có được em, hay là em chiếm được anh.”

Lại là chiêu đánh nhanh thắng nhanh, Ngô Đồng bị anh bế về phòng ngủ, Lệ Trọng Mưu đá chân đóng cửa. Không có quản gia, không có người ngoài, hai người ở chung với nhau luôn tạo ra một loại mờ ám.

Nụ hôn càng lúc càng sâu, Ngô Đồng kéo cả vạt của anh: “Đi tắm trước đi.”

“Cùng tắm.”

“Không được.” Đã có vô số vết xe đổ, tất nhiên Ngô Đồng phản đối mạnh mẽ, “Cùng nhau tắm, một tiếng chưa chắc đã xong.”

Lệ Trọng Mưu không đành lòng ép cô, anh buông cô ra, hôn lướt môi cô: “Thay bộ kia.”

“Bộ nào?”

“Bộ anh thay em chọn ở bách hóa ấy.”

Nhớ đến lúc ở bách hóa, được anh chọn đồ cho, tự dung tại Ngô Đồng nóng bừng. Cô do dự hồi lâu, thấy anh vẫn đứng lì một chỗ, cuối cùng gật gật đầu.

Lúc này anh mới chịu ngoa ngoãn đi vào phòng tắm. Ngô Đồng ra cửa cầm bộ đồ ngủ Victoria Secret đầy hấp dẫn kia về phòng, còn nom nớp nhìn ngó xem Đồng Đồng có ra khỏi phòng hay không.

Chưa kịp thay, chuông điện thoại bỗng vang lên. Cô đặt đồ sang một bên, cầm máy lên. Hai chữ “Hương Tả” nhấp nháy trên màn hình, Ngô Đồng sững sốt.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64

Ngô Đồng nghe máy, Hường Tá chậm chạp không nói gì. Cô ngập ngừng hỏi: “A lô?”

“Anh muốn gặp em.”

“...”

“Ngay bây giờ.”

Giọng anh không chút thay đổi, khá lãnh đạm, nhưng trong đó dường như có ít hơi men, và xen chút đau thương.

Ngô Đồng nhìn bản thân phản chiếu qua lớp kính thủy tinh, rồi quay sang phía cửa phòng tắm.

“Không được. Hường Tá, thực sự không được...”

Giọng Hường Tá càng to hơn, và mạnh bạo hơn: “Nếu em đến gặp anh, mọi chuyện sau này sẽ khác.”

Khác? Có thể khác thế nào đây? Cô đã gả cho Lê Trọng Mưu, cho dù có thế nào, cũng chẳng liên quan đến Hường Tá nữa.

Nhưng người đàn ông này là do cô mới bị liên lụy, giờ phút này, ngoại trừ từ chối, cô không thể làm gì thêm.

Hãy tha thứ cho người phụ nữ nhát gan như cô.

Ngô Đồng cắn môi: “Rất xin lỗi.”

Mãi lâu sau, Hường Tá im lặng, Ngô Đồng vuốt vuốt lưng điện thoại, vì hạnh phúc của mình, cô lựa chọn ích kỉ.

Sắp tắt máy, Hường Tá đột nhiên nói: “Ngô Đồng, em không thể như vậy. Sao em đối xử với anh tàn nhẫn đến thế?”

Câu này nói rất rõ ràng, không hề có tiếng nghiến răng hay hận ý, nhưng lòng Ngô Đồng như bị ai kéo một cái đau điếng. Cô không biết nói gì, không biết trả lời thế nào. Chợt trái tim cô nảy lên đầy sợ hãi.

Lời xin lỗi gần như bật ra khỏi miệng, cửa phòng tắm bỗng mở ra, tay Ngô Đồng run lên, nhấn nút tắt điện thoại.

Thấy sắc mặt cô khác thường, Lê Trọng Mưu dán sát thân mình vẫn còn ướt sũng đến cạnh, nghiêng đầu áp mặt vào mặt Ngô Đồng, ngón tay anh chọc nhẹ vào má cô: “Làm sao vậy?”

Ngô Đồng cười cười, lắc đầu: “Em đi tắm đây.”

Đến gần bàn, đang định bỏ đi động xuống, Lê Trọng Mưu đột nhiên nói: “Từ từ.”

Đúng là có tật giật mình, Ngô Đồng siết chặt chiếc điện thoại trong tay, Lê Trọng Mưu thấy cô không quay lại, anh đành cầm bộ đồ ngủ dúi vào tay cô: “Đừng quên cái này.”

Lại một đêm kiêu diễm trôi qua, Ngô Đồng nằm trong ngực Lê Trọng Mưu, chấp chờn rơi vào giấc ngủ, đến nửa đêm cô mở mắt. Điện thoại rung rầm ri đánh thức cô. Nghiêng đầu, cô thấy màn hình điện thoại trên tủ đầu giường nhấp nháy liên hồi. Từ sau cuộc gọi của Hường Tá ban này, không có ai gọi tiếp. Nếu như không có cuộc gọi này, đêm nay chắc chắn vẫn là một đêm bình yên.

Trong lòng thấp thỏm, cô trở mình, mặc kệ no, xoay về nằm đối diện với Lê Trọng Mưu. Cô che tai, muốn né tránh tiếng ồn phiền toái kia. Không biết có bao nhiêu cuộc gọi, đối phương vẫn không từ bỏ, di động cứ ngừng rồi lại rung, Ngô Đồng đành trừng mắt với nó. May mắn nhất là lúc này Lê Trọng Mưu đang ngủ rất say, cô cẩn thận đỡ cánh tay đang vất trên người mình ra. Thắt lại đai áo ngủ, Ngô Đồng đi chân trần trên thảm, định ngắt điện thoại, nhưng nhìn màn hình nhấp nháy, cô không đủ nhẫn tâm, đành trốn ra ban công nghe máy.

Cảnh đêm Manhattan lộng lẫy bên ngoài không khiến Ngô Đồng hết phiền muộn, cô nghe điện: “Hường Tá, tôi và Lê Trọng Mưu đã kết...”

Giọng nói của người đàn ông xa lạ cắt ngang lời cô: “Rất xin lỗi, quán bar của chúng tôi đóng cửa bây giờ, vị khách này uống say rồi, cô có thể đến đón anh ta không?”

Ngô Đồng đi đi lại lại, áo ngủ bị gió thổi từng vạt bay bay, lạnh lạnh, cô rùng mình: “Anh có thể tìm trong danh bạ có số của ai tên là Gigi hay Lương Ki không?”

Bên đó cô về chán nản, dần dần âm thanh cũng trở nên mất kiên nhẫn, nói toẹt địa chỉ rồi bảo: “Nếu cô không tới, chúng tôi đóng cửa rồi, đành để anh bạn này ngủ ngoài đường thôi.”

Nghe vậy, Ngô Đồng vẫn cắn chặt răng.

Hiện tại người kia đang say khướt, anh có bàn tay lúc cô bắt lực nhất ôm lấy vai cô, lúc cô buồn nhất khiến cô mỉm cười, lúc cô khó khăn nhất đã vươn ra cứu giúp, và khi cô đắn đo lựa chọn đã lặng yên từ bỏ –

Nghĩ đến đây, cô bật cười. Cô đối xử với bạn bè tệ bạc đến thế sao?

Ngô Đồng thân nhiên nhìn trần nhà, rồi vào phòng thay quần áo, trước khi đi, cô hôn lên mắt Lê Trọng Mưu, anh mơ mơ màng màng hỏi: “Đi đâu à?”

Anh quơ tay, sờ soạn thấy bên cạnh trống trơn, anh mới mở mắt hẳn. Ngô Đồng gần như nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch, cô chậm rãi trả lời: “Tư Kì uống rượu say rồi, em đi xem cô ấy một chút.”

“Đã trễ thế này, để anh kêu tài xế đưa em đi.”

Lê Trọng Mưu lăm bọ tìm điện thoại, bị cô ngăn lại: “Thôi đừng làm phiền người khác, cũng không xa lắm đâu, em tự lái xe đi được.”

Lê Trọng Mưu buông tay, nằm trở lại: “Đi sớm về sớm.”

Đêm khuya thanh vắng, Ngô Đồng nắm chặt vô lăng, tiếng xe xé gió đâm vào màng nhĩ, đến nơi xương cốt cô cũng muốn rã rời, đỗ xe bên đường, cô đi vào bên trong quán bar.

Còn may đường đến đây Tư Kì đã từng đưa cô đến mấy lần, bây giờ đã quá giờ đóng cửa, nhân viên tạp vụ đang lau bàn, cô men theo mép chiếc bàn dài đi vào.

Hướng Tá nằm gục trên đó, thân hình cao lớn lại thấy nhỏ bé lạ thường, chắc hẳn anh đã uống rất nhiều, cô đến ngay bên cạnh mà còn không nhúc nhích.

Ngô Đồng gọi một nhân viên đến, rút ví ra lấy tiền: “Anh có thể giúp tôi diu anh ấy lên xe được không?”

Vừa dứt lời, cô thoáng thấy Hướng Tá cử động.

Lát sau anh đứng dậy đến gần, định hình được là cô, anh cười nhạt: “Em vẫn đến đây.”

Rốt cuộc cũng biết mình đã bị lừa, Ngô Đồng lùi ra sau một bước dài, Hướng Tá kéo vai cô: “Anh không nghĩ đêm nay sẽ có người uống cùng. Uống với anh một chén cũng được.”

Hướng Tá thấy trong mắt cô lửa giận sôi sục.

Ngô Đồng chợt nhớ đến đêm mưa đó, cô cũng nói với người đàn ông này: “Đêm nay đi cùng em.” Khi ấy anh không hề do dự cho cô một nơi tạm lánh.

Còn hiện tại –

“Đi thôi, tôi đưa anh về nhà.”

Nụ cười của Hướng Tá càng lúc càng sáng lạn, nhưng ánh mắt lạnh dần, anh khoát tay gọi nhân viên. Người này đã cùng Hướng Tá lừa cô, anh ta rút cho Hướng Tá thêm một ly, lại đẩy sang cho Ngô Đồng một ly rượu trái cây.

Ngô Đồng cầm chiếc ly dài trên bàn, Hướng Tá tiếp tục uống.

Mùi rượu lan dần trong không khí, rượu từ từ cạn đáy. Ngô Đồng nhìn Hướng Tá, mắt anh hơi đỏ.

“Làm sao hẳn tha cho em đến gặp anh thế này?”

Một câu hỏi đơn giản như vậy nhưng Hướng Tá cảm thấy thật khó khăn để nói được nó.

“Anh ấy cho tôi đi gặp Tư Kì”

Tay Hướng Tá run lên, suýt chút không cầm nổi ly rượu. Đối mặt với cô, anh không biết phải hành xử ra sao – Hướng Tá ngửa đầu uống cạn rượu, anh quay mặt đi: “Anh đi toilet.”

Anh bước thật nhanh nhưng chưa được vài bước, thân người đã lao đảo. Thấy vậy, Ngô Đồng nắm chặt tay, dẫn lòng không xông lên kéo anh ra khỏi quán bar. Lúc buông tay, lòng bàn tay đã hằn sâu vết ấn.

Lát sau Hướng Tá quay về, gặp Ngô Đồng còn ngồi đó, anh hơi kinh ngạc, tâm trí đã tỉnh táo hơn nhiều, bước chân cũng vững hơn. Vừa ngồi xuống, anh liền bảo nhân viên rót rượu, Ngô Đồng vội giằng lấy chiếc ly của anh: “Đừng uống nữa.” Cô nói với nhân viên: “Cho anh ấy một cốc nước lọc. Và một chiếc khăn ẩm.”

Ngô Đồng cảm giác được đôi mắt Hướng Tá vẫn dừng trên người mình, cô không đủ can đảm để nhìn lại.

Bỗng cô loáng thoáng nghe thấy anh nói: “Là em tự quyết định ở lại, đừng trách anh...”

Cô ngạc nhiên, liền quay lại nhìn. Hường Tá đang gục trên bàn, gối đầu lên tay.

Cô không muốn hỏi lại câu lúc nãy mình nghe, đành khuyên nhủ.

“Gigi đâu?”

Ngô Đồng thận trọng hỏi, cô cố gắng tìm được từ ngữ thích hợp nhất. Hường Tá chỉ lắc đầu: “Tôi không muốn ở cùng cô ấy.”

Anh nhăn mày, ngẩn ra một lúc mới hiểu ý nghĩa câu hỏi của cô, anh nói: “Đi thôi.”

Ngô Đồng nhìn đồng hồ, từ lúc rời nhà đã hơn 30 phút, cô muốn về sớm một chút.

Hường Tá uống say khướt, không thể lái xe được nên ngồi trên ghế phó lái, hạ cửa kính, Ngô Đồng đón gió lạnh thốc vào mặt. Đến dưới nhà Hường Tá, mặt cô đỏ bừng, tóc tai tán loạn, Hường Tá thấy cô như vậy, mới anh khẽ nhếch.

Cô đi rất vội, không hề muốn ngăn thêm giây nào. Hường Tá không biết vô tình hay không mà ấn thang máy cũng không đúng, anh tựa lưng vào tấm kim loại, sống lưng cong xuống, trông rất cô đơn.

Ngô Đồng đứng cách đó không xa, cô nâng tay vài lần nhìn đồng hồ, cuối cùng buông thông tay xuống, đi qua giúp Hường Tá nhấn thang máy.

Hường Tá nhanh chóng nghiêng người sang bên cạnh, tay anh che khuất mắt, một mồm nói: “Cảm ơn.”

Cô nhìn lướt anh, nhưng không cách nào nói được câu: Không cần cảm ơn.

Đưa Hường Tá vào nhà, người Ngô Đồng đầy mồ hôi, cô chào tạm biệt. Hường Tá không để ý đến cô, anh tự rót cho mình một cốc rượu, Ngô Đồng thấy bức mình, cô lại gần giành lấy chiếc cốc.

“Đừng uống nữa! Còn thể này anh có say rượu đến chết cũng chẳng ai quan tâm đâu!”

Hường Tá nghe vậy, biểu tình trên mặt anh thoáng chốc thay đổi. Ngô Đồng biết mình lỡ lời, thêm thời gian đã muộn, cô thấy trên mặt Hường Tá, rõ ràng là nổi đau đớn khôn cùng.

Anh không nói gì, lại lấy thêm một cốc khác rót rượu vào.

Ngô Đồng nhìn theo bóng anh, không còn lời gì để nói, cô buông chiếc cốc, phải rời khỏi nơi này.

Hường Tá nhấp ngụm rượu, sau đó đưa cốc khác đến trước mặt cô. Anh gần như đang cười: “Hình như chúng ta chưa từng nói tạm biệt bao giờ nhỉ. Cốc rượu này... Nói thế nào nhỉ? Rượu tuyệt tình?”

“Hường Tá, đừng như vậy...”

Tình cảm của cô là thương hại, không phải tình yêu. Ít nhất anh sẽ không nhầm lẫn điều này.

“Em có thể chọn không uống, nhưng như vậy, xin em hãy cho anh tiếp tục lưu luyến.”

Ngô Đồng sững lại.

Sau đó cô từ từ nhận lấy chiếc cốc, rồi bỗng nhanh chóng ngửa đầu uống cạn, không để cho mình một cơ hội nào để hối hận.

Hường Tá ngồi trên sofa, xung quanh yên tĩnh đến đáng sợ, trong chiếc cốc còn thấy được một ít bọt trắng đọng lại. Người phụ nữ đang nằm mê mết bên cạnh, ngón tay Hường Tá vờ về những sợi tóc mềm mượt của cô.

Không gian vô cùng tĩnh mịch, điện thoại chợt vang lên, Hường Tá thả mấy sợi tóc của cô, nhấc ống nghe.

Nhân viên quán bar nói: người đàn ông kia đến tìm người, nhưng không tìm thấy, vừa mới đi rồi.

Nghe vậy, tâm tình Hường Tá bỗng vui lên. Trên mặt anh vẫn giữ nguyên vẻ lãnh đạm, anh lặng lẽ ngắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Hương Tá ôm người phụ nữ đang mê man vào phòng ngủ. Đặt cô nằm trên giường, anh giúp cô thay bộ váy dài.

Ngồi cạnh mép giường, anh dùng điện thoại của cô gửi một tin nhắn: “Tur Ki uống rượu, em ở đây với cô ấy.”

Nhấn nút gửi, anh quay đầu lại, ngắm Ngõ Đồng trên giường.

Nâng bàn tay cô lên, ngón tay anh khẽ vuốt chiếc nhẫn ở ngón tay áp út của cô.

“Mark, người phụ nữ đó đã kết hôn với Eric rồi. Là chuyện gần đây nhất đó.” Ngay khi anh đến phòng bệnh, Lệ Chi Trữ đã nói với ba anh còn đang chìm sâu vào giấc ngủ như thế.

Người đàn bà đó, hung thủ giết chết mẹ của anh, giờ đây quá mức bình thản nói cho anh biết sự thật kinh khủng này. Bà ta sẽ không dạy anh phải làm như thế nào, chỉ dùng ánh mắt tưởng như nhân từ mà thực ra là như những sợi dây thép trói anh thật chặt.

Chặt đến mức trái tim anh rỉ máu. Con đau xâm nhập vào mỗi giây thần kinh.

Hương Tá tháo chiếc nhẫn trên tay Ngõ Đồng, thả vào trong túi.

Ngón tay anh chu du trên từng đường nét của khuôn mặt cô, cuối cùng anh cúi xuống đặt một nụ hôn lên mắt Ngõ Đồng, rồi từ từ rời xuống, hôn lên môi cô.

Nụ hôn của anh lưu luyến rất lâu trên bờ môi mềm mại ấy.

“Thật xin lỗi.”

Hương Tá khẽ thì thầm. Rốt cục cũng đến phiên anh nói ra ba từ này. Tâm trạng anh hiện tại chẳng có từ nào diễn tả nổi.

Hương Tá nghĩ người đàn ông kia đã lái xe tới rồi, anh muốn đấu với Lệ Trọng Mưu một lần nữa. Liệu rằng một Lệ Trọng Mưu hùng mạnh như vậy, đối mặt với người phụ nữ này, liệu có giảm bớt hay không?

Đồng hồ tích tắc chuyển động, những chiếc kim thông thả rời vị trí, mọi chuyện dường như không phải là sự thật.

Thời điểm chuông cửa vang lên, Hương Tá nghĩ, cuối cùng anh ta vẫn đến đây.

Hương Tá ngồi trong phòng khách, tự chỉnh trang phục của mình, anh tự cười bản thân, sau đó chậm rãi ra mở cửa.

Tay Lệ Trọng Mưu nhấn chuông cửa không ngừng.

Cùng lúc ấy, cánh cửa bật mở ra.

Người mở cửa là Hương Tá, mấy giây sau Lệ Trọng Mưu dùng để quan sát căn phòng và đánh giá cách ăn mặc của Hương Tá.

Vẫn giống như lần trước, trên mặt Hương Tá vẫn là vẻ kinh ngạc, rõ ràng là không kịp che giấu, nhận ra điều này, Lệ Trọng Mưu giận dữ siết chặt nắm tay.

Anh cặp mắt nhìn thấy đôi giày nữ gần cửa, Lệ Trọng Mưu đã quá quen thuộc với nó.

Lệ Trọng Mưu của giờ khắc này khác hẳn với người mà Hương Tá biết, mọi hình ảnh lọt vào mắt Lệ Trọng Mưu lại khiến môi anh khẽ nhếch lên.

Đến mức này mà anh còn không chịu tin ư, sự thực là anh đã xem nhẹ tình cảm của mình với Ngõ Đồng rồi...

Tay Hương Tá giữ cửa, bất chợt anh chẳng còn tâm trạng gì, không suy sụp tinh thần, nhưng cũng không thấy thắng lợi.

Bỗng Lệ Trọng Mưu bước qua cửa, huyếch qua người Hương Tá xông vào nhà.

Đầu vai Hương Tá nhói lên.

Lệ Trọng Mưu sai bước qua phòng khách, tiến thẳng đến phòng ngủ, trong lòng anh vẫn vang lên giọng nói: anh không tin!

Lúc sắp đến cửa phòng, Hương Tá vượt qua anh, vươn tay chặn đường. Lệ Trọng Mưu túm lấy cánh tay của Hương Tá, năm ngón tay siết chặt như thể muốn bóp vụn xương cốt. Hương Tá nhìn đau, cố tỏ ra vẻ bình tĩnh: “Anh chắc chắn muốn vào chứ?”

Nói xong, Hương Tá cười cợt nhả. Nụ cười này tuy dành cho Lệ Trọng Mưu nhằm khiến anh ta dừng bước, nhưng trong khoảnh khắc đó, Hương Tá lại

cảm thấy bản thân mình quá mức hèn mọn.

Lệ Trọng Mưu hất tay, Hường Tá lao đảo nghiêng người, mắt hoa cả lên. Lệ Trọng Mưu đã mở cửa.

Ánh trắng chiếu lên thân thể người phụ nữ đang nằm trên giường, cô mặc bộ quần áo trắng nổi bật trên tấm ga trải giường màu sẫm. Cô ngủ ở đó. Xa tít chân trời gần ngay trước mặt.

Lệ Trọng Mưu thậm chí không bước vào phòng nữa bước, anh đứng ngây như phỗng. Hường Tá nhìn anh, không đoán được anh đang nghĩ gì. Anh ta không còn là Lệ Trọng Mưu thường ngày nữa, Hường Tá thầm cười.

Tình yêu quả thực có thể khiến con người ta trở nên yếu đuối hay sao? Hường Tá đưa tay lau khóe miệng dính máu, đi vào trong phòng ngay trước mặt Lệ Trọng Mưu. Anh từ tốn nói: “Đạo này tôi hơi tụt cảm xúc, muốn cô ấy uống rượu giải sầu cùng, kết quả là cô ấy say trước. Tôi đưa cô ấy về đây ngủ một hôm, chờ tỉnh rượu sẽ đưa về.”

“...”

“Tôi chân thành khuyên anh hãy tin lời tôi nói, đừng có nghĩ nhiều làm gì.”

Đáy mắt Lệ Trọng Mưu rực lửa, bỗng anh lao tới cho Hường Tá một đấm khiến Hường Tá va vào tường, tiếng đầu đập vào bức tường vang lên cốp một tiếng, Hường Tá hoa hết cả mắt.

Thấy Lệ Trọng Mưu chuẩn bị tặng thêm một cú đấm nữa, Hường Tá nhanh mắt nhìn thấy dấu hôn trên người. Nắm đấm cách mặt Lệ Trọng Mưu chỉ còn vài centimet thì dừng lại, đột nhiên, Hường Tá nở nụ cười. Tiếng cười vang lên đầy can rở: “Suýt nữa thì quên mất phải chúc mừng tân hôn của hai người, vậy mà cô ấy dùng ba tháng đã đến được với anh, tôi hơi bị bất ngờ đấy, nhưng dù sao thì tôi cũng muốn chúc hai người – bạch, đầu, giai, lão.”

Sáng sớm.

Ngô Đồng nháy nháy mắt bừng tỉnh.

Trước mắt hơi mờ ảo, mênh mông. Cô không nhìn rõ được gì, mọi thứ hỗn loạn trong đầu đang chạy lại từng cảnh của tối qua, cô ngồi sụp xuống sàn.

Chuyện đầu tiên cô làm là lật chăn lên xem xét bản thân. Quần áo khá chỉnh tề, thân thể không cảm thấy gì bất thường. Ngô Đồng nắm chặt ga giường trong lòng thầm mắng chính mình, Hường Tá là chính nhân quân tử, sao cô có thể nghi ngờ anh chứ?

Lại ngó nghiêng xung quanh, căn phòng này cô thấy quen quen, cô đã từng qua đêm ở phòng khách này hai lần. Nhớ tới việc này, cô thấy hơi yên tâm. Ngô Đồng ngồi trên giường, vẫn cắn chặt răng, không muốn động đậy chút nào, cô lại càng không muốn nghĩ thêm điều gì xa xôi.

Thấy Hường Tá định nói gì đó, về nhà nên giải thích thế nào, cô không biết, cứ ngồi ngẩn ngơ hồi lâu. Cúi đầu chợt phát hiện bàn tay mình trống rỗng, cô vội vàng sờ khắp giường. Cả căn phòng sắp bị cô làm loạn cả lên mà vẫn chưa tìm được chiếc nhẫn. Hô hấp của Ngô Đồng dồn dập, tóc tai rối tung.

Một lần nữa cắn chặt răng, giờ đây ngoài làm như vậy, cô không biết mình còn có thể làm gì.

Sau một lúc lâu, Ngô Đồng chải lại tóc rồi ra khỏi phòng.

Cô định ngả bài với Hường Tá, mỗi bước cô tự nhủ mình đã chuẩn bị sẵn sàng, nhớ đến ly rượu “tuyệt tình” tối qua, chắc hẳn Hường Tá sẽ giữ lời.

Cô nọ tình cảm của anh, nhưng mong anh hãy từ bỏ – Ngô Đồng nghĩ cô sẽ nói như vậy.

Nhưng bất ngờ thay, Hường Tá không ở nhà.

Cả ngôi nhà giờ chỉ còn mình Ngô Đồng, cô bỗng thở dài, mắt công lo lắng cả buổi, không cần tự mình nói ra những lời quyết tuyệt đối với cô như được đại xá.

Tuy vẫn chưa tìm thấy nhẫn, Ngô Đồng không thể ở lại lâu hơn, cô uest oải bước ra cửa.

Hường Tá đứng ở góc ngoài căn nhà, nhìn theo bóng chiếc xe của cô quẹo sang hướng khác. Bầu trời như dày đặc sương mù, không thấy nổi một tia ban mai, anh dõi theo chiếc xe đã mất hút.

Hôm nay là một ngày âm u, rất dễ khiến người ta đi lạc, giống như ánh mắt và tâm trạng anh tại giây phút này, không tìm ra phương hướng cho mình.

Ngô Đồng lái xe qua quán bar hôm qua, nhớ lại xem có phải chiếc nhẫn bị rơi ở đó. Tất nhiên giờ này quán bar không mở, cô nhìn bảng thông báo thời gian mở cửa, lúc đó cô hẳn là đang trên máy bay về HongKong rồi.

Khuôn mặt cô tràn ngập thất vọng, nhưng cũng đành đập chân ga, đi thẳng về.

Trở lại khách sạn, hầu hết hành lí đã đóng gói xong, đặt ở dưới lầu, Ngô Đồng hít hà hương thơm trong không khí, mừng tượng những tháng ngày sau

này, cô cảm thấy hạnh phúc đang đến gần mình từng chút một, trái tim cô cũng dịu đi.

Đến trên lầu, quay về phòng ngủ, cô nhẹ nhàng đóng cửa, nằm xuống dán sát vào vai anh, tựa trong bờ vai dày rộng của anh.

Suốt mặt cô chôn trong ngực anh, nghe anh trầm giọng hỏi: “Sao em đi lâu vậy?”

Ngô Đồng cắn móng tay, mãi lâu sau cô mới “Ừm...” một tiếng. Cầm bị anh nâng lên, anh ti mắt nhìn vào mắt cô, Ngô Đồng bị anh cốc lên trán, cô chột dạ: “...Uống cùng Tư Kỳ vài chén, say quá nên ngủ quên mất ở đó.”

Nếu như cô nhìn thẳng vào mắt anh, sẽ thấy trong đôi mắt ấy đầy tơ máu, nhưng cô đã không làm vậy.

Lệ Trọng Mưu buông cầm cô ra: “Đi tắm đi, tẩy cho sạch,” ngừng một lát, anh bổ sung: “mùi rượu.”

“Anh làm sao thế?” Giọng điệu anh khác thường, Ngô Đồng cuối cùng cũng nhận ra, ngẩng đầu lên nhìn.

Lệ Trọng Mưu xoay người: “Nhanh đi đi.”

Ngô Đồng rửa mặt xong trở lại, trên giường đã không còn ai, cô thấy anh trong phòng thay đồ, Lệ Trọng Mưu mặc đồ ngủ để lộ thân trên, đang chọn quần áo từ tủ đồ.

Anh có tám lưng hình giọt nước, bờ vai dày rộng, thắt lưng vững chắc, mặc lên tây trang thẳng thớm ôm lấy đôi chân dài.

Ngô Đồng ngắm anh đến u mê, giống như đang thưởng thức bảo bối của mình vậy. Trong lòng cô dấy lên một niềm kiêu hãnh.

Lúc anh quay đầu lại chẳng nói gì, chỉ nhìn cô lạnh lùng. Ngô Đồng tưởng anh bắt được tầm mắt của mình, chắc chắn sẽ cọt nả vài câu, không ngờ anh thản nhiên như thế. Cô không biết giải thích cảm giác này như nào, đành bước qua anh, lấy máy sấy, thắt chặt áo tắm, ngồi xuống ghế sấy tóc.

Anh đến gần, đứng trước mặt cô nhìn từ trên cao xuống. Ngô Đồng ngẩng lên nhìn, ánh mắt anh lướt qua đôi mắt cô, tầm mắt lúc này đang dừng ở nơi lộ ra ngoài áo tắm, giống như muốn xuyên thấu da thịt cô.

Anh đang nhìn cái gì, trong lòng cô bỗng sợ hãi: “Làm sao vậy?”

Lệ Trọng Mưu không trả lời, mắt anh không hề chớp, anh kéo mái tóc dài của Ngô Đồng, lực trên tay hơi mạnh, Ngô Đồng hô lên một tiếng, bắt lấy bàn tay anh. Mạch nước ngầm trong cả hai người bắt đầu tuôn trào. Lệ Trọng Mưu lạnh lùng cúi đầu, hôn lên môi cô. Hơi thở của Ngô Đồng vẫn mang hương thơm tươi mát, Lệ Trọng Mưu đột nhiên bế cô lên, đi thẳng đến giường. Anh kéo tay cô, cắn nhẹ lên các đầu ngón tay. Tháo thắt lưng áo tắm, không chút chần chừ, bàn tay anh đốt cháy da thịt cô. Đầu của anh cũng dần chôn xuống, bàn tay cô quấn những sợi tóc ngắn ngắn của anh, vốn định ngăn lại, nhưng chẳng có chút sức nào, chỉ để mặc anh. Chợt ngực cô nhói lên, anh lưu lại trên da thịt nốt nà của cô một dấu răng rất sâu.

Khắc lên một dấu ấn, mãi mãi không buông ra.

Ngô Đồng định đẩy anh, Lệ Trọng Mưu vui mặt trong ngực cô, ngẩng đầu, cũng giữ chặt lấy khuôn mặt Ngô Đồng, nhìn chăm chú: “Nhấn đâu?”

“...”

“...”

“...Chắc là, rồi lúc ở nhà Tư Kỳ, để em gọi điện hỏi...”

Dường như Lệ Trọng Mưu cười lạnh một cái.

Nhìn về mặt cả kính của cô.

Thân thể cứng ngắc đột nhiên bị anh kéo chân ra tiến vào.

Khi anh đi vào, Ngô Đồng không thờ nổi, anh không chút trì hoãn, đẩy vai cô di chuyển, từng chút từng chút một.

Trong mắt anh như có cả rừng lửa, lửa giận. Hùng lực thiêu đốt, cứ nhìn vào mắt cô chăm chăm như vậy.

Ngô Đồng bị tiến vào đột ngột, cơ thể cô bắt đầu run rẩy, lúc này anh cúi xuống, đặt trán mình sát vào trán cô, khuôn mặt lạnh tanh: “Cố Tư Kỳ gần sáng nay gọi điện tìm em”

Cô mở to mắt, giật mình nhìn anh.

“Lúc đó em đang ở đâu?”

“Em...” Ngô Đồng mới nói ra một chữ liền bị che miệng lại.

Hơi thở của cô, và cả tiếng rên khe khẽ đều bị anh nắm trong tay. Nhiều lần gần như không thở được.

Anh không muốn nghe thêm bất kì lời nói dối nào từ cô nữa. Rút ra, tiến vào, càng lúc càng mạnh bạo, trên khuôn mặt trắng bệch của cô in lên dấu tay đo đỏ.

Thế vẫn chưa đủ, anh để lại dấu ấn trên vành tai, cằm, xương quai xanh, mỗi một nơi đều lưu vết tích không thể xóa nhòa.

Những giọt mồ hôi nương theo hình dáng gương mặt anh, rơi xuống ngực cô, cảm giác man mát thấm vào trái tim, dần dần đoạt mất nhiệt độ cơ thể của cô.

Dưới bàn tay anh, cô khẽ phát ra âm thanh, dường như là lạc thú khi sắp rơi vào cõi vĩnh hằng, không thể chống lại sức mạnh của anh, nước mắt của cô lặng lẽ tuôn trào, lên án với anh bằng ánh mắt.

Lệ Trọng Muru rên lên một tiếng cuối cùng, buông bàn tay che miệng cô, anh dịch người nằm ngửa bên góc giường khác, cánh tay che khuất tầm mắt, không nói câu nào.

Ngô Đồng cắn chặt răng, đầu óc trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66

“Nhân viên quán bar gọi điện đến nói cho em biết Hường Tá uống say, em không tìm được ai giúp, lại càng không dám nói với anh.”

“...”

“Em đến đón anh ta, chắc hẳn bị rơi ở quán bar, cũng có thể, rơi ở nhà Hường Tá.”

“...”

“Kéo dài lâu như vậy là vì, vì em uống rượu.”

“...”

“Chúng em không xảy ra chuyện gì cả, Hường Tá cũng đã đồng ý rằng mọi chuyện khi trước xóa bỏ hết, em và anh ta sẽ không còn quan hệ gì nữa.”

Lệ Trọng Muru nghe cô nói, thấy cô không còn gì để tiếp tục, im lặng một hồi lâu, anh ngồi dậy, chỉ bật ra vài từ: “Nói hết chưa?”

Nếu như giọng điệu anh không kiên nhẫn như vậy, có lẽ Ngô Đồng sẽ không thấy sợ hãi thế này. Cô bắt lấy tay anh, không biết nên nói gì, nên làm gì, chỉ nắm thật chặt, không chịu buông tay.

Lệ Trọng Muru đẩy tay cô ra rồi đứng dậy mặc quần áo, ngoài đầu lại nhìn Ngô Đồng đang cắn môi, mắt cô đỏ bừng lấp lánh như chục roi nước mắt, Lệ Trọng Muru đứng lại: “Đừng làm điều thừa thãi.”

Nước mắt ư, tất cả chỉ là dối trá!

Lệ Trọng Muru nhặt chiếc áo tắm rơi dưới đất, quay về hướng giường ngủ: “Chỉnh trang rồi hãy đi ra, đừng để cho thằng bé phát hiện ra điều gì.”

Anh đi thẳng ra khỏi phòng, điện cho phục vụ gọi bữa sáng. Sáng sớm Ngô Đồng vẫn chưa ra ngoài, trên bàn ăn chỉ có Lệ Trọng Muru và Đồng Đồng.

Người làm cho đứa trẻ phải nghi ngờ chính là Lệ Trọng Muru. Gấp cho con quả trứng, Đồng Đồng bỏ đĩa xuống, chớp chớp mắt hỏi: “Ba làm sao thế?”

Lệ Trọng Muru gạt mình hoàn hồn, xoa đầu con trai: “Không có gì đâu.”

Nhìn vẻ mặt phẫn chấn của con, Lệ Trọng Muru càng nhủ chặt ấn đường. Khuôn mặt anh tỏ vẻ lạnh lùng, mười người nhìn thấy cả mười người phải sợ. Anh không ngờ con mình có thể nhận ra điều gì, tránh ánh mắt của con, anh đứng dậy nói: “Ba đi gọi mẹ con dậy ăn sáng.”

Lệ Trọng Muru trở lại phòng ngủ, trên giường không có ai, đi theo âm thanh phát ra, nhìn qua cửa phòng tắm, anh thấy người phụ nữ vẫn đứng im dưới vòi hoa sen, nước bọt mức lớn nhất.

Như thế việc anh vừa làm khiến thân thể cô bị vấy bẩn, có kì cọ thế nào cũng không rửa sạch được.

Trong lòng Lệ Trọng Muru đầy phức tạp, cuối cùng sợ cô bị ngạt, anh đi vào kéo cô.

Cánh tay ướt sũng của cô nằm trong bàn tay anh, tóc tai sũng nước dính nhẹp trên mặt, cô không động đậy, Lê Trọng Mưu kéo tay lôi cô ra ngoài, chọn bừa khăn mặt và một bộ quần áo, vứt lên trên giường.

“Thay đi. Sau đó ra ngoài ăn cơm. Đừng có dờ mắt ra như thế.”

Lê Trọng Mưu tự che mặt mình, gấn lên từng chữ. Ngô Đồng do dự không biết phải thế nào, vô tình lại chạm vào đồng thuốc súng: “Vì sao không chịu tin em? Mỗi lời em nói đều là thật.”

Bỗng dung ý nghĩ muốn bóp chết cô xuất hiện, nắm tay Lê Trọng Mưu chặt đến nỗi phát đau.

Kim xuống nỗi phần hận, ngữ điệu của anh lại trở về bình thường: “Em có thể yên tâm, anh sẽ không yêu cầu em điều gì. Nhưng sau khi trở về Hồng Kông, mỗi em tự kiểm điểm bản thân một chút. Đừng để giới truyền thông chụp được cái gì không-trong-sạch.”

Trước tối hôm qua anh còn mỉm cười với cô, còn chiều chuộng cô, ôm ấp cô vào lòng che chở, chỉ qua một đêm mà song gió đã ập tới, anh giờ đây hận không thể khiến cô biến mất. Biến chuyển quá nhanh, nhanh đến mức Ngô Đồng không thể nào tin nổi.

Tưởng như đã có thể nắm được hạnh phúc trong tay, đột nhiên mọi thứ tan biến chỉ trong khoảnh khắc, nỗi buồn này chẳng khác gì một đòn trí mạng.

“Em giải thích với anh, em không nên nói dối, sau này em sẽ không bao giờ như vậy nữa.” Cô đã sai, cô biết điều đó. Hôm qua không nói cho anh, là vì cô sợ anh sẽ như bây giờ. Không ngờ kết quả còn tệ hơn thế.

Lê Trọng Mưu không nghe, anh lau tóc cô qua loa, máy móc mặc quần áo cho cô, các ngón tay của anh nắm chặt hằn lên da cô những dấu tay màu đỏ.

Sự lạnh lùng của anh cuối cùng cũng đánh vào trái tim cô, Ngô Đồng dung hết sức đẩy vai anh ra: “Rốt cuộc anh muốn thế nào? Có phải anh muốn em phải quý xuống van xin anh hay không?”

Đầu vai Lê Trọng Mưu bị đẩy sang một bên, lực đẩy ấy xâm nhập vào lục phủ ngũ tạng, không chút suy nghĩ, anh chộp qua kéo cổ tay cô, giọng nói càng thêm lạnh lẽo: “Mặc quần áo rồi đi ra ngoài. Ngay. Bây. Giờ!”

“Anh luôn miệng nói yêu em, muốn kết hôn với em, nhưng căn bản cho tới lúc này, anh chưa từng tin tưởng em!”

Luôn miệng? Yêu?

Không phải cô dựa vào tình yêu của anh, rồi lấy chính nó để làm tổn thương anh đấy sao?

Anh đã trải qua sự sợ hãi, suy sụp, thống khổ, đau đớn, anh không kịp vực dậy sau những nỗi đau mà cô gây nên cho mình.

“Cô thực sự nghĩ rằng chỉ có ba tháng là có thể thu phục được tôi, chạm được đến trái tim tôi sao? Cô nghĩ xem tại sao tôi cười cô? Tất cả những gì tôi làm chỉ là vì đứa con.”

Dường như tất cả hành động sai lầm trước kia của anh cùng tấn công một lượt, câu nói của Lê Trọng Mưu đã phủ quyết hết cả, mọi chuyện.

Yêu? Đừng có mơ!

Lê Trọng Mưu nắm cằm Ngô Đồng, ép mặt cô đến gần, khuôn mặt góc cạnh của anh như một loài hổ dữ, anh đã mất hết tỉnh táo khi nhìn vào gương mặt cô.

Như thể chỉ muốn ép vỡ gương mặt này để thấy được lòng cô ra sao.

Thấy cô đau đớn, Lê Trọng Mưu chợt thấy dễ chịu, anh tháo chiếc nhẫn của mình ra trước mặt cô, đi đến trước cửa sổ.

Mở cửa, vung tay, ném đi.

Chiếc nhẫn rơi xuống đất hút. Trái tim Ngô Đồng cũng rơi xuống, nhưng đáp mạnh xuống mặt đất, đập nát, be bét.

Hình như cô nghe thấy anh nói: “Cô lên giường với ai thì tùy. Nhưng trước mặt con trai, chúng ta vẫn phải là cha mẹ mẫu mực.”

Trải qua quãng đường dài, máy bay hạ cánh xuống sân bay nội bài Hồng Kông, ai ai cũng mệt mỏi, Lê Trọng Mưu bế con trai.

Đồng Đồng tìm được tư thế thoải mái, cọ cọ đầu trên vai Lê Trọng Mưu.

Ngô Đồng ngo ngoe đi theo phía sau ba bước, xuyên qua đoạn đường chuyên dụng, ánh nắng xuyên qua cánh cửa thủy tinh, khiến đôi mắt cô cảm thấy đau xót.

Ánh sáng ấy vẫn không ngừng chiếu vào.

Phóng viên vây quanh phát hiện tung tích của họ, nhanh chóng xông lên phía trước, chặn đứng đường đi, đèn flash chớp nháy liên tục.

Cô lấy tay che mắt, bị phóng viên chen ép không thể nhúc nhích, bỗng đụng phải cánh tay vững chãi mới phát hiện ra mình đã dính sát bên người Lê Trọng Mưu.

Tiếng camera tạch tạch khiến Đồng Đồng búng tỉnh, lắc cổ liền thấy đám phóng viên như dòng nước lũ ào tới.

Lê Trọng Mưu giữ chặt gáy con, một tay ôm con, tay kia kéo Ngô Đồng, cố gắng xuyên qua đám người, vì bị chặn lại nên khá chật vật.

“Anh Lê, một nhà ba người cuối cùng cũng hạnh phúc trở về sao?”

“Cô Ngô, anh Lê và MaNgô Đồngy chia tay có phải vì muốn cùng cô...”

Bảo vệ tiến vào ngăn cản không xong, Lê Trọng Mưu bị ép lui về cửa an toàn, xung quanh cũng yên lặng hơn nhiều, trợ lý liên lạc khắp nơi, sắp xếp mọi thứ xong xuôi rồi chăm chú ghi chép những lời Lê Trọng Mưu chỉ dẫn nên nói gì với phóng viên. Lúc này Lê Trọng Mưu đã bỏ tay Ngô Đồng, Đồng Đồng thì vừa tò mò vừa sợ, thỉnh thoảng lại nhòai ra nhìn.

Ngô Đồng kéo con trở lại, bỗng nghe thấy ltn dặn trợ lý: “Đã thông báo chuyến đi lần này chỉ là đưa con trai đi chơi thôi, hai người lớn chẳng có quan hệ gì, chụp cái gì làm thế, bảo bọn họ đừng có viết lung tung, nếu không tự gánh lấy hậu quả.”

Đồng Đồng cũng nghe thấy, bấu môi với Ngô Đồng.

Bề ngoài Ngô Đồng bình thản, cô sợ con mình lo lắng, cô muốn tạo vỏ bọc che đậy tình cảm của mình.

Lê Trọng Mưu xử lý xong mọi chuyện, nhướn mày thấy Ngô Đồng đứng đó cứng ngắc. Anh điều chỉnh lại cảm xúc, đi qua nhẹ giọng thăm thì bên tai cô: “Đây chẳng phải là những gì cô muốn hay sao?”

Chẳng khác nào hành động của một đôi tình nhân, Đồng Đồng gãi đầu, muốn lắm cũng không thể nào nghe được họ nói gì. Chỉ có mình Ngô Đồng nhận ra hặn ý của anh.

Sự lạnh lùng cực điểm trong lời nói của anh lại thiêu cháy cô.

Có lẽ cô nên khóc lớn một trận, nhưng cô không khóc nổi, nước mắt ứ đọng trong cơ thể, không cách nào thoát ra.

Sau một hồi vất vả mới ra khỏi sân bay, ngồi trong xe, dù là kênh đài nào cũng đang đưa tin về họ.

Ngô Đồng không nghe lọt lấy một chữ, đầu óc bắt đầu loạn lên.

Trở về Hồng Kong thằng bé sẽ không thể yên ổn nữa, ngày đầu tiên về nhà họ Lê, Đồng Đồng quăng hết lễ nghi cho tài xế, nhảy nhót đến cốp xe phía sau nhìn đồng quà tặng được bọc gói, tính toán ngày mai đi nhà bạn tặng quà.

Lê Trọng Mưu đi thẳng từ sân bay về công ty, lúc tạm biệt con trai, thấy thằng bé nhõng nhẽo, anh cũng hôn phớt cô, nét mặt đầy vẻ giả bộ.

Trong mắt chỉ có sương giá.

Ngô Đồng về nhà cảm thấy gian phòng sa hoa lạnh lẽo đến đáng sợ, cảm điều khiển đổi kênh lung tung, âm thanh ồn ào thế chỗ cho không gian im ắng.

Có trang đưa tin họ ở sân bay bị phóng viên bao vây. Có người nặc danh nói với giới truyền thông thời gian họ bay từ New York về HongKong, chả mấy chốc tin tức lan rộng.

Mặc dù trợ lý Lê Trọng Mưu luôn miệng giải thích không có việc này, nhưng trong mắt người ngoài chẳng khác nào giấu đầu hỏ đuôi, Ngô Đồng cô cuối cùng cũng được mẫu bằng từ quý, được đền bù xứng đáng (mẫu bằng từ quý: mẹ sang nhờ con)

Ngô Đồng siết chặt điều khiển.

Đồng Đồng hào hứng tặng quà cho mọi người trong nhà, ai cũng có phần. Thằng bé sung sướng đẩy cửa bước vào, miệng liến thoắng: “Mẹ ơi, ngày mai mẹ với con sang nhà Khả Khả đi.”

Ngô Đồng run lên, nhanh chóng tắt TV.

Thực ra cô không nghe thấy con trai nói gì, xoa mắt, cô vòng vo: “Mấy ngày nữa khai giảng rồi, bài tập con đã làm xong chưa?”

“Còn một chút chút thôi, mai con mang vở sang nhà Khả Khả làm nốt.”

Ngô Đồng vẫy tay gọi thằng bé qua, Đồng Đồng nhìn đồng hồ, vuốt tóc cười gian: “Con phải gọi điện cho Khả Khả mới được.”

Cô dờ khóc dờ cười, không đành chen ngang cuộc nói chuyện của con.

Đồng Đồng đã đi đến cửa, tự nhiên lại quay lại, thò đầu sang cười tủm tỉm: “Mẹ, mẹ đang chờ ba về à?”

.....

.....

Đêm nay, Lê Trọng Mưu không về nhà.

Ngô Đồng trần trọc không ngủ nổi, hóa ra thói quen đáng sợ như vậy, không có hơi ấm từ cơ thể anh, sinh mệnh cô như thiếu đi một phần. Cô gọi điện cho anh, lần thứ nhất không ai nhắc máy, lần thứ hai vang lên ba hồi chuông thì bị người ta từ chối.

Âm thanh tút tút xé rách tai Ngô Đồng, cô lắng nghe, nhắm mắt, giữ chặt lấy chiếc điện thoại.

Cô không biết mình mơ màng ngủ lúc nào, hôm sau tỉnh dậy từ sớm, trái tim đập liên hồi.

Mấy cuộc gọi tới đều là Ngô Vũ. Ngô Đồng cúi đầu, do dự hồi lâu mới bắt máy.

Ngô Vũ nghe được, anh như thở ra nhẹ nhõm: “Còn tưởng em không muốn nghe anh gọi nữa chứ.”

Vì chuyện của Đồng Đồng, cha cô gần như đã đoạn tuyệt quan hệ hai lần với cô, cũng không cho phép ai trong nhà liên lạc. Có một lần, Ngô Đồng muốn đến không được, muốn đi chẳng xong.

“Có rảnh thì về nhà một chuyến, ba thấy tin em giàu to rồi nên đồng ý. Em đưa Đồng Đồng về, nhận lỗi với ba, chắc chắn ông sẽ nguôi giận.”

Cô nghe anh nói, không trả lời, đột nhiên hỏi lại: “Anh, không phải anh cũng nghĩ em như vậy chứ?”

Ngô Vũ sững sốt. Chần chừ không đáp lại.

Ngô Đồng tự biết câu trả lời.

Họ cũng giống như những người ngoài kia, không tin cô có thể có tình yêu với một người đàn ông xa vời như vậy, thà tin rằng cô bán con trai mình đổi lấy vinh hoa phú quý, làm mất mặt gia đình.

Ngô Đồng và con trai cùng ăn sáng, Đồng Đồng liếc mắt một cái cũng nhận ra mẹ không ổn, thằng bé an ủi cô: “Sao một ngày không gặp ba mà mẹ có thể thế này chứ? Không được như vậy.”

Nói xong còn cười trộm.

Mấy người giúp việc bên cạnh cũng che miệng cười cười, Ngô Đồng miễn cưỡng cong khóe miệng: “Nói bậy bạ gì đó, mau ăn nhanh lên.”

Đồng Đồng nói: “Hôm qua ba gọi điện cho con, bảo là ba bận công tác, không về ngủ được. Đàn ông phải lấy...” Thằng bé cố nhớ lại lời Lê Trọng Mưu, học theo khẩu khí của anh: “...Đàn ông phải lấy sự nghiệp làm trọng.”

Thằng nhóc không nói thêm gì nữa, Ngô Đồng sợ mình sắp không thể che giấu nổi, né tầm mắt con, cô hờn giận: “Mẹ cũng muốn lấy sự nghiệp làm trọng, chờ lát nữa đi làm, nếu con không ăn nhanh lên, mẹ sẽ đi muộn mất.”

Ngô Đồng đưa con đến nhà họ Trương, rồi tự lái xe về công ty.

Đúng là nhờ có quan hệ, cô được thông báo không cần tiếp tục tham dự hợp tác với Lê thị. Máy tư liệu quan trọng cũng không cần cô phải chuyển giao, công ty sẽ có sắp xếp.

Ngay cả công việc bận rộn để lừa bản thân cũng bị đoạt mất, Ngô Đồng ngồi suy sụp bên bàn, ánh mắt dừng trên thư điều chuyển công tác, chậm chạp không rời đi.

Hai tay trống trơn, cô đi ra khỏi văn phòng, nhìn từng gian vuông bận rộn của đồng nghiệp, cô sờ tay vào điện thoại theo thói quen.

Ngô Đồng cố gắng kiềm chế không gọi cho bất kì ai.

Cô lái xe lang thang khắp nơi, tính thời gian về nhà họ Trương đón Đồng Đồng.

Trong mắt con trai, cô và Lê Trọng Mưu tốt đẹp thế nào cô không biết, nhưng Ngô Đồng không nhẫn tâm phá hủy điều đó. Với con, với bản thân, hãy cho cô ích kỉ một chút.

Ngô Đồng tươi cười đi vào nhà anh trương, đáng tiếc đêm qua không ngủ đủ, quầng mắt thâm đen cô không che đậy nổi, Trương Thái cố tình cho thêm đường vào trà của cô.

Bị người ta phát hiện, lột bỏ lớp ngực trang, cô xấu hổ vô cùng.

Hai đứa nhóc nhào nhào trong phòng, Ngô Đồng và Trương Thái nói mấy chuyện phiếm, Đồng Đồng đột nhiên giờ quyền vớ của mình ra: “Nhật kí con viết hay lắm, cần ba mẹ kí tên vào.”

Khả Khả không đi cùng, chỉ thò đầu sau cửa hóng chuyện.

Ngô Đồng không biết rõ nên nhận lấy quyển nhật kí, đang định kí vào, nhìn thấy con trai hí hoáy viết thêm gì đó, ngón tay Ngô Đồng chợt cứng đờ.

“Mỗi vòng tròn này là lần mình vui vẻ, mình mong ba mẹ nhanh nhanh làm đám cưới, ba người ở cùng một nhà, như thế sau này mình sẽ mãi mãi hạnh phúc như hôm nay.”

.....

.....

Đồng Đồng ôm chắc quyển nhật kí trở về phòng Trương Hàn Khả. Đúng là vui lúc đến buồn lúc đi.

Trương Hàn Khả nhanh nhẹn hỏi: “Nói mau mẹ cậu phản ứng thế nào?”

Đồng Đồng cúi đầu: “Chẳng làm gì.”

“Sao lại không làm gì chứ? Không thể nào!” Khả Khả định đi ra hỏi liền bị Đồng Đồng kéo về.

Nửa ngày sau Đồng Đồng mới thốt lên: “Mình thấy lúc mẹ đọc cái mình viết, mẹ không vui.”

Lại một đêm tĩnh lặng đáng sợ, Đồng Đồng không gọi điện cho Trương Hàn Khả như mọi khi, đi ngủ sớm, Ngô Đồng đứng trong phòng ngủ, cảm nhận từng góc ngách đều là hơi thở của Lệ Trọng Mưu.

Cô nhớ anh.

Nỗi nhớ tràn đầy trong lòng.

Không chịu vui đi chút nào.

Cô chỉ có thể ôm chần đến phòng khách xem phim, là một bộ phim nhựa đen trắng xưa cũ.

Ngô Đồng tắt âm, nhìn những hình ảnh lóe sáng trong bóng tối, nỗi buồn tui luôn xen cùng tình yêu, bao nhiêu thập niên cũng không khác đi. Nếu là khi trước, Ngô Đồng sẽ không bao giờ tưởng tượng anh lại xem loại phim này, là người phụ nữ như thế nào mới ảnh hưởng tới anh đến vậy.

Hiện tại, cô ngồi trước màn hình, cắn ngón tay, thất thần.

Ngô Đồng không đổi phim khác, xem đi xem lại bao nhiêu lần cô cũng không biết, gồi đầu lên tay, cô thấy hơi buồn ngủ.

Nghe tiếng ô tô, cô lập tức tỉnh táo, cẩn thận lắng nghe, đúng là tiếng động cơ xe ấy. Cô bỏ chăn, xỏ chân vào đôi dép lê đi xuống lầu.

Tài xế đỗ xe vào gara, không được phân phó, anh ta không dám làm gì. Lệ Trọng Mưu nằm tựa ra ghế, không hề có ý xuống xe.

Ngô Đồng đứng ngoài cửa xe, cách anh có một lớp kính. Anh không thấy cô, cô lại thấy hết vẻ say khướt của anh.

Nhìn thấy Ngô Đồng, sắc mặt Lão Tổng lái xe có vẻ khó xử, cung kính chào: “Cô Ngô.”

Ngô Đồng nhìn Lệ Trọng Mưu nhắm nghiền mắt, cô đành bảo: “Phiên anh giúp tôi đưa anh ấy về phòng.”

Lệ Trọng Mưu nghe tiếng, liền mở cửa xe, bước chân trĩu trĩu nhưng không ngã nghiêng. Ngô Đồng đi theo phía sau anh, lên lầu, vào phòng ngủ, Lệ Trọng Mưu ngã lên giường, giữa đầu thờ dốc.

Mùi rượu sực nức khắp phòng, không biết anh uống nhiều hay ít. “Em lấy nước giải rượu cho anh.”

Không có phản ứng.

Ngô Đồng không xác định được anh có nghe hay không, đang định bước đi, cánh tay cô bị nắm lấy.

Cô quay đầu lại, Lệ Trọng Mưu nhìn cô, ánh mắt lưu chuyển.

Cô chưa từng thấy anh như lúc này. Ánh mắt ấy, rõ ràng là si mê, và hòa lẫn đau thương.

Đó là ánh mắt lảng trí cô khi cô tiếp nhận.

Cô không dám nhìn thẳng.

Lệ Trọng Mưu cười, đột nhiên nâng tay lên che khuất tầm mắt. Anh buông tay cô: “Sao em có thể...đối xử với anh...như vậy...”

Ngô Đồng mang cốc nước giải rượu đến. Cô ngồi lên chiếc giường rộng lớn, giúp anh tháo cà vạt, cởi ra hai cúc áo.

Sau đó ánh mắt cô dừng lại.

Động tác cũng dừng lại.

Cô thấy trên cổ áo anh có dấu son môi.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67

Ngô Đồng cởi quần áo cho anh, mang đến phòng giặt đồ.

Những bàn chải xuống nước, cho xà phòng, mỗi lần cô vò cổ áo đều cảm thấy có vò thế nào cũng không sạch, vết son đỏ hồng kia như in vào từng sợi vải, không tẩy ra được.

Cô mở vòi nước, tiếng nước ào ào vọng trong không gian trống trải. Người giúp việc đi vệ sinh nghe thấy tiếng động nên đi tới, thấy Ngô Đồng giặt áo, hơi thất thần.

“Cô Ngô có cần tôi giúp gì không?”

Ngô Đồng còn nhớ mình phải mỉm cười trả lời: “Không cần đâu. Cổ áo chỉ bị bẩn thôi, tôi tự giặt được.”

Di Lư nhìn, rõ ràng chiếc áo vô cùng sạch sẽ, cổ áo trắng phau như mới. Bà thấy hơi bức bối: “Nhưng mà nó... rất sạch rồi.”

Ngô Đồng giặt mình sức tỉnh.

Cô nghĩ người rất lâu.

Hóa ra không phải quần áo không sạch, mà là chính cô có vấn đề. Cô cảm thấy vết son kia vấy bẩn tâm lòng của mình, cô không xóa sạch được sự dơ bẩn ấy.

Ngô Đồng buồn bã ném chiếc áo vào túi rác, nở ra nụ cười u ám: “Không có việc gì đâu Di Lư, đi đi ngủ đi.”

Ngô Đồng trở lại phòng ngủ của Đồng Đồng. Thăng bé có mùi thơm rất ngọt, đang ngủ say, giường rất lớn, bốn góc đều là đồ chơi ô tô đủ loại.

Cô ngắm nhìn con trai cho đến khi tỉnh táo, hôn trán con, cô nằm trên góc giường còn lại. Cô nên giải thích với con thế nào, nói với con bây giờ cô rất đau khổ ư...

Ánh mặt trời ban ngày xuyên qua tấm rèm chiếu vào, Lệ Trọng Mưu mở to mắt. Đầu anh như muốn nứt ra, là hậu quả của say rượu.

Vươn tay sang bên cạnh mò mẫn, trống trơn. Lệ Trọng Mưu vỗ trán ngồi dậy, cả mi mắt và thân thể đều trùng xuống, hơi thở hỗn loạn, anh đi ra khỏi phòng ngủ, phòng khách, thư phòng, phòng tắm, không có người.

Rửa mặt xong, anh liếc mắt nhìn chiếc đồng hồ để bàn, còn chưa tới 8 giờ.

Lệ Trọng Mưu day day huyết thái dương, vào phòng thay đồ. Trong đó có người, là người giúp việc. Lát sau anh mới nhận ra họ đang làm gì.

Đóng gói hành lý.

Hành lý của Ngô Đồng.

Cơ thể Lệ Trọng Mưu cứng ngắc, giọng anh như con dao nhọn: “Sao lại thế này?”

Người giúp việc bị Lệ Trọng Mưu quát, cả người run bần bật, giọng nói cũng run rẩy: “Cô, cô Ngô bảo tôi thu xếp hành lý của cô ấy...”

Nghe thấy giọng Lệ Trọng Mưu vang lên phiến muộn: “Cô ấy sao rồi?”

Người giúp việc giật mình, chưa kịp mở miệng, Lệ Trọng Mưu đã bước nhanh ra khỏi đó.

Lần đầu tiên không biết tìm người ở đâu, lần đầu tiên anh nhận ra mỗi căn phòng đều đáng sợ như thế. Bước chân anh đi rất nhanh. Người giúp việc phải khó khăn lắm mới đuổi kịp, hồn hết báo: “Chắc cô Ngô vẫn đang ở phòng cậu chủ!”

Lệ Trọng Mưu dừng chân, thần sắc cuối cùng cũng dịu đi, nhưng nắm tay lại chặt thêm, đổi hướng đi nơi khác.

Sớm nay Ngô Đồng đã tỉnh một lần, bảo người giúp việc đi thu xếp hành lý của cô, sau đó quay về phòng con trai ngủ tiếp. Cô cần một khuôn mặt thanh tỉnh để trở về gặp cha mẹ, anh trai và chị dâu.

Hôm qua Đồng Đồng chơi cả ngày, sáng nay sẽ không chịu rời giường sớm, Ngô Đồng định nằm với con thêm một lát, thế như con buồn ngủ càng lúc càng mạnh, như thể bù lại cho hai ngày mất ngủ.

Gần như bị ánh mắt bên kia giường làm tỉnh lại. Cô liếc mắt thấy Lệ Trọng Mưu đang ngồi trên giường, tầm mắt anh đứng yên.

Thần sắc Lệ Trọng Mưu chợt thay đổi.

Ánh mắt anh lúc này, rõ ràng không phải như thế. Ngô Đồng không muốn tin chỉ trong giây lát anh đã khôi phục về lạnh lùng.

“Em thu xếp hành lý định đi đâu?”

Giọng nói của anh lạnh như băng, khiến Ngô Đồng hoàn toàn tỉnh táo. Cô nhìn bốn phía, Đồng Đồng không ở trong phòng, thảo nào anh không dung mặt nạ để đối diện với cô.

“Tôi muốn đưa Đồng Đồng về Nam Kinh một chuyến.”

“Không được. Em đi một mình đi.”

Hốc mắt Ngô Đồng phấp hờng, nhin xuống, cô quay mặt đi.

Dáng vẻ lúc cô ngủ có thể khiến người ta cảm thấy đau lòng đến thế, anh sợ Đồng Đồng đánh thức cô, cố ý đưa con xuống lầu ăn sáng. Tại sao sau khi tỉnh lại, cô chỉ biết chọc giận anh?

Lệ Trọng Mưu không chịu được lúc cô không nói gì, thà rằng cãi nhau một trận còn hơn là bầu không khí trầm lắng kiểu này.

Ngô Đồng đi dép, nghe anh nói: “Hôm qua em và con giận dỗi cái gì, nó gọi điện cho anh, nhắc anh phải về nhà sớm.”

Ngô Đồng không quay đầu lại, lưng cô cứng còng, một khắc kia, cô như bị lời nói của anh đánh trúng tim đen.

Nỗi cô đơn của cô, cõi lòng tan nát của cô, Lệ Trọng Mưu đều nhìn thấy, cảm thấy được sự cô độc chảy vào trong lòng.

Phá nát sự phòng bị của anh.

Lệ Trọng Mưu đến gần phía sau cô, Ngô Đồng không hề nhận ra.

Đó là một loại bản năng vô cùng tự nhiên, Lệ Trọng Mưu không không chế được, anh giơ tay, đầu ngón tay sắp chạm đến cô, có lẽ chỉ kém nửa phân.

Anh nghe thấy cô nói: “Có phải tối qua đã quấy rầy anh và giải nhân hò hẹn rồi không? Để tôi còn biết đường giải thích với con.”

Cánh tay Lệ Trọng Mưu dừng giữa không trung, rồi buông thong xuống.

Giai nhân hò hẹn?

Chính xác.

Nhưng tại sao không phải cô, lại không được?

Chắc hẳn anh sẽ bị hủy hoại trong tay người phụ nữ này...

Sao có thể xảy ra cơ chứ?

“Con sẽ ở đây, không đi theo em” Lê Trọng Mưu vòng qua cô, bỏ lại một câu: “Tạm thời em về Nam Kinh cũng tốt, chúng ta không can thiệp vào chuyện của nhau, mắt không thấy, tâm không phiền.”

Ngô Đồng dõi theo anh ra ngoài, nhìn anh biến mất trong tầm mắt.

“Nói như vậy thì cần gì phải ở cùng nhau nữa?”

Cô chỉ nói với anh một lần duy nhất, đáp lại cô là tiếng cửa phòng sập mạnh.

“Cộp!” một tiếng, cửa phòng và lòng cô cũng đóng lại, Ngô Đồng một mình, khóc không thành tiếng.

Gần tới tháng chín, thời tiết không còn nóng bức nữa, kì nghỉ hè cũng hết. Bữa sáng được dọn ra trong nhà kính trồng hoa, tia nắng ấm áp xuyên qua tấm thủy tinh, chiếu lên những bông hoa lấp ló.

Tuy Đồng Đồng thích náo nhiệt, nhưng nhìn vẻ mặt của con, thấy người giúp việc mang hành lý ra, chỉ nhìn thoáng cũng nhận ra là của ai. Rồi lại nhìn Ngô Đồng, vẻ mặt bắt đầu trầm tư.

“Mẹ định đi đâu ạ?” Đồng Đồng vừa nói vừa nhìn xung quanh, ngồi trên bàn com ngo nguậy không ngừng, muốn tìm kiếm hình bóng Lê Trọng Mưu.

Tại sao bây giờ ba lại không ở nhà? Không xong rồi!

Ngô Đồng ôm mặt con, phui vụn bánh mì dính bên miệng thằng bé.

Đồ trang điểm đúng là thần vật cứu giúp gương mặt tái nhợt và tiêu tụy của cô, dưới lớp phấn dày chỉ là lừa dối. Cô cố gắng dụ giọng với con: “Con và mẹ cùng về thăm ông bà ngoại được không?”

Nhắc tới ông ngoại, Đồng Đồng chần chừ không nói.

Ngô Đồng nắm bàn tay mềm mại của con, chờ đợi câu trả lời.

Chồng cô không tin cô nữa, cũng chẳng còn tình yêu, sao có thể không kết thúc? Chung quy thì ra cô tự lừa bản thân. Từ đầu đến cuối, chỉ có con trai mới là trụ cột của cô mà thôi.

Xung quanh nhà kính trồng hoa đầy hoa hồng, hình như Lê Trọng Mưu đã bảo người ta trồng loài hoa này lúc còn ở New York, hoa nở chờ anh về, không biết anh có nhớ không?

Cô phải tạm thời rời khỏi đây, anh bảo đó là nhắm mắt làm ngơ, thế còn cô?

Có lẽ là để điều chỉnh lại tâm trạng cho thật tốt, can đảm để đoàn tụ rồi tiến đến hôn nhân, có lẽ...

Cô không muốn nghĩ nữa.

“Đi hai ba ngày thôi, trước lúc khai giảng mẹ sẽ đưa con về, được không?” Ngô Đồng nửa dụ nửa dỗ.

Hành lý nhiều như vậy, rõ ràng không phải chỉ đi ba ngày. Đồng Đồng nhanh trí hỏi: “Thế đến lúc đấy mẹ có về cùng con không?”

“...”

“...”

“Mẹ chỉ muốn đưa con về thăm ông bà ngoại, chơi mấy ngày rồi về.”

Đồng Đồng bùng cốc sữa, không chịu uống. Mắt đảo lung liếng, linh quang chợt lóe, đột nhiên vui vẻ đứng lên: “Hay chúng ta với ba cùng đi đi! Ba lợi hại như vậy, rất nhiều người sợ ba, có ba bên cạnh, ông ngoại chắc chắn không dám mắng đâu!”

Giọng nói ngọt xớt của con vang bên tai, Ngô Đồng thấy xót xa, cố làm cho giọng bình thường: “Ba con bận lắm, làm gì có thời gian đi khắp nơi với mẹ con mình?”

Không biết cô đang biện hộ cho anh, hay là cho chính mình.

Đồng Đồng suy tư một thoáng, hỏi ngược lại: “Bác có ở nhà không?”

Thằng bé và Ngô Vũ có quan hệ khá tốt, Ngô Đồng không do dự gật đầu.

Đồng Đồng hơi miễn cưỡng đáp ứng cô, cuối cùng còn không quên nhắc lại: “Chỉ đi ba ngày thôi đấy!”

Thương lượng xong, Đồng Đồng liền gọi điện cho Lê Trọng Mưu, không biết anh phản ứng thế nào, Ngô Đồng cúi đầu chăm chú uống nước trái cây.

Lê Trọng Mưu đã nói cô muốn lợi dụng thằng bé, vậy lần này cô sẽ lợi dụng con trai mình. Lê Trọng Mưu không thể từ chối yêu cầu của con, cô nghĩ như vậy. Gọi điện xong, Đồng Đồng báo lại: “Ba bảo chờ ba trở lại rồi nói sau.”

Ngô Đồng nghĩ nghĩ rồi lau miệng cho con: “Chúng ta đi thôi.”

“Không đợi ba ạ?”

Sao có thể chờ? Lê Trọng Mưu đến đây, tám chín phần mười sẽ không cho cô mang con rồi đi. Tốc độ Ngô Đồng rất nhanh, nhưng không nhanh chân hơn được Lê Trọng Mưu trở về.

Hành lý của Đồng Đồng được mang lên xe rồi lại bỏ xuống. Lê Trọng Mưu giải thích vô cùng đường hoàng: “Mấy ngày nữa con khai giảng, đừng đưa con đi lung tung.”

Ngôn từ của anh không để cho người ta thương lượng.

Đồng Đồng ngồi sau xe, vừa thò đầu ra ngoài cửa sổ đã bị Lê Trọng Mưu bế xuống, giao cho người giúp việc đưa về phòng.

Không có mặt con trai, hai người không hề nể nang nhau nữa, Ngô Đồng xuống xe sập mạnh cửa: “Ý anh là gì? Con theo tôi thì thế nào?”

“Tôi không quản được vợ mình, chẳng nhẽ không quản được cả con?”

Từng câu từng chữ, đánh vào bức tường thành của Ngô Đồng, lần thứ hai từng kẽ nứt càng thêm loang lỗ.

Hóa ra anh không phải như thế, cuối cùng Ngô Đồng cũng hiểu được, anh đối xử với cô lạnh lùng cũng tốt, còn hơn việc anh không tin tưởng cô, đó mới là thứ làm cô đau đớn.

“Quả thật chúng ta cần tách ra một thời gian. Muốn đi hay không tùy em, muốn trở về hay không cũng tùy em. Mong muốn ban đầu của tôi vẫn không thay đổi: con trai phải theo tôi.”

Chỉ thoáng chốc nỗi sợ hãi nảy lên trong lòng, Ngô Đồng không biết vì sao mình e ngại, cô kéo anh lại: “Em chỉ nói dối anh một lần, thật sự, không đáng để tha thứ sao?”

Trái tim Lê Trọng Mưu nhói đau. Cảm giác chết tiệt này, anh lựa chọn bỏ qua. Anh hất tay cô, rồi đi.

Ngô Đồng một mình khởi hành.

Trở lại Nam Kinh, trừ khoảnh khắc xuống sân bay, cô như đứa trẻ lạc đường, thời gian còn lại, quả thật không quá tệ.

Ngô Đồng không đoán được lòng người khó nắm bắt đến vậy.

Công ty Ngô Vũ cần người trợ giúp, cô cũng hang hái một phen, coi như việc lúc thanh nhân. Cô ở nhà cha mẹ, hàng xóm đàm tiếu rất nhiều, ở quê ngàng đầu gặp cúi đầu cũng gặp, Ngô Đồng chỉ chào hỏi theo lệ thường.

Ngày đó lúc cô mang theo hành lý về nhà. Đứng trước cửa cô do dự rất lâu có nên bấm chuông, không biết đứng đó bao lâu, cửa từ bên trong mở ra, mẹ cô đã đứng trước mặt.

“Con gái con đứa kiểu gì thế, không biết đường vào nhà sao? Đứng ở ngoài làm gì?”

Trong mắt mẹ cô phiếm lệ, khóe miệng lại mỉm cười.

Ngô Đồng tròn mắt đi vào, cổ đỏ cườì tươi: “Sao mẹ biết con về?”

“Ba con đứng ở cửa sổ thấy con từ lâu rồi!”

Ngô Đồng đứng ngoài cửa ngây ngốc khoảng nửa tiếng, ba cô cũng cứng rắn thật, nhìn lâu như vậy, vẫn là bà không đành lòng ra mở cửa.

Cô con gái này vẫn ngỗ nghịch, ba không muốn nhìn mặt, cô thực sự không quay về, đến cả năm hết tết đến cũng không thấy mặt.

Lúc này nhớ lại, Ngô Đồng để tay lên ngực tự hỏi, nếu cô là Lê Trọng Mưu ly hôn, sau này Đồng Đồng lớn lên cũng đối xử với cô như vậy, cô sẽ sống thế nào đây?

Mẹ đưa cô đến thư phòng, khoảng cách ngắn ngủi, cô phải tự nhủ mấy lần mới dám gõ cửa đi vào.

Ba cô ngồi trong phòng chơi cờ cũng một chiến hữu cũ, hiển nhiên nghe thấy tiếng cửa mở, vẫn không quay lại nhìn. Nhưng thật ra lão chiến hữu đó đã

thấy Ngô Đồng, ông vẫy tay gọi cô như thể đối với con gái mình.

Ngô Đồng chậm chạp không nhúc nhích, kì thực cô vẫn rất bình tĩnh, và không thức thòi. Đến tận lúc này, ba Ngô mới lên tiếng: “Còn biết có nhà mà về cơ à? Bác Triệu gọi con đến chơi cò, đừng có kì kèo mãi.”

Những ngày sau, mỗi khi rảnh rỗi, Ngô Đồng đều phải ngồi cạnh hai người già chơi cò. Kì nghệ của cô không giỏi lắm, chơi toàn thua, ngày nào cũng bị phạt rửa chén.

Một hôm đang đeo bao tay rửa chén, điện thoại của cô vang lên.

Nghe máy, chất vấn của Cố Tư Kì bay đến tới tấp: “Sao cậu lại thế này? Nói đi là đi, còn không thèm tới đón mình nữa chứ!”

“Không phải cậu khuyên mình về Nam Kinh gặp ba mẹ à?”

Cố Tư Kì nghe có vẻ tâm trạng cô đã tốt lên, giọng trầm xuống: “Cậu không nói với mình chuyện gì, đến lúc mình về HongKong mới nghe đồng nghiệp kể mới biết.”

“Cứ coi như mình đi nghỉ phép, mình ở đây ăn ở không mất tiền, rất tự do.”

“...”

“...”

“Lệ Trọng Mưu làm thế nào bây giờ?”

Ngô Đồng im lặng.

Đột nhiên cô nhận ra, bản thân đã từ rất lâu rồi không nhớ đến cái tên này.

Cô cười, càng lúc càng to tiếng: “Mình và anh ta chẳng có quan hệ gì, không phải cậu thật sự tin vào mấy tin bát quái đấy chứ?”

Cố Tư Kì nghe tiếng cười, rất vô lực, rất đau lòng: “Đồng, cậu có biết mỗi lần cậu nói dối, giọng của cậu đều tự dưng lớn hơn không?”

Ngô Đồng ngỡ ngàng: “Thật ư?”

“Đêm cậu biến mất ở New York , sau hơn nửa đêm luật sư Hường bảo mình tìm cậu, mình gọi thì Lệ Trọng Mưu nghe máy. Cậu và anh ta đã sống chung tại New York, không phải sao?”

“...”

“...”

“Đồng? Đồng?”

“Cậu nói đêm đó, Hường... Luật sư Hường bảo cậu đi tìm mình?”

Tư Kì nghe giọng Ngô Đồng hơi khác, cứ tưởng bạn mình xấu hổ.

Lời an ủi Tư Kì cũng không nói, vì cô biết người như Ngô Đồng một khi đã trốn vào lớp vỏ tự bảo vệ, thì chẳng màng đến điều gì xung quanh nữa. “Trụ sở TC đã bắt đầu đòi luật sư rồi, có người nào đó đã giờ trò chèn ép luật sư Hường, hiện giờ ở HongKong không có công ty nào muốn hợp tác với họ.”

Còn có ai có thể dùng chiêu quái đản như vậy chèn ép Hường Tá?

Ngô Đồng đứng trong bếp ngẩn người, Ngô Vũ dọn đồ ăn vào phòng liền thấy nước sắp tràn ra khỏi bồn rửa, khắp nơi đều là bọt xà phòng.

Ngô Vũ hô lên: “Mau tắt nước!”

Bấy giờ Ngô Đồng mới tỉnh lại, nhìn đồng hồ hỗn độn, chân tay cô luống cuống khóa vòi.

Âm thanh bên này ồn ào, Tư Kì nghe không rõ lắm, lo lắng hỏi: “Làm sao thế? Không có việc gì chứ?”

Mùi xà phòng rất gay mũi, Ngô Đồng bị mùi hương kì dị xộc thẳng vào mũi, thấy cay cay. Đảo mắt qua đã thấy Ngô Vũ đang cầm túi đồ đựng đồ ăn còn lại. Đột nhiên dạ dày quặn lên, Ngô Đồng không thể trả lời Tư Kì, cô khom người nôn thốc nôn tháo trong bồn rửa.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68

Ngô Đồng khó chịu nôn khan, chị dâu Duy Giai Giai bên cạnh thấy vậy vội chạy vào bếp, hỏi: “Làm sao vậy?”

Cô vẫn nôn khan, cuối cùng cũng thấy đỡ hơn một chút, bỗng mặt cô trắng bệch, Ngô Vũ rất lo lắng cho em: “Em không thoải mái à?”

Ngô Đồng lắc đầu, cố gắng không nghĩ đến trường hợp xấu nhất. Cô thất thần trở lại phòng khách, trên mặt đầy vẻ lo âu. Gọi điện cho con, cô đồng ý đến cuối tuần sẽ quay về HongKong, Đồng Đồng rất hưng phấn, không để ý gì nữa.

Đồng Đồng cắn ngón tay tính chuyện làm thế nào giữ chân ba trong ngày cuối tuần, Ngô Đồng dặn dò con đi ngủ sớm.

Cô nhớ lại một chuyện, lập tức lao ra cửa: “Con ra ngoài một lát.”

“Đã trễ thế này còn đi đâu.”

“Mua mấy thứ linh tinh thôi ạ, con đi nhanh lắm.”

Khu dân cư ở nhà họ Ngô đã được tu sửa nhiều lần, mọi cơ sở vật chất đều đầy đủ. Ngô Đồng đi bộ không lâu liền thấy biển hiệu của hiệu thuốc.

Năm đó lúc mang thai Đồng Đồng, dấu hiệu không hề sai biệt, kinh nguyệt đã lâu không có, 40 ngày bắt đầu nôn nghén.

Đi đến hiệu thuốc, nhìn ngọn đèn cách đó không xa, sắc màu thật rực rỡ nhưng cũng thật lạnh lẽo. Chồng cô không có ở đây, con cô không ở đây, cô nghĩ như vậy, đột nhiên trái tim trùng xuống.

Thuận đường nên qua siêu thị mua đồ ăn vặt, xách mấy túi linh kinh mang về để người nhà không nghi ngờ.

Hai lần mang thai đều chỉ có thể lén lút như vậy, Ngô Đồng hoài nghi không biết trên đời có tồn tại người phụ nữ nào giống như cô không.

Ngồi trên nắp bồn cầu nhìn chằm chằm que thử thai, mỗi giây trôi qua đều là sự dày vò.

Hai vạch đỏ chói, dương tính, đúng... có thai rồi.

Đêm khuya thanh vắng, người trong nhà đã ngủ say, Ngô Đồng ra khỏi phòng vệ sinh tắt đèn, trong lòng đã nguôi lạnh. Lần này, dù làm thế nào cũng không điều chỉnh tâm trạng được.

Khiếp sợ và do dự, cô không muốn thừa nhận, bao nhiêu tủi thân chồng chất trong lòng, tích lại càng ngày càng nhiều, rốt cục cũng vỡ òa ra.

Ngô Đồng vỗ nước lạnh lên mặt, giả vờ thần nhiên trở về phòng, di động nắm chặt trong tay, dựa vào cửa phòng, cô chậm rãi nhấn số riêng của Lê Trọng Mưu.

Người kia còn là chồng của cô, nhưng trong lòng lại chẳng có chút gì ngọt ngào hay chờ mong, trừ bỏ thấp thòm, còn vang lên giọng nói: có khi nào anh sẽ không nghe máy lần nữa? Anh đã tàn nhẫn đến vậy, thì thêm bao nhiêu lần cũng có sao đâu.

Nhưng lần này điện thoại đã thông.

Hai bên im lặng, giống như chỉ định nghe tiếng hít thở của nhau.

Ngô Đồng không biết cô có thể nói gì, mũi tắc nghẹn, cô nói chuyện đứt quãng, thều thào đến mức chính mình cũng không nghe rõ: “Ngày mốt em quay về HongKong, chúng ta gặp nhau một lần đi, có chuyện rất quan trọng muốn nói với anh.”

Lê Trọng Mưu vẫn không nói lời nào, trầm mặc rất lâu, Ngô Đồng chờ anh đồng ý, không chờ anh có cơ hội nói lời nào tàn nhẫn, cô đã dập máy.

Tựa lưng vào cửa, cô bất động hồi lâu.

Cùng lúc đó, tại hầm rượu ở nhà Lê Trọng Mưu, nhiệt độ ổn định ở mức 14oC.

Ánh đèn màu hồng lan tỏa, Lê Trọng Mưu ngấm đấm men say. Anh nhìn dây số trong điện thoại, trong đó vẫn có âm thanh, nhưng không thấy đối phương nói, càng lúc vang lên âm thanh nhạt nhẽo.

Đúng là say khướt rồi, rượu đã ăn mòn lý trí, bỏ đi lớp mặt nạ, anh mới có thể nói ra: “Vợ ơi, trở về đi...”

Ngày thứ hai từ sáng sớm Ngô Đồng đã đến bệnh viện, kiểm tra xong, không còn gì để nghi ngờ nữa. Ngô Đồng nắm chặt tờ kết quả trong tay ngồi

trong hành lang bệnh viện, cô khẽ vuốt bụng vẫn còn bằng phẳng của mình.

Lần này chắc chắn mẹ sẽ không ngu ngốc như thế, mẹ sẽ để con sinh ra trong gia đình có cha có mẹ, không để cho con phải tủi thân.

Cô mỉm cười đi theo Ngô Vũ đưa mình ra sân bay, anh xoa trán cô: “Lúc thì chau mày đau khổ, lúc thì tươi cười rạng rỡ, đúng là càng ngày càng không thể hiểu nổi em.”

Ngô Vũ nhìn cô như đứa trẻ, thời tiết tháng mười, tính cách trẻ con đúng là thất thường.

Ngô Đồng đang tay ôm anh: “Chúc em thành công đi nào!”

Ngô Vũ không biết cô đang nói gì, hơi bất đắc dĩ: “Rồi rồi rồi, chúc em thành công.”

Máy bay có hơi xóc nảy rồi mới vững bay, Ngô Đồng tháo vội dây an toàn liền vọt vào WC, dạ dày đã rối tung.

May mà thời gian ngồi trên máy bay không dài, đến HongKong, đi ra khỏi cabin, tầm mắt Ngô Đồng sáng rõ.

Bây giờ mới là thứ năm, cô trở về trước một ngày, không có ai tới đón, Ngô Đồng checkout xong vội ra ngoài đón xe, đổi lại sim HongKong, gọi cho số của văn phòng Mark. JeffLawFirm.

Điện thoại tư của Hường Tá không liên lạc được, bây giờ chỉ có thể gọi vào số văn phòng, vẫn không liên lạc được. Lúc gọi xong không thấy đối phương nói gì, Ngô Đồng không xác định được có phải là Hường Tá hay không: “Tôi là Ngô Đồng.”

Giọng Hường Tá khàn khàn vang lên: “Anh biết.”

Ngô Đồng nhắm mắt, những hàng người đến kẻ đi, Ngô Đồng không bao giờ... muốn trở thành bia nhắm của bọn họ. Cô nói với Hường Tá: “Phiên anh đến sân bay đón tôi được không?”

Lúc này cô lại yêu cầu gấp mặt – Hường Tá im lặng rồi trả lời: “Được.”

Anh chỉ nói một từ, Ngô Đồng cũng không nói thêm, cô gác máy. Ngồi trên đồng hành lý, chờ ở đây, khi xe của Hường Tá dừng trước mặt đã là mấy tiếng đồng hồ trôi qua.

Cô quả thật không biết thời gian dài bao lâu, Hường Tá cất hành lý của cô vào cốp xe, khởi động, anh nhìn cô qua gương chiếu hậu.

“Em gầy đi.”

Ngô Đồng sờ sờ mặt mình: “Thế sao?”

Hường Tá chắc chắn mình không nhìn nhầm, cô mỉm cười, với anh. Mi tâm Hường Tá nhú chặt, khớp ngón tay bán trên vô lăng cứng ngắc.

“Tôi nghe Đồng Đồng thuận miệng nói mấy lần, hình như Lê Trọng Mưu liên lạc với mấy chuyên gia, không biết cha anh đã khá lên chút nào chưa?”

Hường Tá cũng cười, từ chối cho ý kiến về vấn đề này: “Đưa em đến đâu? TC hay Lê gia?”

“...Bệnh viện.”

Trong giây lát, nụ cười đông lại trên môi Hường Tá, mắt anh hiện vẻ kinh hãi, không dám hỏi lại, nghe theo lời cô chạy thẳng đến bệnh viện.

Phụ khoa, đăng kí, tới lui đủ loại phụ nữ, Hường Tá mãi miết theo sau Ngô Đồng, sắc mặt ngày càng u ám.

Cuối cùng không chịu nổi, anh dừng bước hỏi cô: “Tại sao lại tới đây?”

Ngô Đồng không trả lời, chỉ nói: “Chờ lát nữa anh sẽ biết, phiên anh đứng đây chờ tôi.”

Hường Tá đứng im chờ kết quả, Ngô Đồng đưa cho anh tấm ảnh siêu âm màu. Hường Tá không chịu nhận lấy, Ngô Đồng dúi tấm ảnh vào tay anh. Giữa bức ảnh có hình gần như hạt đậu miêu tả một sinh mệnh bé nhỏ –

Tay Hường Tá run lên, bức siêu âm rơi xuống mặt đất.

Ngô Đồng không nhặt lên, giọng cô cực kì bình thản: “Anh có biết không, anh sắp hại thêm một đứa con của tôi không có cha?”

“...”

“Tôi không biết anh đã làm gì khiến Lê Trọng Mưu không tin tưởng tôi, tôi nói gì anh ấy cũng hoài nghi, có lẽ chỉ có anh nói mới có hiệu lực. Tôi không cầu xin anh buông tha anh ấy, tôi chỉ cầu xin anh buông tha tôi.”

Thần trí Hường Tá bị lời nói của cô cuốn đi mất, anh bỗng thấy sợ hãi, ánh mắt Hường Tá bỗng lóe lên, theo ánh sáng nhìn sang: “Đứng lại!”

Phút chốc Ngô Đồng không kịp phản ứng, Hường Tá đã đuổi theo phía sau, phóng viên lộ camera đuổi theo dọc hành lang, vớng phải mọi người, chốc lát đã không thấy Hường Tá đâu.

Ngô Đồng đi qua cửa, một thờ hỗn hển, còn đang định chạy tiếp đã bị Hường Tá kéo về, không để cô chạy loạn lên nữa: “Cẩn thận con của em.”

Ngô Đồng phản ứng lại, nắm mạnh tay Hường Tá: “Có phải là anh không? Có phải anh tìm phóng viên đến không?”

Hường Tá bỗng chìm vào suy sụp, anh ôm bụng, ngã lưng vào tường, trượt xuống.

So với cô anh còn thống khổ hơn, ôm đầu, anh nghẹn lời: “Rất xin lỗi.”

Hường Tá đã liên hệ cho tòa soạn báo quen biết, chủ biên lại trở mặt không đồng ý. Hường Tá tức giận ném chiếc điện thoại, Ngô Đồng ngồi bên cạnh, ngẩng đầu nhìn anh, hốc mắt đỏ au: “Anh hại chết tôi rồi...”

Thình thoảng có người đi qua nhìn thấy đôi nam nữ, trong khoa phụ sản, phụ nữ giận giữ, đàn ông bắt đầu dấm hổi, người ta nhìn vào chỉ đành bỏ qua.

Hường Tá thuật lại cho cô đêm hôm đó ở New York, trong lòng anh đã ti tiện đến mức nào, trừ nỗi hận, cũng chỉ có mình cô. Anh nói: “Hắn ta không thương em, hắn ta không tin em, người đàn ông như thế, tại sao em còn lao đầu vào?”

Ngô Đồng nghe anh nói, trái tim cô thật sự đã trúng một dao, cô không dám nhìn anh, sợ bị lời nói của anh ảnh hưởng. Cô vuốt tóc đứng dậy, nói thẳng: “Nếu anh giúp tôi đến nói thẳng với Lê Trọng Mưu. Nếu anh còn đối xử với tôi như vậy – cả đời này tôi sẽ hận anh.”

Không chiếm được tình yêu mãnh liệt nhất, vậy chạm đến nỗi hận cùng cực cũng tốt, nhưng Hường Tá dõi theo bóng dáng cô xa dần, lồng ngực bị thiêu đốt bỏng cháy.

Ngô Đồng trở về Lê gia, người giúp việc không kịp trở tay, thời gian còn sớm, Đồng Đồng chưa tan học, mấy người họ kể cho cô nghe Đồng Đồng luôn miệng: “Mẹ cháu thế này thế kia”, kể công của cô, tỏ vẻ chuyện gì cũng biết.

Ngô Đồng không hỏi khi nào Lê Trọng Mưu về, càng không dám nghĩ đến việc Lê Trọng Mưu nhìn thấy cô và Hường Tá xuất hiện ở bệnh viện sẽ có phản ứng thế nào.

Thấy cô sắc mặt không tốt, người giúp việc đoán cô đi đường mệt nhọc, đem hành lý của cô về phòng, không quên hỏi: “Cô có cần chúng tôi báo cho ông chủ không?”

Ngô Đồng lắc đầu, tự nhốt mình trong phòng.

Người giúp việc mang đồ của cô cất về phòng Lê Trọng Mưu, mọi người đều cho rằng cô là bạn gái của anh, làm thế này là lẽ đương nhiên.

Lần đầu tiên Ngô Đồng phải cẩn thận với gian phòng này như vậy.

Anh thích màu trầm, tất cả đồ đạc đều phải là thợ thủ công có tiếng làm, không thuận ý anh, anh sẽ không dùng, còn rất tự tin vào con mắt của mình.

Bình thường anh đều làm việc ở bên thư phòng chính, phòng ngủ lại có cửa thông với một thư phòng nhỏ. Lần đầu tiên cô đi vào căn phòng này.

Trong đây trang trí không nhiều, không thể so mấy giá sách và mấy cuốn tàng thư của thư phòng chính, nhưng lại khiến người ta thấy ấm áp, rất không hợp tính cách của Lê Trọng Mưu.

Ngô Đồng đứng trước giá sách tần ngần, liếc qua một ngăn sách, bỗng nghe có người gọi: “Cô Ngô.”

Giật mình, tay cô va vào giá sách, khiến chúng lung lay.

“Rầm” Tiếng đồ vật rơi xuống.

Người giúp việc đứng ngoài cửa nói: “Di Trần đã chuẩn bị trà bánh ở vườn hoa, cô Ngô có muốn qua đó không ạ?”

Ngô Đồng căn bản không nghe thấy gì, tâm trạng nặng nề của cô lúc này đang đặt hết lên đồng hồ trên mặt đất.

Trên đó toàn là những đồ cô đã bỏ đi.

Chiếc hộp giấy cô làm, và quyển nhật ký của cô.

Cuốn nhật ký rơi dưới đất mở ra, một trang giấy hoàn toàn xa lạ với cô. Ngô Đồng nhặt nó lên, ngón tay bắt đầu lật giở từng tờ xem lại.

Ngày 2 tháng 8, Trường Đào, trời nắng

Đó là ảnh của cô, chụp động tác ngốc ngếch nhưng vô cùng sống động.

Dưới bức ảnh có nét chữ cứng cáp của đàn ông: “Đồ ngốc.”

Ngày 6 tháng 8, Đại lộ Năm, trời âm u

Bức ảnh chụp người phụ nữ đứng nghỉ chân bên tiệm tạp hóa lề đường, cúi đầu, cầm một cành hoa hồng, đóa hoa đẹp đẽ còn đọng sương sớm, ánh nắng màu vàng còn như đọng lại trong mắt cô.

“Nàng yêu hương hoa hồng mới nở.”

Ngày 12 tháng 8, MSG, trời nắng

Hạnh phúc đứng trên tầng thượng, em và con chạm tay gần miệng hét chói tai.

“Giọng rất lớn.”

Ngày 17 tháng 8, Florida.

Ảnh không chỉ có mình cô. Cô ngủ, về một môi phong trần, đầu gối lên ngực một người đàn ông, tư thế không ngoan chút nào, anh cười rất tươi.

“Vợ, tân hôn vui về.”

Ngô Đồng bỗng nở nụ cười, thấy người giúp việc bên cạnh, cô sùng sốt.

Lệ Trọng Mưu luôn chỉ tin vào mắt mình, cô cũng vậy.

Anh nói không yêu cô, còn cái này thì làm sao khiến cô không tin cho được?

Tuy vườn hoa vẫn rực rỡ như vậy, hoa cỏ khắp chốn, nhưng mọi đóa hoa hồng đã không còn.

“Không có hoa hồng nữa à?”

“Mấy ngày sau khi cô Ngô về Nam Kinh, ông chủ đã sai người đem hết hoa hồng đi rồi.”

Anh bỏ hết hoa hồng, có phải cũng chuẩn bị cắt đứt liên lạc với cô không?

Ngô Đồng nghĩ nghĩ rồi nói: “Trông lại đi, vẫn loại hoa ấy.”

Di Trần không dám quyết, Ngô Đồng không chờ bà trả lời, cúi đầu uống trà lại.

Bỏ chén xuống, bàn tay bị Lệ Trọng Mưu bắt lấy. Anh tóm lấy tay cô rất nhanh, kéo cô đứng dậy khỏi bàn trà. Cổ tay Ngô Đồng bị tuột, chiếc chén bị văng ra xa, vỡ tan tành.

Anh trở về lúc nào Ngô Đồng không biết, giờ phút này đứng trước mặt cô chỉ thấy lửa giận ngút trời. Ngô Đồng yên lặng chờ anh phát tác.

Tay Lệ Trọng Mưu nắm chặt tay Ngô Đồng, một tay kia vung lên, ném bộ tờ báo lên bàn: “Giải thích đi.”

Cô ngẩng đầu: “Em trở về là để thăm con.”

“Thăm con?” Anh cười lạnh, “Vừa về đến HongKong đã đi gặp tình nhân, nếu không phải tôi ép xuống, chắc chắn đêm nay sẽ tràn lan trên báo.”

Tâm trạng Ngô Đồng rất tốt, không muốn giằng co với anh. Lệ Trọng Mưu nhin xuống, xung quanh còn nhiều người giúp việc đang đứng ngây ngốc, anh bực mình túm tay kéo cô rồi đi.

Ngô Đồng suyt ngã, cô giật tay anh: “Chậm đã... đứa bé...”

Trong nháy mắt, cả người Lệ Trọng Mưu như bị xé rách, chân anh chôn chặt trong đất, không tài nào nhấc lên nổi.

Anh buông lỏng bàn tay.

Từ từ quay đầu lại nhìn cô, trong mắt anh ngập hận ý, nghe cô nói: “Anh vẫn không chịu tin em.”

Một khắc đó đầu óc Lệ Trọng Mưu trống tuếch, anh không biết giọng điệu của cô là bi thương hay là bất đắc dĩ. Nhưng thật ra chính anh, đứng trước mặt cô, đã biến thành pho tượng.

Ngô Đồng rời khỏi vườn hoa, trở lại phòng Lệ Trọng Mưu, nhìn qua cửa sổ, cô thấy người đàn ông vẫn đứng yên ở đó rất lâu, lâu đến mức chiếm quá nửa cuộc đời cô.

Nhưng cuối cùng, anh bước đi rồi.

Cô đứng trước cửa sổ, trong lòng thầm nói với anh: Lệ Trọng Mưu, lần này là lần cuối cùng em cá cược, nếu thua em sẽ dừng yêu, không bao giờ... yêu nữa.

Tiếng chuông kéo suy nghĩ của cô quay lại.

Cô nhìn, là số Hường Tá.

Bên kia âm thanh của Hường Tá cất giấu niềm đau đớn: “Anh đồng ý với em”

Anh không nói là chuyện gì, Ngô Đồng tất nhiên hiểu được, cô trút được gánh nặng: “Cảm ơn.”

Hường Tá nghe cô nói hai chữ này, rầu rĩ trầm ngâm, cũng rất nhanh bỏ qua mọi chuyện: “Em hẹn thời gian gọi hẳn ra, anh sẽ ngả bài.”

“Không cần chọn ngày đặc biệt gì, mai đi.”

“Ngày mai?”

“Đúng, ngày mai sau khi em rời khỏi HongKong, anh sẽ đi tìm anh ấy.”

Không chờ anh nổi lên nghi vấn nào, Ngô Đồng cúp máy, gọi sang cho Cố Tư Kỳ.

Cô hơi vội, không nhiều lời hỏi thẳng Tư Kỳ: “Nhà ba mẹ cậu ở Ô-xtrây-li-a còn cho thuê không?”

Cố Tư Kỳ nghe mà như lạc vào sương mù: “Hỏi cái này làm gì?”

“Mình định ở đó một thời gian, không muốn để cho ai biết.”

Cố Tư Kỳ trở nên nghiêm túc: “Làm sao vậy?”

“Mình muốn vì hạnh phúc của bản thân mà cố gắng một lần cuối cùng.”

“Cậu, nói rõ ra đi.”

Không trách Tư Kỳ nghe không hiểu, Ngô Đồng cũng không biết giải thích sao, nhưng cô nói cho bạn mình chuyện cô chắc chắn nhất: “Đơn giản là mình muốn tìm một nơi sinh con.”

Ngô Đồng về nhà trước một ngày, Đồng Đồng vui lắm, nhưng nhìn quanh không thấy bóng dáng cha mình đâu, Đồng Đồng còn an ủi mẹ: “Để con gọi điện thoại hỏi trợ lý của ba, xem khi nào ba về nhà.”

Thằng nhóc bị Ngô Đồng kéo về: “Không cần đâu. Mai mẹ đi rồi.”

Đồng Đồng ôm cổ cô, lắc đầu nguầy nguậy: “Không được!”

Ngô Đồng nâng mặt con, nhìn con trai mình chăm chú: “Mẹ hứa với con, khi trở về sẽ tặng con một món quà cực kì đặc biệt, nhé?”

Ngày tiếp theo Ngô Đồng ra khỏi cửa, Tư Kỳ tới đón, sau đó lái xe thẳng đến sân bay.

Hôm nay là một ngày tươi sáng, đại sảnh sân bay ngời ngời, chiếu vào mắt cô, nhưng Ngô Đồng không hề cảm thấy chói mắt.

Cô mua vé máy bay.

HongKong – Sydney.

Lúc đăng kí, Cố Tư Kỳ nắm lấy tay cô, trầm giọng nói: “Bảo trọng.”

Nói xong liền buông tay.

Đây là lựa chọn của Ngô Đồng. Tư Kỳ không thể thuyết phục, chỉ có thể tôn trọng.

“Yên tâm, mình sẽ trở về, vui vẻ hạnh phúc trở về.”

Lời nói ra để an ủi Tư Kỳ, nhưng càng như tự an ủi chính mình.

Ngồi trên máy bay, chờ đợi cất cánh, tiếp viên hàng không nhắc nhở mọi người tắt điện thoại, Ngô Đồng ngồi dựa vào cửa sổ, phong cảnh sân bay rất đẹp, trời trong nắng ấm.

Cô mở điện thoại, thấy tin nhắn mới từ một dãy số lạ: “Anh đang ở văn phòng Lê Trọng Mưu, anh ta vừa lao vụt ra, chúc hai người hạnh phúc.”

Không kí tên, Ngô Đồng biết là ai, cô không trả lời, trực tiếp tắt máy.

Chờ đến lúc cất cánh, chuyện duy nhất cô có thể làm là nhìn đồng hồ.

Kim giây, kim phút, cứ chuyển qua từng vòng.

Đột nhiên mắt cô lướt qua bóng hình ai đang lao đến, cô yên lặng nhìn ra từ cửa sổ.

Lê Trọng Mưu.

Anh chạy vào sân bay, ngó lên cửa sổ của từng chiếc máy bay, như tìm người, như chờ, anh đứng đó, lạc long không biết làm sao.

Cô rời đi, cùng lắm chỉ cách nhau có mấy trăm kilomet.

Kì thực Ngô Đồng không nhìn rõ mặt anh, nhưng cô cảm nhận được nỗi lo lắng tỏa ra từ con người ấy.

Nhân viên sân bay đã tới. Sau đó Lê Trọng Mưu cuối cùng chọn bước lên cầu thang của chiếc máy bay gần nhất.

Ngô Đồng nhìn thấy anh biến mất trong tầm mắt.

Cuối cùng cô nắm chặt tay, quay đầu thất dây an toàn.

Phi cơ cất cánh.

Nơi cửa cô gần cabin, anh không vào được, cô cũng sẽ không bước ra ngoài.

Thế này, có phải là vĩnh biệt rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: KẾT THÚC – Phần 1

Bé con được bốn tháng, bụng Ngô Đồng đã lộ ra, từ chi cô vẫn mảnh mai như trước. Qua thời kì nôn nghén kham khổ, cô lại không béo lên được. Đi cùng bảo mẫu ra siêu thị mua mấy đồ vặt, mấy đứa trẻ hàng xóm ghé vào cửa sổ, tò mò quan sát cô đi qua.

Cô ở đây rất thích. Chỉ chịu không nổi Tư Kỳ, thỉnh thoảng cô ấy cũng đến trò chuyện linh tinh, đa số thời gian chính là khuyên: “Chơi chán thì về đi, đừng tra tấn anh ta nữa.”

Tra tấn –

Trái tim Ngô Đồng nhói lên.

Tư Kỳ nhìn biểu cảm của bạn, cô nghĩ Ngô Đồng đang nuối tiếc, ít nhất cũng phải hỏi tình hình người đó gần đây thế nào chứ, Ngô Đồng lại không làm vậy, trong cái thân nhiên có nét ưu thương. Nhưng vẫn chưa từng đề cập đến anh.

Dạo gần đây, Tư Kỳ không nói câu kia nữa, mà sửa lại là: “Trở về đi, đừng tra tấn mình nữa mà.”

Lần đầu tiên Tư Kỳ nói, Ngô Đồng còn ngạc nhiên: “Cậu làm sao thế? Sao có vẻ khổ sở thế?”

“Lê Trọng Mưu chắc chắn mình biết địa chỉ của cậu, lúc nào cũng chen ép mình, bốn tháng rồi không tha.”

Sự biến mất của cô làm khổ Tư Kỳ, dù ngoài miệng oán than nhưng thấy Ngô Đồng không chút do dự, Tư Kỳ lại sửa miệng: “Mình nghĩ hay là cậu đừng trở về nhanh như thế, để cho anh ta chịu thêm chút đau khổ cũng tốt.”

Lê Trọng Mưu chịu khổ, nhưng khổ hơn là mấy đối thủ của Lê thị, một đám bị ép mà không thể đánh trả được.

Tổng giám đốc Lê thị càng ngày càng mở rộng thị trường, thành tựu tạo nên quả như kì tích.

Thật ra Ngô Đồng vẫn thường đọc tin tức giải trí, không ngờ không thấy bóng dáng Lê Trọng Mưu ở đâu. Cô thấy hơi buồn, chỉ có mảng kính tế tài chính thỉnh thoảng còn thấy vẻ mặt anh tươi cười.

Cô rời đi, anh cũng rất tốt đấy thôi. Anh không còn bị cô dày vò nữa, tâm trí cũng trầm tĩnh, đây mới là Lê Trọng Mưu mà cô yêu thích, nhưng Ngô Đồng không biết nên vì thế mà vui mừng hay khổ sở.

Đồng Đồng càng không chịu, mấy lần uy hiếp cô dọa sẽ báo tài khoản của cô cho ba, lần nào cũng bị Ngô Đồng dọa nạt, dần dần khóe miệng thẳng nhóc càng nở rộ: “Mẹ là người lớn rồi, sao còn bốc đồng như thế.”

“Hai tháng nữa mẹ sẽ về.” Cô an ủi con trai, nhưng lại không để trong lòng.

Sydney đã vào khoảng thời gian ẩm áp, chắc bên HongKong đang là mùa đông, bảo mẫu bắt đầu mua tài liệu dưỡng thai cho Ngô Đồng.

Đồ đặc rất đáng yêu. Ngô Đồng cảm tai nghe, một đầu dán lên trên bụng, đầu kia áp vào tai, Ngô Đồng thường đem quyển nhật kí kia mở ra đọc.

Quyển nhật kí đã dày hơn gấp ba lần. “Phần đầu là mẹ viết cho anh trai, phần thứ hai là ba viết cho mẹ, phần cuối là ba mẹ cùng viết cho con.”

Ngô Đồng vừa dứt lời liền nhận được điện thoại của Tư Kỳ:

“Minh không kìm được đã nói cho anh ta...”

Ngô Đồng im lặng ba giây, vừa bức mình vừa buồn cười: “Anh ấy lại cắt ngày nghỉ của cậu à?”

“Ngược lại mới đúng.”

“Gi cơ?”

“Anh ta đột nhiên thăng chức cho mình, lại còn tăng lương, tặng thêm cho mình cả một đồng ngày nghỉ.”

Đúng là cho ăn khổ trước, cho nếm ngọt sau. Ngô Đồng không thể không bội phục thủ đoạn mà Lê Trọng Mưu nghĩ ra.

Trong lòng cô vui vẻ nên gương mặt cũng phấn chấn: “Cho nên cậu liền bán đứng mình?”

“Tất nhiên không phải thế!” Tư Kỳ không chịu được nổi sung, sau đó thay bằng vẻ cực kì nghiêm túc: “Minh nói cho anh ta, là vì anh ta đã nói với mình một câu.”

“...”

“Anh ta nói – ”

Anh không thể đánh mất cô ấy lần nữa.

Xin em hãy nói cho anh biết cô ấy ở nơi nào.

Ngô Đồng cười khép lại máy tính, niềm vui ngọt ngào lan tỏa khắp căn nhà nhỏ bé. Cô quay về chiếc giường rộng rãi, dạo gần đây cô rất thích ngủ, nhất là ngủ trưa, vô cùng yên giấc.

Nhà của ba mẹ Tư Kỳ ở ven biển, phóng tầm mắt ra xa, biển dạt dào sau lớp cửa kính.

Nước biển xanh ngắt, bờ cát trắng tinh.

Lê Trọng Mưu, em chờ anh đón em về nhà...

Sau lần thứ bảy Ngô Đồng cự tuyệt cho Lê Trọng Mưu vào cửa, anh trở thành hàng xóm mới của cô.

Cô dậy sớm tưới nước cho bồn hoa lộ thiên, anh ở sát vách nói với cô “Hi!”.

Lê Trọng Mưu sáng nay ăn mặc thoải mái, áo T-shirt và quần bò, lộ ra cánh tay hơi gầy, khóe miệng treo lên nụ cười nhạt. Chỉ có đứng ở đó thôi mà đã là ngọc thụ lâm phong rồi.

Anh mỉm cười, cô cup mắt nhìn xuống, quay người vào phòng.

Vừa đóng cửa lại, Ngô Đồng lại không thể chờ được, xoay người xem phía đối diện, nhờ vào tấm kính, ánh mắt cô không kiêng nể gì.

Thấy Lê Trọng Mưu ngây ngốc một lát, môi khẽ mím, hiển nhiên là có chút thất vọng. Không bao lâu, thấy anh cũng vào nhà, Ngô Đồng cắn ngón tay

cười rộ lên.

Cô vào bếp ăn sáng, vừa mới ăn thì thấy dì giúp việc trở về.

“Anh chàng sát vách kia lại đưa trái cây đến này.” Mặt mũi dì bất đắc dĩ.

Ngô Đồng vỗ về bụng dưới đã nhô ra, cười cười không trả lời.

Màu trái cây căng mọng sau khi rửa xong được đặt lên bồn rửa chén. Ngô Đồng nhét một quả hồng vào trong miệng, vị ngọt lan ra đầu lưỡi.

Trời hôm nay khá nóng, cô ở trong nhà cả ngày, xem mỗi tin tức của Đồng Đồng ở bờ bên kia đại dương.

Đồng Đồng lặng lẽ mở thêm một cửa sổ trên máy vi tính, Ngô Đồng hiển nhiên chưa phát giác.

Một kẻ lừa đảo lúc này đang ở ngay sát vách nhà cô, Lê Trọng Mưu chống tay vào hàm dưới, nhìn nét mặt tươi cười của cô trên màn hình máy tính.

Mãi cho đến khi màn đêm buông xuống Ngô Đồng mới ra khỏi nhà, mang thai không lâu cô liền cắt tóc ngắn cho nhẹ nhàng, cô và dì giúp việc ra ngoài tản bộ, thuận đường dạo qua siêu thị, gió đêm thổi nhẹ tung mái tóc ngắn của cô, mấy sợi tóc xẹt qua gò má.

Ngô Đồng vuốt sợi tóc, vén ra sau tai, nghiêng đầu nhìn chiếc xe phía sau.

Đây là chuyện thường xảy ra, cô vừa ra khỏi cửa, Lê Trọng Mưu sẽ lái xe, không xa không gần đi theo sau, không quấy rầy nhưng vẫn thông báo sự tồn tại.

Ánh mắt Lê Trọng Mưu xuyên qua cửa kính dừng trên người Ngô Đồng.

Bụng của cô đã lộ ra rất rõ ràng, nhưng nhìn từ đằng sau vẫn vô cùng thanh mảnh. Anh thấy cô gạt tóc, cảm giác tóc cô đã quét đến tận trái tim anh, vừa buồn vừa ngứa.

Không thể đến gần.

Cuối tuần, người mua sắm khá đông, siêu thị lớn rất náo nhiệt, trên kệ bày đầy đồ vật, cô đẩy xe hàng, chọn tới hoa cả mắt.

Khu đồ trẻ con có hàng mới về, thêm mấy chiếc mũ trùm đầu ngộ nghĩnh. Ngô Đồng không với tay đến, đang loay hoay, trước mắt thoáng một cái, mấy cái mũ đã vào trong giỏ.

Không phải Lê Trọng Mưu thì còn ai vào đây?

Tiếp tục anh yên lặng đi theo, thấy cô nhìn thứ gì mấy lần, anh đều ném hết vào xe, động tác rất nhanh, Ngô Đồng muốn ngăn cũng không được.

Lê Trọng Mưu cản trước mặt cô, nâng cổ tay xem đồng hồ: “Chín giờ rồi, đến giờ em về ngủ đi.”

Giọng điệu anh cứng rắn, Ngô Đồng mặc kệ, quay đầu định đi, anh leo đèo theo sau, cô dừng lại, xoay người: “Theo tôi làm gì?”

Cảm ơn trời đất, cuối cùng cô cũng chịu nói chuyện với anh.

Miệng Lê Trọng Mưu cười toe toét, hai chữ “vui vẻ” viết to đùng trên mặt. Anh chỉ chỉ xe mua đồ: “Chỗ công cộng, em đi được, sao anh lại không?”

Ngô Đồng nhìn xe chất đầy đồ, cô thông thả đi qua xem anh mau cái gì.

Đồ này? Bé con hơn một tuổi mới cần dùng bô, sáu cái; sữa bột chuyên dùng cho trẻ mọc răng, năm hộp; quần áo trẻ em bất kể size nào, thậm chí bất kể giới tính...

Màu sắc sặc sỡ, nhưng chẳng cái nào dùng được trong thời gian tới.

Cô đẩy xe về hướng ngược lại, bị anh đè vai: “Trở về nhà.”

“Anh không quản được đâu.”

Lê Trọng Mưu không tin cô cứng mềm không ăn, giọng điệu cứng nhắc mềm hẳn, ôm lấy Ngô Đồng không cho nhúc nhích, dán bên tai cô thì thầm: “Nghe lời anh đi mà.”

Tiếng Quảng Đồng nửa vời của dì giúp việc cuối cùng không chịu nổi nữa, tiến lên ngăn trước mặt Lê Trọng Mưu: “Anh này, anh còn làm vậy tôi sẽ tố cáo anh tội quấy rối!”

Bị ngắt quãng, khuôn mặt Lê Trọng Mưu lạnh lùng. Dáng vẻ này của anh khiến nhiều người sợ hãi, Ngô Đồng biết nhưng không thể trách dì giúp việc bị dọa đến im luôn.

“Có biết tôi là ai không?”

Lệ Trọng Mưu sửa lại nói tiếng phổ thông, nghe có vẻ không tự nhiên lắm, khí thế do vậy cũng giảm đi nhiều, đi giúp việc cũng bớt sợ, bà biết người này, mới chuyển đến cách vách, đối xử với Ngô Đồng rất ân cần, mọi tâm tư xấu xa đều viết hết lên mặt.

“Tôi là chồng cô ấy.”

Giọng Lệ Trọng Mưu rất trầm, đi giúp việc sừng sốt.

“Không tin?”

Làm sao động tác của anh có thể nhanh đến thế? Ngô Đồng chưa kịp phản ứng, anh đã hôn lên môi của cô.

Chỉ một cái chạm chưa đến một giây, nháy mắt từ cổ đến tai Ngô Đồng đỏ bừng.

“Anh!”

Hơn nửa ngày cô mới thốt ra một chữ, đây đâu phải là tức giận? Rõ ràng là hờn dỗi.

Anh nhìn đi giúp việc, trong mắt vẽ đắc ý: “Đi thấy chưa?”

Lệ Trọng Mưu nói xong, còn cố tình nghiêng người về phía trước. Ngô Đồng né về sau nhưng không nhanh bằng anh, bị anh nắm được bàn tay, không thoát ra nổi.

“Nếu em không ngoan ngoãn quay về nhà, anh không dám cam đoan mình có làm thêm chuyện gì khác thường, ví dụ như –”, anh quét mắt một vòng qua những người đi lại, “– ngay trước mặt họ tái hiện kiểu hôn nồng nhiệt nhé?”

Anh mỉm môi cười, vẽ mặt xấu xa vô cùng. Ngô Đồng sợ anh nói được làm được, vội vàng trượt khỏi người Lệ Trọng Mưu, để lại anh đứng ngẩn ngơ, âm lượng vừa đủ nhắc cô: “Bà Lệ, đi chậm thôi, cẩn thận bé con.”

Đêm đó rất tĩnh lặng, không trăng không sao, Lệ Trọng Mưu quyết tâm gia nhập phường trộm cắp. Phòng Ngô Đồng ở lầu hai, chỉ có 2 phút anh đu cả người lên. Trog lòng oán thầm phòng này biện pháp chống trộm chẳng tốt chút nào. Nhảy vào cửa sổ, đi đến hành lang. Qua chỗ rẽ chính là phòng của cô, trong đó còn sáng đèn.

Tiếng gõ cửa vang lên lúc Ngô Đồng đang dưỡng thai trước khi ngủ, tai nghe truyền đến khúc dương cầm trong CD mà ngày mới chuyển đến Lệ Trọng Mưu mang qua.

Cô bỏ tai nghe xuống đi mở cửa, thấy người tới thì ngẩn ra.

Theo phản xạ định đóng cửa lại, Lệ Trọng Mưu thò tay bắm cửa chặn đường. Anh đi thẳng vào trong, không hề khách sáo. Liếc mắt thấy máy dưỡng thai, anh thâm hàm mộ: “Đây là gì?”

Ngô Đồng đứng ngay trước cửa, không trả lời, chỉ lườm anh.

Về mặt anh vô hại đến gần cô, không nói gì, giờ tay định vuốt ve bụng cô, thần sắc rất chuyên chú, dịu dàng như nước khiến Ngô Đồng quên mất phải trốn tránh.

Lệ Trọng Mưu nghĩ cô ngằm đồng ý, ngón tay dần sờ vào.

Đầu ngón tay truyền đến cảm giác trước nay chưa từng có, bỗng nhiên Lệ Trọng Mưu thấy sợ hãi, anh hơi lung túng thu tay về, nhẹ nhàng cảm tai nghe máy dưỡng thai lên, lắc lắc: “Em dạy anh cách dùng nó nhé?”

Ngô Đồng do dự rất lâu, không cam lòng ngồi xuống đầu giường, làm mẫu cách dùng. Lệ Trọng Mưu bỗng mở miệng: “Không phải là cởi áo ra rồi dán nó lên bụng à?”

Sắc mặt Lệ Trọng Mưu không thay đổi, còn kèm theo chút áp bức. Ngô Đồng xác định 100% là anh cố ý, cô giận dỗi, nằm nghiêng sang một bên, không để ý đến anh nữa.

Lệ Trọng Mưu ranh mãnh tiếp lời: “Thẹn thùng gì chứ? Có phải anh chưa từng nhìn thấy đâu?”

Anh lẳng lặng đến gần, đặt tay lên vai cô, không đoán được cô nghĩ gì, ít nhất cô không hề né tránh. Vì vậy anh thần nhiên dùng thêm sức lực, vòng tay về phía trước, chạm vào đầu vai cô, định kéo áo ngủ của cô lên.

Lần này Ngô Đồng giật mình, cô giữ chặt cổ tay anh, không cho anh tiếp tục.

Trong phòng quá im ắng, Lệ Trọng Mưu trầm thấp gọi tên cô, tay nâng eo cô lên, ôm cô gần sát, như là muốn hôn cô.

Không nói lời nào, bá đạo như vậy –

Đôi môi ngày càng gần, lần này Ngô Đồng nhanh hơn anh, ngón tay ấn lên giữa long mày của anh, từ từ đẩy anh ra.

Không cam lòng, tay anh chụp tới, kéo cô trở lại, môi lại đến gần lần nữa.

Chiếc đồng hồ dưới lầu như đối nghịch với Lệ Trọng Mưu, không sớm không muộn, đột nhiên gõ vang mười một tiếng chuông, âm thanh truyền lên trên lầu khiến Ngô Đồng tỉnh táo lại. Cô hơi run rẩy, đẩy bàn tay anh, kéo quần áo ngồi dậy: “Tôi muốn đi ngủ.”

Anh nghĩ ngợi: “Anh ở đây ngủ với em.”

Biết mình nên nói “Không.” Nhưng cô cần môi, không thốt nên nổi lời cự tuyệt.

Sau khi ra khỏi phòng tắm, Lệ Trọng Mưu trèo lên ghế sofa ngủ, cô tắt đèn nằm xuống giường, nghe giọng anh dịu dàng cất lên: “Ngủ ngon.”

Cô không nói, nằm nghiêng, ngủ một giấc ngon lành.

Ngô Đồng biết khi người đàn ông này xuất hiện sẽ đảo lộn tất cả, nhưng cô không tự kìm lòng được. Vì thế hôm sau, trong phòng cô xuất hiện áo ngủ của anh và cả đồ dùng hàng ngày. Cô chẳng biết làm thế nào.

Chiếc giường đơn sau khi cô ra ngoài về bỗng biến thành giường đôi. Lệ Trọng Mưu thản nhiên ngồi trên chiếc giường được trang trí y như giường của Khả Khả, rất hưng phấn lật xem quyển nhật kí.

Trong đó có kèm theo kết quả mỗi lần khám thai, không biết anh đã xem hết hay chưa, Ngô Đồng vội vã bước tới, giật lấy quyển nhật kí, “bộp” một tiếng khép lại, cô hất cằm về phía chiếc giường mới: “Anh có ý gì đây?”

Haiz, người phụ nữ này, sau khi có thai gan cũng to hơn nhiều.

Lệ Trọng Mưu vẫn ung dung, ngẩng đầu cười toe: “Em nói xem?”

Dừng một chút, anh lại cười: “À, đúng rồi, hôm nay là ngày thi cuối cùng của Đồng Đồng, nhanh nhất là ngày mai con đến Sydney. Em không định trở về, vậy chúng ta di cư đến đây cũng được.”

“Anh Lệ này, chẳng lẽ anh đã quên mất chúng ta đã ly hôn à?”

Lệ Trọng Mưu nhún vai, hai tay đan vào nhau, nhân cơ hội ôm chầm lấy cô, mặt dán vào bên sườn của cô: “Bà Lệ ạ, công bằng chút đi, em trách anh không tin tưởng em, vậy mà em chẳng nói chẳng rằng rời đi, dùng cách này để dày vò anh. Huống hồ đơn ly hôn là Hường Tá mang đến cho anh, làm sao mà anh kí tên lên đó được?”

Tư thế nhìn từ trên xuống khiến cô không quen chút nào. Chỉ cần cúi đầu thì có thể cảm nhận được hơi thở của anh, cô đành quay đầu nhìn về phía bên kia.

“Nếu lúc đó tôi không rời đi, dù anh có nghe Hường Tá giải thích, chỉ e vẫn sẽ không tin tưởng. Ít nhất còn nghi ngờ Hường Tá đang giúp đỡ, lại càng nghi động cơ của chúng tôi là gì. Tôi không muốn con mình sinh ra trong hoàn cảnh như vậy.”

Cô cũng phải giật mình kinh ngạc, vì chưa bao giờ nghe được giọng điệu đó của anh.

Thời khắc này, cả hai người cùng im lặng, Ngô Đồng nghe thấy anh hít vào rất sâu.

Cô cúi tự giác cúi đầu, nhìn vào mắt anh, thấy trong đó mờ nước.

Anh có làn da màu đồng mạnh mẽ và nhẵn nhụi, cô sắp không kìm được mà đưa tay lên vuốt, cô nghe anh nói: “Em có nhớ trước khi về Nam Kinh đã hỏi anh, chúng ta sao phải ở cùng một chỗ?”

Cả đời này cô sẽ không bao giờ quên những ngày tháng đầy đọa nhau ấy, cho nên bây giờ anh không biết phải mở miệng thế nào.

Phản ứng của cô đọng lại trong mắt anh, anh rất hối hận khi đó, mỗi lời nói của mình đã khiến cô tổn thương quá nhiều.

“Anh đã có câu trả lời, còn em?” Lệ Trọng Mưu đứng lên, định ôm cô vào lòng, gương mặt anh thoáng hiện nét bi thương, anh chợt dừng lại: “Đợi Đồng Đồng đến đây, anh phải đi xa một thời gian. Tới khi anh trở lại, anh cần em cho anh một đáp án.”

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69-2

Đồng Đồng đến nơi, Lệ Trọng Mưu lái xe ra tận sân bay đón con. Vừa mở cửa Đồng Đồng liền lao vào Ngô Đồng, may có Tư Kì đằng sau túm lấy áo thằng bé. Thấy Ngô Đồng, câu đầu tiên Cố Tư Kì thốt lên là: “Sao lại gầy thế này, chả béo lên gì cả?”

Đồng Đồng mếu máo: “Mẹ ơi con nhớ mẹ lắm!”

Câu tiếp theo thì ngược lại hoàn toàn Tư Kì: “Ô sao mẹ béo lên nhiều thế?”

Vừa dứt câu, Đồng Đồng lại ôm lấy mẹ, song vẫn bị Tư Kì nhanh chóng kéo áo: “Trong bụng mẹ con đang có em bé đấy, Đồng Đồng nên cẩn thận một chút.”

Đồng Đồng ngạc nhiên mở lớn miệng, không thể nào tin nổi. Lệ Trọng Mưu đỗ xe xong đi đến cửa thấy vậy, anh đưa tay khép miệng Đồng Đồng lại.

Đồng Đồng nghiêng đầu suy tư, cũng gật đầu tỏ vẻ hiểu biết “À” một tiếng, rồi ngoan ngoãn kéo hành lý của mình vào nhà.

Tới trước mặt Ngô Đồng, thằng bé ngẩng đầu nhìn rất lâu, không kim được sờ sờ chiếc bụng nhô ra của mẹ.

Về mặt thằng bé rất cẩn thận, rất giống ba nó. Ngô Đồng bật cười, ôm mặt con hôn chụt lên má: “Sao thế? Con không vui à?”

Lệ Trọng Mưu đứng phía sau lặng lẽ nhìn, chỉ thấy nụ cười rạng rỡ của cô trôi vào lòng, anh cũng cười.

Ngô Đồng thấy anh cười, cô giật mình.

Đồng Đồng hơi buồn bã: “Thế không phải cứ nghịch lửa thì em bé xuất hiện luôn ă? Sao em bé lại ở trong bụng mẹ thế này?”

Thằng bé cau mày lắm lắm khiến Ngô Đồng á khẩu.

Lệ Trọng Mưu bật cười ngắm Ngô Đồng ngẩn ngơ.

Đồng Đồng không nghe được đáp án bèn vút luôn hành lý, kéo kéo vạt áo Lệ Trọng Mưu: “Mẹ có em bé rồi, con cũng đến đây rồi, ba đừng đi nữa được không?”

Lệ Trọng Mưu nghe vậy thì đưa mắt nhìn người nào đó, anh xoa đầu con trai: “Không phải chúng ta đã thượn lượng xong lúc ở trên xe rồi sao? Ba có rất nhiều chuyện quan trọng phải làm, xử lý xong ba sẽ nhanh chóng quay về với mẹ con con.”

Nói xong còn không quên quan sát phản ứng của Ngô Đồng. Cô chỉ nắm tay, không nói gì.

Thấy ba mẹ như vậy, Đồng Đồng tự thấy độ tin cậy trong lời nói của hai người lớn khá thấp, bỏ lại một câu “Đáng ghét” rồi bủn rủn bỏ đi.

Cố Tư Kì thức thời đi vào nhà, để hành lý của mình vào góc nhà, ngồi lên sô pha

Trước cửa lúc này chỉ còn lại Lệ Trọng Mưu và Ngô Đồng, anh không dám bước vào như trước, Ngô Đồng nhú nhú mày.

Ngay sau đó cảm của cô bị nâng lên, Lệ Trọng Mưu đặt một nụ hôn trên trán Ngô Đồng.

Động tác của anh luôn nhanh nhẹn, không để cho người khác có cơ hội cự tuyệt. Lần này Ngô Đồng không đẩy anh ra làm Lệ Trọng Mưu ngạc nhiên, vội ho một tiếng: “Anh đi đây.”

“...”

“...”

“Tạm biệt.”

“Thật sự không quan tâm anh định đi đâu à?”

Cô lựa chọn im lặng.

Haiz, người phụ nữ này tra tấn anh nhiều quá đấy – Lệ Trọng Mưu cúi đầu, dùng sức hôn thật sâu, như thể bùng phát hết tất cả những bất mãn anh phải chịu. Đầu lưỡi Ngô Đồng run lên anh mới chịu buông ra. Không nói thêm câu nào, anh xoay người đi thẳng.

Người giúp việc cất hành lý cho Tư Kì, Ngô Đồng rót cho bạn cốc nước: “Sao cậu lại rảnh rồi chạy đến đây?”

“Chơi với cậu.” Cố Tư Kì uống cạn cốc nước lạnh, “Tất nhiên còn phải kết hợp công tác theo lệnh sếp nữa.”

Không cần nói cũng biết vị “sếp” này là ai. Ngô Đồng không nói gì, Tư Kì thò ra một hơi lạnh, nhìn chăm chăm vào đôi môi hơi sưng của Ngô Đồng, đột

nhiên bật lên một câu: “Thật là hâm mộ hai người, chiều cao vừa đủ, tư thế hôn nhau đẹp chết đi được.”

Ngô Đồng bị cười nhạo bèn đẩy vai Tư Kỳ, lúc này cô bạn mới trở nên nghiêm túc hơn một chút: “Tết âm lịch cậu về Nam Kinh đi.”

“Bụng mình như này nào dám trở về.”

Cố Tư Kỳ rất hiểu tính tình của ba Ngô, cô gật đầu đồng tình: “Vậy chờ đến tháng năm, sinh con xong đưa cả Lệ tổng của chúng ta về nhận sai là được.”

Lại bị trêu, Ngô Đồng định đứng lên, Đồng Đồng tung tăng chạy từ thư phòng ra, sau một hồi lình ngộ thông tin từ Internet cuối cùng cũng hiểu ra, đến ôm cánh tay Ngô Đồng: “Mẹ ơi là em trai hay em gái ạ?”

Cố Tư Kỳ cảm thấy thẳng nhóc này không đơn giản, không đợi cô kéo áo, Đồng Đồng vô cùng sáng khoái nói: “Tốt nhất là em trai. Chờ sau này Khả Khả về nhà mình thì nhiều con gái quá, thêm một em trai mới công bằng.”

Tư Kỳ ngồi bên cạnh đã nghe Đồng Đồng nhắc đến cái tên “Khả Khả” nhiều lần, hiện tại thấy Ngô Đồng ngờ ra, cô nàng vỗ vỗ vai bạn: “Trẻ con bây giờ trưởng thành sớm thật.”

Vấn đề “em trai” không thấy ai ủng hộ, Đồng Đồng rầu rĩ: “Nếu ba ở đây nhất định sẽ đồng ý phải là em trai.”

Nghe con nhắc đến, Ngô Đồng không nhịn được hỏi: “Ba có nói ba định đi đâu không?”

“Dạ không ạ, ba chỉ bảo phải đi làm việc quan trọng thôi.” Cuối cùng còn bổ sung: “Ba cũng thật là, lâu như thế mà còn chưa dỗ được mẹ.”

Ngô Đồng lơ đãng không nghe con nói, cô cố gắng hồi tưởng lại đêm qua, Lệ Trọng Mưu nói “một thời gian”, rốt cuộc là bao lâu?

Một ngày, một tuần, Lệ Trọng Mưu vẫn chưa xuất hiện.

Cô bắt đầu mất ngủ.

Có con không thể uống thuốc ngủ, không ngủ được sắc mặt Ngô Đồng ngày càng kém. Cố Tư Kỳ rất lo lắng, bảo dì giúp việc tắm bồn cho Ngô Đồng, thỉnh thoảng còn trêu: “Nếu nói cho Lệ Trọng Mưu biết anh ta vừa rời đi cậu liền biến thành thế này, chắc anh ta sợ hãi lắm nhỉ?”

Ngô Đồng vội phản bác: “Không được nói cho ấy ấy.”

Đến lúc đó anh tưởng không có anh cô không sống được, mất mặt lắm...

Sau vài ngày tắm bồn, Ngô Đồng béo lên rất nhiều, nhưng càng ăn nhiều cô lại càng không ngủ được, chẳng qua thấy mọi người bận rộn vì mình, cô không nổi từ chối.

Đêm nay, cô lại trần trọc, vừa nghe thấy tiếng cửa mở, cô bừng tỉnh.

Phòng ngủ không bật đèn, ánh sáng ngoài hành lang yếu ớt lọt vào khe cửa, cô mơ màng ngồi tựa vào đầu giường: “Lệ, Trọng Mưu?”

“... Là con ạ.”

Lúc nhận được câu trả lời, Ngô Đồng cảm thấy hơi thất vọng, bỗng cô nhận ra, mình lại nực cười đến vậy.

Đồng Đồng chạy vào phòng, trèo lên giường: “Mẹ cũng nhớ ba ạ?”

Ngô Đồng không trả lời, nhìn khuôn mặt ngái ngủ của con: “Muộn thế này sao còn chưa ngủ? Con muốn mẹ kể chuyện cổ tích cho nghe à?”

Đồng Đồng xụ mặt, vỗ ngực nói: “Con là đàn ông, không thèm nghe chuyện cổ tích!”

Ngô Đồng bật cười. Để chứng minh, Đồng Đồng giơ tay lên, gồng mình: “Ba đưa con đến phòng tập gym nhé, mẹ nhìn tay của con đây này – “

Thằng bé khoa tay múa chân khiến Ngô Đồng cười đau cả bụng, đành phải gật đầu lia lịa.

Đêm nay trò chuyện cùng con trai về cuộc sống mấy tháng qua, Ngô Đồng dần chìm vào giấc ngủ.

Thực ra từ khi cô đến đây, thằng bé vẫn hay nói cho cô, nhưng được nghe trực tiếp lại là một cảm giác khác.

Bắn tên, cưỡi ngựa, bơi lội... Đồng Đồng hưng phấn kể lại, trước khi Ngô Đồng ngủ hẳn, cô còn nghĩ không biết anh chỉ có một cơ thể, sao còn có thời gian đưa con lên núi xuống biển như thế.

“... Đến ba còn phải khen con, bảo sau này đưa mẹ đi, con sẽ dạy cho mẹ...”

Nói đến đây, Đồng Đồng dừng lại, thấy mẹ đã ngủ say, thằng nhóc đã hoàn thành nhiệm vụ cực kì thành công, rón ra rón rén xuống giường đi ra cửa.

Đồng Đồng về phòng của mình gọi điện, đối phương vừa nghe máy, thẳng bẻ liền khoe khoang: “Mẹ được con dỗ đi ngủ rồi nhá!”

Quả nhiên Lê Trọng Mưu thấp giọng cười: “Đồng Đồng càng ngày càng lợi hại.”

“Thế con có được thưởng gì không?”

Lê Trọng Mưu đoán chắc con trai lại có chủ ý gì tinh nghịch, anh cười: “Nói đi.”

“Ba phải trở về sớm một chút nhé.”

Sau một hồi trầm mặc, Đồng Đồng vội vàng bổ sung: “Du thuyền của ba đến đây rồi, ba không về, không có ai chơi với con.”

Lê Trọng Mưu không phải không biết con anh mong chờ điều gì. Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, bây giờ là buổi sáng ở New York, thời tiết vừa âm u vừa rét lạnh.

Mặt trời ấm áp của anh đang ở châu Úc xa xôi, người phụ nữ và đứa con chưa ra đời của anh không ở nơi này.

“Dạo này ba bận nhiều việc quá, ba hứa với con nhất định sẽ nhanh chóng trở về, được chưa?”

Không muốn để con mình lo lắng, anh chỉ đành giấu giếm mọi chuyện.

Lê Trọng Mưu hàn huyên cùng con trong chốc lát, dỗ con ngủ xong, anh vừa tắt máy thì nghe tiếng gõ cửa.

Anh liếc nhìn cửa phòng, không cần mời, Lương Kỳ đã đi vào phòng bệnh: “Lát nữa là vào phòng phẫu thuật rồi, vậy mà anh còn có thời gian gọi điện cơ à?”

Vài ngày không gặp, tiếng Trung của cô nàng tiến bộ không ít, Lê Trọng Mưu từ chối cho ý kiến về vấn đề này, anh nói: “Sao em lại ở đây?”

“Em cùng Mark tới mà. Anh ấy đi thăm Hường Kiên Quyết, em tranh thủ sang đây.”

“...”

Anh lười đáp lại, Lương Kỳ tự thấy hơi mất mặt, cô không cam lòng: “Nếu Mark hoặc là Hường Kiên Quyết biết anh là người hiến gan, anh đoán xem sẽ thế nào nhỉ?”

“Gigi!” Lê Trọng Mưu trầm giọng.

Lương Kỳ bỗng cười: “Yên tâm, em không nói cho họ đâu mà lo. Nếu người hiến tặng là Mark... thôi bỏ đi.”

Đúng là cô gái hư hỏng, nụ cười cũng nham hiểm như vậy, Lê Trọng Mưu vô thức vuốt ve di động, vẫn kiêu lời như trước.

“À đúng rồi, cái cô Ngô nghiếc gì của anh đâu? Lúc kiểm tra cô ấy không đi cùng, bây giờ anh vào phẫu thuật cũng chả thấy mặt thế?”

“...”

Anh lại im như thóc rồi, Lương Kỳ bực mình: “Anh nói hay không với em quan trọng, a lô một cái thăm thám tử tư ở Mahattan chẳng đầy ra đấy? Ngay đến chuyện xưa của Hường Kiên Quyết họ còn moi ra được cơ mà.”

“Đừng nhiều chuyện.”

Cô gái này rất khó đối phó, thích tọc mạch lung tung, gan lại càng to.

Anh có đe dọa cũng chẳng có tác dụng, Lương Kỳ cười tủm tỉm: “Ôi ôi, em sợ quá sợ quá!”

“...”

Lúc này Lương Kỳ vô cùng đồng tình với cô Ngô gì gì đó, người đàn ông này tính tình lạnh lùng, ở cùng một chỗ chắc một tí tạo lạc thú cũng chẳng có.

Cô sa sầm mặt: “Ai cũng nói anh IQ cao, em chả thấy đâu. Người ngu ngốc nhất chính là anh mới đúng. Lê Chi Trữ đối xử với Mark còn tốt hơn với anh, chờ Hường Kiên Quyết xuất viện, bọn họ vui mừng đoàn tụ đón năm mới, một mình anh biết làm sao bây giờ?”

Lê Trọng Mưu bị hỏi bất ngờ.

Khoảnh khắc ấy, trái tim anh đập lên những nhịp đau đớn.

Anh im lặng rất lâu mới trả lời: “Anh quen rồi.”

Lương Kỳ thấy anh quá mức ngạo nghễ, nhưng ít nhất câu hỏi của cô cũng có hiệu quả. Nhưng nghe anh nói vậy, cô cảm thấy thương thay cho anh.

Ở Wollongong (một thành phố duyên hải thuộc bang New South Wales, Úc) đa phần là Hoa kiều, không khí tết âm lịch khá rộn rã, dì giúp việc, Cố Tư Kỳ và Ngô Đồng thay phiên nhau nấu cơm. Đây là thời gian cha mẹ và chị gái Tư Kỳ được nghỉ, sau kì nghỉ này Tư Kỳ phải về nước. Ngô Đồng ra mở cửa, chỉ thấy có Tư Kỳ, cô nhìn xung quanh: “Mọi người đâu rồi?”

“Họ đâu được ở đây.”

Thấy Ngô Đồng kinh ngạc, Cố Tư Kỳ bèn đóng cửa thay, kéo tay cô: “Anh ta không nói với cậu à?”

Cô nàng nói nửa chừng.

“Nói với mình chuyện gì?”

“Căn nhà này anh ta mua lại từ lâu rồi, bất động sản đều đứng tên của cậu.”

Chuyện này quả thật rất phù hợp với phong cách của Lê Trọng Mưu, Ngô Đồng không khỏi lo lắng: “Anh ấy gây khó dễ với cậu à?”

Cố Tư Kỳ cười: “Mình mà lại để bản thân chịu thiệt thòi á? Bán với giá cao hơn mức thị trường mấy lần, ba mẹ mình còn sung sướng đi mua nhà mới kia kia.”

Buổi sáng tổng vệ sinh căn nhà bên cạnh của Lê Trọng Mưu, thỉnh thoảng có thời gian, Ngô Đồng tiện thể quét tước lại một lần. Chỉ là tiện thể thôi, không có ý gì khác.

Vào nhà của anh mới phát hiện việc cô định làm quả là thừa thãi. Mọi phòng sạch sẽ tinh tươm, đồ đạc sáng bóng, hiển nhiên có người thường xuyên dọn dẹp. Không có việc gì làm, Ngô Đồng đành ngồi lên chiếc sofa làm bằng da thật màu trắng, không nhiễm một hạt bụi, Ngô Đồng hơi thất vọng.

Cố Tư Kỳ đi từ trên lầu xuống: “Sạch thật đấy.”

“...”

“Nhưng mà mình phát hiện.”

Cố Tư Kỳ đưa cho Ngô Đồng một chiếc hộp, cô mở ra liền giật mình – đó là tờ giấy đăng kí kết hôn của họ.

Mặt hộp được chạm khắc rất tinh xảo, bên trong đựng một chiếc nhẫn kim cương chỉ có duy nhất một đôi trên cõi đời này. Chính là chiếc nhẫn cô làm mất ở quán bar đã từng bị anh ném ra ngoài cửa sổ.

Cố Tư Kỳ vung vung tờ đăng kí kết hôn trước mặt Ngô Đồng: “Không xem à?”

Gọi lại những kí ức không vui, Ngô Đồng không muốn. Cô chậm chạp không động đậy, nhưng vẫn mở nó ra, cô chỉ dám nhìn thoáng qua.

Hai chiếc nhẫn đều nằm trong đó.

Thiết kế độc nhất từ tay danh gia. Ngô Đồng cẩn thận cầm lên xem xét, chiếc nhẫn nam đã hơi mòn, bên trong có khắc một dòng chữ tiếng anh, là tên của nhau.

“Đặt nó lại trên giường.”

“...”

“Có thể là anh ta để lại cho...”

“...”

“Ngô Đồng? Ngô Đồng...”

“Rất xin lỗi, mất công cậu đi cùng, chúng ta về thôi.” Ngô Đồng phục hồi tâm trạng, vừa nói vừa cầm chiếc nhẫn đứng dậy.

Cố Tư Kỳ không nói gì theo cô ra về.

Buổi chiều gặp lại, chị gái Cố Tư Kỳ và cô đưa bọn trẻ đi chơi.

Đồng Đồng thích nhất chạy dọc bờ biển, đến lúc hai người các cô đi ra cửa mới chạy về. Thăng bé mặc quần áo mát mẻ, đầu đội mũ lưỡi trai, lưng đeo ba lô, đạp xe đạp, hô lên một tiếng rồi đạp xe đến trước mọi người.

Cháu gái Cố Tư Kỳ bằng tuổi Đồng Đồng, nhìn thấy thăng bé thì cười rộ lên.

Ngô Đồng bế con ngồi vào xe. Hai đứa trẻ ngồi phía sau trò chuyện vô cùng vui vẻ. Cô nhóc cúi xuống ngắm nghía chiếc đồng hồ mới toanh của Đồng Đồng. Giọng nói lạnh lạnh: “Đây là gì thế?”

“Cái này mình cài thời gian quay ngược. Xem này, còn bốn ngày nữa ba mình trở lại đây.”

Ngô Đồng ngồi ở vị trí phó lái, một chữ cô cũng không bỏ qua. Cô cười mà không biết, đến khi Cố Tư Kỳ liếc mắt một cái, cô mới hoàn hồn.

“Cậu ấy, đúng là kì cục.”

“Có đâu?” Ngô Đồng cãi lại.

Cố Tư Kỳ thức thời nói: “Mình á, chờ thêm bốn ngày nữa thôi, đến lúc đó cái tính khẩu thị tâm phi này để dành cho người đàn ông của cậu hưởng thụ đi.”

Tại thời khắc vui sướng nhất, chẳng ai ngờ được Lê Trọng Mưu lại thất hứa với con trai.

Bốn ngày, năm ngày... Đến tận đêm Trừ tịch 30, anh vẫn chưa trở về. Pháo hoa vẽ rực bầu trời, ánh sáng chói lòa như những viên ngọc lấp lánh, Ngô Đồng lại cảm thấy thiếu vắng điều gì đó.

Đồng Đồng gọi điện thoại toàn bị chuyển hướng đến quản lí của Lê Trọng Mưu, năm mới mà tâm trạng không chút vui vẻ.

Tâm trạng cô không tốt, ngày đầu tiên của năm mới gọi điện cho mọi người chúc tết, giọng điệu cũng không quá mừng rỡ. Gọi về nhà suýt chút nữa còn bị mẹ phát hiện.

Đồng Đồng cũng hồ hững nói chuyện với bà ngoại, Ngô Đồng bị hỏi: “Có phải thằng bé bị ốm không?” Sau đó trách móc thêm một hồi.

Đồng Đồng chạy lên trên lầu, Ngô Đồng gác máy ngồi ở phòng khách, nghĩ đến trưa phải đưa Đồng Đồng đến nhà mới của Tư Kỳ, không biết Đồng Đồng có muốn ra khỏi nhà không – thằng bé chỉ muốn ở nhà chờ ba.

Đúng lúc này điện thoại vang lên.

Cuộc gọi nào cũng là chúc tết.

Ngô Đồng hơi mệt khi phải tiếp chuyện liên tục, chuông reo vài lần cô mới nghe: “Xin chào.”

Đối phương đáp lại bằng tiếng anh: “Excuse me, are you relatives of Eric Li? This is. . . .” (Xin lỗi bà có phải là người nhà của ông Eric Li không? Đây là...)

Sau này, mỗi khi Ngô Đồng nhớ lại khoảnh khắc đó, thứ cô nhớ rõ nhất chính là sự khủng hoảng đáng sợ.

Cô nghe rõ mồn một người đó nói gì, sự mâu thuẫn xé rách cơ thể Ngô Đồng, không cho cô một con đường sống.

Lê Trọng Mưu, bệnh tình nguy kịch...

Cô không hề nghe lầm.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Kết thúc – phần 2

Ngô Đồng sợ hãi, ổng nghe đã rơi xuống đất từ lúc nào, chiếc điện thoại đang đưa trong không trung, giống như trái tim của cô lúc này.

Cả người cô run rẩy, lập cập cầm lại điện thoại.

Đối phương vẫn chưa gác máy, Ngô Đồng ghi nhớ địa chỉ bệnh viện, cô đứng phắt dậy, bụng bỗng nhói một cái. Cô giật mình, phải hít sâu mấy lần, không cảm thấy có gì khác thường mới dám đứng lên.

Đến cầu thang, Ngô Đồng đột nhiên dừng lại, phải nói với con trai như thế nào bây giờ?

Lê Trọng Mưu, anh mà có chuyện gì, em sẽ hận anh suốt đời!

Cô thì thầm, mũi cay xè.

Thiếu chút nữa thì bật khóc, Ngô Đồng tự nhủ với bản thân: phải thật bình tĩnh.

Đến phòng con, cô gõ cửa đi vào.

Đồng Đồng đang gọi điện thoại, vẫn là trợ lý của Lê Trọng Mưu nghe, Ngô Đồng tắt máy, cầm tay của con: “Mẹ phải đi xa một chuyến, bây giờ mẹ đưa con sang nhà dì Tư Kì.”

Giọng Đồng Đồng rầu rĩ: “Con không đi.”

Ngô Đồng nghe vậy thì hơi cáu: “Nghe lời!”

Cô đưa con xuống lầu trước, sau đó gọi cho trợ lý của Lê Trọng Mưu xem xét tình hình.

Trợ lý áp ứng không nói, cô cáu lên: “Tôi... lập tức sang đó.”

Không biết vì sao hình như trợ lý tỏ ra nhẹ nhõm, nhanh nhẹn đồng ý giúp cô đặt vé máy bay đến New York sớm nhất.

Cô gác máy, mang theo hộ chiếu, quần áo, chìa khóa bỏ hết vào túi, đến cửa, cô nhớ đến một thứ, vội quay ngược trở vào –

Giấy đăng kí kết hôn.

Xuống gara lấy xe, Đồng Đồng méo mào nhất định không chịu lên, thằng bé giãy giụa: “Ba bảo không cho mẹ lái xe cơ mà.”

Đầu óc Ngô Đồng lúc này đang rối tinh rối mù. Cô bế con vào xe, thắt dây an toàn xong liền xuất phát.

Tiếng động cơ vang lên như tiếng lòng của cô vậy. “Con đến nhà dì Tư Kì trước, sau đấy bảo dì đưa con về nhà thay quần áo tắm rửa.”

Cô đỗ xe trước cổng biệt thự, ấn chuông liên tục, đến khi Cổ Tư Kì chạy ra mới thôi. Tư Kì chưa bao giờ thấy Ngô Đồng lỗ mãng thế này, cô chạy xuống bậc thang: “Sao cậu có thể lái nhanh thế chứ?”

Ngô Đồng bảo con vào nhà, Đồng Đồng thấy hốc mắt cô phỉeem hồng, ngoan ngoãn cúi đầu đi xuống.

Thằng bé vẫn không cam lòng, vò vò chiếc túi trong tay hỏi: “Mẹ muốn đi đâu ạ?”

“Mấy ngày nữa phải ngoan nghe lời dì Tư Kì, mẹ sẽ cùng ba trở về.”

Mắt Đồng Đồng sáng lên: “Cho con đi với!”

Ngô Đồng không đồng ý, hạ cửa kính xe, đưa chùm chìa khóa cho Tư Kì: “Phiền cậu trông nó mấy ngày hộ mình. Bây giờ mình phải ra sân bay.”

Cổ Tư Kì thò tay vào trong xe, giữ chặt tay lái, gần như hét lên: “Cậu định làm cái quái gì thế? Một phụ nữ có thai...” Cô chưa kịp nói xong đã thấy Ngô Đồng rơi nước mắt.

Nước mắt của sự ảm nẫn, đau đớn, và kìm nén.

Tư Kì cả kinh, lập tức dừng lại, mở cửa xe ngồi vào: “Xuống xe, mình đưa cậu đi.”

Cổ Tư Dao đứng gần đó liền nói: “Được rồi, đưa Đồng Đồng vào nhà đi.”

Cổ Tư Kì lái xe rất vững vàng: “Xảy ra chuyện gì?”

“...”

Tư Kì biết cô không muốn nói chuyện, không hỏi nhiều nữa. Đột nhiên Ngô Đồng lẩm bẫm: “Anh ấy không thể có chuyện gì, tuyệt đối, không được có chuyện gì...”

Giọng nói cô run run, Cổ Tư Kì đoán được, không dám tin: “Lê, Lê Trọng Mưu?”

“Bệnh viện ở New York báo tin anh ấy, anh ấy phải phẫu thuật gan, bị biến chứng rất nghiêm trọng... Vậy mà, vậy mà mình lại chẳng biết gì cả...”

Ngô Đồng không thể nói thêm gì, không dám nghĩ đến những chuyện tiếp theo. Cô lấy khăn tay lau nước mắt.

Thấy Ngô Đồng không bị cuống, Tư Kì cũng yên tâm hơn một chút.

“Mình đi với cậu.” Ngô Đồng từ chối, Cổ Tư Kì đã quay đầu: “Mình về nhà lấy hộ chiếu đi.”

Tại chỗ chờ ở sân bay, khách qua đường vội vã, Cổ Tư Kì đã làm xong thủ tục, Ngô Đồng đang nhìn chăm chăm vào bảng điện tử thông báo thời gian

các chuyến bay.

Nhìn gương mặt nghiêng của bạn, Cố Tư Kỳ không muốn cũng phải thừa nhận rằng, không phải ai cũng có thể xứng đôi với Lê Trọng Mưu.

Lúc lên máy bay, mọi nhân viên đều chú ý bảo đảm an toàn cho phụ nữ có thai. Cố Tư Kỳ bảo tiếp viên hàng không mang đến cho Ngô Đồng một chiếc chăn, thấy cô đang chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, trầm mặc.

“Cậu phải ngủ một chút.”

Ngô Đồng lại lắc đầu.

“Vi em bé, cậu phải ngủ.”

Những lời này có tác dụng, Ngô Đồng nhắm mắt. Cố Tư Kỳ thay cô dèm chăn.

Máy bay bay trong đêm tối, Ngô Đồng cũng giống như nó lúc này, tiến vào một vùng tối om.

Cô bừng tỉnh sau khi bị bóng đèn, trong giấc mơ chỉ có một hình ảnh, đó là xung quanh Lê Trọng Mưu chỉ chít những dụng cụ hỗ trợ, còn anh nằm trên chiếc giường trắng toát.

Cô sợ tới mức cả người đổ mồ hôi lạnh ngắt.

Trong bóng tối cô không còn buồn ngủ, xung quanh lạnh ngắt như tờ, bỗng cô nhớ tới một sáng sớm, cô tỉnh dậy trong lòng ngực của Lê Trọng Mưu.

Muốn khóc cũng không khóc được. Ít nhất là vì bé con trong bụng.

Cuối cùng máy bay cũng đáp xuống, ngoài trời đang mưa. Thời gian thấm thoát, cảnh còn mà người nơi đâu. Trước kia cô đến sân bay New York này cũng vào một ngày trời mưa, nhưng hôm nay không có anh che ô cho cô nữa.

Người đến đón cô ở đại sảnh là một cô gái trẻ, Ngô Đồng nhận ra ngay lập tức. Lương Kỳ.

Lương Kỳ cười tủm tỉm, đánh giá Ngô Đồng một lát rồi mới cười: “Cô, có thai?”

Lương Kỳ lái đến một chiếc SUV khá cao, Ngô Đồng ngồi trên xe làm Lương Kỳ thấp thòm: “Biết trước cô có em bé, tôi sẽ không...”

Cố Tư Kỳ không rõ tại sao cô gái trẻ này còn cười được, cô không có ấn tượng tốt với người này chút nào.

Tâm tư Ngô Đồng không ở nơi đây, cô không lọt tai điều gì, bên tai chỉ văng vẳng câu nói: anh không được phép xảy ra điều gì.

Đến bệnh viện, Ngô Đồng đi vào phòng bệnh, Cố Tư Kỳ theo sát sau liền bị Lương Kỳ ngăn lại. Trước ánh mắt ngạc nhiên của Cố Tư Kỳ, Lương Kỳ khép cửa: “Bà cô ơi, đừng có xen vào việc của người khác.”

“Ai là bà cô cơ?”

Lương Kỳ nhún nhún vai, khước miệng lại bắt đầu cười.

Trong phòng chỉ có một giường bệnh, có vẻ vừa trống trải vừa lạnh lẽo. Chỉ có một cánh cửa như thế mà lại tĩnh lặng đến đáng sợ. Ngô Đồng đứng chôn chân tại chỗ, không dám đến gần.

Không cần dụng cụ hỗ trợ, nhưng đúng là anh đang nằm trên chiếc giường màu trắng, trên người cũng mặc bộ quần áo trắng.

Cô chưa từng thấy sắc mặt Lê Trọng Mưu nhợt nhạt đến vậy.

Cô bắt đầu khóc thút thít, vội đưa tay bưng miệng. Cô luống cuống quay đầu, không có Cố Tư Kỳ, không có Lương Kỳ, càng không có bác sĩ hay y tá.

Trừ tiếng hít thở, tiếng tim đập, không có gì nữa.

Tần ngần một lúc, cô nghe thấy Lê Trọng Mưu khẽ kêu một tiếng.

Sau hồi im lặng, anh mở miệng nói. Giọng nói rất khan, âm lượng gần như không nghe thấy nhưng vẫn biểu đạt được sự cáu gắt: “Tôi đã nói là khi tôi không cho phép thì không được bước vào.”

Thực ra Lê Trọng Mưu đang nghĩ, chẳng lẽ để tránh Lương Kỳ, anh phải đổi sang bệnh viện khác mất. Chợt bên tai anh vang lên tiếng khóc nghẹn ngào. Như thể đang bị nén lại.

Lê Trọng Mưu cau mày, theo âm thanh đó nhìn sang.

Chỉ liếc mắt một cái, anh vội vùng dậy.

Động tác này động đến vết mổ, con đau ập tới nhưng Lệ Trọng Mưu mặc kệ, anh xúc chấn xuống giường.

Mỗi bước đi đều cực kì gian nan, dường như anh phải dốc hết sức lực mới đi đến được trước mặt Ngô Đồng, dang tay ôm cô vào lòng.

Nhưng bị đẩy ra.

Tiếng khóc bật lên, hình như cô không màng điều gì nữa, bắt đầu nức nở, giải tỏa hết mọi áp lực bấy lâu.

Anh thấy vậy càng đau hơn. Trái tim anh đau nhưng lại chẳng có biện pháp nào chữa được.

Là do cô quá lo lắng nên quên mất không để ý, thấy anh không ở phòng ICU thì nên đoán được mới đúng. (ICU là phòng dành cho bệnh nhân bị nặng quá, kiểu sắp ... rồi ý.)

Anh nghiêng rặng, nhìn cô khóc nức lên, không chịu nói gì.

“Anh lừa em!”

“Không có.”

“Có!”

“Được, anh có.”

Lệ Trọng Mưu thỏa hiệp, định ôm cô thì sợ lại bị đẩy ra, anh nói: “Lúc này em chạm vào vết mổ rồi đấy. Còn chưa khép miệng đâu.”

“Anh...”

“Anh xin lỗi, được rồi, bà Lệ này, em nói cái gì chính là cái đó, được chưa? Đừng khóc nữa.” Anh dán vào lỗ tai của cô, giọng nói vô cùng dịu dàng.

Sắp xếp tất cả, ngay cả trợ lý Lệ Trọng Mưu cũng mua chuộc được – đầu sỏ gây chuyện chính là Lương Kỳ. Đứng trước Lệ Trọng Mưu trầm mặc như tượng gỗ, Lương Kỳ ‘quan tâm’ lên tiếng nhắc: “Sao anh còn chưa cảm ơn em thế hả?”

Lệ Trọng Mưu đang cùng người nào đó ở vườn hoa phơi nắng, lâu lắm tâm trạng mới tốt như vậy. Tại sao Ngô Đồng vừa rời đi một lát mà lại nhảy ra một Lương Kỳ thế này?

Anh liếc mắt nhìn cô nàng, không thềm nói một chữ. Anh mặc bộ quần áo bệnh nhân khá rộng, sắc mặt tái nhợt, tuy vẫn ngẩng đầu nhìn cô nhưng Lương Kỳ cảm nhận được khí chất rất mạnh mẽ của anh. Nhưng cô đã tính nếu thương lượng được thì với tính cách của anh chắc chắn không thất hứa, cô nhất định phải bảo được anh đến thăm Hương Kiên Quyết, nếu quan hệ của Lệ Trọng Mưu và Mark tốt lên, chẳng phải cô và Mark sẽ càng thân thiết hơn hay sao?

Thấy kế hoạch sắp thất bại, Lương Kỳ cau lên: “Cheapskate!” (Đồ keo kiệt!)

“Em dọa người của anh mà còn muốn anh tạ ơn à? Cô ấy là phụ nữ có thai đấy.”

Do ảnh hưởng của thuốc, giọng anh rất khàn, khó trách anh không chịu gọi điện về cho vợ con. Lương Kỳ liền thay anh để ý, thậm chí còn thấy thương anh. Càng nghĩ càng buồn.

Thoáng thấy chiếc nhẫn kim cương trên tay anh, cô càng tin vào ‘công lao’ của mình hơn. “Là em giúp hai người làm lành chứ bộ! Với lại em có biết cô ấy có em bé đâu.”

“...”

“Anh, cẩn thận báo ứng!”

“Ồ vốn tiếng Trung không tôi, còn biết cả từ ‘báo ứng’ cơ?”

Ánh mắt anh đã có chút sắc bén, lá gan Lương Kỳ tự động thu nhỏ, nhưng không cam tâm rời đi, trong miệng vẫn lẩm nhẩm mấy câu tiếng Anh.

Cô gái này vốn nên cảm tạ thật hậu hĩnh, nhưng Lệ Trọng Mưu lo nếu anh cảm ơn lần này, chắc chắn cô nàng sẽ tiếp tục tọc mạch chuyện nhà người ta.

Báo ứng? Anh chẳng sợ. Không ngờ đến sáng sớm của mấy ngày sau, quả thực rơi vào ‘báo ứng’.

Sáng nay Ngô Đồng tâm huyết dâng trào, muốn cạo râu cho anh.

Lệ Trọng Mưu vẫn luôn nghĩ dao cạo râu bằng điện không sạch chút nào. Còn dao cạo thường và bọt cạo râu thì là lần đầu tiên Ngô Đồng sử dụng.

Thoảng một cái Lệ Trọng Mưu bỗng biến thành “Ông già Nô-en” dưới tay cô.

Trong tình huống bị động như vậy, thử một lần giao toàn bộ bản thân cho cô, cảm giác này... khá tốt.

Hai người cùng nhìn vào gương, Lệ Trọng Mưu tần ngần ngắm chính mình: “Cái tạo hình thế này là sao?”

Do phải uống ít thuốc hơn, giọng Lệ Trọng Mưu đã bớt khàn, êm tai hơn nhiều.

Ngô Đồng cười vang.

Động tác của cô rất cẩn thận, vội mắng anh: “Hôm qua anh gọi cho con nói cái gì hả?”

‘Đạo phong’ ngay trước mắt, Lệ Trọng Mưu bật cười, trông anh cực kì hạnh phúc. “Bí mật.”

“Có bao khi nào thì đón con đến đây không?”

“Anh là superman của con trai đấy, với dáng vẻ bây giờ thì tạm thời không gặp con được.”

Đúng là! Ngô Đồng bất đắc dĩ, cô nói rất nhiều chuyện, nhưng cố không nhìn anh, sau đó mới chuyển lời của Lương Kỳ: “Em nghe nói bác Hường bị tế bào ung thư di căn, cần phải ghép gan. Sauk hi phẫu thuật tình trạng có vẻ không khả quan lắm.”

Lệ Trọng Mưu nghe vậy, không thấy anh có phản ứng.

Anh chỉ im lặng, Ngô Đồng chờ đợi, huých nhẹ anh: “Thật sự không định đến thăm ông ấy?”

Lệ Trọng Mưu ngẩn ra, quay đầu, chột cằm anh nhói lên.

Anh nhú mày, Ngô Đồng tròn mắt nhìn vết cứa bắt đầu chảy máu, cô hét lên một tiếng, vớt vội chiếc dao cạo râu, cô nâng mặt anh lên: “Vết thương có sâu không?”

Lệ Trọng Mưu lắc đầu, anh cười nhạt: “Ông ta không cần anh quan tâm.”

Ngô Đồng lo lắng cứ hỏi đi hỏi lại. Cô đã rất chuyên chú cạo râu cho anh mà, hiển nhiên anh không vui, chỉ hôn cô một cái rồi mắng cô ẩu đoảng. Hai người cùng rửa mặt.

Dao cạo để lại một vết thương nhỏ trên cằm anh, Ngô Đồng nhặt nó lên. Lệ Trọng Mưu bảo cô tiện thể thì học thay băng cho anh luôn.

“Anh tự làm đi.” Ngô Đồng sợ cô lại làm anh đau.

Anh không trả lời, dang tay ra để mặc cô làm.

Do sự chênh lệch quá lớn về chiều cao, Lệ Trọng Mưu mở rộng vạt áo, tựa vào tường. Ngô Đồng vừa xoay người, cúi đầu liền thấy ngay vết khâu trên bụng anh.

Đến hôm cắt chỉ, lúc bác sĩ thay thuốc, Ngô Đồng đứng bên cạnh xem, cảm thấy bàn tay của vị bác sĩ này thật tàn nhẫn, dù Lệ Trọng Mưu không kêu một tiếng, cô cũng đoán được đau đến nhường nào.

Hiện giờ vết thương đã khép miệng, đang lên lớp da non hồng hồng.

“... Có đau không?” Cô ngẩng đầu, đầu ngón tay chạm chạm vào lớp da non.

“Em sờ xuống chút nữa, xảy ra chuyện gì anh không chịu trách nhiệm đâu.” Sắc mặt anh không đổi, giọng nói còn rất chi là nghiêm túc.

Ngô Đồng bị trêu, cô không phục, bàn tay liền làm loạn trên ngực anh.

Nghe thấy tiếng anh hít sâu, cô đắc ý, cả gan tăng thêm động tác.

Đáng tiếc trà dưa chưa được bao lâu đã bị anh chế trụ.

Bị anh ôm vào ngực hôn, hơi thở hai người quán quýt. So với cô, tay anh mới gọi là không kiêng nể gì, đã tiến vào trong quần áo cô từ lâu, trêu chọc những nơi vô cùng mẫn cảm.

Từ sau lưng đến trước ngực, vò nắn. Cô khẽ hừ một tiếng, nghe hơi thở của Lệ Trọng Mưu càng lúc càng nặng nề.

Kết quả là tay anh dừng trên chiếc bụng đã lộ ra của cô. Đầu ngón tay Lệ Trọng Mưu dừng lại, hơi khó chịu: “Nếu không phải vì bé cưng, hôm nay em – gặp nguy hiểm rồi đấy.”

Giọng nói của anh ngọt ngào như đường, quán quanh vành tai của cô.

Sau một hồi khiêu khích, anh lại chiếm thế thượng phong. Ngô Đồng đặt hết đồng băng gạc vào tay Lê Trọng Mưu, vội vàng chuồn ra khỏi toilet trước khi bị anh bắt được.

Việc Lê Trọng Mưu làm sau khi xuất viện chính là: học tiếng phổ thông.

Ngô Đồng dự tính tới ngày sinh không thể trở về Nam Kinh kịp, với lại cô nhất quyết không chịu làm hôn lễ khi bụng to như vậy, thời gian để Lê Trọng Mưu học tiếng phổ thông liền trở nên dư dả.

Khai giảng Đồng Đồng tới, cả nhà trở lại HongKong, trước đó Lê Trọng Mưu đã công khai tin tức kết hôn, tránh để cô lại trốn tránh.

Tất cả mọi người đều vui vẻ. Các đầu báo thi nhau giật tít Lê Trọng Mưu hạnh phúc đón chờ em gái của Đồng Đồng. Và Đồng Đồng không bị ba lừa.

Lúc này Ngô Đồng mới biết thì ra lúc anh nằm viện, hai cha con đã nói chuyện với nhau, anh hứa với con sẽ kết hôn cùng cô.

Đến bây giờ Đồng Đồng vẫn chưa biết ba mẹ đã kết hôn từ lâu rồi, trọn mắt nhìn đồng hành lý, Lê Trọng Mưu không hổ là Superman, ai cũng bị lừa.

Ngô Đồng không vạch trần, cô cũng có chuyện vui – đó là không bị ba mình mắng cho te tua.

Cuộc sống trôi qua rất bình lặng, chỉ trừ việc phải chuẩn bị hôn lễ. Áo cưới được thiết kế vô cùng đẹp đẽ, kiểu dáng mới nhất nhưng bây giờ đâu có vừa nữa. Đánh ngăm ngủi cất nó vào phòng thay đồ, chờ đợi trong mòn mỏi.

Phòng thay đồ thông với phòng ngủ, thỉnh thoảng Ngô Đồng ngồi trên giường đọc sách lại ngẩng đầu nhìn, chẳng biết đến khi nào mới có thể mặc chiếc váy này đây?

Cô đang nghĩ có nên lập tức giảm cân khi vừa sinh xong hay không, Lê Trọng Mưu yên lặng bịt mắt của cô.

Ngô Đồng cả kinh, kéo tay anh ra, quay đầu lại. Lê Trọng Mưu nói với cô từ phía sau: “Là em nói chờ đến khi sinh con xong, đáng đẹp rồi mới mặc, bây giờ hồi hận vẫn kịp.”

Ngay lập tức cô giữ vững lập trường: “Ít nhất lúc đây em phải thật xinh đẹp mới được.”

Mong ước của phụ nữ đối với hôn lễ của mình làm sao đàn ông có thể hiểu được. Lê Trọng Mưu không đành lòng phá vỡ ảo tưởng của cô.

Mọi cô gái đều có thiên tính của mình, ngay khi Trương Hàn Khả nhìn thấy bộ hoa phục ánh mắt liền dán chặt vào chiếc váy.

Trùm chiếc voan đội đầu của cô dâu, xoay mấy vòng, cơ thể nhỏ nhắn đã bị quấn bên trong nhưng không làm giảm niềm yêu thích của con bé: “Dì Đồng, để dành cái này cho con nhé.”

Ngô Đồng chưa kịp nói gì, Đồng Đồng bên cạnh đã gật đầu như già tói: “Được được.”

Thằng bé là người bận rộn nhất nhà, không chỉ đưa bạn tốt đi tham quan mọi nơi trong nhà, còn lo ông bà ngoại chưa biết tin vui, nên gọi điện về báo.

Đang vui nên chuyện gì Đồng Đồng cũng nói được, Ngô Đồng muốn nói chuyện riêng với ba mẹ phải tìm chỗ nào vắng bóng con trai.

Gần đây thái độ ba Ngô đã không còn quá khắt khe như trước, ông hỏi cô khi nào thì đưa chồng về nhà: “Năm trước nó về nhà mình rồi! Anh của cô còn phải ra sức chiều đãi nó, tôi biết nó không đơn giản như vậy!”

Nghe giọng ba, quả thực có hơi hồi hận – như thể đem bán đứa con gái của mình đi vậy. Bên này Ngô Đồng tần ngần không nói gì, nghe chuyện Lê Trọng Mưu đã đến nhà chào hỏi, cô giật mình.

Ba Ngô cứ tưởng cô im lặng là vì khó xử, nghĩ một lúc ông nói tiếp: “Mẹ cô nghĩ ra tên rồi, bảo với nó, tên của cháu gái tôi phải để nhà bên này đặt.”

Ngô Đồng sức tỉnh, liên mồm dạ vâng.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Hoàn chính văn

Lê Trọng Mưu bây giờ ngoan không kém con trai, luôn luôn nghe lời Ngô Đồng, luôn về nhà sớm, hằng ngày đưa con đi học, không thức đêm làm việc,

mấy chuyện ở công ty đa phần giao cho cấp dưới. Dù vài cổ đông có lên tiếng phê bình, nhưng cổ phiếu Lệ thị vẫn ở mức ổn định, phó tổng có thể quản lý được, ban giám đốc cũng toàn người tài, vì thế Lệ Trọng Mưu không cần giám sát gắt gao.

Hôm nay Ngô Đồng đi học một khóa yoga, lúc về đã là chạng vạng, cô tắm xong liền đi vào thư phòng, thấy Lệ Trọng Mưu đang chăm chú học tiếng phổ thông.

Vừa mở cửa, cô đã nghe thấy tiếng Nam Kinh quen thuộc.

Lệ Trọng Mưu theo tiếng vọng quay đầu, thấy Ngô Đồng đang đi tới, anh tắt âm, ý gọi cô lại đây.

Đôi mắt anh trầm tĩnh như nước hồ, ngay sau đó rạng rỡ sinh động, một Lệ Trọng Mưu như vậy là nhò có cô.

Được tám tháng, bụng Ngô Đồng rất tròn, cô đi chậm rãi tới chỗ anh.

“Sao anh không cho em biết anh từng qua nhà em?”

“Anh sợ ba mẹ em biết em lại biến mất.”

Lệ Trọng Mưu trả lời bằng quơ, Ngô Đồng nghi ngờ nói: “Anh không gây khó dễ cho họ chứ?”

Thấy cô lo lắng, anh bật cười: “Có việc cầu xin người ta phải biết xuống nước chứ, bà Lệ, đạo lý này anh vẫn biết đấy.”

Ngô Đồng thở phào nhẹ nhõm.

Lệ Trọng Mưu nhướn mày nhìn cô, chẳng hề trong mắt cô anh là con người tàn ác mãi mãi không thay đổi chắc?

Lúc anh nhú mày như vậy nhìn rất đáng sợ, cô cứ nghĩ anh tức giận liền rụt cổ lại.

Không ngờ anh đưa tay nhẹ nhàng ôm cô vào lòng.

Cô không sấy tóc, tóc vẫn ươn ướt thấp thoáng hương thơm, Lệ Trọng Mưu vùi vào cổ cô hít hà, giọng nói ngọt như mật: “...Ba em... Quả thức rất khó đối phó.”

Nhớ lại cảnh ngày đó, Lệ Trọng Mưu chột khựng lại.

Cứ ngỡ rằng không gì có thể làm khó anh, ngờ đâu khắc tinh của anh chính là vị nhạc phụ đại nhân ấy.

Ngô Đồng cười ha ha đứng dậy. “Vậy thì anh hãy chăm chỉ mà học tiếng Nam Kinh đi. Bình thường ba em không hay nói tiếng phổ thông đâu, tính ba mà không ung ai thì cả đời này sẽ ghét người đó.”

Không biết anh có nghe ra sự mỉa mai trong giọng cô không nữa, anh gật gật đầu, chop mũi cọ cọ bên tai cô: “Em đổi dầu gội lúc nào thế? thơm quá...”

Đề tài chuyển ngay sang cô, Ngô Đồng chưa trả lời, anh đã hôn lên làn da trắng ngần.

Cô tránh anh: “Ba em có gây khó dễ cho anh không?”

“Không.” Dừng một chút, anh sửa lại: “Có... đây là bổn phận con rể. Đừng nhúc nhích.”

Bị anh hôn đến mê loạn, thấy tình hình bắt đầu đi xa, cô vội nhắc nhở: “Đừng đùa nữa. Anh không nhớ lần trước à? Bé con...”

Lệ Trọng Mưu giật mình. Giờ khắc này anh phải cắn răng nhẫn nhịn, không cam tâm buông tay.

Trêu chọc nhau là chuyện thường nhưng trêu chọc lên đến giường thì chỉ có lần đó, Lệ Trọng Mưu rất chắc chắn là anh đã cực kì cẩn thận, tư thế tốc độ đều cố gắng kiềm chế, cô như con mèo nhỏ khê kêu, cọ nhẹ vào anh. Bản chất đàn ông là phải mạnh mẽ, anh nhấn vào, cùng nhau hưởng thụ khoảnh khắc tuyệt vời. Nhưng đột nhiên cô đau bụng dữ dội. Thai máy báo có điểm bất thường, từ đó hai vị phụ huynh liền sợ tới mức không dám làm gì nữa.

Sau một hồi bình ổn, không xảy ra chuyện gì tiếp theo.

Hôm sau mời bác sĩ đến, nhưng không phát hiện có rủi ro nào, em bé không làm sao. Lệ Trọng Mưu yên tâm hơn nhưng trong lòng gào thét...

Anh nhớ lại lúc đó, tinh thần dần phục hồi, rồi lại ôm chặt lấy cô: “Hay là thử lại lần nữa?”

“Bé cưng không cho anh bắt nạt em.” Cô cự tuyệt với lý do vô cùng thỏa đáng.

Trong đầu anh tự động tua lại cảnh kia lần nữa. “Bé con này chẳng hiểu chuyện chút nào, sao em cũng giống con chứ? Anh đang thương yêu em mà.”

“...”

Ngô Đồng không nói gì được.

Anh không dám ép cô, cuối cùng trở lại bàn học, Ngô Đồng tiếp tục dạy anh tiếng Nam Kinh.

“Từ này phải uốn lưỡi, như thế này này...”

Cô tự làm mẫu, đầu lưỡi hồng nhuận cứ đưa qua đưa lại trước mặt, vô tình càng khiến cô trở nên mê hoặc hơn. Trái tim Lê Trọng Mưu đập thành thịch, để bảo đảm ‘an toàn’ anh đứng phắt dậy, tạm dừng quá trình học tập: “Anh sang phòng Đồng Đồng.”

“Lúc này em xem rồi. Con đang làm bài tập.”

“...Xem tiếp, xem thêm lần nữa.”

Thấy cả ba và mẹ đều đứng trước cửa phòng, hậu quả là Đồng Đồng đang chơi thì bị bắt quả tang.

Thằng bé xoắn xoắn mấy sợi tóc, vẻ mặt đầy hối hận – Ngô Đồng cầm món đồ chơi lắc lắc: “Bài tập con làm xong hết chưa?”

“...”

“Tích thu toàn bộ đồ chơi, đi làm bài tập.”

Đồng Đồng không để tâm, thằng bé cười lấy lòng: “Mẹ ơi mẹ đừng tức giận mà, mẹ giận làm ảnh hưởng đến em trai thì sao bây giờ?”

Thằng nhóc này, nói chuyện càng ngày càng láu cá! Lê Trọng Mưu thấy vậy liền chuyển đề tài nhằm xoa dịu bầu không khí, anh xoa đầu con: “Sao con biết là em trai, em gái không tốt à?”

Đã biết là con gái từ trước, nhưng Đồng Đồng có niềm tin mãnh liệt vào em trai cho nên chưa ai nói với thằng bé.

Đồng Đồng nhón chân ghé vào tai Lê Trọng Mưu, cố ý không để cho Ngô Đồng nghe thấy: “Nhà mình có mỗi một con gái thôi, đủ phiền lắm rồi.”

Đáng tiếc kết quả khiến Đồng Đồng phải thất vọng.

Con ra đời chậm hơn dự tính mấy ngày, lằm đã vào bệnh viện với Ngô Đồng từ lâu, tình hình không khiến người ta phải lo lắng gì.

Nhưng đến khi uống cả thuốc trợ sản rồi mà cả ngày Ngô Đồng vẫn không thấy đau đớn chút nào.

Đến đêm, con đau bắt đầu ập đến, thấy trán Ngô Đồng vã mồ hôi, trái tim Lê Trọng Mưu nhói lên từng cơn, anh không chờ nổi nữa hét lên: “Bảo bác sĩ chuẩn bị sinh mổ.”

“Em vô dụng quá nhỉ? Thế mà không chịu nổi đau đớn này.”

Lê Trọng Mưu cúi người hôn lên mắt cô, anh đứng bên cô rất lâu: “Brave girl...” (Cô gái dũng cảm.)

Ngô Đồng không biết là đôi môi anh đang run hay cô đang run lên nữa.

“Còn là con gái đâu, em 28 tuổi rồi đấy.”

Môi anh vẫn không rời đi, nụ hôn rất nhẹ tựa lông hồng, chuyển xuống cằm, môi, chóp mũi và trán cô. Lúc này, anh chỉ hận những gì mình đã làm cho cô quá ít ỏi.

Ngô Đồng cười, giả vờ đẩy anh ra, nhưng người mềm nhũn: “...Em không cần anh vào phòng sinh cùng.”

Lê Trọng Mưu vẫn giữ quyết tâm, anh cố cười: “Sợ anh ngắt ở đấy à?”

“Em không muốn anh nhìn thấy em giống như con ếch nằm trên bàn giải phẫu đâu.”

“...”

Lại một cơn đau nữa ập tới, cô nhăn mày, không thấy biểu cảm của anh, cô nặn ra một nụ cười: “Lúc sinh Đồng Đồng Tư Kỳ cũng vào cùng, sau đó cô ấy nói nhìn em cứ như con ếch bị người ta nhắm lên ấy, cả hai đứa cùng bật khóc. Chắc chắn khi ấy em xấu xí lắm, anh đừng vào xem.”

Cô cười, hơi xấu hổ.

Trong nháy mắt, Lê Trọng Mưu nghẹn họng, không nói nên lời.

Quá khứ của cô lại chỉ được miêu tả nhẹ nhàng bằng quơ như thế, chỉ một nụ cười là hết.

Anh nhìn cô bị đẩy vào phòng phẫu thuật. Thấy anh cứ đứng im, hộ sĩ phải nhắc nhở: “Anh Lê có thể đi vào cùng.”

“Không, không cần.”

Anh đứng dựa vào tường, nhìn chăm chăm vào cánh cửa. Anh chùn bước khi đến trước cánh cửa này, bất chợt anh cảm thấy vợ mình quá kiên cường, còn hơn cả chính anh.

Đồng Đồng cũng đến bệnh viện, nhảy chân sáo vui vẻ hát chào mừng em trai. Lệ Trọng Mưu nắm chặt tay, các khớp dần trắng bệch, im lặng tựa vào tường.

Đồng Đồng chưa từng thấy ba mình như vậy, đành ngoan ngoãn ngồi im re.

Anh chờ mãi, không còn biết đến khái niệm thời gian. Ngoài lo lắng, anh không cảm nhận được gì.

Không biết qua bao lâu, cửa phòng sinh mở ra.

Anh bước vội đến, chưa bao giờ nhận ra khoảng cách gần như vậy mà sao khó vượt qua quá.

Bác sĩ và y tá đều cười báo tin vui: “Mẹ tròn con vuông.”

Lệ Trọng Mưu thả lỏng, anh cười trút bỏ mọi gánh nặng.

Ngô Đồng tỉnh lại. Mở mắt ra là ánh đèn mờ mờ, cô không nhớ nổi là ngày hay đêm. Do tác dụng của thuốc gây mê, lúc bị đẩy ra khỏi phòng sinh cô đã mơ màng. Con gái quăn tã lót nằm ngay bên cạnh, chồng cô bước nhanh đến, nắm chặt lấy tay cô.

Từ lúc đó, anh không buông ra nữa, tận đến khi cô ngủ.

Bây giờ tỉnh lại, trong phòng bệnh đặc biệt, con gái bảo bối của cô vẫn ở bên.

Lệ Trọng Mưu và Đồng Đồng đều ở trên sô pha gần đấy, hai tay anh gác sau đầu, con trai gối tựa vào người anh, nhưng ngủ mơ màng ngã phải ngã trái.

Ngô Đồng đẩy tã lót, ngắm khuôn mặt nhỏ xíu của con, đôi mắt nhỏ nhắm chặt, tóc tơ có chút ít. Ngô Đồng nhéo nhéo má bầu bĩnh, miệng nhóc con liền hé ra, sau đó khóc lên. Con gái không tỉnh mà Lệ Trọng Mưu lại tỉnh. Không có chỗ dựa, Đồng Đồng ngã ục ục xuống sô pha.

Anh đến bên giường, một tay ấn chuông gọi y tá, một tay phủ lên trán cô: “Tỉnh rồi? Em thấy thế nào?”

“Em khát nước.”

“Bác sĩ bảo trong vòng 12 tiếng em không được uống nước.” Anh chỉ có thể lấy bông tẩm nước, chạm lên môi cô.

Lệ Trọng Mưu sờ mặt con gái, mềm mềm hồng hồng, quay sang Ngô Đồng, anh nói: “Lúc này con tỉnh, đôi mắt đen láy, lại to nữa.”

“...”

“Đừng khóc.”

“Em có khóc đâu.”

Tay anh nhẹ nhàng lau giọt nước đọng trên khóe mắt cô, gạt đi hết mọi bi thương.

“...Chồng ơi, ôm em một cái.”

Lệ Trọng Mưu theo lời, khẽ ôm lấy Ngô Đồng.

Cô tựa vào vai anh, lặng lẽ rơi lệ. Bởi vì có anh, nên mới có thể yếu ớt, có thể khóc mà không lo nghĩ gì.

Người đàn ông này không hề biết, cái ôm của anh có sức mạnh như thế nào. Nhiều năm trước lúc anh cứu cô, lần đầu tiên tiếp xúc da thịt, anh giúp cô ngủ ngon, lúc cô trở thành vợ của anh, tất cả đều có cái ôm ấm áp, che chở dành cho cô.

Cả đời này, cứ mãi yêu một người đàn ông như vậy, sống chết, kết hôn, rồi đi, đều là vì anh.

Khoảnh khắc này đây, trái tim anh tràn ngập hình bóng cô.

Ngô Đồng nghĩ, từ nay về sau, cô sẽ mãi mãi hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Lưu Luyến Không Quên - Lam Bạch Sắc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

